

Свидетелства за църквата

Том III

Съдържащ свидетелства от 21 до 25

От

Елън Уайт

Съдържание

1. Епохата, в която е написан том III

Свидетелство 21 (1872 г.)

2. Апел за намиране на хора, които да носят товара

3. Неосветени заложи

4. Неуравновесени умове

Противопоставящи се адвентисти

5. Интимно приятелство със светски хора

6. Делото в Ню Йорк

Роднини в църквата

Работници за Бога

7. Духовното преживяване не е нещо надеждно

8. Вярност в домашните задължения

9. Гордост и суетни мисли

10. Делото в Батъл Крик

Особени изпитания

11. Притчи за това, което е изгубено

Изгубената овца

Изгубената драхма

Блудният син

12. Работа сред църквите

Сеячът от евангелската притча

Житото и плевелите

13. Към богатите родители

Свидетелство 22 (1872 г.)

14. Правилно възпитание
 - Затворени в училище
 - Физически упадък на човечеството
 - Значимостта на домашното възпитание
 - Физическа работа за учащите се
15. Здравната реформа
16. Здравният институт
17. Опасността от похвалите
18. Помощ за съгрешилите
19. Съботното училище
20. Служители в издателството
21. Любов и дълг
22. Църквата в Батъл Крийк
23. Мисионерската работа
24. Последници от споровете
25. Опасности и задължения пред младите
26. Себелюбиви проповедници
27. Прекалена любов към парите

Свидетелство 23 (1873 г.)

28. Лаодикийската църква
 - Изобличителни свидетелства към църквата
29. Мойсей и Аарон
30. Към млад служител и съпругата му
31. Мечтателност

Свидетелство 24 (1875 г.)

32. Големият бунт
33. Апел към младите
34. Десятъци и приноси
35. Систематична благотворителност
36. Независими действия
37. Единство в църквата
38. Истинско пречистване в служенето

Свидетелство 25 (1875 г.)

39. Важността на делото
40. Състоянието на света
41. Състоянието на църквата
42. Любов към света
43. Самонадеяност
44. Силата на апетита
45. Ръководене
46. Призиви за събиране на средства
47. Задълженията ни към бедните
48. Отговорността на хората към ближните им

1. Епохата, в която е написан том III

През 1872 г., когато е написано първото свидетелство от том III, Църквата на адвентистите от седмия ден провежда своята дейност единствено в Съединените щати, и то предимно в централната и североизточната част на страната. Има осемдесет и шест ръкоположени и лицензирани служители, които проповядват вестта и се грижат за делото. Притежава и ръководи едно издателство и малко медицинско заведение, намиращи се в Батъл Крийк, щата Мичиган. В продължение на 25 години Бог води народа Си - толкова бързо, колкото хората могат да напредват по разумен начин и в единство, до ясното разбиране на доктрините, проповядвани пред света, а след това и до осъзнаване на отговорността да публикуват тази вест, до организиране на църква и до по-добър начин на живот. Има нови преживявания и големи възможности за напредък на църквата. Съветите в том III посочват пътя за осъществяване на тези възможности.

През изминалите двадесет и пет критични години пастор Джеймс Уайт е ръководител на делото. Постава основите на издателската работа. Труди се неуморно за църковната организация, дава начало на медицинската дейност и е ръководител както на администрацията, така и на издателството. Проправя пътя. В резултат на деловите си качества и на пълната си посветеност на разрастващата се църква, той е признат за *ръководител*. Затова става така, че другите не осъзнават необходимостта да се заемат с различни начинания в растящата църква. Настоящата книга започва с дискусия на този проблем и с апел за намиране на хора, които да носят бремето, да помагат в администрацията и да облекчават работата на Джеймс, който се огъва под товара ѝ. На много места в тази книга се говори за разширяване на делото, за увеличаване на отговорностите и за нуждата от помоща на млади хора. Разглежда се обстойно опасността от приемането на даден човек за велик водач.

Преживяванията от този период са сходни с това, което прави орелът, когато учи малките си да летят – първо ги поема на гърба си, а след това ги оставя да развият летежа си, но без да се отдалечава много, за да е наблизо, когато имат нужда от него. Влошаващото се здраве на Джеймс Уайт, убеждението му, че други трябва да поемат товара и многократните покани да служи на други места – всичко това го отделял от администрацията в Батъл Крийк. Макар че продължават да поддържат

домакинство в града, където е църковната администрация, и въпреки че домът им се намира между санаториума и издателството, пастор Уайт и съпругата му често пътуват до отдалечени райони. През лятото на 1872 и 1873 г. те си отдъхват в планините на Колорадо. Известно време прекарват и в Калифорния. През 1874 г. отиват там за малко по-дълъг период. По това време пастор Уайт започва да издава “Знамения на времето”. Поради тази причина други са принудени да поемат ръководството в църковната администрацията и делото получава нови сили.

Периодът е доста критичен, тъй като това е време, когато църквата търси изход във връзка с водачеството и организацията, а някои са склонни да подчертават индивидуалната си независимост и има опасност от повторение на бунта на Корей, Датан и Авирон против установения ред. На много места в том III има съвети, които оказват възпиращо влияние спрямо подобни тенденции. В прекрасни изказвания се изброяват някои от великите принципи за организацията и водачеството.

Всичко това поставя основите на още по-голямо разрастване. Точно в този период вярващите започват да гледат на целия свят като на мисионерско поле. Подобен възглед е просто удивителен. Той е цяло предизвикателство. Отначало не виждат значението на малкото църковно училище, основано в Батъл Крийк от Гудлоу Х. Бел, опитен учител, който приема адвентизма по време на престоя си в санаториума като пациент. Той започва да работи по въпроса за църковно училище през лятото на 1872 г. По-късно през същата година са направени планове за по-широко развито училище, в което да се обучават и църковни служители. През декември Свидетелство 22 стига до хората и те разбират, че то започва с апел за откриване на такова училище, както и с указания за неговото ръководене. “Подходящо обучение” е заглавието на статия от тридесет страници, в която се разкриват ръководните принципи за обучение на нашите младежи. Как можем да обхванем света с вестта си, ако нямаме образовани служители? Как може да има образовани служители, ако няма училище?

След като се заемат да изпълнят задачата, поставена така ясно в този том, нашите предшественици основават образователна система, започвайки с колежа в Батъл Крийк. Основната сграда е посветена на 4 януари 1875 г.

Само няколко месеца преди това паметно събитие пастор Джон Н. Андрюс, един от водещите църковни служители, е изпратен в Швейцария, за да започне провъзгласяването на вестта в Европа. Няколко месеца по-рано Елън Уайт пише в съветите си за необходимостта от мисионери, които “да отидат при други народи, за да проповядват истината - но внимателно и предпазливо”. С мисията на пастор Андрюс през есента на 1874 г. адвентистите от седмия ден започват да насочват вниманието си и към други страни.

Интересен е моментът на даване на наставленията и съветите, стигнали до нас през годините. След 1859 г. адвентистите от седмия ден напредват доста в приемане на задължението към Бога, изразено чрез систематично даряване*. Те обаче не разбират от самото начало задължителността на десетъка. С две статии в средата на том III този въпрос е изяснен. Божията вестителка говори за “една десета част от дохода” и за “девет десети”, които остават. Едва през 1879 г. това разбиране на “систематичното даряване” става част от църковната практика. Точно тази практика, която помага толкова много за осигуряването на стабилен доход, води началото си от съветите, представени в двете глави “Десятъци и приноси” и “Систематично даряване”, публикувани през 1875 г. Цялостната

* Изразът “систематично даряване” се използва предимно за даването на десетък.

концепция за истинско настояничество е възприета в процеса на осъзнаване, че този принцип идва от Бога и не е с цел събиране на пари, а е средство за развиване и усъвършенстване на характера на дарителя.

Както може да се очаква, агресивната евангелизация довежда до конфликти с други религиозни групи, които често ни предизвикват на дебат и дискусии. Десет години преди това Моузес Хъл, един от нашите служители, отпада от вярата, тъй като е заставал на вражеска земя чрез такива дискусии. Многобройни съвети дават указания и посочват както опасността, така и незначителната полза от подобни спорове. Том III е изпълнен с такива съвети.

Темите в него са доста разнообразни и варират от съвети към богат земеделец и неговата необразована съпруга до напътствия за проповедника и църковния администратор. По-голямата част от книгата се състои от общи статии. Намират се и лични вестии, публикувани за обща полза. Както самата Елън Уайт пише, голямата част от тези съвети се отнасят до лични преживявания, “които в много отношения са характерни и за други хора”

Няколко забележителни откровения са основата на по-голямата част от настоящата книга. През този период виденията не са толкова чести, но са много всеобхватни. На множество места се споменават големите видения от 10 декември 1871 г. и от 3 януари 1875 г. Второто е описано от Джеймс Уайт. Обстоятелствата около първото ще бъдат разгледани малко по-подробно в следващите редове. То е получено в Бордовил, щата Вермонт. Описание на събранието, състояло се на 9 и 10 декември, е изпратено на “Ривю енд Херълд” от пастор А. С. Бордо, в чиято къща е проведена срещата. От него научаваме, че госпожа Уайт работи “особено интензивно за църквата”. На едно вечерно събрание са й “дадени специални свидетелства за присъстващите; когато са подкрепени от [от тези, за които става въпрос], е получена светлина и свобода”. В неделния следобед двама синове на вярващи и съпругата на единия от тях идват да се сбогуват с Елън Уайт. Те са в “състояние на падение”. Пастор Бордо дава картинно описание на случилото се: “Тогавашестра Уайт усети истинското им състояние и почувства искрено желание те да бъдат спасени. Даде им много обстойни напътствия. После коленичи заедно с тях и се помоли с искреност, вяра и настойчивост да се върнат при Господа. Те бяха съкрушени и се помолиха, като обещаха да Му служат. Господният Дух идваше все по-близо и по-близо. Сестра Уайт се успокои и скоро - съвсем неочаквано за всички - изпадна във видение и остана в това състояние около петнадесет минути.

Новината се разпространи и скоро в къщата дойде голямо множество. Грешниците трепереха, вярващите плачеха, отпаднали се връщаха при Бога. Както научихме по-късно, това не бе ограничено само до присъстващите. Някои от тези, които останаха у дома, получиха силно изобличение. Видяха се в такава светлина, в каквата никога преди не са се виждали. Божият ангел разтърси мястото. Усещането за край, ужасите на предстоящото Пришествие и на времето на скръбта, греховността на църквата, липсата на братска любов и неподготвеността им да посрещнат Господа бяха ясно запечатани в умовете на всички” (Ривю енд Херълд, 26 декември 1871 г.).

Такова е времето на написване на том III.

Попечителство на публикациите на Елън Г. Уайт

Номер двадесет и едно

Свидетелство за църквата

2. Апел за намиране на хора, които да носят товара

Скъпи братя и сестри, чувствам се длъжна в настоящия момент да изпълня едно така дълго пренебрегвано задължение.

В годините преди опасната и продължителна болест на съпруга ми той вършеше повече работа, отколкото двама човека можеха да свършат за същото време. Нямах дори миг, когато да го облекчават от тежестта на грижите, за да получи душевен и физически покой. Получи предупреждение за опасността чрез свидетелствата. Показано ми бе, че работи прекалено много. Сега ще цитирам писмено свидетелство, дадено още на 26 август 1855 г.:

“Докато бях в Парис, щата Мейн, видях, че здравето на съпруга ми е в критично състояние и че такова умствено напрежение е твърде непосилно за него. Когато настоящата истина излезе от печат за първи път, той положи огромни усилия и се трудеше почти без никакво насърчение и помощ от братята. От самото начало пое товар, който бе прекалено изнурителен за физическите му сили.

Ако бяха споделяни поравно, тези трудности нямаше да се понасят толкова тежко. Докато съпругът ми поемаше много отговорности, някои братя в делото не желаеха да поемат нито една. Онези, които избягваха трудностите и отговорностите, не осъзнаваха неговите затруднения и не се интересуваха от напредъка на Божието дело.

Съпругът ми почувства тази липса на подкрепа и положи рамената си под товар, който бе прекалено тежък и който почти го сломи. Като последица от тези допълнителни усилия още много души бяха спасени, но това се отрази на здравето му и го лиши от сили. Показано ми бе, че той трябва в много по-голяма степен да престане да се безпокои. Бог желае да го освободи от изтощителната работа,

за да прекарва повече време в изучаване на Писанието и в общуване с децата си така, че да образова умовете им.

Видях, че не е наше задължение да се натоварваме с изпитанията на отделни личности. Трябва да се избягва толкова голямо умствено напрежение заради чужди грешки. Би могло съпругът ми да продължи да работи с всичките си сили, както и досега, и в резултат на това да отиде в гроба и уменията му да бъдат загубени за Божието дело. Възможно е също така да бъде освободен, докато все още има някакви сили, за да живее още известно време и работата му да стане по-успешна.”

Сега ще цитирам свидетелство от 1859 г.: “В последното видение ми бе показано, че Господ иска съпругът ми да се отдаде повече на изучаване на Писанието, за да бъде способен да работи по-успешно със Словото и ученията, както в проповедите си, така и в писането. Видях, че в миналото е изразходвал силите си чрез много грижи и безпокойства, за да доведе църквата до правилно разбиране по даден въпрос. Не се изисква толкова изнурителна работа, за да се носят товарите на църквата, тъй като тя трябва сама да носи своите товари. Работата ни е да ги наставяваме хората в Божието Слово, да им показваме колко е важно да имат вяра, основаваща се на личен опит, и да определяме колкото се може по-ясно правилната позиция по отношение на истината. Бог иска да издигаме гласовете си в голямо събрание по въпроси от настоящата истина, които са от жизнено значение. Те трябва да бъдат представяни с яснота и решителност, както и да бъдат записвани на хартия, за да могат тихите вестители да ги разнесат сред всички хора. От нас се изисква по-цялостно посвещение на основната ни работа. Необходимо е усърдно да живеем в светлината на Божието присъствие. Ако сме по-малко ангажирани с трудностите на църквата, умовете ни ще бъдат по-свободни да се упражняват в библейските теми. По-широкото прилагане на библейската истина привиква ума да се движи в определена посока и по този начин да бъде по-добре подготвен за предстоящата важна работа.

Видях, че Бог не ни е поставял толкова тежки товари, колкото сме носили в миналото. Наше задължение е да говорим на църквата и да показваме на хората колко е важно да работят за себе си. Носили сме ги прекалено дълго. Не бива да се иска от нас да носим тежки товари и да се включваме в изнурителен труд, тъй като Господ очаква от нас да вършим друг вид работа. Той не желае да изтощаваме физическите и умствените си сили, а да ги пазим, за да може при особени случаи, когато наистина има нужда от нашата помощ, гласовете ни да бъдат чути.

Видях, че ще се предприемат важни стъпки, при които ще се изисква да поведем хората чрез влиянието си. В църквата ще се появят чужди влияния и ще бъдат внесени заблуди. Точно тогава ще има нужда от нас. Но ако сме изтощени от работа, няма да имаме спокойна преценка, разсъдливост и себевладеене, необходими за важните случаи, при които Бог ще иска от нас да имаме водеща роля.

Сатана е намалил усилията ни, като е повлиял на църквата по такъв начин, че да са необходими почти двойно по-големи усилия, за да си проправяме пътя през тъмнина и неверие. Усилията, с които оправяме нещата в църквите, са ни изтощили. В резултат се е стигнало до отпуснатост и немощ. Видях, че имаме да извършим едно дело, но неприятелят на душите ще се противопостави на всяко наше усилие. Хората може да са в състояние на отстъпничество и Бог да не може да ги благослови. Това е

нещо обезсърчително, но ние не бива да се отчайваме. Трябва да изпълняваме задължението си да представяме светлината и да оставяме хората сами да поемат отговорностите.”

Ще цитирам част от друго свидетелство, написано на 6 юни 1863 г.: Показано ми бе, че свидетелството ни все още е необходимо за църквата и че трябва да се стремим да си спестяваме трудностите и грижите, за да запазим своята посветеност. Хората в издателството са длъжни да натоварват умовете си много повече, а съпругът ми – много по-малко. Отделя се много време за теми, които объркват и изтощават ума му и го правят негоден да изучава Библията или да пише и по този начин пречат светлината му да грее в “Ривю”, както би трябвало.

Интелектуалните сили на съпруга ми не бива да бъдат пресилвани и изтощавани. Необходимо е той да има почивка и да бъде оставен да пише и да се занимава с неща, с които другите не могат. Работещите в издателството трябва да повдигнат голяма част от бремето на грижите, ако наистина са посветени на Бога и се интересуват от делото. Не бива да има чувство на егоизъм сред хората, които работят там. Те са заети с Божието дело и са отговорни пред Бога за своите мотиви и за начина, по който се развива тази част от него. От тях се иска да възпитават умовете си. Мнозина смятат, че разсеяността не е нещо, за което да бъдат винени. Това е голяма грешка. Разсеяността е грях. Тя води до много грешки, безредие и големи злини. Работата трябва да се върши така, че да няма забравяне. Необходимо е умът да бъде натоварван и обучаван, докато започне да помни.

Съпругът ми имаше много грижи и извърши много неща, които бяха работа на други. Той се страхуваше да им я възложи от страх, да не би поради небрежност да направят грешки, които не би било лесно да се поправят, и това да причини големи загуби. Това бе голямо натоварване за силите му. Работещите в издателството трябва да се учат. Необходимо е да възпитават и да тренират ума си, тъй като имат само тази част от делото, докато съпругът ми носи отговорности за много отдели. Ако работник направи грешка, трябва да знае, че има задължение да поправи щетата от собствената си кесия и да не допуска всички да претърпят загуба поради неговата небрежност. Не бива да престава да носи отговорности, но да се опита отново да работи, като избягва старите грешки. По този начин ще се научи да полага тези усилия, които Божието Слово изисква, и да не прави повече, отколкото е неговото задължение.

Съпругът ми трябва да отдели време за вършене на онези неща, за които разумът му подсказва, че биха запазили здравето му. Смяташе се, че трябва да изостави всички грижи и отговорности, с които беше натоварен, и да напусне издателството, тъй като в противен случай би се превърнал в развалина. Показано ми бе, че когато го освободи от този пост, Господ ще му даде ясно доказателство за това - по същия начин, както му даде доказателство при неговото назначаване. Той е носел прекалено много тежести, а работещите заедно с него, както и братята служители, са имали голямо желание да ги носи точно той. Общо взето, те са се дърпали от отговорности, симпатизирали са на онези, които са роптаели против него, и са го оставяли сам и огънат под тежестта на укорите, докато накрая сам Бог е защитавал делото Си. Ако бяха поели своя дял от работата, съпругът ми щеше да бъде облекчен.

Видях, че Бог изисква от нас да проявяваме особени грижи към даденото ни от Него здраве, тъй като нашата работа все още не е приключила. Свидетелството трябва да се разнася и да придобива влияние. Необходимо е да пазим силите си, за да работим за Божието дело, когато то има нужда от нас. Трябва да внимаваме да не поемем върху себе си тежести, които други могат и трябва да носят. Важно е да насърчаваме радостното, изпълнено с надежда и мир естество на ума, тъй като здравето ни зависи от това. Онова, което Бог изисква от нас да правим, не бива да оставя на заден план грижите за здравето ни. Трябва да се възстановяваме от изнурителния труд. Колкото е по-съвършено здравето ни, толкова по-съвършени ще бъдем в работата си. Когато изчерпваме силите си и се изтощаваме, ще сме податливи на простуди и тогава има опасност болестта да доведе до усложнения. Не бива да оставяме грижите за себе си на Бога, след като Той е дал тази задача на нас.”

На 25 октомври 1869 г., докато бях в Адамс Сентър, щата Ню Йорк, ми бе показано, че някои от проповедниците сред нас не успяват да поемат всички дадени им от Бога отговорности. Тяхното поведение води до прехвърляне на допълнителна работа върху онези, които желаят да работят, и най-вече върху съпруга ми. Някои проповедници не могат да напредват в Божието дело. Трябва да се вземат важни решения, но тъй като смъртният човек не може да види края от самото начало. Някои бягат от поемане на рискове и не напредват в съгласие с ръководството на Божието провидение. Проповедниците, които избягват тази част от работата, губят много. Те не успяват да придобият опита, който Бог е определил да ги направи силни и успяващи хора, на които може да се разчита при всеки спешен случай.

Брат А., ти бягаши от рискове. Не желаеш да се заемеш с нещо, когато не можеш да видиш пътя съвършено ясно. И все пак някой трябва да свърши работата. Някой трябва да действа с вяра, иначе никакви стъпки напред няма да бъдат направени и нищо няма да бъде постигнато. Сковава те страхът, че ще направиш грешки и след това ще бъдеш обвинен. Извиняваш се и не поемаш отговорности, тъй като си допускал някои грешки в миналото. Необходимо е обаче да напредваш съгласно най-добрите си преценки и да поверяваш останалото в Божиите ръце. Някой трябва да свърши това. Постът ти би бил изпитание за всеки друг. Един човек не бива да носи цялата отговорност сам, а в резултат на много размисъл и искрени молитви тя да бъде споделена поравно.

По време на болестта на съпруга ми Господ изпита народа Си, за да разкрие какво има в сърцата им. По този начин им показа кое в тях не е в хармония с Божия Дух. Тягостните обстоятелства, в които бяхме поставени, принудиха братята да разкрият онова, което би останало скрито завинаги. Господ доказва на народа Си, че човешката мъдрост е глупост и че ако не поставят твърдото си упование и надежда в Него, плановите и пресмятанията им ще се окажат неуспешни. Трябва да се учим от всички тези случки. Направените грешки трябва да ни учат и наставляват, но не и да водят до избягване на работата и отговорностите. Там, където много е заложено, където е необходимо да се разискват въпроси от жизнено значение и да се разрешават важни проблеми, Божиите служители трябва да поемат лична отговорност. Не е възможно да изоставят работата и въпреки това да продължат да вършат Божията воля. Някои проповедници нямат качествата, необходими за укрепване на църквите. Те не желаят да се изморяват в Божието дело. Нямат желанието да се отдадат напълно на работата с цялото си естество, с

неугасим плам и с огромно търпение и упоритост. Ако тези качества се упражняват, църквите ще бъдат поддържани в ред и задълженията на съпруга ми няма да са толкова тежки. Всички проповедници невинаги си спомнят, че трудът им ще трябва някога да издържи проверката на съда и че всеки ще бъде възнаграден според делата си.

Братко А., ти имаш отговорност в Здравния институт [ПРЕИМЕНУВАН ПО-КЪСНО В САНАТОРИУМ “БАТЪЛ КРИЙК”]. Трябва да разсъждаваш, да обмисляш. Често времето, прекарано в четене, е най-доброто за теб време за размисъл и проучване на онова, което трябва да се направи, за да се постави ред в Института и в издателството. Съпругът ми поема споменатите отговорности, защото вижда, че работата за тези институции все пак трябва да се свърши от някого. След като другите не се заемат, той се намесва и запълва празнотата.

Бог е предупредил съпруга ми да съхранява силите си. Показано ми бе, че той е опазен от Господа и че живее като чудо на милостта – не за да поема отново товари, под които някога е падал, а за да могат Божиите люде да имат полза от неговия опит в развитието на делото, както и в работата, която Господ ми е възложил да върша.

Брат А., трябва много да внимаваш, особено в Батъл Крийк. Когато правиш посещения, разговорите ти трябва да се съсредоточават върху най-важните теми. Бъди внимателен да подкрепяш наредбите чрез личен пример. Това е важно място, изисквашо много работа. Докато си там, трябва да отделяш време за размисъл над много неща, които трябва да бъдат свършени и които изискват сериозно обмисляне, внимание и изключително искрена молитва с вяра. Всичко свързано с делото, с работата в здравния институт и в издателството трябва да те вълнуват толкова силно, колкото вълнуват и моя съпруг. Трябва да приемаш това дело като свое. Не е възможно да вършиш онова, за което Господ е дал особени качества на съпруга ми, както и той не може да върши работата, за която Господ ти е дал специални възможности. И въпреки това, когато двамата работите в хармония - ти на своето място, а съпругът ми - на своето, - можете да постигнете много.

Делото, от което всички се интересуваме, е нещо велико. Но малко са усърдните и изпълнени с желание да носят бремето му работници. Братко мой, Бог ще ти даде сила, ако вървиш напред и се уповаваш на Него. Той ще даде на съпруга ми и на мен сила за нашата обща работа, стига да вършим всичко за Негова слава и съобразно способностите и силите си. Трябва да бъдеш на място, където ще имаш по-благоприятна възможност да упражняваш дарбите и способности си, дадени ти от Бога. Необходимо е да се облекнеш изцяло на Него и да Му дадеш възможност да те учи, ръководи и оформя. Ти имаш силен интерес към Божията работа и затова трябва да търсиш от Него светлина и ръководство. Той ще ти ги даде. Като Христов посланик от тебе се иска да бъдеш верен, да поправяш злините с кротост и любов. Така усилията ти няма да бъдат напразни.

След като съпругът ми се възстанови от слабостта си, ние започнахме да работим усърдно. Не сме търсили лесен живот или удоволствия. Пътувахме и вършехме работа на лагерните събрания. Това ни изтощи и ни направи немощни, тъй като няхмахме възможност да си почиваме. През 1870 г.

присъствахме на дванадесет лагерни събрания. При повечето от тях работата се стовари изключително върху нас. Пътувахме от Минесота до Мейн и от Мисури до Канзас.

Двамата със съпруга ми обединихме усилията си да подобрим “Хелт Риформър” [СЕГАШНОТО ИМЕ Е “Гуд хелт”] и да го направим интересно и полезно списание, което да бъде четено с желание не само от нашите хора, но и от широката общественост. Тази работа бе изключително изтощителна за него. Той направи и важни подобрения в “Ривю” и “Инстръктър”. Успя да свърши толкова работа, колкото би била по силите на трима. И докато това задължение към издателството лежеше върху плещите му, финансовият отдел на здравния институт и издателската асоциация изискваха двоен труд, за да се облекчат паричните им затруднения.

В резултат на егоизъм и липса на посвещение, безотговорни хора, на които беше поверена работата в управата и в института, доведоха нещата до възможно най-лошото състояние. Имаше неуредено задължение, което изискваше внимание. Съпругът ми запълни празнината и заработи с цялата си енергия. Започна да отпада физически. Виждахме, че е в опасност, но не разбирахме как може да спре, освен ако работата в издателството не спре. Почти всеки ден възникваха объркани ситуации, появяваха се нови трудности, предизвиквани от безотговорността на хора, които се бяха заели с тази работа. Умът му бе изтощен до краен предел. Сега обаче най-лошото е отминало и работата напредва успешно.

По време на Генералната конференция съпругът ми апелира да бъде освободен от задълженията си, но въпреки тази молба му възложиха отговорността по списването на “Ривю” и “Риформър”, като му обещаха, че хора, които желаят да работят и да поемат отговорности, ще бъдат насърчени да се установят в Батъл Крийк. До този момент не е получил никаква помощ по отношение на счетоводната работа.

Съпругът ми бързо отпада. Присъствахме на четири лагерни събрания в западните щати и сега братята настояват да отидем и на тези в източните щати. Не се осмеляваме обаче да поемем допълнителни отговорности. Когато през юли 1871 г. се върнахме от западните щати, открихме огромно количество работа, която бе останала несвършена в отсъствието на съпруга ми. Още не сме потърсили възможност за почивка. Съпругът ми трябва да бъде освободен от отговорностите. Мнозина използват неговия ум вместо своя. С оглед на светлината, която Бог е благоволил да ни даде, ние ви умоляваме, братя мои, да го освободите. Не мога да си представя последствията, ако продължи да работи както досега! Той ви е служил вярно и всеотдайно години наред и накрая е паднал под товара! Братята, на които се е доверявал, го изоставиха. Оставиха го да падне върху мен и го напуснаха. Почти две години бях негова медицинска сестра, придружител и лекар. Не искам да минавам втори път през това преживяване. Братя, ще ни освободите ли от товарите и ще ни позволите ли да запазим силата си, както е Божието желание, за да може делото да има полза от нашата работа, вършена чрез Неговата сила? Или ще ни оставите да станем немощни и следователно безполезни за делото?

Горната част от този апел бе прочетена по време на лагерното събрание в щата Ню Хемпшир през август 1871 г.

След завръщането ни от Канзас през есента на 1870 г. брат Б лежеше в дома си болен от треска. Сестра Ван Хорн отсъстваше от издателството поради треска, причинена от внезапната смърт на майка ѝ. Брат Смит, също работещ в издателството, бе в Рочестър, щата Ню Йорк, където се възстановяваше от болест. Имаше огромно количество несвършена работа, но въпреки това брат Б изостави задълженията си, за да задоволи желанието си за удоволствия. Този факт от живота му показва какво е човешкото естество. Върху него имаше святи отговорности.

Подобно поведение бе несъвместимо с голямото доверие, което му е оказано. В какъв ярък контраст е то с живота на нашия образец Христос! Той бе Син на Йехова и Начинателят на нашето спасение. Работеше и страдаше за нас. Прояви себеотрицание и целият Му свят живот бе непрестанен труд и лишение. Ако бе решил, би могъл да прекара дните си в сътворения от Него свят в разкош и изобилие и да си поиска всички наслади и развлечения, които светът би могъл да Му предложи. Той обаче не се грижеше за личните Си удобства. Живееше не за да си доставя удоволствия, а да върши добро и да благославя хората.

Брат Б лежеше болен от треска. Състоянието му бе критично. За да бъде честна към Божието дело, чувствам се длъжна да заявя, че болестта му не бе резултат от дълбока посветеност към работата. Небрежност по време на пътуването му до Чикаго за лично удоволствие бе причина за дългата, изнурителна и тежка болест. Бог не го подкрепи по време на неговото отсъствие от работа, когато мнозина от заемащите отговорни длъжности бяха болни. Точно в момента, когато не биваше да отсъства дори за час, той изостави работата си и Бог не го подкрепи.

За нас нямаше време за почивка, макар че толкова много се нуждаехме от нея. “Ривю”, “Риформър” и “Инстръктър” трябваше да се списват. Много писма бяха оставени настрана и ние трябваше да се връщаме към тях, за да ги проучим. Всичко в редакцията бе в окаяно състояние. Необходимо бе да се създаде ред. Съпругът ми започна да работи и аз му помагах, когато можех, но това не бе достатъчно. Той работеше все по-упорито, за да оправи обърканите финанси и да подобри състоянието на периодичните ни издания. Не можеше да разчита на помощ от братята служители. Умът, сърцето и ръцете му заети до краен предел. Не бе насърчаван от братята А и В, макар да знаеха, че е сам под тежък товар в Батъл Крик. Те не подкрепиха ръцете му. Писаха му доста обезсърчителни писма за собственото си лошо здраве и за това, че са толкова изтощени, щото на тях не може да се разчита за никаква работа. Съпругът ми разбра, че не може да очаква никаква помощ от тях. Въпреки двойно по-тежката работа през лятото, той не можа да си почине. И въпреки слабостта си, събра сили да свърши това, което други бяха пренебрегнали.

Списание “Риформър” бе на умиране. Брат Б беше подкрепил крайните възгледи на доктор Трол. Това бе помогнало на доктора чрез списанието да стане много по-влиятелен в пропагандирането на идеята да се изоставят млякото, захарта и солта, отколкото би бил без неговата помощ. Идеята за пълно отказване от посочените храни може да бъде правилна сама по себе си, но още не е дошло време да вземем решително отношение по въпроса. Хората, които приемат мнението им, поддържайки тази идея, би трябвало да не сервират на масите си такива храни. Брат Б не практикуваше нещата, които

пропагандираше, дори когато с доктор Трол поддържаха становището си в “Риформър” във връзка с вредните последици от солта, млякото и захарта. Всеки ден тези храни се сервираха на масата му.

Много от нашите хора бяха загубили интереса си към “Риформър” и почти всеки ден се получаваха обезсърчителни писма с молбата: “Моля ви, преустановете абонамента ми”. От Запад, където селищата са нови и плодовете са оскъдни, започнаха да ни питат: “Как живеят приятелите на здравната реформа в Батъл Крийк? Напълно ли са отхвърлили солта? Ако това е така, ние не можем поне засега да приемем здравната реформа. Получаваме малко плодове и вече сме изоставили месото, чая, кафето и тютюна, но все пак ни трябва нещо, с което да поддържаме живота си.”

Бяхме прекарвали известно време на Запад, знаехме колко оскъдни са плодовете и съчувствахме на братята ни, които съвестно се опитваха да бъдат в хармония с основната група от спазващи съботата адвентисти. Те се обезсърчаваха и някои отстъпваха от здравната реформа поради страх, че в Батъл Крийк има радикално настроени хора и фанатици. Никъде на Запад не можахме да събудим интерес за абонамент за списание “Хелт Риформър”. Разбрахме, че авторите в “Риформър” се отделят от хората и ги оставят след себе си. Ако приемаме възгледи, които съвестни християни и истински реформатори не могат да възприемат, тогава как да очакваме да бъдем полезни за онези, които могат да бъдат достигнати само чрез здравословни теми?

Не бива да вървим по-бързо от хората, които можем да водим след себе си и чиято съвест и интелект са убедени в поддържаните от нас истини. Трябва да ги приемаме такива, каквито са. На някои от нас са били необходими много години, за да достигнат до сегашния етап на здравната реформа. Осъществяването на реформа в храненето е бавен процес. Сблъскваме се със силен апетит, тъй като светът се е отдал на лакомия. Ако дадем на хората толкова време, колкото е било на необходимо на нас, за да стигнем до сегашния напреднал етап на реформата, ще бъдем изключително търпеливи към тях и ще им позволим да напредват крачка по крачка, както е било с нас, докато нозете им стъпят твърдо в пътя на здравната реформа. Трябва да внимаваме да не напредваме прекалено бързо, за да не бъдем принудени после да се връщаме назад. В реформата е по-добре да сме една стъпка по-назад от начертаната цел, отколкото една стъпка по-напред. Ако все пак има някаква грешка, по-добре е да грешим от страната на хората.

Най-важно от всичко е с писаното слово да не поддържаме становища, които не прилагаме на практика в собствените си семейства или на нашата маса. Това е преструвка, особен вид лицемерие! В Мичиган можем да минем и без сол, захар и мляко и да сме по-добре от мнозина в далечния Запад и в далечния Изток, където има недостиг на плодове. В Батъл Крийк обаче има малко семейства, които не използват тези продукти на масата си. Знаем, че прекомерната им употреба е вредна за здравето и в много случаи смятаме, че ако не ги използваме, ще се радваме на по-добро здраве. Но сега нашите грижи са в друга насока. Хората са толкова изостанали, че според нас единственото, което могат да понесат, е да им посочим ясно кои са вредните навици и стимулиращите наркотични вещества. Ние даваме ясни свидетелства против тютюна, спиртните напитки, емфието, чая, кафето, месото, маслото, подправките, сладките и мазни торти, пайовете, прекомерната употреба на сол и възбуждащите вещества, използвани в храненето.

Ако отидем при хора, непросветени относно здравната реформа, и още в самото начало им представим най-спорните си възгледи, има опасност да се обезсърчат, когато видят от колко много неща трябва да се откажат и няма да направят опит да се реформират. Трябва да водим хората търпеливо и постепенно, като помним дълбочините, от която и ние сме били измъкнати.

3. Неосветени заложи

Показано ми бе, че Брат Б има сериозни недостатъци в характера си, които го правят негоден да се свърже тясно с Божието дело с неговите важни отговорности. Той има достатъчно умствени способности, но сърцето чувства му не са осветени от Бога. Затова на него не може да се разчита за такава отговорна работа като публикуването на истината в издателството в Батъл Крик. Една грешка или пренебрегване на задълженията в тази дейност влияе на цялото Божие дело. Брат Б не осъзнава недостатъците си и затова не се поправя.

Характерът ни се оформя и добрите навици се създават именно чрез малките неща. Ти, братко мой, си склонен да омаловажаваш значимостта на дребните случки в ежедневието. Това е голяма грешка. Нито едно нещо, с което се занимаваш, не е незначително. За всяко действие ще даваме отчет и чрез него заставаме на страната на доброто или на злото. Само чрез упражняване на принципите в незначителните действия на ежедневието ние биваме изпитвани и характерите ни се оформят. Посредством различните обстоятелства на живота ние сме изпробвани и се доказваме. По този начин получаваме сила да устояваме на по-големите и по-важни изпитания, които сме призвани да понесем. Така ставаме годни да заемаме още по-отговорни постове. Чрез ежедневно изпитване умът трябва да бъде обучаван, да създава навици на точност и да поставя правото и дълга над естествените склонности и удоволствия. Възпитаните по този начин умове не се люлеят между правото и грешното, подобно на тръстика, поклатана от вятъра. След като възникне даден въпрос, те разбират веднага кой принцип е намесен и инстинктивно избират правото, без да се впускат в дълги спорове. Те са лоялни, защото у тях са създадени навици на вяра и истина. Като са верни в най-малкото, те получават нова сила. И по този начин за тях е лесно да бъдат верни и в големите неща.

Възпитанието на брат Б не е било такава, че да укрепи неговите висши морални качества, които биха го направили годен да застане сам чрез Божията сила в защита на истината и пред най-страшното противопоставяне - твърд като скала за принципите, верен на морала, неподдаващ се на човешка похвала или укор, или печалба, предпочитащ смъртта пред нечистата съвест. Има нужда от такава вяроност в издателството, където се печатат тържествените и святи истини, чрез които светът ще бъде изпитан.

Божие дело зове за хора с високи морални качества, които да се заемат с разпространението му. Има нужда от личности, чиито сърца трептят от свято усърдие; хора със силна воля, които не се поклашат лесно; които могат да изоставят всякакъв личен интерес и да отдадат всичко за кръста и короната. Делото на настоящата истина се нуждае от хора, които са лоялни и осъзнават кое е добро и какъв е дългът им, чийто морал е твърд и чиято енергия действа под ръководството на Божието провидение. Тези качества имат много по-голяма стойност от неизмеримото богатство, вложено в Божието дело и кауза. Енергичност, морална устойчивост и силна целеустременост към доброто са качествата, които не могат да бъдат заменени от каквито и да било земни ценности. Хората, които ги притежават, ще имат влияние навсякъде. Животът им ще бъде по-въздействащ, отколкото възвишените слова. Бог призовава за личности със сърце, ум и морал, които да направят носители на Своята истина и които ще представят правилно нейните святи принципи в ежедневието си живот.

В някои отношения брат Б има заложби, каквито малцина притежават. Ако сърцето му бе осветено за делото, с Божието одобрение той би могъл да заеме важна длъжност в издателството. Но трябва да преживее преобразяване, да се смири като малко дете и да търси чистата и свята вяра, за да стане влиянието му в издателството или в Божието дело като цяло такова, каквото наистина трябва да бъде. Той не се държи добросъвестно и не показва страх от Бога. Проявява благосклонност към определени хора за сметка на други. Пренебрегва онези, които заслужават особено насърчение заради своята вяра и заради качествата си, и причинява болка и обърканост на онези, към които би трябвало да проявява особен интерес. Служители, които проявяват привързаност и заинтересованост към един или двама и ги облагодетелстват, ощетявайки другите, не бива да остават на поста си дори за ден. Нечестивата пристрастност към специални хора, които умеят да ласкаят въображението, и пренебрежението към други, които са съвестни и богобоязливи и имат много по-голяма стойност в Божиите очи, е нещо отвратително за Бога. Той смята украсата на кроткия и тих дух за нещо по-ценно от външната красота, от дрехите, богатствата или светските почести.

Истинските Христови последователи не биха предпочели близкото приятелство с хора, чийто характер има сериозни недостатъци и чийто пример не би било сигурно да следват, ако в същото време имат щастието да общуват с личности, които съвестно изпълняват дълга си в деловите начинания и в църквата. Онези, които не притежават принципност и посветеност, обикновено оказват по-силно влияние върху оформяне на мисленето на близките си приятели, отколкото хората, които са уравновесени и способни да поправят дефектите в характера си.

Ако остане неосветено, влиянието на Брат Б ще постави в опасност душите на онези, които следват примера му. Хората се възхищават от неговата способност да действа бърза и изобретателно, но общуващите с него му приписват качества, които той всъщност не притежава. В административните дела проявява небрежност към времето, с което разполага. Ако това засягаше само него, проблемът би бил съвсем незначителен, но постът на ръководител му дава голямо влияние. Примерът пред останалите в издателството и особено пред обучаващите се не им помага да станат благоразумни и съвестни. Ако с таланта си на изобретател брат Б притежаваше и качеството на морална отговорност, служенето му би било незаменимо за издателството. Ако принципите му бяха такива, че нищо да не го отклонява от

правата линия на дълга и никакви ласкателства да не купуват съгласието му за погрешни действия, неговото влияние би спомогнало за оформянето на характера и на други хора. Желанията му за удоволствия обаче го подмамиха и го отклониха от дълга. Ако бе останал твърд чрез сила от Бога, непоклатим срещу укори или ласкателства, неотклоняващ се от принципите и верен на убежденията си относно истината и справедливостта, щеше да бъде изключителен човек и би постигнал ръководно влияние във всичко. На брат Б липсват пестеливост и умереност. Не притежава тактичност, която би му позволила да се движи съобразно Божието ръководство и да бъде редови воин. Обича да го хвалят. Влияе се от различни обстоятелства, подлага се на изкушения и на неговата вярност не може да се разчита.

Духовният опит на брат Б не е на твърда основа. Той действа импулсивно, а не се води от принципи. Сърцето му не е право пред Бога и той няма страх от Него и от славата Му. Постъпва като човек, зает с обикновени неща. Не осъзнава светостта на делото, с което се е ангажирал. Не практикува себеотрицание и пестеливост и затова няма никакъв опит в тези неща. Понякога действа усърдно и проявява силен интерес към работата. След това отново проявява нехайство и пропилява ценно време в маловажни разговори, като пречи и на другите да изпълняват задълженията си и им дава пример на безразсъдство и небрежност. Божието дело е свято и изисква хора с висок морал. Изискват се личности, чиято честност дори в най-незначителните дела не би им позволила да прекарват времето си по начин, който не е добър и разумен; хора, които осъзнават, че разполагат с принадлежащи на Бога пари и които не биха похарчили неправилно дори един цент за собствени цели; хора, които са толкова верни и точни, внимателни и прилежни в работата си и в отсъствието на своя началник, колкото биха били и когато той присъства, които доказват с верността си, че не са само угодници, служещи за пред хората, но съвестни, верни и добри работници, които вършат правото не за човешка похвала, а защото обичат и предпочитат доброто поради дълга си към Бога.

Родителите не са особено старателни във възпитанието на децата си. Не разбират необходимостта да оформят на умовете им чрез дисциплина. Дават им повърхностни уроци и проявяват повече грижа за показните неща, отколкото за солидното възпитание, което така да развие и насочи способностите им, че да изяви техните душевни качества, и чрез упражнения да развива и укрепва силите на ума им. Способностите на човека се нуждаят от постоянно упражняване, за да се използват за Божия слава. Трябва да се внимава много с образоването на интелекта, което да се извършва по такъв начин, че различните сфери на ума да имат еднаква сила, като се упражняват всяка в своята област. Ако родителите позволят на децата си да следват своите собствени желания и склонности и да търсят само удоволствия, като пренебрегват задълженията си, характерите им ще се оформят по този модел и те няма да бъдат годни за нито една отговорна длъжност. Желанията и склонностите на младите трябва да се обуздават, слабите страни в характера им - да се поправят и силните негативни черти да се подтискат.

Ако се допусне една дарба да остане недоразвита или да се отклони от обичайната насока, Божието намерение не се осъществява. Необходимо е всички дарби да бъдат развивани. Трябва да се обръща внимание на всяка поотделно, тъй като всяка оказва влияние на останалите и всички трябва да се упражняват, за да се постигне балансираност на ума. Ако се развият една или две черти и се

използват постоянно, тъй като децата ви са решили да вложат умствените си сили в една насока, пренебрегвайки останалите умствени качества, те ще навлязат в зрелостта с неуравновесен ум и нехармонично развит характер. Ще бъдат способни и силни в една област, но ще им липсват качества в други не по-малко важни области. Няма да бъдат компетентни. Недостатъците им ще бъдат видими и ще опетняват целия характер.

Брат Б е развил почти неконтролируема страст към разглеждане на забележителности и пътешествия за удоволствие. Прахосват се време и пари, за да се задоволи желанието му за приятни пътувания. Егоистичната му любов към удоволствията го води до пренебрегване на святите задължения. Брат Б обича да проповядва, но никога не е приемал тази работа с чувството “горко ми, ако не благовествам”. Често е напуснал административната работа, която изисква вниманието му, за да откликне на покани от някои братя в други църкви. Ако бе осъзнал важността на Божието дело в настоящото време и бе превърнал Бога в свое упование, ако проявяваше себеотрицание и издигаше Христовия кръст, би постигнал много добри неща. Често обаче се случва толкова слабо да схваща святостта на делото, че използва възможността да посещава други църкви, за да удовлетвори самолюбието си и да си направи едно приятно пътуване. Какъв контраст между неговото поведение и апостолите, които пътуваха с бремето на житейските грижи и чрез Духа проповядваха разпнатия Христос! Те посочваха на хората пътя на живота чрез своето себеотрицание и чрез кръста. Имаха общение със Спасителя в Неговите страдания и най-голямото им желание бе да познават Христос, и то разпнат. Не се грижеха за собствените си удобства, нито смятаха живота си за толкова скъп. Живееха не за да се наслаждават на живота, а да вършат добро и да спасяват души, за които Господ е умрял.

Брат Б може да представя аргументи по доктринални въпроси, но самият той не е преживял практическите уроци на освещението, себеотрицанието и кръста. Може да говори приятни за ухото неща, но тъй като не е почувствал освещаващото влияние на тези истини в сърцето си, нито ги е практикувал в живота си, не успява да разкрие тяхното значение и величие пред лицето на съда, където всеки случай ще бъде изследван. Брат Б не е обучил ума си и поведението му извън църквата не е за пример. Той сякаш не е поел сериозна отговорност и чрез закачките и детинското си поведение е принизил нивото на духовните неща. Святото и обикновеното при него са поставени на една плоскост.

Брат Б не иска да носи кръста. Той не желае да следва Христос от яслата до съдебната зала и до Голгота. Нанесъл си е големи беди чрез търсене на удоволствия. Все още му предстои да научи, че собствената му сила е слабост, а мъдростта му – глупост. Ако бе осъзнал, че се е включил в Божието дело и че е задължен на Този, Който му е дал време и таланти и изисква те да бъдат употребени за Негова слава, като остане верен на поста си, не би пострадал от онази дълга и мъчителна болест. Настинката по време на пътуването за удоволствие му причини много месеци на страдание и дори постави в опасност живота му. Спасиха го усърдните молитви на вяра, произнесени за него от тези, които смятаха, че не е готов за смъртта. Ако бе умрял тогава, случаят му щеше да е далеч по-лош от този на непросветения грешник. В милостта Си Бог чу молитвите на народа Си и му даде нов живот, за да получи възможността да се покае за неверието си и да изкупи времето. Примерът му е повлиял негативно на мнозина в Батъл Крийк.

Брат Б се възстанови от болестта, но колко слабо и той, и семейството му се смириха под Божията десница. Делото на Божия Дух и мъдростта от Господа не се изявяват, за да сме щастливи и доволни от себе си, а за да могат душите ни да се обновят в познание на истинската святост. Колко по-добре би било за този брат, ако в бедствието си бе започнал да изследва своето сърце с вяра, за да открие несъвършенствата на характера си, да ги отстрани и със смирен дух да излезе от пещта като пречистено злато, отразяващо Христовия образ.

Църквата му помогна да понесе болестта, която сам си бе нанесъл. Дадоха му помощници и разходите бяха до голяма степен поети от църквата, но въпреки това нито той, нито семейството му оцениха щедростта и грижите на църковните членове. Смятаха, че заслужават всичко, което се прави за тях. Когато се възстанови, брат Б изпита неприязън към съпруга ми, защото той бе изразил неодобрение към лошото му поведение. Съюзи се с други, за да ограничи влиянието Му, и след напускането на издателството не се поправи. Не издържа проверката на даденото от Бога изпитание.

Брат Б все още не е научил урока, който трябва да усвои, ако иска да се спаси – себевладеене и устояване пред силата на желанието за удоволствия. Ще се наложи да бъде повален още веднъж и изпитан още по-тежко, тъй като не е успял да устои в предишните изпитания. Той е разочаровал Бога с оправданията си. Няма почти никакъв опит в приемане на Христовите страдания. Обича показността и не пести средства. Господ знае всичко. Той претегля вътрешните чувства и намеренията на сърцето. Разбира човека и изпитва верността му. Изисква да Го обичаме и да Му служим с целия си ум, сърце и сила. Любителите на удоволствия могат да обличат одеждите на благочестие, включващи и себеотрицание, могат и дори да жертват време и пари, но въпреки това личното им “Аз” да не е подчинено и волята им да не е доведена до подчинение на Божията воля.

Влиянието на момичета от семейство Д бе изключително лошо в Батъл Крик. Те не са били възпитани правилно. Майка им е пренебрегнала святото си задължение и не ги е обуздавала. Не ги е възпитала в боязън към Господа и в Неговите напътствия. Те са били глезени и предпазвани от поемане на отговорности, докато накрая са престанали да изпитват желание за вършене и на обикновените домашни задължения. Майката е възпитала дъщерите си да мислят повече за дрехи и не им е разкривала същността на вътрешната украса. Самата тя не е проявяла дисциплина. Волята ѝ не е в съгласие с Божията воля. Сърцето ѝ не е право пред Бога.

Тя не познава действието на Господния Дух върху сърцето, Който довежда желанията и чувствата до послушание към Христос. Не притежава облагородяващите качества на ума и не различава святите неща. Допуснала е децата ѝ да правят, каквото си пожелаят. Ужасните преживявания, които е имала с две от най-големите деца, не са развълнували ума ѝ съобразно с обстоятелствата. Научила е децата си на любов към дрехите, суетата и глупостта. Не е възпитала и двете си най-млади дъщери. Ако бе под добро влияние, бр. Д би бил достоен млад човек, но той все още има много да се учи. Следва склонностите си, а не дълга. Харесва му да следва собствената си воля и удоволствия и не притежава правилно познание за задълженията на християнина. Тълкува себеугаждането и наклонностите си като задължения. Не е победил любовта към апетита. Има да извърши много, за да проясни духовното си

зрение, да разбере какво означава да си осветен от Бога и да осъзнае големите Божии изисквания. Животът му е повлиян от сериозните недостатъци във възпитанието му.

Ако освен добрите си качества брат Б беше уравновесен и старателен ръководител на издателството, работата му би имала огромна стойност и той би могъл да удвои заплатата си. Но през изминалите години, като се имат предвид недостатъците му и порочното му влияние, издателството би могло да мине и без него, дори той да предлагаше труда си без пари. Брат и сестра Б не са научили урока на пестеливостта. Били са победени в резултат на задоволяването на вкуса си към удоволствия и външна показност. Малката заплата би била по-полезна за тях, отколкото голямата. Те биха харчили абсолютно всичко, дори да получаваха много повече. Биха се наслаждавали на живота. И когато ги сполети бедствието, биха били съвсем неподготвени. Биха харчили двадесет долара на седмица по същия начин като дванадесет. Ако бяха пестеливи и себеотрицателни управители, брат и сестра Б щяха да имат собствен дом и освен това щяха да имат средства, които да ползват в случай на нужда. Те обаче не пестят като другите, от които понякога зависят. Ако не успеят да научат тези уроци, характерът им няма да е съвършен в Божия ден.

Брат Б е обект на голяма любов и благосклонност от страна на Христос, но въпреки това никога не е разбрал, че трябва да следва великия Пример. Твърди (а и целият му жизнен път го показва), че се е стремил към по-добър живот, отколкото е имал нашият Господ. Никога не е осъзнал дълбините на своето невежество и грех, от които Христос е предложил да го издигне, за да го свърже с Божественото Си естество.

Страшно е да се служи на святите неща, когато сърцето и ръцете не са святи. Да бъдеш Христов съработник е страшна отговорност. Не е нещо незначително да си Негов представител. Ужасната реалност на съда ще изследва делата на всички хора. Апостолът заявява: "... ние не проповядваме себе си, а Христос Исус като Господ"; "Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос." Апостолът не се уповаваше на себе си, а на благодатното влияние на Христовия Дух, Който изпълваше душата му и довеждаше всяка мисъл до подчинение на Христос. Силата на истина, придружаваща проповядването на слово, ще бъде ухание за живот или за смърт. От проповедниците се очаква да бъдат живи примери за Христовия ум и дух, живи "писма", познати и четени от всички хора. Треперя, когато си помисля, че някои проповедници - дори сред адвентистите от седмия ден - не са осветени от истините, които проповядват. Нищо друго освен оживотворяващият и мощен Божий Дух, действащ в сърцата на вестителите Си, които раздават познание за Божията слава, не може да им осигури победа.

Проповедите на брат Б не са били белязани с одобрението на Божия Дух. Той може да говори словоохотливо и да изяснява даден въпрос, но в проповядването му няма духовност. Апелите му не са докосвали сърцата с чувство на подновена нежност. Има наниз от думи, но сърцата на слушателите му не са оживотворени и разтопени от усещането за любовта на Спасителя.

Грешници не са били убеждавани в грях, нито са били привлечени към Христос от убеждението, че “Исус Назарянинът минава”. Грешниците трябва да получат ясно впечатление за близостта на Христос и за желанието Му да им даде спасение в настоящия момент. На хората трябва да се представя Спасителят, а сърцето на говорителя трябва да е смирено и пропито от Духа Му. Тонът на гласа, погледът, думите трябва да имат неустоимата сила да трогват душите и да контролират умовете. Необходимо е Исус да живее в сърцето на проповедника. Ако присъства в думите и в тона на гласа му и ако проповедите му са пропити от Неговата нежна любов, това ще бъде благословение с много по-голяма стойност, отколкото всички богатства, удоволствия и земна слава. Тези благословения няма да идват и да си отиват, без да извършат делото си. Покаянието ще се засилва, впечатленията ще се задълбочават и ще бъде задаван въпросът: “Какво да направя, за да се спася?”.

4. Неуравновесени умове

Бог е поверил на всеки от нас святи задължения, за които ще ни държи отговорни. Целта Му е така да формираме мисленето и характера си и така да упражняваме дадените от Него таланти, че да постигнем най-доброто и да отразяваме славата на Дарителя. Ние сме задължени на Него за умствените си способности. Те трябва да бъдат възпитавани, дискретно насочвани и контролирани, за да се постигне целта, за която са били дадени. Дължни сме да обучаваме ума си така, че да използваме всички свои душевни сили и да развиваме всичките си качества. Когато те се упражняват, интелектът укрепва и целта, за която са били дадени, се постига.

Мнозина не вършат най-доброто, на което са способни, тъй като упражняват интелекта си в една насока и не отдават нужното внимание на онези неща, за които смятат, че не са годни. Допуска се някои от по-слабо развитите им способности да останат спящи, защото работата, в която те трябва да се изявят и впоследствие да укрепнат, не им е приятна. Всички умствени качества трябва да бъдат упражнявани и култивирани. Умствените възприятия, разсъдъкът, паметта и способността за обмисляне трябва да имат еднаква сила, за да бъде умът добре балансиран.

Ако някои качества бъдат използвани, а други пренебрегвани, Божият план за нас не може напълно да се осъществи, тъй като всички способности имат своето значение и до голяма степен са взаимно зависими. Ако искаме да запазим баланса, няма да е възможно едно качество да се използвано пълноценно, без наличието на всички останали. Когато цялото внимание и сила се насочват към едно от тях, а другите остават спящи, развитието на първото ще е добро, но това ще доведе до крайности, защото не всички са били култивирани еднакво. Някои умове остават недоразвити и неуравновесени. Не всички са по природа еднакви. Някои са силни в дадена насока, а изключително слаби в друга. Не бива

да съществуват такива очевидни недостатъци. Ако хората, които ги притежават, укрепят слабите страни в характера си чрез старателна работа и упражнения, неизбежно ще станат по-силни.

Приятно е, но не е много полезно, да се упражняват само качествата, които са силни по природа, а да се пренебрегват слабите, които се нуждаят от укрепване. Трябва да се отделя внимание на най-слабо развитите качества, за да могат всички умствени сили да бъдат уравнивешени и да работят като добре регулирана машина. Ние зависим от Бога за запазване на способностите си. Християните имат задължение пред Него така да обучават ума си, че всички качества да бъдат укрепвани и по-цялостно развивани. Ако не правим това, тези качества никога няма да постигнат целта, за която са били определени. Нямаме право да пренебрегваме нито едно от дадените ни от Бога качества. Виждаме психично болни хора из цялата страна. Много често те са нормални във всичко, освен в едно. Причината е, че умът е бил упражняван в някои неща, а в други е било позволено да остане спящ. Тази част, която е била непрекъснато употребявана, се е изтощила, поболяла се е и човекът се е превърнал в развалина. Бог не е бил прославен от неговото поведение. Ако такъв човек би упражнявал способностите си еднакво, всички биха се развили добре. Ако усилията не бяха хвърлени в една насока, нито едно качество не би се увредило.

Проповедниците трябва да се пазят да не осуetyават Божиите намерения със собствените си планове. Има опасност да стеснят Божието дело и да ограничат работата си в някои места, без да проявяват особен интерес към различните му отдели. Някои се насочват към една тема и изключват други, не по-малко важни. Те са хора с една-единствена идея. Силите на цялото им естество са концентрирани върху темата, по която умът се упражнява. Всички други идеи се губят от погледа им. Тяхната единствена любима тема се е загнездила в мислите им и е станала център на разговорите им. Всички доказателства, които имат отношение към нея, са приемани и усвоявани с голямо усърдие. Върху тях се мисли толкова дълго, че умът се уморява да ги следва.

Често се губи време да се обясняват маловажни неща, които би трябвало да се приемат за даденост, без да се представят доказателства, тъй като са очевидни. За сметка на това истинските, жизненоважните въпроси трябва да се изясняват толкова убедително, колкото езикът и доказателствата могат да ги представят. Способността умът да се концентрира върху една тема в ущърб на всички останали е добра в известен смисъл, но постоянното упражняване на тази способност уврежда останалите, които също са необходими за вършене на работата. Те биват занемарени и резултатът е неспособност да се постигне най-доброто. Умората се натрупва върху един органи, докато други остават неизползвани. По този начин умът не може да бъде здравословно упражняван и впоследствие животът се скъсява.

Всички способности трябва да участват в работата и да бъдат упражнявани хармонично, като се балансират взаимно. Онези, които натоварват ума си с една тема, не могат да се справят с други, тъй като способностите им не се развиват еднакво. Темата, с която са заети, приковава цялото им внимание и те навлизат все по-навътре в нея. Търсят познание и светлина, защото са силно заинтересувани и погълнати от нея. Малцина са обаче тези, които могат да ги следват, освен ако не обмислят темата със

същата задълбоченост. Има опасност такива хора да орат и да засяват семето на истината толкова дълбоко, че нежното стръкче никога да не достигне повърхността.

Хвърля се много труд, който не е бил необходим и никога няма да бъде оценен. Ако хората със силна способност да се задълбочават упражняват тази дарба, но пренебрегват други, няма да имат уравновесен ум. Те са като машина, в която работи само едно колело. Докато другите колела ръждясват от бездействие, някои се изтърквават от постоянна употреба. Хората, които култивират една или две способности и не упражняват всички равномерно, не могат да извършат дори половината от онова добро в света, което Бог е определил за тях. Те са развити едностранчиво. Само половината от дадената им от Бога сила се употребява, докато другата половина е в бездействие.

Ако имат да вършат нещо особено, изискващо задълбочена мисъл, такива хора не бива да използват всичките си сили за едно нещо и да изключват всичко останало. Те превръщат темата в основно занимание, но други клонове на делото също трябва да получават част от времето им. Това ще бъде много по-добро както за самите тях, така и за работата като цяло. Един клон от делото не бива да поглъща цялото внимание, а да се пренебрегват всички останали. Някои хора трябва непрестанно да проявяват предпазливост в писанията си, за да не превърнат ясните въпроси в мъгла, като ги обсипват с голям брой аргументи, които не са от жив интерес за читателя. Ако обясняват отегчително дадени точки, коментирайки всяка подробност, която е очевидна за разума, трудът им е губене на сили и време. Интересът на читателя няма да бъде достатъчно силен, за да дочете темата. Най-важните точки от истината могат да бъдат направени неразбираеми, ако се отделя внимание на всеки незначителен детайл. Покрива се голям материал, но работата, за която е хвърлен толкова много труд, не може да постигне нещо добро и да събуди всеобхватен интерес.

В тази епоха, когато приятните басни се носят във въздуха и привличат ума, представената в достъпен стил истина, подкрепена от няколко силни доказателства, е по-добра от изследването и подреждането на огромен брой детайли. Тогава основната мисъл се откроява ясно пред хората, които вече са били впечатлени от възраженията и оспорващите доказателства. За мнозина човешките мнения са по-важни от обстояните аргументи. Те приемат много неща за даденост. Доказателствата не помагат много на такива личности.

Противопоставящи се адвентисти

Нашите най-сериозни опоненти са сред адвентистите от първия ден. Те не воюват честно. Предприемат всякакви действия, макар и неразумни и непоследователни, за да прикрият истината и да се опитат да докажат, че Божият закон няма сила. Ласкаят се с мисълта, че целта оправдава средствата. Хора от техните редици, в които не са имали доверие, започват тирадата си срещу съботата от четвъртата заповед. Те дават публичност на изявленията им, дори да са неверни, несправедливи и дори смешни, стига да могат да ги използват срещу истината, която така ненавиждат.

Не бива да се поклащаме или объркваме от тази несправедлива война, водена от неразумни хора. Онези, които приемат аргументите им и са доволни от това, което подобни хора говорят и пишат против истината, не са сред хората, които биха били убедени в истината или биха почели Божието дело, ако го приемат. Времето и усилията могат да се използват много по-добре, отколкото да се размишлява за дребнавите заяждания на опонентите ни, използващи клевети и измами. Докато се отделя скъпоценно време, за да се противостои на увъртанията на нечестни опоненти, хора, готови да приемат истината, умират поради липса на познание. Цяла поредица от безумни възражения, измислени лично от Сатана, бива представяна пред умовете, а в същото време хора викат за храна, която да им се дава навреме.

Нека тези, които са привикнали умовете си да воюват против истината, да фабрикуват басни. Ние проявяваме мъдрост да не ги приемем от тях и да не ги предадем на хилядите хора, които никога не биха ги открили, ако не ги публикуваме за света. Точно това искат опонентите ни. Желаят да бъдат забелязани и ние да публикуваме вместо тях. Това важи особено за някои. Такава е основната цел да се описват заблудите и да се изопачават истината и характерът на хората, които я обичат и поддържат. Такива ще изчезнат по-бързо, ако останат незабелязани и ако заблудите и лъжите им се отминават с тихо презрение. Те обаче не желаят да бъдат оставяни на мира. Противопоставянето е стихията, която обичат. Ако не беше така, щяха да имат малко влияние.

Адвентистите от първия ден са сред групите, до които може да се стигне най-трудно. Обикновено те отхвърлят истината така, както правеха евреите. Доколкото е възможно, трябва да действаме, сякаш не съществуват. Такива хора живеят сред объркване и неморалността сред тях е достигнала застрашителни размери. Най-голямото бедствие би било, ако мнозина от тях приемат истината. Ще трябва да забравят всичко и да се учат наново, иначе биха ни създавали големи неприятности. Има случаи, когато се налага да се отговори на най-очевидните им измами. Когато това се случи, трябва да се действа бързо и рязко, след което отново да се заемем с работата си. Необходимо е да прилагаме Христовия план на проповядване. Той бе ясен и точен и стигаше до самия корен така, че да отговори на нуждите на всички.

Не е най-добрата политика да бъдем толкова директни и по даден въпрос да казваме всичко, което може да се каже, след като е възможно темата да се покрие с няколко аргумента, достатъчни за убеждаването или смълчаването на опонентите. Днес може да премахнете всяка пречка и да затворите устата на опонентите, без да могат да кажат нищо, но утре те да започнат същата атака. Това ще се повтаря многократно, тъй като не обичат светлината и не желаят да отидат при нея, да не би тъмнината и заблудата да бъдат премахнати от тях. По-добрият план е да се пази резерв от аргументите, вместо да се изливат дълбините на познанието по дадена тема, която се приема за даденост и без изкусни аргументи. Христовото служене продължи само три години и за този кратък период бе извършена много работа. В сегашните последни дни има да се свърши много работа за кратко време. Докато мнозина се подготвят да свършат нещо, души ще загиват без светлина и познание.

Ако хората, заети с представянето и защитаването на библейската истина, започнат да изследват и да показват заблудите и непоследователността на онези, които безчестно превръщат Божията истина в

лъжа, Сатана ще подбуди достатъчно на брой опоненти, които да държат перото ни непрестанно заето, докато други отдели на делото бъдат оставени да страдат.

Трябва да имаме повече от духа на людетe, които се заеха с построяването на йерусалимските стени. Вършим велико дело и не можем да го изоставим. Ако Сатана види, че може да накара хора да отговарят на възраженията на опоненти и по този начин гласовете им да останат смълчани, както и да им пречи да вършат най-важната работа за сегашното време, целта му ще е постигната.

“Историята на съботата” е била държана настрана от хората прекалено дълго. Те имат нужда от тази скъпоценна книга, дори да не я притежават в цялото ѝ съвършенство. Тя никога не може да бъде подготвена така, че напълно да заглуши неразумните опоненти, които са нестабилни и изопачават Писанието за своя погибел. Светът е зает. Хората, които се впускат в делови начинания, нямат време да размишляват или дори да четат Божието Слово, за да разбират всичките му важни истини. Дългите изискани аргументи ще са интересни за малцина, защото хората трябва да четат набързо. Не можете да премахнете възраженията относно съботната заповед в умовете на адвентистите от първия ден, както и Спасителят на света с голямата Си сила и чудеса не можа да убеди евреите, че Той е Месия, след като те вече бяха решили да Го отхвърлят. Подобно на упоритите и невярващи евреи, те са предпочели тъмнината пред светлината и дори ангел да им проговори директно от небесните дворове, ще кажат, че това е Сатана.

Сега е необходима работа за света. От всяка посока идват призови подобно на вика на македонецата: “Ела и ни помогни”. Ясните и недвусмислени аргументи, стоящи като крайпътни камъни, ще постигнат повече за убеждаване на умовете, отколкото огромният брой доказателства, които обхващат много въпроси, но няма да бъдат проследени от никой друг, освен от хората с проникателен ум. Книгата “История на съботата” трябва да бъде дадена на народа. Докато едно издание е в обръщение и мнозина получават полза от него, могат да се направят значителни подобрения, докато накрая се извърши всичко необходимо, за да стане книгата съвършена. Ще имаме успех, ако стигаме до обикновените хора. Онези обаче, които имат таланти и обществено положение, са така извисени над простотата на делото и толкова доволни от себе си, че не усещат необходимост от истината. Те са същите каквито бяха евреите – със собствена правда и самонадеяни. Здрави са и нямат нужда от лекар.

5. Интимно приятелство със светски хора

На 10 декември 1871 г. ми бе показано, братко Д, че ти и сестрите ти сте в опасно положение. Това, което прави ситуацията още по-страшна, е, че не осъзнавате истинското си състояние. Видях ви

потънали в тъмнина. Мракът не ви е обзел внезапно. Започнали сте да навлизате в него постепенно и почти неусетно, докато накрая тъмнината е станала като светлина за вас. Облаците над вас се сгъстват с всеки изминал ден. Тогава видях лъч светлина, който разпръсваше тъмнината около вас, но после мракът отново ви обземаше – по-непрогледен и черен от всякога преди.

Школата по пеене винаги е била капан за вас. Нито ти, нито сестрите ти имате задълбочен духовен опит, който да ви направи годни да не се влияете от хората там. Необходими са силен ум и много по-решителен характер, отколкото вие тримата имате, за да навлезете в това общество и да останете неповлияни от него. Чуйте думите на Христос: “Вие сте светлината на света. Град на хълм не може да остане скрит. Когато пали свещ, човек не я слага под шиник, а на светилник. И тя дава светлина на всички вкъщи. Нека светлината ви така свети пред хората, че да видят добрите ви дела и да прославят вашия Небесен Отец.” Дали вашият пример и влияние са толкова добри, щото да направят впечатление на приятелите ви? Мисля, че не. Вие сте наранени. Тъмнина ви е обсебила и така е скрила светлината ви, че тя не греє и не може да разпръсва мрака над околните. Вие се отдалечавате все повече от Бога.

Братко мой, почти не осъзнаваш какво вършиш! Ти си пречка за своите сестри в пътя им към духовния живот. Те (и преди всичко Е) са оплетени от омайващите сатанински клопки на спиритизма. Ако иска да се отърве от тази нечестива сатанинска мръсотия, която притъпява сетивата ѝ за нещата с вечна стойност, Е ще трябва да направи много големи усилия. Успехът ще е на косъм. Самият ти си заслепен, измамен и омаян. Не разбираш какво става с теб. Всички вие сте много слаби, макар че бихте могли да сте силни в скъпоценната спасителна истина, да сте укрепени, утвърдени и стоящи твърдо върху канарата Исус Христос. Страдам и треперя за вас. Виждам изкушения навсякъде около вас, а вие нямате сила да им устоите.

Брат Д, показани ми бе, че си заслепен. Ти се мамиш за мотивите и истинските си цели. Видях те в компанията на дъщерята на брат Ж. Тя никога не е предавала сърцето си на Христос. Видях как е била повлияна и се е почувствала избличена, но твоето поведение не е било такова, та да задълбочи това чувство или да създаде в нея впечатлението, че тези неща са изключително важни. Твърдиш, че за теб спасението на душата и настоящата истина са нещо свято. Тя не проявява уважение към съботата. Обича суетата на света и се наслаждава на забавленията. Ти толкова бавно си се отделял от Бога и от светлината, че не разбираш какво разделение съществува между тези, които Го обичат, и хората, които предпочитат удоволствията, а не Господа. Видях, че си привлечен от нея. Религиозните събрания и святите задължения са били нещо незначително за теб, докато присъствието на едно дете, което няма познание за истината и за небесните неща, те е очаровало. Пренебрегнал си себеотрицанието и кръста, които са част от жизнения път на всеки Христов последовател.

Показано ми бе, че ако ходеше в светлината, би заел решителна позиция в полза на истината. Примерът ти би показал, че смяташ изповядваната от тебе истина за толкова важна, щото чувствата и сърцето ти ще отиват само там, където може да се види Христовия образ. Сега Христос ти казва: “Кое искаш да притежаваш – Мен или света?”. Трябва да вземеш незабавно решение. Ще следваш ли копнежите на неосветеното си сърце и ще се отвърнеш от себеотрицанието за Христос, след което ще

минеш над кръста, без да го вдигнеш, или ще вдигнеш кръста, колкото и да е тежък, и ще направиш някои жертви заради истината? Дано Бог да ти помогне да осъзнаеш състоянието си, за да оцениш реално нещата с вечна стойност. Сега имаш толкова слабо духовно зрение, че поставяш святото и свещеното на едно ниво с обикновеното. Имаш отговорности. Влиянието ти засяга до голяма степен и твоите сестри. Можеш да бъдеш в безопасност единствено ако се отделиш от света.

Показано ми бе, братко мой, как водиш със себе си младите на места за развлечения по време, когато те имат интерес към духовното. Записваш ги и за уроци по пеене заедно със светски хора, които са потънали в тъмнина и заобиколени със зли ангели. Как слабата ти и замъглена светлина може да грее сред тази тъмнина и изкушения? Божиите ангели не те придружават при подобни случаи. Оставен си там на собствените си сили. Сатана е доволен от това положение, защото така може да те направи по-успешен инструмент за себе си, отколкото ако не изповядваш, че си християнин, спазващ всички Божии заповеди. Истинният свидетел се обръща към лаодикийската църква с думите: “Зная делата ти, че не си студен, нито горещ. О, да беше ти студен или горещ. Така, понеже си хладък – нито горещ, нито студен, - ще те изплюя от устата Си. Понеже казваш: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол, то съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явна срамотата на твоята голота, и очна маз, за да намажеш очите си, та да виждаш. Онези, които обичам, аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш.”

Когато се започва приятелство, трябва много да се внимава, да не би да се създаде голяма близост с човек, на чийто пример не би било безопасно да се подражава. Такава близост би могла да те отклони от Бога, от посвещението и любовта към истината. За теб определено е опасно да бъдеш в голяма близост с приятели, които нямат духовен опит. Ако някой от вас или всички вие следвате насоките на Божия Дух и цените спасението на душите си, няма да избирате за близки приятели хора, които нямат сериозно отношение към религията и не живеят под практическото ѝ влияние. На първо място трябва да поставяте мисълта за вечността. За ума не може да има по-fino и по-опасно влияние, което успешно да прогонва сериозните впечатления и нашепванията на Божия Дух, отколкото общуването с личности, суетни и лекомислени, чиито теми на разговор са за света и суетата. Колкото по занимателни са те в други области, толкова по-опасно е влиянието им като другари, тъй като придават голяма привлекателност на живота без вяра.

Към вас тримата Бог има изисквания, които не можете да отхвърлите небрежно. Исус ви е изкупил, като е заплатил със собствената Си кръв. “Защото сте били купени с цена; затова прославете Бога с телата си [и с душите си, които са Божии].” Нима няма жертва, която да направите за Бога? Пред вас в ежедневието ви стоят големи отговорности. Докладът за вашите дела отива всеки ден при Бога. По пътя ви има скрити големи опасности. Стига да можех, бих взела ръцете ви, за да ви превода през тях, но не ми е позволено да го направя. Живеете в най-критичния период на своя живот. Ако събудите силата на душата си и се постараете с всички сили да си осигурите вечността и ако подчините всичко на тази цел, ще постигнете успех в усъвършенстването на християнския си характер. Всички можете да се включите в духовната война срещу главните си недостатъци и да станете победители чрез Христос.

Това обаче не е детска игра. Битката ще е свирепа и ще включва себеотрицание и носене на кръст. Има опасност да не осъзнаете напълно своите прояви на отстъпничество и бедственото си състояние. Ако не погледнете на живота такъв, какъвто е, ако не отхвърлите лъскавите приумици на въображението и не приемете отрезвяващите уроци на живота, ще се събудите, когато вече ще е прекалено късно. Тогава ще осъзнаете направената от вас ужасна грешка.

Възпитанието ви не е от такова естество, че да оформите солидни и твърди характери. Затова е необходимо да го получите сега, макар че е трябвало да го имате преди години. Майка ви е била прекалено привързана към вас. Възможно е една майка да не обича децата си разумно и да допуска чувствата ѝ да я заслепяват за онова, което е най-добро за тях. Вие сте имали нежна майка, която ви е глезила. Тя е пазила рожбите си прекалено много. Животът ѝ е бил почти съсипан от отговорностите, които децата ѝ би трябвало сами да поемат и които биха изпълнявали много по-добре от нея.

Липсата на твърдост и въздържаност в характерите ви е сериозна пречка за получаване на истински духовен опит, който да не е като подвижни пясъци. Твърдостта и целеустремеността са качества, които трябва да се подхранват. Те са крайно необходими за успешния християнски живот. Ако душите ви са честни, няма да се отклоните от светлината. Нито един мотив не би бил достатъчно силен, за да ви отстрани от истината и дълга. И тогава вие няма да жертвате дълга заради моментни желания.

Братко мой, ако бъдеш подведен да свържеш живота си с едно младо и неопитно момиче, което няма добро възпитание за обикновените, практическите житейски задължения, ще направиш голяма грешка. Тази неопитност обаче е нещо незначително в сравнение с нейното невежество относно дълга ѝ към Бога. Тя не е била лишена от светлина, имала е религиозен живот и въпреки това не е осъзнала ужасната си греховност без Христос. Ако в заслепението си можеш многократно да отсъстваш от молитвени събрания, където Бог се среща със Своя народ, за да се радваш на общуването с личност, която не изпитва любов към Бога и не осъзнава ценностите на духовния живот, как можеш да очакваш Бог да благослови такъв съюз? Не прибързвай. Ранните бракове не бива да се насърчават. Ако девойките или младежите не зачитат Божиите изисквания, ако не се вслушват в религиозните съвети, ще има опасност да не зачитат и изискванията на съпруга или съпругата. Навикът да се общува често с избраната от тебе личност, и то за сметка на религиозните привилегии и молитвените часове, е нещо опасно. Претърпяваш загуба, която не можеш да си позволиш. Често практикувате навика да стоите до късно през нощта, но това не е угодно на Бога, дори и двамата да сте християни. Стоенето до късно уврежда здравето, прави ума негоден за задълженията от следващия ден и води до лоши последствия. Братко мой, надявам се, че имаш достатъчно самоуважение, за да избегнеш този вид ухажване. Ако очите ти са насочени към Божията слава, ще действаш с голяма предпазливост. Няма да допускаш любовната сантименталност така да те заслепява, че да не осъзнаваш високите изисквания, които Бог има към теб като християнин.

Скъпи младежи, обръщам се към тримата. Нека целта ви бъде да прославите на Бога и да постигнете Неговите морални качества. Поканете Божия Дух да оформи характера ви. Сега имате златната възможност да го изперете и избелите в кръвта на Агнето. Смятам, че сега е повратният момент в живота на всеки от вас. Кого ще изберете, казва Христос, Мен или света? Бог призовава за

безусловно предаване на сърцето и чувствата. Ако обичате приятелите си, братя или сестри, баща или майка, къщи или земи повече от Мен, казва Христос, не сте достойни за Мен. Религията поставя душата под най-сериозното задължение – да живее според Христовите принципи. Както тайнственият магнит сочи на север, така религиозните задължения сочат към Божията слава. Вие сте обвързани от клетвата на кръщението да почитате Създателя си и решително да се отричате от себе си, да разпъвате на кръст чувствата и похотите си и да довеждате мислите си до подчинение на Христовата воля.

Избягвайте навлизането в изкушение. Когато изкушенията ви заобиколят и не можете да контролирате обстоятелствата, които ви насочват към тях, тогава можете да изисквате да се изпълни Божието обещание и със съзнанието за увереност и сила да извикате: “Мога всичко чрез Христос, Който ме укрепва”. Има сила за всички вас в Бога. Вие обаче никога няма да почувствате нуждата от тази сила, която единствена може да ви спаси, ако не осъзнаете собствената си слабост и греховност. Исус, скъпият Спасител, сега ви призовава да застанете твърдо на платформата на вечната истина. Ако страдате с Него, Той ще ви короняса със слава във вечното Си царство. Ако желаете да пожертвате всичко за Него, тогава Той ще бъде ваш Спасител. Но ако тръгнете по собствения си път, ще вървите в тъмнина, докато стане твърде късно да получите вечната награда.

Какво сте пожелали да изстрадате заради истината? Имате много кратък период, през който да култивирате чертите на благороден характер. Всички сте в известна степен неудовлетворени и нещастни. Много се оплаквате. Говорите думи на неверие и укорявате другите. Това важи преди всичко за Е и З. Сърцата ви са изпълнени с гордост и дори понякога с жлъч. Тайните кътчета на сърцето са били пренебрегвани и вие не обичате да изпълнявате духовните си задължения. Ако бяхте упорити в усилията си да израснете в Христос, сега бихте били силни и способни да благославяте околните с влиянието си. Ако бяхте развили постоянни, непроменящи се и непоклатими качества, сега бихте имали силата да противостоите на изкушенията. Тези скъпоценна качества могат да бъдат придобити само ако душата ви откликва на религиозните изисквания. Тогава мотивите ще бъдат възвишени, а умът и чувствата – уравновесени от благородните принципи. Бог ще работи с нас само ако се заемаме с добри дейности. Трябва да чувстваме необходимостта да съединим нашите човешки усилия и усърдие с Божията сила. Можем да устояваме в Бога, да сме силни и да побеждаваме. Ти, брат Д, си се провалил до голяма степен в това да имаш целенасоченост и да устояваш.

Каква голяма грешка се прави във възпитаването на децата и младежите, когато биват фаворизирани, глезени и ласкани! Те стават егоистични и безполезни и нямат сила да вършат дребните ежедневни задължения. Не са обучени да придобиват сила на характера като ги изпълняват - колкото и незначителни да са. Пренебрегват с желание и радост да работите онова, което е необходимо и което все пак някой трябва да свърши. Всички вие имате голямото желание да намерите по-сериозна и по-възвишена работа.

Никой не е годен за велики и важни дела, ако не е бил верен в изпълнението на дребните. Характерът се оформя постепенно и душата бива обучена да прави усилия, съразмерни на задачата, която трябва да бъде свършена. Ако сме люшкани от обстоятелствата, със сигурност няма да успеем да усъвършенстваме християнския си характер. Трябва да сме господари на обстоятелствата, а не да

допускаме те да стават наши господари. Можете да намерите сили при Христовия кръст. Можете да растете постепенно и да побеждавате трудностите и силата на навика. Необходимо е да бъдете стимулирани от даващата живот сила на Исус. Трябва да бъдете привлечени към Него и облечени в Божествената Му красота и превъзходство.

Дъщерята на брат Ж трябва да получи образование. Като съпруга тя не е по-умела в житейските задължения и трудности от някоя десетгодишна ученичка.

Вярата трябва да ви ръководи и насочва във всички ваши действия и да държи в пълно подчинение чувствата ви. Ако се предавате безрезервно в Христовите ръце и правите мощта Му ваша сила, тогава духовното ви зрение ясно ще различава качествата на характера и няма да се мамите от външния вид и да правите грешки в отношенията с приятелите си. Моралните ви качества трябва да са силни и чувствителни, за да понасяте суровите изпитания и да останете неопетнени. Верността на душата ви трябва да бъде толкова твърда, че суетата, показността или ласкателствата да не ви поклащат.

О, нещо велико е да си наред с Бога и душата да е в хармония със своя Създател! Тогава ще бъде възможно, въпреки заразата на лошия пример, който с измамната си външност отклонява душата от дълга ѝ, ангелите да бъдат изпратени на помощ! Но помнете, че ако каните изкушението, няма да имате помощ от Бога, с която да се пазите от поражение. Тримата младежи издържаха в огнената пещ, защото Исус вървеше заедно с тях сред пламъците. Ако сами бяха влезли в огъня, щяха да изгорят. Така ще бъде и с вас. Ако не влизате преднамерено в изкушение, Бог ще ви подкрепя, когато то дойде.

6. Делото в Ню Йорк

На 10 декември 1871 г., по време на посещението ми във Вермонт, видях някои неща за Ню Йорк. Делото в този щат, изглежда, бе в окаяно състояние. Имаше малцина работници, и то не толкова ефективни, колкото предполагаше изповедта им, че вярват в святите истини за настоящото време. В щата има хора, които служат със слово и учение, но не са добри работници. Макар да вярват в теорията на истината и да са я проповядвали години наред, те никога няма да станат успешни работници, ако не започнат да служат по-различен начин. Прекарвали са много време сред църквите, макар че не са способни да им принесат някаква полза. Самите те не са посветени на Бога. Имат нужда от дух на издръжливост, за да страдат заради Христос, “да пият чашата” и “да бъдат кръстени с кръщението”, преди да станат готови да помагат и на други. Има нужда от несебелюбиви, посветени работници, които да приведат делото в Ню Йорк в съответствие с библейския стандарт. Тези хора не са действали съгласно задълженията си, когато са пътували по църквите. Ако Бог ги е призовал в делото Си, то е за

да бъдат спасени грешници. Те трябва да се докажат, като тръгват в нови полета и така да разберат дали Бог им е поверил работата за спасяването на души.

Ако братята Тейлър, Сондърс, Уитни и брат и сестра Линдзи работеха в нови полета, сега щяха да са постигнали много повече. Противопоставянето на опонентите би ги накарало да изследват библиите си, за да намерят аргументи, които да подкрепят позицията им. Това би увеличило техните познания върху Писанието и би им вдъхнало увереност в дадената им от Бога способност да се справят с всеки вид опозиция. Доволните от повтарянето на едно и също сред църквите няма да имат необходимия опит. Ще бъдат слаби и няма да имат сили да страдат заради истината. Ще станат неуспяващи работници.

Хората, които имат присърце Божието дело и обичат скъпоценните души, за които Христос е умрял, няма да се стремят към леснина и удоволствия. Ще постъпват като Него. Ще отиват да търсят и спасяват погиналото. Исус казва: “Не съм дошъл да призова праведните, а грешните [към покаяние].”

Ако проповедниците в Ню Йорк желаят да помогнат на църквата, не биха могли да го направят по друг начин, освен като излязат в нови полета, за да довеждат души в истината. Когато църквата види, че всички проповедници са запалени от духа на делото, че усещат силата на истината и се стремят да доведат и други при нея, това ще им даде нов живот и енергия. Сърцата им ще бъдат подтикнати да правят всичко, което е по силите им, за да помогнат на делото. В света няма друга група хора, които да имат по-голямо желание да жертват средствата си за напредъка на каузата, от адвентистите от седмия ден. Ако проповедниците не ги обезсърчат със своята леност, неефективност и липса на духовност, те обикновено биха отговаряли на всеки апел, който се нрави на разума и съвестта им. Адвентистите искат да виждат плодове. Право е братята в Ню Йорк да изискват плод от своите проповедници. Какво са направили? И какво правят?

Проповедниците в Ню Йорк би трябвало да са далеч по-напред. Те обаче не са се заели с този начин на работа, който изисква истински усилия и води до силна опозиция. Ако бяха го направили, биха имали желание да четат библиите си и да се молят, за да бъдат годни да отговарят на своите опоненти. Упражняването на талантите им би ги удвоило. В Ню Йорк има проповедници, които проповядват от години, но на тях не може да се разчита. Те са се превърнали в джуджета. Не упражняват умовете си в изучаване на Словото и в справяне с опозицията, за да успеят да станат силни в Бога. Ако бяха тръгнали “вън от стана” като верни войници на Христовия кръст, разчитайки на Бога и на собствените си сили, а не облягащи се на братята си, щяха да придобият опит и сега биха били способни да се заемат с делото там, където има най-голяма нужда от помощта им. Ако всички проповедници в Ню Йорк бяха напуснали църквите, за да работят за Бога, и не бяха стояли като пречка по пътя им, както църквите, така и проповедниците сега щяха да са далеч по-напред в духовно отношение и в познаване на истината.

Мнозина от братята и сестрите в Ню Йорк отстъпват по въпроса за здравната реформа. В щата има много малко на брой истински здравни реформатори. Светлината и духовното разбиране са били дадени на братята в Ню Йорк, но истината, която е стигнала до ума им, и светлината, която е озарила

душите им, не са били оценени и съхранени и ще свидетелстват против тях в съдния ден. Истината е била дадена за спасение на онези, които биха повярвали и биха ѝ се подчинили. Осъждането им не се дължи на факта, че нямат светлина, а за това, че са я получили, но не са живели съобразно с нея.

Бог е дал на хората изобилни средства за задоволяване на естествения апетит. Разпрострял е пред тях плодовете на земята - изобилие от храни, които са приятни за вкуса и питателни за тялото. Нашият добър Небесен Отец казва, че от тях можем свободно да ядем. Можем да се наслаждаваме на плодовете, зеленчуците и зърната, без да вършим насилие над законите на тялото. Тези продукти, приготвени по възможно най-простия и естествен начин, ще хранят тялото и ще запазват силата, без да се използва месо.

Бог е създал човека малко по-долу от ангелите и го е дарил с качества, които, правилно използвани, ще го превърнат в благословение за света и ще направят така, че да отразява славата на Дарителя. Но макар и създаден по Божи образ, чрез невъздържаността си човекът е нарушил принципите на Божия закон във физическото си естество. Невъздържаност от всякакъв вид парализира органите на възприятията и така отслабва умствената сила, че вечните неща не се ценят и се поставят на едно ниво с обикновените. Висшите сили на ума, създадени за възвишени цели, стават роби на низките страсти. Ако физическите ни навици не са правилни, умствените и моралните ни способности не могат да бъдат силни, тъй като съществува здрава връзка между физиката и морала. Апостол Петър разбира това и издига глас на предупреждение към братята: “Възлюбени, умолявам ви, като пришълци и чужденци на света да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата”.

В така наречения християнски свят моралната сила е малко. Били са подхранвани погрешни навици и физическите и моралните закони са били пренебрегвани, докато накрая общият стандарт на добродетел и благочестие е паднал ниско. Угаждането на неестествения апетит и страсти подчинява ума. Животинските склонности се засилват, а моралните – отслабват. Невъзможно е за невъздържан човек да бъде християнин, тъй като висшите му сили са поробени от страстите.

Онези, които са получили светлина по въпроса за яденето и облеклото в съответствие с физическите и моралните закони и които обръщат гръб на светлината, сочеща им към техните задължения, ще избягат от дълга си и по други въпроси. Ако притъпят съвестта си, за да избегнат кръста, който трябва да поемат, за да са в хармония с природните закони, ще нарушат и Десетте заповеди, за да избягат от укора. У някои има очевидно нежелание да претърпят кръста и да понесат позора. Някои ще изоставят принципите си, тъй като не могат да претърпят присмеха. Придържането към светското става все по-популярно сред Божиите люде, които твърдят, че са пътници и странници, очакващи Господното пришествие. Сред спазващите съботата в Ню Йорк има мнозина, които се интересуват повече от светската мода и страсти, отколкото от здраво тяло и ум и от осветено сърце.

Бог изпробва и проверява отделни личности в Ню Йорк. Той е позволил някои да имат по-голям просперитет, за да развият онова, което е в сърцата им. Гордостта и любовта към света са ги отделили от Бога. Принципите на истината са по жертвани, макар и да изповядват, че я обичат. Християните

трябва да се събудят и да действат. Влиянието им се отразява на други хора и оформя техните мнения и навици. Те ще трябва да носят тежката отговорност да решават чрез влиянието си съдбата на души.

Чрез ясните и изобличителни истини за сегашните последни дни Господ отделя един народ от света и го пречиства за Себе Си. Гордостта и нездравословните моди, любовта към показност и одобрението на околните – всичко това трябва да бъде оставено на света, ако искаме да бъдем обновени по образа на Този, Който ни е създал. “Защото се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци, и ни учи да се отречем от нечестието и от светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, като очакваме събъждането на блажената надежда, славното явяване на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни очисти за Себе Си, народ за Свое притежание, ревностен за добри дела.”

Църквата в ____ има нужда от пресяване. Необходимо е пълно преобразяване, преди да бъдат годни да работят отново. Егоизмът, гордостта, завистта, злобата, злите помисли, злословието, клюкарството и одумването са били подхранвани сред тях, докато накрая Божият Дух вече няма почти общо с тези хора. Докато някои от изповядващите, че познават Бога, остават в сегашното си състояние, техните молитви са мерзост пред погледа Му. Те не доказват вярата си чрез дела и за някои от тях би било по-добре никога да не бяха приемали истината, отколкото да безчестят Бога по този начин. Макар и да твърдят, че Христови слуги, те са слуги на неприятеля на правдата. Делата им свидетелстват за тях, че не познават Бога и сърцата им не са послушни на Христовата воля. Те превръщат религията в детска игра и се държат като нацупени деца.

Божии чедра по целия свят са едно голямо братство. Нашият Спасител ясно определи духа и принципите, които трябва да ръководят действията на хората отличаващи се от света с последователния си и свят живот.

Любовта им един към друг и върховната любов към техния Небесен Отец трябва да бъде представяна нагледно в техните думи и дела. Сегашното състояние на много Божии чедра наподобява семейство, състоящо се от неблагодарни и свадливи деца.

Има опасност дори проповедници в Ню Йорк да са сред групата, която постоянно се учи, но никога не може да стигне до познание на истината. Те не практикуват онова, което проповядват. Те са слушатели, но не и изпълнители. Тези проповедници имат нужда от духовен опит в истината, който да им помогне да разберат възвишения характер на делото.

Живеем в най-тържественото и важно време на световната история. Ние сме сред бедствията на последните дни. Предстоят важни и страшни събития. Колко необходимо е всички, които се боят от Бога и обичат Закона Му, да се смирят пред Него, да почувстват скръб и да жалеят, да изповядат греховете си, които са Го отделили от народа Му. Онова, което би трябвало да събуди най-голяма тревога, е фактът, че не осъзнаваме състоянието си и докъде сме паднали, както и това, че сме доволни да останем там, където сме. Трябва да прибъгваме до Божието Слово и до молитва. Всеки поотделно трябва искрено да търси Господа, за да може да Го намери. Това е най-важната ни задача.

Църковните членове са отговорни за поверените им таланти. За християните е невъзможно да изпълнят отговорностите си, ако не заемат възвишената позиция, която е в съгласие с изповядваните от тях святи истини. Светлината, която огрява нашия път, ни възлага отговорността да направим така, че тя да озари и други хора, за да могат и те да прославят Бога.

Роднини в църквата

Духовният напредък на църквата в _____ не съответства на светлината, озарила пътя им. Бог е поверил на всеки поотделно таланти, за да бъдат увеличавани и инвестирани в Божието дело, та когато Господарят дойде, да получи своето с лихва. Църквата в _____ се състои до голяма степен от ценни личности, но членовете ѝ не успяват да се извисят до високия идеал, който имат привилегиата да постигнат.

Работниците в църквата се намират предимно в три семейства, свързани чрез бракове. Те притежават много таланти и са способни да станат добри работници, които могат да съдействат за напредъка на делото в тази област. Не всички обаче израстват духовно. Някои не са в добра позиция, за да развият силите си чрез упражняване на дадените им от Бога таланти. Не всички имат своето място в делото, за да работят за Бога. Един застава в пътя на друг. Липсва духовна сила. Ако тази църква бе в по-малка степен фамилна организация, всеки би чувствал своята лична отговорност.

Ако талантът и влиянието на няколко членове се използват в други църкви, където биха били повикани да помагат, те ще придобият опит от най-висше естество в духовните неща. По този начин тяхното носене на отговорности и товари в Божието дело би било благословение за останалите. Докато са заети да помагат на други, те ще следват примера на Христос. Той не дойде да Му служат, а да служи на хората. Не си угаждаше. Не работеше, за да си създава репутация, а прие образ на слуга и прекара живота Си във вършене на добро. Би могъл да прекара дните Си на земята в лесен живот и охолство и да се възползва от всички удоволствия на живота. Но Христос не живя, за да се забавлява, а да върши добро и да спасява другите от страдания. Именно Неговият пример трябва да следваме.

Ако бъдат посветени на Бога, братята И и Й биха могли да поемат много по-големи отговорности от досегашните. Те смятат, че трябва да откликват бързо на всеки призив за средства и че това е основната задача, която да изпълняват в Божието дело. Бог обаче изисква много повече от тях. Ако бяха обучили умоа си за по-задълбочено изследване на Божието Слово, за да станат работници в делото Му, и ако бяха действали за спасението на грешници така усърдно, както работят за придобиване на благата от този живот, щяха да развият сила и мъдрост и да се включат в делото Му там, където има най-голяма нужда от работници.

Като остават в семейната общност, тези братя се превръщат в джуджета по отношение на умствените и духовните сили и способности. Не е най-добрата политика за децата от едно, две или три семейства, които са свързани чрез бракове, да се установяват твърде близко един от друг. Влиянието не е добро. Работата и проблемите на един се превръщат в работа и проблеми на всички. Трудностите и

бедите, които всяко семейство трябва да преживее в по-голяма или по-малка степен, и които би трябвало да се задържат вътре в семейния кръг, биват пренесени към роднините и оказват зло влияние върху църквата. Има неща, които не бива да се знаят от друг човек, колкото и близък приятел да е той. Отделната личност и семейството трябва да се справят с тях. Тясната връзка между няколко фамилии, които непрестанно общуват, може да сломи достойнството на дадено семейство. Когато се изпълнява деликатното задължение на укоряване и съветване, има опасност да се наранят нечии чувства, ако това не бъде вършено с най-голяма нежност и загриженост. Дори най-добрите в това отношение могат да правят грешки. Необходимо е да се внимава твърде много да не се създаде голям проблем от нещо незначително.

Такова семейство и такъв вид църковни взаимоотношения, каквито съществуват в ____, са нещо приятно за чувствата, но като се вземат предвид всички факти, не са най-доброто за развитието на уравнивесен християнски характер. Тясното общуване и семейните връзки, когато хората са свързани чрез църквата, отслабват влиянието. Не се запазват този вид достойнство, уважение, доверие и любов, които правят една църква преуспяваща. Всички страни биха били много по-щастливи, ако са отделени и си правят посещения от време на време. Влиянието им един над друг би било десетократно по-голямо.

Когато членовете на различни семейства, общуващи едно с друго са роднини, всяко от тях знае за недостатъците и грешките на другите и се смята за длъжно да ги коригира. Тъй като са скъпи един за друг, тези семейства скърбят за дребни неща, които биха останали незабелязани, ако не бяха така тясно свързани. Изживяват се силни душевни страдания, защото някои смятат, че към тях не се отнасят безпристрастно и с цялото внимание, което заслужават. Понякога се проявява дребнава ревност и мишката се превръща в слон. Дребните недоразумения и незначителните различия причиняват по-силни душевни терзания, отколкото изпитанията, които идват от други източници.

Подобни неща правят тези съвестни и благородни хора слаби в изпитанията и те не развиват такъв характер, какъвто биха имали, ако живеяха при други обстоятелства. Принизяват се в умственото и духовното си развитие и това може да унищожи тяхната полезност. Работата и интересите им са свързани със самите тях. Влиянието им се ограничава, а всъщност би трябвало да се разширява и да става все по-голямо, за да могат при всички видове обстоятелства да прославят Бога в най-голяма степен. Всички умствени способности могат да се усъвършенстват. Трябва да се събудят душевните сили и да бъдат вкарани в употреба за Божията слава.

Работници за Бога

Бог зове за мисионери. В църквата в ____ има способни хора, които ще израстват в способности и сила, когато използват талантите си в Божието дело. Ако тези братя се научат да поставят на първо място Божията работа и да жертват удоволствията и склонностите си заради истината, Господното благословение ще бъде над тях. Онези братя, които обичат истината и които от години се радват на увеличаващата се светлина от Писанието върху тях, трябва да направят така, че светлината им да озари

живеещите в тъмнина. Бог ще бъде за тях мъдрост и сила и ще се прослави, като работи с и чрез хората, които Го следват безрезервно “Който служи на Мен, него ще почете Моят Отец.”

Братята в ____ имат желание да дават от средствата си, но не и самите себе си за различни начинания. Не са казали: “Ето ме, Господи. Изпрати мен”. Не силата на човешки инструменти, а мощта и мъдростта на Този, Който ги употребява и действа чрез тях, прави хората да успяват. Като предлагаме благата си на Притежателя на небето и земята, но в същото време задържаме самите себе си, не можем да получим Неговото одобрение, нито да си осигурим благословието Му. В сърцата на братята и сестрите в ____ трябва да има принцип – да полагат всичко, включително и самите себе си, на Божия олтар.

В Батъл Крийк има нужда от хора, които могат и желаят да носят товари и да поемат отговорности. Отправяни са многократни призиви, но почти никой не откликва. Някои биха отговорили на призива, ако това ще се отрази добре на светските им интереси. Но тъй като няма изгледи да увеличат приходите си, като дойдат в Батъл Крийк, те не виждат защо трябва да се отзоват на поканата. “Послушанието е по-угодно от жертвите.” Без послушание и всеотдайна любов, дори най-големите приноси са твърде малки, за да бъдат представени пред Притежателя на всичко.

Брат и сестра И са верни в носенето на товари в Божието дело и сега децата или не бива да остават настрана и да оставят тежестта върху родителите си. Време е да се използва силата на по-малко уморените умове на децата и те да работят по-усърдно в лозето на Господа.

Някои от братята и сестрите в Ню Йорк се вълнуват от мисълта, че брат и сестра К и особено сестра К трябва да бъдат насърчени да работят сред църквите. Това обаче не е правилното място, те да се доказват. Пред брат и сестра К има един цял свят – свят, потънал в нечестие. Имат голямо поле пред себе си. Имат достатъчно място да опитат дарбите си и да проверят своето призвание, без да вземат от труда на други хора и да строят върху основа, която не са положили. Брат и сестра К са много бавни в придобиването на опит във въздържанието. Бавни са в приемане на здравната реформа във всичките й части. Църквите са по-напред от тях в отричането от апетита. Затова не могат да им бъдат от полза в тази насока, а по-скоро биха станали пречка.

Брат К не е благословение за църквата в ____, а е по-скоро голямо бреме. Той е застанал като пречка по пътя на нейния напредък. Не е в състояние да помогне, когато и където има най-голяма нужда от него. Не представя вярата ни правилно. Думите и животът му не говорят за святост. Той изоставя и не е готов или не желае да види Божието водителство. Не е стоял пред грешници и не е бил в такава позиция, че влиянието му да препоръча вярата ни пред невярващите.

Примерът му е бил пречка за църквата и за неговите невярващи съседи. Ако брат К бе напълно посветен на Бога, делата му биха давали добър плод. Онова, което повече от всичко отличава Божия народ от традиционните религиозни организации, не е изповядването на вяра, а безупречният характер и принципите на несебелюбивата любов. Мощното пречистващо влияние на Божия Дух върху сърцето, пренесен и в думите и делата, отделя верните от света и ги сочи като Божи особен народ. Характерът и

нравът на Христовите последователи е като този на техния Господ. Той е Образецът, святият и съвършен Пример, даден за подражание на християните. Истинските Му последователи обичат братята си и са в съгласие с тях. Те обичат ближните си според дадения от Христос пример и правят всякакви жертви, ако по този начин могат да убедят душите да изоставят греховете си и да се обърнат към истината.

Дълбоко вкоренената в сърцата на вяващите истина покълва и дава плод за правда. Думите и делата им са средствата, чрез които чистите принципи на истината и светостта биват предадени на света. Особени благословения и привилегии има за тези, които обичат правдата и живеят според светлината, която са получили. Ако не го правят, светлината им се превръща в мрак. Когато Божият народ стане самодоволен, Господ го оставя на собствената му мъдрост. Милост и истина са обещани за смирените по сърце, за послушните и верните.

Брат К е пречка за децата си. Ако бе посветен на Бога, ако сърцето му беше в делото и живееше според истината, която изповядва, щеше да осъзнае колко важно е да ръководи семейството си, както правеше верният Авраам.

Липсата на хармония и любов между двамата братя К е укор за Божието дело. И двамата грешат. И двамата трябва да работят за укротяване на личното Аз и да култивират християнски качества. Бог бива обезславян от раздорите и аз не отивам твърде далеч, като казвам че омраза съществува между тези родни братя. Брат А К е в голяма грешка. Подхранва чувства, които не са в съгласие с Божията воля. Той познава особеностите на брат си Б К и знае, че е има раздразнителен и унил нрав. Често не вижда доброто, което е пред него. Вижда само злото и се обезсърчава твърде лесно. Сатана превръща малките купчинки в планини пред него. Като се огледат всички неща, може да се каже, че брат Б К в много отношения е имал по-малко неприемливо поведение от брат си, тъй като в по-малка степен е вредил на делото на настоящата истина.

Тези родни братя трябва напълно да се помирят един с друг, за да се вдигне укорът над Божието дело, предизвикан от тяхната раздяла. “По това се разпознават Божиите чеда и дяволските чеда; всеки, който не върши правда, не е от Бога, нито онзи, който не обича брат си.” “Който казва, че е в светлината, а мрази брат си, той и досега е в тъмнината.” Онези, които работят за Бога, трябва да бъдат чисти съдове, осветени за употреба от Господаря. “Очистете се вие, които носите съдовете Господни.” “Ако някой каже: Обичам Бога, а мрази брат си, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял. И тази заповед имаме от Него; Който обича Бога, да обича и брат си.”

Христовите последователи имат отговорна и свята работа пред себе си. Те са ухание на живот за живот. Влиянието им решава съдбата на души, за които Христос е умрял. На брат и сестра К им липсва опит. Животът им не е образец на святост. Не са имали задълбочено и цялостно познание върху Божията воля. Не са напредвали твърдо напред и нагоре в Божествения живот, така че опитът им да е от полза за църквата. Поведението им е обременявало църковните членове.

Предишният начин на живот на сестра К не е бил от такова естество, че опитът ѝ да е благословение за другите. Тя не живее според възгледите си за дълга. Съвестта ѝ е била опетнявана твърде често. Тя е търсила удоволствия и е отдала живота си на суета, лекомислие и мода въпреки светлината, която е осветяла пътя ѝ. Тя е знаела пътя, но не е вървяла по него. Господ даде на сестра К свидетелство на предупреждение и укор. Тя повярва на свидетелството и се отдели от групата хора, които обичат удоволствията повече от Бога. Когато прегледа дотогавашния си живот, изпълнен с толкова много небрежност и злини, тя се отдаде на неверие и мрачно настроение. Отчаянието надвеси черните си крила над нея. Бракът ѝ с брат К промени някак си хода на събитията, но понякога тя пак е мрачна и отчаяна.

Сестра К познава добре пророчествата и може да ги обяснява и да говори свободно за тях. Някои от братята и сестрите имат голямо желание да подтикнат брат и сестра К да станат активни работници. Има обаче опасност да работят от погрешна гледна точка. Образованието на сестра К е по-високо от това на мнозина от хората около нея. Когато е работила в обществото, тя е чувствала, че зависи преди всичко от собствените си сили, отколкото от Божия Дух. Проявявала е дух на горда независимост и е смятала, че е способна да учи, а не да бъде учена. При своята липса на опит в духовните неща тя не е готова за работа сред църквите. Не притежава проницателността и духовната сила, необходими за укрепването им. Ако тя и съпругът ѝ въобще се заемат с тази работа, би трябвало да започнат, като проявят добро влияние в църквата в _____. Трудът им трябва да се използва там, където има най-голяма нужда от него.

Има да се върши работа в нови полета. Грешници, които никога не са чували предупредителната вест, трябва да бъдат предупредени. Ето къде брат и сестра К имат достатъчно място за работа и за доказване на своето призвание. Никой не бива да пречи на усилията в нови полета. Там има грешници за спасяване. Някои проповедници са склонни да отиват многократно на едно място сред църквите, макар че трудът им не е от полза за тях и времето им е пропиляно.

Желаем всички служители да бяха Господни работници. Работата по спасяване на души не бива да се ограничава само до проповедниците. Братята, които притежават истината в сърцата си и които имат добро влияние в собствения си дом, трябва да осъзнават, че върху тях лежи отговорността да посвещават част от времето си на работа сред съседите и в близките градове, където да бъдат мисионери за Бога. Необходимо е да носят изданията ни и да започват разговори, след което да се молят в Христовия Дух за онези, които посещават. Този вид работа ще събуди духа на изследване и реформация.

Вече години наред Бог привлича вниманието на Божия народ към здравната реформа. Тя е една от най-важните задачи в подготовката за идването на Човешкия Син. Йоан Кръстител излезе в духа и силата на Илия да подготви пътя на Господа и да обърне народа към мъдростта на праведните. Той е представител на хората, живеещи в последните дни, на които Бог е поверил да представят пред света святи истини и да подготвят пътя за Второто идване на Христос. Йоан бе реформатор. Направо от небето ангел Гавриил изнесе беседа върху здравната реформа пред родителите му. Той им каза, че Йоан няма да пие вино и сикера и че ще бъде изпълнен със Светия Дух още от рождението си.

Йоан се отдели от приятелите си и от житейските удобства. Простотата на облеклото му – одежда от камилска козина, бе постоянен укор към разточителността и показността на еврейските свещеници и на народа като цяло. Храната му, изцяло вегетарианска, състояща се от акриди и див мед, бе изобличение за чревоугодничеството и лакомията, които се ширеха навред. Пророк Малахия пише: “Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцата на бащите към децата и сърцата на децата – към бащите им.” Тук пророкът описва естеството на делото. Хората, които трябва да подготвят пътя за Второто идване на Христос, са символизирани от верния Илия. По същия начин Йоан Кръстител дойде в духа на Илия да приготви пътя за Първото идване на Христос.

Големият въпрос за реформата трябва да събуди умовете и общественото мнение да се раздвижи. Необходимо е вестта да се свързва с въздържание във всичко, та Божият народ да изостави своето идолопоклонство, лакомия, разточителност в облекло и във всичко останало.

Темата за себеотрицанието, смирението и въздържанието, изисквани от праведните, които Бог води по особен начин и благославя, трябва да бъде представяна на хората в контраст с разточителните и унищожавачи здравето навици на живеещите в този извратен век. Бог е показал, че здравната реформа е така тясно свързана с третата ангелска вест, както ръката с тялото. Няма друга толкова значителна причина за физическата и моралната дегенерация, колкото пренебрегването на тази важна тема. Онези, които задоволяват апетита и страстите си и затварят очите си за светлината поради страх, че ще видят греховните навици, които не желаят да изоставят, са виновни пред Бога. Който се отвърне от светлината в даден случай, закоравява сърцето си и пренебрегва светлината и по други въпроси. Който наруши моралните задължения по въпроса за яденето и обличането, подготвя пътя за нарушаване на Божиите изисквания по отношение на вечността. Телата ни не ни принадлежат. Бог изисква от нас да се грижим за даденото от Него обиталище, за да представим телата си пред Него “в жертва жива, свята и приемлива”. Нашите тела принадлежат на Този, Който ги е създал, и ние сме длъжни да разберем кои са най-добрите средства за предпазването им от разруха. Ако отслабваме тялото чрез себеугаждане и задоволяване на апетита и обличане според унищожавачата тялото мода, за да сме в хармония със света, ние ставаме врагове на Бога.

Брат и сестра К не са оценили светлината върху здравната реформа. Те не виждат връзката й с третата ангелска вест. Провидението извежда Божия народ от разточителните навици на света и от угаждането на апетита и страстите и го насочва към заемане на позиция върху платформата на въздържанието и умереността във всичко.

Водените от Бога хора са особен народ. Те не трябва да бъдат като светските. Ако следват Божието ръководство, ще постигнат поставените от Него цели и ще Му предадат своята воля. Христос ще обитава в сърцата им. Божият храм ще бъде свят. Тялото ти, казва апостолът, е храм на Светия Дух. Бог не изисква от децата Си да проявяват въздържание, което да намалява физическите им сили. Той изисква от тях да спазват природните закони, за да пазят физическото си здраве. Природните средства са посочения от Него път, който е достатъчно широк за всеки християнин. С щедрата Си десница Бог ни е дал богатство и голямо разнообразие за поддържане на живота и за наслада от него. Но за да се

наслаждаваме на естествения вкус, който запазва здравето и удължава живота, Той ограничава апетита. Господ казва: “Пазете се, обуздавайте и отхвърляйте неестествения апетит”. Ако култивираме у себе си извратен апетит, нарушаваме законите на тялото и ставаме отговорни за злоупотребата с него и за болестите, които си нанасяме.

Духът и силата на Илия раздвижват сърцата, за да ги реформират и да ги насочват към мъдростта на праведните. Брат и сестра К не са се променили по отношение на здравната реформа въпреки многобройните доказателства, които Бог е дал по тази тема. Въздържанието е нещо основно за истинската религия. Онези, които не са се научили на въздържание, са лишени от житейското и практическо благочестие. Не можем да очакваме нещо по-различно, когато духовните наредби влязат в съприкосновение с естествените чувства и светските интереси.

За всеки има работа в лозето на Господаря. Никой не трябва да е бездеен. Всички Божии ангели работят активно, като се възкачват на небето и отново слизат на земята с вести на милост и предупреждение. Тези небесни вестители въздействат на умовете и сърцата. Навсякъде има хора, чиито сърца са податливи и могат да бъдат вдъхновени от истината. Ако онези, които имат познание за истината, работят сега в хармония с Божия Дух, бихме видели завършването на едно велико дело.

Откриват се нови полета, където всеки може да провери на практика своето призвание, като направи усилия да изведе души от тъмнината и заблудата и да ги утвърди върху платформата на вечната истината. Ако брат и сестра К чувстват, че Бог ги е призовал да се заемат с делото Му, имат достатъчно работа за призоваване на грешните към покаяние. Но за да работи Бог чрез тях, те имат нужда от цялостно преобразяване. В тези последни дни делото по подготовката на народ за идването на Христос е най-святата и тържествена работа, изискваща посветени и всеотдайни работници. Онези, които имат смирение, вяра, сила, устойчивост и решителност, ще намерят достатъчно работа в лозето на Господаря. Има важни отговорности, които изискват усърдие и работа с всички сили. Бог приема само доброволното служене. Ако изповядваната от нас истина е толкова важна, че определя съдбата на души, колко внимателни трябва да бъдем в нейното представяне.

“А пътят на праведните е като светлината на разсъмване, която се развиделява, докато стане съвършен ден.” Брат и сестра К, ако бяхте вървели в светлината, която озарява пътя ви, ако се бяхте приближавали все повече до Бога с твърда вяра в истината и ако смирено живеехте пред Него според дадената ви светлина, сега щяхте да имате неограничен по своята стойност духовен опит. Ако се бяхте възползвали от талантите, дадени ви назаем от Бога, щяхте да блестите като светлинки пред света. Светлината обаче се превръща в тъмнина за всички, които не желаят да живеят според нея. За да бъдем приети и благословени от Бога като бащите ни, трябва да бъдем верни като тях. Необходимо е да се възползваме от светлината така, както древните верни пророци се възползваха от своята. Бог ще изисква от нас според дадената ни благодат и няма да приеме по-малко, отколкото ни е дал. Трябва да отговорим на всичките Му праведни изисквания. За да изпълняваме задълженията си, трябва да сме на това високо място, което ни е приготвено, съобразно реда и напредъка на святата истина.

Брат Л не може да разбере осветяващото влияние на Божията истина върху сърцата. Той не е толкова търпелив, смирен и издръжлив, колкото трябва да бъде. Лесно се вълнува. Личното Аз излиза на преден план и той говори и действа, без да обмисля. Невинаги има влияние за добро и за спасение. Ако бе пропит от Христовия Дух, би могъл с едната ръка да се хване за Всемогъщия, а другата с вяра и любов да протегне към бедния грешник. Брат Л се нуждае от мощното влияние на Божията любов. То може да обнови и пречисти сърцето, да освети живота и да издигне и облагороди цялостното естество. Тогава думите и делата му ще носят печата на Небето, а не на собствения му дух.

Ако думите на вечния живот бъдат посети в сърцето, ще се роди плод на праведност и мир. Скъпи мой братко, трябва да победиш духа на самодоволство и величаене. Трябва да култивираш дух, който желае да бъде напътстван и съветван. Каквото и да говорят другите за теб, ти би трябвало да казваш: “Какво зависи от мен? Христос ми е наредил да Го следвам”. Необходимо е да създаваш в себе си и дух на смирение. Имаш нужда да практикуваш на истинско благочестие и ако не го постигнеш, не можеш да се включиш по разумен начин в Божието дело.

Духът ти трябва да се смекчи и смири от послушанието спрямо Христовата воля. Необходимо е във всяко време да притежаваш смирението на Исусов последовател. Поведението, думите и делата ни са проповед за околните. Ние сме живи писма, познати и четени от всички хора.

Трябва да внимаваш да не проповядваш истината заради караници и препирни. Ако го правиш, със сигурност оръжията ще се насочат срещу теб и ще се разбере, че работиш за каузата на неприятеля, а не за Божията истина. Всеки път, когато се впускаш в спор, той трябва да бъде породен от чувството за дълг. Ако правиш Бога своя сила и се смиряваш, и допускаш истината да постигне победа, уловките и огнените стрели на Сатана ще падат върху самия него, а ти ще бъдеш укрепван, държан настрана от заблудата и пазен от всеки лъжлив път. Трябва да култивираш у себе си търпение и да не се впускаш напред със собствени сили. Делото е велико и свято и ти имаш нужда от много мъдрост. Необходимо е да се съветваш с братята си, които имат опит в делото. Но повече от всичко друго трябва да разбереш напълно собствените си недостатъци и слаби места и да укрепиш слабите черти в характера си, за да не претърпиш крушение във вярата.

Живеем сред опасностите на последните дни и ако имаме дух на самодоволство и независимост, ще бъдем изложени на сатанинските уловки и ще бъдем победени. Остави настрана себевеличаенето и ще бъдеш скрит в Бога, като разчиташ единствено на Него за сила. Църквите не се нуждаят от твоя труд. Ако си посветен на Бога, ще можеш да работиш в нови полета и Господ ще действа чрез теб. Той ще приеме твоята чистота в сърцето и в живота. Нищо по-малко от това няма да Му е угодно. Трябва да страдаме с Христос, ако искаме да царуваме с Него.

Брат М можеше да постигне много добри неща още преди години, ако бе отдал всичко на Христос. Той не е осветен чрез истината. Сърцето му не е право пред Бога. Скрил е таланта си в земята. Какво ще каже този, който е употребил талантите си по погрешен начин, когато Господарят му поиска отчет за настойничеството? Брат М не е гордост за Божието дело. Опасно е да човек да се бори с Божието провидение и да проявява недоволство от почти всичко, сякаш е имало някаква особена

подредба на обстоятелствата за изкушение и унищожение. Работата по “окастриянето” и “почистването” с цел да станем годни за небето е велико дело и ще ни донесе много страдания и изпитания, тъй като волята ни не е подчинена на Христовата воля. Трябва да минаваме през пещта, докато огънят премахне шлаката и бъдем така пречистени, че да отразяваме Божия образ. Онези, които следват наклонностите си и се ръководят от външното, не могат да съдят добре за извършеното от Бога. Те са изпълнени с недоволство. Виждат провали там, където има триумф, и голяма загуба там, където има печалба. Също като Яков те са готови да извикат: “Върху мен падна всичко това”, макар че събитията, от които се оплакват, работят в тяхна полза.

Без кръст няма корона. Как може някой да бъде силен в Господа без изпитания? За да имаме сила, трябва да се упражняваме. За да имаме силна вяра, трябва да бъдем поставяни в обстоятелства, при които вярата ни да се упражнява. Малко преди мъченическата си смърт апостол Павел даде съвет на Тимотей: “Участвай в страданията за благовестието по силата, дадена от Бога”. През много скърби ще влезем в Божието царство. Спасителят бе изпитван по всеки възможен начин и въпреки това винаги триумфираше в Бога. Имаме привилегията да сме силни чрез Божията сила при всякакви обстоятелства и да тържествуваме чрез Христовия кръст.

7. Духовното преживяване не е нещо надеждно

Скъпа сестра Н, според това, което ми бе показано на 10 декември 1871 г., видях, че някои неща ти пречат много да възстановиш на здравето си. Особените черти на твоя характер ти пречат да получиш доброто, което би могла да имаш, а също и да оздравееш, както би трябвало.

Имаш си особен дневен ред и не желаеш да се отклоняваш от него. Имаш си идеи, които осъществяваш, макар че много често те са в хармония не със законите на тялото, а с твоята лична преценка.

Имаш силен ум и твърда воля и смяташ, че разбираш по-добре от другите какво става с теб, тъй като разчиташ на чувствата си. Водена си от емоции и от собствените си духовни преживявания. Опита си това или онова, което ти създава удовлетворение, и си решила, че най-доброто в твоя случай е да се ръководиш от своята лична преценка. Но кое е твоето мерило? Отговор: *чувствата*. Сестро моя, какво общо имат чувствата ти с действителните факти в твоя случай? Почти нищо. Чувствата са лош критерий, особено когато са под контрола на силно въображение и твърда воля. Имаш решителен ум и пътят ти е като начертан на карта пред тебе. Но ти не виждаш нещата от правилна гледна точка. Не е сигурно да разчиташ на преценките си, когато става въпрос за самата теб.

Показано ми бе, че имаш известно подобрене, не толкова много и не така бързо и цялостно, колкото би могла, тъй като вземаш нещата в свои ръце. Поради тази причина и поради възможността да се ръководиш от преценките на по-опитни хора, бих желала да дойдеш в здравния институт. Лекарите там могат да разбират по-добре от теб болестите, причините за тях и правилното им лечение. Ако се откажеш от утвърдените си идеи и се ръководиш от тяхната преценка, ще има надежда за твоето възстановяване. Но ако откажеш, не виждам надежда да постигнеш състоянието, което би могла чрез правилно лечение.

Както съм казвала и преди, сестро моя, ти разчиташ на опита. Той те ръководи в постигането на дадено поведение. Но онова, което мнозина наричат опит, изобщо не е такъв, а навик или просто угаждане, сляпо и многократно следван поради невежество с твърдост и решителност и без разумна мисъл или проучване относно действащите закони, чрез които могат да се постигнат най-добрите резултати.

Истинският опит е многообразие от внимателни експерименти, правени с ум, без предразсъдъци и свободен от вкоренени мнения и навици. Резултатите се постигат с внимание, искреност и истинско желание да се учи, да се постига подобрене и да се поправя всеки навик, който не е в хармония с физическите и моралните закони. Мисълта, че другите ще отхвърлят онова, което си научила от опит, ти се струва нещо абсурдно и дори жестоко. Има обаче повече заблуди, приети и запазени чрез фалшиви представи за опит, отколкото поради каквато и да е друга причина, тъй като онова, което се смята за опит, въобще не е такъв и никога не е имало истинско изпробване чрез реален експеримент и цялостно проучване, като се използват познанията за действащите принципи.

Твоят опит ми бе показан като ненадежден, защото противоречи на природния закон. Той е в конфликт с непроменимите принципи на природата. Суеверието, моя скъпа сестро, възникващо от болнаво въображение, те подготвя за конфликт със съвестта и принципите. Какво трябва да изоставиш? Доброто е било задържано от теб поради силните ти предразсъдъци и поради непроменимите ти представи за онова, което смяташ, че е най-доброто за теб. От години знам за твоя случай, но съм се чувствала неспособна да представя въпроса по толкова ясен начин, че да го разбереш и осъзнаеш и да приложиш дадената ти светлина.

Днес има мнозина, които никога няма да се променят, защото не могат да бъдат убедени, че опитът им не е надежден. Мозъкът е центърът на тялото, седалище на цялата нервна енергия и интелектуални действия. Излизашите от мозъка нерви контролират тялото. Чрез тях се предават умствени сигнали към всички нерви на тялото като по телеграфни жици. Те контролират жизнените функции на всяка част от организма. Всички органи на движението се управляват от сигналите, които получават от мозъка.

Ако си твърдо убедена, че една баня ще ти навреди, умствените импулси се предават на всички нерви по тялото. Нервите контролират кръвообращението; затова чрез импулсите на ума достъпът на кръвта до кръвоносните съдове се ограничава и добрият резултат от банята е загубен. Всичко това става, защото умът и волята пречат на кръвта да циркулира свободно и банята не може да стимулира,

да събуди и да укрепи кръвообращението. Например ти имаш впечатлението, че ако се къпеш, ще настинеш. Умът изпраща тази вест на нервите в тялото и кръвоносните съдове, държани в посланието на волята ти, не могат да извършат своята длъжност и да предизвикат реакция след банята. Няма научно или философско обяснение защо една баня от време на време, направена достатъчно разумно, би предизвикала нещо друго освен добро. Това важи най-вече, когато се правят малко физически упражнения, за да могат мускулите да работят и да допринасят за кръвообращението в цялото тяло. Къпането освобождава кожата от постоянно събиращата се нечистота и я поддържа влажна и в добро състояние, като по този начин засилва и нормализира кръвообращението.

Хората с добро здраве в никакъв случай не бива да пренебрегват къпането. Трябва да се къпят поне два пъти седмично. Онези, които не са с добро здраве, имат замърсявания на кръвта и кожата им не е в добро състояние. Множеството пори, чрез които тялото диша, се задръстват и изпълват с отпадъци. Кожата трябва а бъде почиствана внимателно и изцяло, за да могат порите да вършат работата си за освобождаване на тялото от нечистотията. Слабите и болнави хора със сигурност се нуждаят от удобството и благословието на къпането най-малко два пъти седмично, а в повечето случаи и много по-често. Независимо дали човек е болен, или здрав, дишането е по-свободно, ако се правят бани. По този начин мускулите стават по-подвижни, умът и тялото получават енергия, интелектът укрепва и всички способности се оживотворяват. Банята успокоява нервите. Създава общо изпотпяване, засилва кръвообращението, премахва задръстването на тялото и действа ползотворно на бъбреците и отделителните органи. Къпането помага на червата, стомаха и черния дроб и им дава енергия и живот. Помага на храносмилането и не отслабва тялото, а напротив – придава му сила. Банята не увеличава възможността за простуда. При правилно прилагане тя укрепва организма против студа, тъй като подобрява кръвообращението и облекчава действието на отделителните органи, които са повече или по-малко задръстени. Кръвта достига до повърхността и циркулира по-лесно и цялостно през всички кръвоносни съдове.

Казва се, че най-добрият учител е опитът. Истинският опит наистина превъзхожда книжното познание. Навиците и обичаите обаче сякаш са оковали хората във вериги и те обикновено се оправдават с опита според обичайното разбиране на тази дума. Мнозина продължават да се държат за вредните си навици, които определено отслабват физическото, умственото и моралното им здраве. Когато се постараете да им дадете съвет, те оправдават поведението си, като говорят за своя опит. Но истинският опит е в съгласие с природните закони и науката.

Точно тук се сблъскваме с най-големите трудности в религиозните въпроси. Може да бъдат представени най-ясните факти, може най-очевидните истини да бъдат подкрепени от Божието Слово и представени пред ума, но ушите и сърцето да са затворени и най-убедителният аргумент да е: “моят опит”. Някои казват: “Господ ме е благословил да вярвам по този начин, следователно не е възможно да греша”. Държат се за “моя опит” и отхвърлят дори най-възвишените и освещаващи истини на Библията заради това, което те с удоволствие наричат “опит”. Много от най-грозните навици биват подхранвани под булото на опита. Мнозина не успяват да се извисят до физическото, интелектуалното и моралното ниво, което имат привилегията и задължението да достигнат, тъй като разчитат на надеждността и

сигурността на опита си, дори когато той е погрешно разбран и се противопоставя на най-ясно разкритите факти. Хората, чиито навици са унищожили тялото и здравето им, често препоръчват опита си като нещо сигурно за следване, макар че именно той ги е ограбил от жизнеността им. Могат да се дадат много примери, за да се покаже как мнозина биват измамани, като разчитат на своя опит.

Господ е създал човека праведен в началото. Сътворил го е със съвършено балансиран ум, а в размери и сила всичките му телесни части са били съвършено развити. Адам бе съвършеният човек. Всички качества на ума му бяха хармонично съчетани, имаха точно определено място и въпреки това зависеха едно от друго за своята пълна и правилна употреба. На Адам и Ева бе разрешено да ядат от всички дървета в градина с изключение на едно. Господ каза на святата двойка: “В деня, в който ядете от дървото за познаване на доброто и злото, ще умрете.” Ева бе измамена от змията да повярва, че Бог няма да направи това, което бе заявил. “Никак няма да умрете”, каза тя. Ева яде и си въобрази, че има усещането за нов и по-възвишен живот. Тя даде от плода и на съпруга си и именно нейният опит бе онова, което му оказва най-силно влияние. Змията бе казала, че Ева няма да умре и тя очевидно не усещаше никакви лоши последици – нищо, което би могло да подсказва за смърт. Точно както бе казала змията, Ева изпитваше удоволствие, каквото смяташе, че чувстват ангелите. Опитът ѝ се противопоставяше на ясната заповед на Йехова и Адам си позволи да бъде прелъстен от усещанията на своята съпруга. Така обикновено става и в религиозния свят. Божиите ясни заповеди се престъпват тъй като “присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро”, сърцето на човешките синове е всецяло предадено да върши зло.

Въпреки най-ясните Божии заповеди хората следват собствените си наклонности и след това се осмеляват да се молят по даден въпрос, за да накарат Бога да се съгласи и да им позволи да вървят противно на изявената Му воля. Господ не е доволен от такива молитви. Сатана идва при такива личности, както направи с Ева в Едемската градина, и им нашепва разни неща; после те започват да си въобразяват и да предават това като най-чуден “опит, даден им от Господа”. Истинският опит е в съвършена хармония както с природния, така и с Божествения закон. Фалшивият опит се обявява против науката и против принципите на Йехова. Религиозният свят е обгърнат от покривалото на морална тъмнина. Суеверие и фанатизъм владеят човешкия ум и заслепяват разсъдъка така, че хората не осъзнават какъв е дългът им към ближните и задължението им да проявяват безрезервно послушание спрямо Божията воля.

Валаам попита Бога дали може да прокълне израелтяните, тъй като по този начин щеше да получи голяма награда. Бог ясно му каза да не прави това. Валаам бе помолен от вестителите и му бяха предложени още по-големи подаръци. Божията воля по този въпрос му беше вече ясна, но той така много жадуваше за наградата, че се осмели да се обърне към Бога за втори път. Господ му позволи да тръгне. След това се случи нещо чудно, но кой би желал да се ръководи от подобно преживяване? Има хора, които биха разбрали съвсем ясно какви са задълженията им, стига да съответстват на естествените им склонности. Обстоятелствата и разумът им може ясно да посочват какъв е техният дълг, но когато се сблъскат с плътските си желания, тези доказателства често биват пренебрегвани. После такива хора си въобразяват, че могат да прибегват до Бога, за да научат какви са задълженията им. Обаче не е за

подигравка. Той ще им позволи да следват желанията на сърцата си. Пс. 81:11, 12: “Но народът Ми не послуша гласа Ми (...) Затова ги оставих да вървят според упорството на сърцето си, за да ходят по своите си намерения”.

Има опасност онези, които желаят да ходят по собствен път, задоволяващ прищевките им, да си въобразят, че това е ръководството на Божия Дух. Задълженията са им показани съвсем ясно чрез обстоятелства и факти, но в резултат на съветите на приятели, които са в хармония със собствените им наклонности, те се отклоняват от пътя на дълга и пренебрегват ясните доказателства по даден въпрос. След това съвсем съвестно се молят дълго и искрено за светлина. Искрени са по въпроса и смятат, че това е от Божия Дух. Обаче се мамят. Поведението им натъжава Духа. Те са имали светлина и съвсем логично би било да разберат всичко. Но няколко приятни изкушения са насочили умовете им в погрешна посока. Тези хора представят случая си пред Господа и Той им позволява да вървят по своя път. Имат толкова силно желание да вървят в избраната от тях самите посока, че Той им разрешава да го направят и да страдат от последиците. След това си въобразяват, че са имали чуден духовен опит.

Скъпа моя сестро, упоритостта е силна и контролираща черта на твоя ум. Получила си сила да се изправиш смело против опоненти и да издържиш в трудни и мъчителни начинания. Не обичаш споровете. Ти си много чувствителна и лесно ранима. Проявяваш съвестност и разумът ти трябва да бъде убеден, преди да приемеш чуждо мнение. Ако физическото ти здраве бе неувредено, ти би била изключително полезна жена. От дълго време си болна и това така е повлияло на разума ти, че мислите ти са насочени единствено към теб и това също вреди на тялото. Навиците ти не са никак добри. Храната ти не е добра по количество и качество. Ядеш много от лоша по качество храна, която не може да се превърне в пълноценна кръв. Научила си стомаха си на такъв вид хранене. Въображението ти те е научило, че това е най-добро, защото няма лоши последици от тази храна. Опитът обаче не е добър. Стомахът ти не получава онази енергия, която би трябвало. Поета в течна състояние, храната не дава енергия и тонус на тялото. Когато промениш този навик и започнеш да ядеш повече твърда и по-малко течна храна, ще почувстваш неразположение в стомаха. Въпреки това не бива да се предаваш. Необходимо е да привикваш стомаха си към по-твърда храна. Носиш толкова много дрехи, че си изнежила кожата си. Не си дала на тялото си възможност да диша. Порите, през които тялото диша, са се затворили и организъмът ти се е изпълнил с нечистота.

Навикът ти да яздиш на въздух и слънчева светлина е много полезен. Животът ти на открито те поддържа и ти имаш физическата сила, на която в момента се радваш. Пренебрегнала си обаче другите упражнения, които са много по-важни дори от язденето. Разчиташ на впряга, за да отидеш дори някъде наблизо. Смяташ, че ако ходиш макар и съвсем малко, това ще ти навреди. Чувстваш се изморена, когато ходиш. Не можеш да разчиташ на опита си по този въпрос.

Същата сила на движението, която упражняваш, когато се качваш на впряга и слизаш от него или когато се качваш и слизаш по стълбите, може да се използва и при ходенето, и при извършването на ежедневните житейски задължения. Ти си съвсем безпомощна в домашната работа. Не смяташ, че би могла да се погрижиш за дрехите на съпруга си или за храната му. Моя сестро, тази неспособност е повече в ума ти, отколкото в силата ти да работиш. Смяташ, че това ще те измори и изтощи и наистина

се уморяваш. Имаш обаче силата, с която (ако я приложиш на практика) би постигнала много и би станала далеч по-полезна и по-щастлива. Толкова много се страхуваш да не станеш безпомощна, че не упражняваш това, с което Господ те е благословил. Помагаш на съпруга си в много неща. В същото време поставяш на изпитание неговото търпение и сила. Когато той сметна, че би могла да промениш някои свои навици и да се поправиш, ти реши, че не той разбира твоя случай. Приятелите ти смятат, че би могла да си по-полезна в дома си и да не си толкова безпомощна. Това те наскърбява. Помисли си, че не те разбират. Някои бяха неразумни и наложиха мненията си и това те разочарова. Сметна, че в отговор на молитвите ти Бог ще ти помогне и че много пъти си получавала Неговата помощ. Не си получила тази физическа сила, на която можеш да се радваш, защото не си извършила своята част от работата. Не си работила в пълно единство с Божия Дух.

Господ ти е дал да свършиш нещо, което самият Той няма да извърши вместо теб. Трябва да действаш, ръководена от принципи и в хармония с природните закони, без да се съобразяваш с чувствата. Трябва да започнеш да действаш в съгласие със светлината, която Бог ти е дал. Възможно е да не си способна да го направиш веднага, но можеш да постигнеш много, като действаш стъпка по стъпка с вяра и с убеждението, че Бог ще бъде твой помощник и че Той ще те укрепи. Можеш да се упражняваш чрез ходене и извършване на задълженията, изискващи лек труд в дома, за да не бъдеш толкова зависима от други хора. Увереността, че можеш да се справяш, ще ти даде допълнителна сила. Ако ръцете са заети повече и умът се занимава по-малко с планиране вместо другите, физическите и умствените ти сили ще се увеличат. Мозъкът ти не е бездеен, но другите органи не работят достатъчно. За да има значителна полза за теб, физическата работа трябва да бъде систематична и вършена така, че да се понася от омаломощените органи. Така те ще укрепнат от постепенната употреба. “Лекарството” на движението е от голяма полза за известна категория пациенти, които са прекалено слаби за физически упражнения. Голяма грешка е обаче, ако всички болни разчитат на движението и зависят от него, а в същото време пренебрегват упражняването на мускулите.

Около нас има хиляди болни и умиращи, които биха могли да се подобрят и да живеят, стига да не са възпирани от въображението си. Страхуват се, че състоянието им ще се влоши, ако работят или ако правят упражнения. А точно това е промяната, от която се нуждаят, за да се подобрят. Необходимо е да упражняват силата на волята, да се издигат над своите болки и немощи, да се занимават с полезна работа и да забравят, че имат болки в гърба, краката, дробовете или главата. Пренебрегването на упражненията за цялото тяло или за част от него само влошава състоянието им. Бездействието на който и да е орган от тялото ще бъде последвано от намаляване на големината и силата на мускулите и ще причини забавяне на кръвния поток през кръвоносните съдове.

Ако в дома ти има задълженията, които трябва да се изпълнят, ти не смяташ, че е възможно да направиш това, а разчиташ на други. Понякога за теб е крайно неудобно да получиш помощта, от която се нуждаеш. Често изразходваш двойно повече сили в планиране и търсене на помощ за дадена задача. Стига да накараш ума си да ти помага сама да вършиш тези дребни задачи и семейни задължения, ще бъдеш благословена и укрепена и влиянието ти в Божието дело ще стане далеч по-голямо. Бог създаде Адам и Ева в рая и ги обгради с полезни и красиви неща. Насади за тях красива градина. Там не

липсваше трева, цвете или дърво, което да не може да се използва за украса. Създателят на човека знаеше, че творението на ръцете Му не може да бъде щастливо, ако няма работа. Раят радваше душите им, но това не бе достатъчно. Те трябваше да работят, за да упражняват чудно сътворените органи на тялото. Господ ги бе създал, за да бъдат употребявани. Ако щастието се състоеше в бездействие, човекът би бил оставен без работа в състоянието си на свята невинност. Но Този, Който създаде човека, знаеше кое е най-добро за неговото щастие; и веднага след като го сътвори, му даде определена работа. За да бъде щастлив, човекът трябва да работи.

Бог е дал на всички нас нещо за вършене. Когато изпълняваме различните задължения, поставени пред нас, животът ни ще бъде полезен и ние ще бъдем благословени. Не само телесните органи ще се укрепят от упражняването им, но и умът ще придобие сила и познание чрез действието на тези органи. Упражняването на един мускул, докато другите остават бездейни, няма да укрепи бездейните мускули. Също така и продължителното упражняване на ума в една област, няма да му помогне да се развие в други области, в които остава бездейен. Всяка интелектуална способност, всеки мускул има определена сфера на действие и всички те изискват упражнения, за да бъдат добре развити и да запазят здравето и енергията си. Всеки орган и мускул имат какво да правят в живото тяло. Всяко “колелце” в механизма му трябва да бъде живо, действащо и работещо. Фините и чудни природни творения трябва да бъдат в постоянно движение, за да постигнат това, за което са предназначени. Всяка способност влияе на другите и всички трябва да бъдат упражнявани, за да се развият правилно. Ако един мускул се упражнява повече от друг, използваният ще стане по-голям и ще унищожи хармония и красотата в развитието на тялото. Различни по вид упражнения дават работа на всички мускули в тялото.

Онези, които са хилави и лениви, не бива да се поддават на желанието си да бездействат и по този начин да се лишават от въздух и слънчева светлина. Трябва да се упражняват на открито, като ходят или работят в градината. Ще се изморяват, но това няма да им навреди. Ти, сестро моя, ще изпиташ умора, но това няма да те ущети. Почивката ти ще бъде много по-сладка след това. Бездействието отслабва органите, които не се упражняват. Когато тези органи бъдат употребени, идва болка и умора, тъй като мускулите са отслабнали. Често болката е предизвикана от усилието на природата да даде живот и енергия на частите, станали отчасти безжизнени поради липсата на физическа активност. Движението на тези дълго неизползвани мускули причинява болка, защото природата ги събужда за живот.

Винаги когато е възможно, ходенето е най-доброто лекарство за болното тяло, тъй като при тази дейност са използвани всички телесни органи. Мнозина, които разчитат на лека на движението, могат да постигнат повече чрез упражняване на мускулите. В някои случаи липсата на упражнения кара вътрешностите и мускулите да отслабват и да се свиват. Органите, които са отслабнали, защото не са били употребявани, могат да получат сила чрез упражнения. Няма обаче упражнение, което да замести ходенето. Чрез него кръвообращението се подобрява значително.

Активната работа с крайниците ще ти бъде от голяма полза, сестро Н. Ти имаш различни идеи и си твърде отпусната, което само ти вреди. Докато се страхуваш да се оставиш в ръцете на лекарите и смяташ, че разбираш състоянието си по-добре от тях, няма да получиш полза, а само ще си вредиш. Ако

лекарите не получат доверието на пациентите си, никога не биха могли да им помогнат. Ако сама си предписваш разни неща и мислиш, че знаеш по-добре от лекарите кое лечение да започнеш, няма да получиш подобрене. Трябва да смекчиш волята и представите си и да не се противопоставяш на техните преценки и съвети във връзка с твоя случай.

Дано Господ да ти помогне, сестро моя, да имаш не само вяра, но и съответстващи на нея дела.

8. Вярност в домашните задължения

Скъпа сестро О, мисля, че не си щастлива. Като се стремиш към извършване на някакво велико дело, ти пренебрегваш сегашните си непосредствени задължения. Не си щастлива, защото гледаш над малките ежедневни задължения и търсиш нещо по-възвишено и по-велико. Ти си неспокойна, раздразнителна и недоволна. Обичаш да нареждаш, но не и да изпълняваш. Харесва ти да казваш на другите какво да правят, вместо сама да го извършиш с готовност и радост.

Би могла да направиш бащиния си дом много по-щастлив, ако се бе занимавала по-малко със собствените си желания и повече с щастието на другите. Когато се занимаваш с обичайните и обикновени житейски задължения, ти не влагаш сърце в работата си. Умът ти се рее и се стреми към работа, която е по-приятна, по-възвишена или по-уважавана. Някои трябва да върши нещата, които не харесваш и не ти доставят удоволствие. Ако бъдат вършени с желание и усърдие, тези обикновени и простички задължения, ще ти дадат възпитанието, което ти е необходимо, за да имаш любов към домашната работа. Ето ти опит, който е изключително важен за теб, но ти не го харесваш. Недоволстваш и по този начин правиш хората около себе си нещастни, а и самата ти губиш от това. Може би никога няма да бъдеш призована да свършиш някаква работа, която ще те изправи пред публика. Всяка работа, която трябва да бъде свършена – независимо дали е миене на чинии, слагана на масата, гледане на болни, готвене или пране, - е много важна от гледна точка на морала. Обикновените задачи трябва да бъдат вършени от някого. Онези, които ги изпълняват, трябва да осъзнават, че вършат нещо необходимо и почтено и че чрез своята мисия, колкото и обикновена да е тя, изпълняват Божието дело точно като Гавриил, който бе изпращан при пророците. Всички работят в собствената си област. Жената, която изпълнява простите домакински житейски задължения, може и трябва да проявява вярност, послушание и любов толкова искрено, колкото ангелите в своята област. Придържането към Божията воля прави всяка работа почтена.

Нуждаеш се от любов и привързаност. Характерът ти трябва да бъде оформен. Безпокойството трябва да бъде оставено настрана и вместо него да подхранваш любезност и любов. Проявявай

себеотрицание. Ние не бяхме създадени ангели, а по-долу от тях. И въпреки това нашата работа е важна. Ние не сме на небето, а на земята. Когато бъдем в небето, тогава ще бъдем годни за повъзвишената небесна работа. Но именно тук, на този свят, трябва да бъдем проверени и изпитани. Трябва да бъдем въоръжени за конфликта и за дълга.

Най-висшият дълг за младежите е в собствения им дом. Те трябва да бъдат благословение за бащата и майката, за братята и сестрите чрез своята любов и истинска загриженост. В дома те могат да проявяват себеотрицание и старание, като се грижат за другите и работят за тях. Една жена никога не може да бъде унижена чрез такъв труд. Той е най-святата и възвишена длъжност, която може да изпълнява. Какво влияние може да има една сестра върху братята си! Ако всичко в нея е наред, може да влияе на техния характер и да го оформя. Нейните молитви, любезност и любов може да са изключително полезни за домакинството. Сестро моя, тези благородни качества никога няма да бъдат предадени на други умове, ако първо не съществуват в твоя. Душевното удовлетворение, любовта, любезността и слънчевият характер, които могат да докоснат всяко сърце, ще върнат към теб онова, което твоето сърце дава на другите. Ако Христос не царува в сърцето, там ще има недоволство и морална уродливост. Егоизмът изисква от другите това, което ние не желаем да им дадем. Ако Христос не е в сърцето, характерът ще бъде неприятен.

Не само великите дела и големите битки изпитват душата и изискват от нея смелост. Ежедневието носи своите трудности, изпитания и обезсърчения. Дребните задачи са това, което често изкарва на преден план търпението и устойчивостта. За посрещане и побеждаване на всички трудности са необходими увереност и решителност. Направи така, че Господ да бъде до тебе и навсякъде да бъде твоя утеха. Имаш голяма нужда от смирен и кротък дух. Без него не можеш да постигнеш щастие. Дано Бог да ти помогне, сестро моя, да търсиш смирението и праведността. Божият Дух е това, от което се нуждаеш. От теб зависи дали ще имаш успех или провал. Бог ще ти помогне, ще те укрепи и благослови. Но ако пренебрегваш незначителните задачи, никога няма да ти бъдат поверени по-големи.

9. Гордост и суетни мисли

Скъпи деца П и Р, вие се мамите сами себе си. Вие не сте християни. Да бъдеш християнин означава да приличаш на Христос. Вие сте далеч от целта, но аз се надявам, че няма да продължавате да се самозалъгвате, докато не стане прекалено късно да оформите характерите си за небето.

Примерът ви не е добър. Не сте стигнали до състоянието, при което да изпълнявате Христовия съвет: “Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека

Ме последва”. Това са уроците, които не сте научили. “Изследвайте писанията” - казва Небесният Учител. Той знаеше, че това е необходимо за всички, за да станат истински Христови последователи. Обичате да четете романи и не намирате Божието Слово за интересно. Трябва да ограничите четивата си до Божието Слово и до книги, които имат духовен характер и са полезни. По този начин ще затворите вратата на изкушението и ще бъдете благословени.

Ако се бяхте възползвали от дадената ви в Батъл Крийк светлина, сега щяхте да бъдете далеч по-напред в Божествения живот. И двамата сте лекомислени и горди. Не смятате, че ще трябва да давате отчет за настойничеството си. Вие сте отговорни пред Бога за всички предимства и за всички средства, които минават през ръцете ви. Търсите удоволствия и егоистично си угаждате за сметка на съвестта и Божието одобрение. Не постъпвате като Божии служители, които са отговорни пред Спасителя, изкупил ги със собствената Си скъпоценна кръв. “Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? Благодарение обаче на Бога, че като бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на учението, който ви бе предаден и, освободени от греха, станяхте слуги на правдата.”

Вие твърдите, че сте Христови слуги. В такъв случай отдавате ли Му с готовност своето послушание? Питате ли с цялата си искреност как да бъдете угодни на Този, Който ви е призовал да сте войници на Христовия кръст? Вдигате ли и двамата кръста, за да тържествувате с него? Отговорете на Бога по тези въпроси. Всичките ви постъпки, колкото и тайни да ги смятате, са открити за небесния ви Отец. Нищо не е скрито и покрито. Всичките ви действия и мотивите, които ги поражда, са открити за Него. Той знае в дълбочина всичките ви думи и мисли. Ваш дълг е да ги контролирате. Ще трябва да воювате със суетните помисли. Може би смятате, че не е грях да оставяте мислите ви да текат без никакво ограничение. Това не е така. Отговорни сте пред Бога за подхранването на празни мисли, тъй като от тях започват греховете и извършването им. Контролирайте ги и така ще бъде много лесно да контролирате и постъпките си. Помислите ви трябва да са осветени. Павел пише на коринтяните: “Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос”. Когато и двамата стигнете до това състояние, ще разберете по-добре делото на освещението. Мислите ви ще бъдат чисти, благородни и възвишени, а постъпките ви – чисти и безгрешни. Телата ви ще бъдат пазени в святост и почит, за да ги представите “в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служение”. От вас се изисква да проявявате въздържание както в малките, така и в големите неща. Трябва да се предадете изцяло на Бога. В сегашното си състояние нямате неговото одобрение.

Вие сте имали лошо влияние над младежите в _____. Любовта ви към показност води до разход на средства и това е нещо погрешно. Не осъзнавате какви са Господните изисквания към вас. Не сте се запознали с приятните резултати от въздържанието. Плодовете му са святи. Смисълът на живота ви е да служите на себе си и да си угаждате. Обичайната ви практика е да харчите пари за задоволяване на гордостта. О, колко по-добре би било да обуздавате желанията си и да правите известни жертви за Божията истина. Отричайки се от похотта на плътта, от пожеланието на очите и от тщеславието на

живота бихте могли да сложите нещо в Божията съкровищница! Вместо да си купувате глупости, вложете малкото си средства в небесната банка, за да може при идването на Господаря да получите не само вашето си, но и лихвата.

Разбрали ли сте колко много бихте могли да направите, за да почетете своя Изкупител на земята? О, не! С удоволствие отдавате почит на себе си и получавате почит от другите. Но не се интересувате от това, как да получите одобрение от Бога - не това е основната ви цел. Духовността – чиста, неопетнена и със здрави принципи би се оказала котва за вас. За да постигнете великите цели в живота, трябва да отбягвате примера на онези, които се стремят към удоволствия и забавления и нямат страх от Бога. Господ ви е дал достатъчно възможности. Той е направил така, че ако се съобразявате с поставените от Него условия в Словото Му и се отделяте от света, ще получите сила да подтискате всяко покваряващо влияние и да развивате онова, което е благородно, добро и възвишено. Христос ще бъде за вас “извор на вода, която извира за вечен живот”. Когато бъдат контролирани от вярата, волята и интелектът, както и всяка емоция, имат преобразяваща сила.

“И така, ядете ли, пиете ли, вършите ли нещо, всичко вършете за Божия слава.” Ето един принцип, който е в основата на всяка постъпка, мисъл и мотив; а също и в освещаването на цялото естество – както физическо, така и душевно, и подчиняването му на Божия Дух. Неосветената воля и страсти трябва да бъдат разпънати на кръст. Някои смятат, че тази задача е прекалено трудна и изнурителна. И все пак трябва да бъде извършена, за да не чуете ужасната присъда, произнесена от Исус: “Махнете се от Мен”. За всичко имате сила чрез Христос, Който ви укрепва. Вие сте във възраст, когато волята, апетитът и страстите викат силно за удовлетворение. Бог е вложил всичко това в естеството ви с възвишено и свято намерение. Не е необходимо то да се превръща в проклетие за вас. Но трябва да се подчините на разума и съвестта. “Обуздавайте”, “въздържайте се” са думи и дела, с които не сте запознати от опит. Изкушенията ви приспиват. Неосветеният ум не може да получи силата и утехата, които Бог е предвидил за него. Такива хора са неспокойни и имат силно желание за нещо ново, което да задоволява ума, да го радва и да го възбужда. Това те наричат удоволствие. Сатана има приятни уловки, с които да предизвиква интереса и да възбужда въображението на младите, за да успее да ги хване в капана си. Вие строите на пясък. Трябва да извикате искрено: “О, Господи, преобрази най-вътрешните ми помисли!”

Дано Бог на мира да ви освети напълно в душа, тяло и дух!

10. Делото в Батъл Крийк

Във видение, което получих в Бордовил, щата Вермонт, на 10 декември 1871 г., видях, че съпругът ми се намира в трудна ситуация. Той е под товара на грижите и работата. Братята му в служенето не носят такива товари и не оценяват труда му. Постоянният натиск го е изтощил умствено и физически. Показано ми бе, че в много отношения връзката му с Божия народ е подобна на тази на Мойсей с Израел. Те роптаеха против него при неблагоприятни обстоятелства. Роптаят и против съпруга ми.

Сред спазващите съботата няма нито един, който е постъпвал като него. Той се е посветил на строежа на Божието дело, независимо от личните си интереси и е жертвал своето общуване със своето семейство. Поради посветеността си на делото той често е застрашавал здравето и живота си. Той е бил така притиснат от работата, че не му е оставало време за изучаване, размишление и молитва. Бог не е изисквал той да бъде в това положение дори да става въпрос за напредъка на издателската работа в Батъл Крийк. Има други клонове на делото, други направления, които са били пренебрегнати в резултат на посветеността му към издателството. Бог е дал и на двама ни свидетелство, което трябва да стигне до сърцата. Отворил е пред мене много източници на светлина не само за моя лична полза, но и за доброто на народа Му като цяло. Дал е на съпруга ми голяма светлина по библейските теми - не само за него, но и за другите. Видях, че за тези неща трябва да се пише и говори и че нова светлина ще продължи да озарява света.

Видях, че можем да постигнем десетократно повече за укрепване на делото, като се трудим сред Божия народ и разнасяме свидетелства, които да посрещнат нуждите на работата в много места и при различни обстоятелства, отколкото ако останем в Батъл Крийк. Дарбите са необходими в тази област както за писане, така и за говорене. Докато съпругът ми е претоварен както напоследък с грижи и финансови проблеми, умът му не може да бъде така плодотворен в словото. Той става лесна плячка под набезите на неприятеля, защото е в положение, при което се намира под непрестанно напрежение. Хора ще бъдат изкушавани, подобно на израелтяните, да се оплакват и да роптаят против този, който е заел най-отговорния пост в Божието дело.

Докато стои под товара, който никой друг не се осмелява да поеме, съпругът ми понякога говори без предварително обмисляне и с очевидна строгост в резултат на създаденото от грижите напрежение. Укорявал е хората в издателството поради тяхната незаинтересованост. Когато са били правени грешки от небрежност, той е смятал, че възмущението му в името на Божието дело е нещо оправдано. Това поведение невинаги е давало най-добрите резултати. Понякога е довеждало до пренебрегване на задълженията от страна на укоряваните, тъй като са се страхували, че няма да се справят и ще бъдат обвинени. В подобни ситуации цялата работа се е стоварвала върху съпруга ми с още по-голяма тежест.

За него би било по-добре да прекарва повече време извън издателството и да оставя работниците да вършат своята работа. Ако след търпелива и справедлива проверка те се окажат неверни или негодни, би трябвало да бъдат уволнявани и оставяни да се занимават с дейност, където техните грешки биха вредили на личните им финанси, а не на Божието дело.

Имаше хора, които ръководеха делата на издателската асоциация и които, да се изразя по-меко, бяха неверни. Ако онези, които общуваха с тях като членове на управителния съвет бяха будни и очите им не бяха заслепени, а сетивата – притъпени, подобни ръководители биха били отстранени от делото много по-рано.

Когато се възстанови от дългата и тежка болест, съпругът ми се зае с делото, което бе оставено в доста объркано състояние от неверни хора. Започна да работи с цялата решителност и сила на ума и тялото си, за да съживи издателството и да го изкара от срамното състояние, до което бе докарано от личности, поставили на преден план личните си интереси и забравили, че се занимават с нещо свято. Божиата десница се протегна осъдително над неверните. Тяхното поведение и последиците от него трябва да служат като предупреждение и за други - да не постъпват по същия начин.

Преживяното от съпруга ми по време на боледуването бе доста тежко за него. Той бе работил в това дело с желание и посвещение, които никога друг не е проявявал. Осмелил се да изразява доста смели възгледи според ръководството на Провидението, независимо от укорите или похвалите. Застана сам и се бори с физически и душевни страдания, без да взема предвид собствените си интереси, докато онези, които Бог бе определил да стоят до него, го изоставиха, когато най-много се нуждаеше от тяхната помощ. Той не само бе оставен да се бори, без тяхната подкрепа и съчувствие, но често трябваше да се справя и с противопоставянето и роптаанията им. Те роптаеха против човека, който вършеше десетократно повече от всички тях за укрепване на Божието дело. Тези неща оказаха своето влияние и оформиха ума му – някога свободен от подозрения и доверчив, - така, че той загуби доверие в братята си. Хората, които имаха роля в тези дела, ще бъдат отговорни до голяма степен за последиците. Бог щеше да ги води, ако Му бяха служили искрено и посветено.

Показано ми бе, че моят съпруг е дал на братята ясни доказателства за своя интерес и посветеност към Божието дело. След като бе прекарал години от живота си в лишение и непрестанен труд за поставяне на издателската работа на сигурна основа, той даде на Божия народ нещо лично свое, което би могъл да запази за себе си, за да получава печалба, ако бе решил така. По този начин показва на хората, че не се стреми към лична изгода, а към разпространяване на Божието дело.

Когато съпругът ми бе повален от болест, мнозина се отнесоха към него толкова безчувствено, колкото фарисеите към бедните и потиснатите. Фарисеите казваха на страдащите, че нещастията им са резултат от техните собствени грехове и че са сполетели Божиите съдби. По този начин увеличаваха тежестта на страданието. Когато съпругът ми падна под тежестта на грижите, имаше хора, които проявиха жестокост.

Когато започна да се възстановява и да работи в своята немощ и бедност, съпругът ми помоли ръководството за четиридесет процента отстъпка на поръчка от книги на стойност сто долара. Искаше да плати шестдесет долара за книгите, за които знаеше, че струват на издателството петдесет долара. Помоли за тази специална отстъпка поради предишната си работа и жертви за издателското дело, но тази дребна услуга му бе отказана. Заявиха му със студенина, че могат да му дадат само двадесет и пет процента отстъпка. Съпругът ми прие това много трудно. Но въпреки всичко се опита да го понесе като

християнин. Небесният Бог отбеляза това несправедливо решение, пое нещата в Свои ръце и върна отнетите благословения, както направи с верния Йов. След вземането на онова безсърдечно решение Бог действа за Своя служител и го възстанови с по-добро здраве, чистота, сила на ума и лекота на духа. Оттогава насам съпругът ми имаше радостта да разпространи със собствените си ръце издания на стойност от хиляди долари, без да вземе пари за това. Бог няма да забрави, нито ще изостави онези, които са били верни, дори понякога да допускат грешки.

Съпругът ми има ревност за Бога и за истината и понякога работи така, че вреди на физическото и душевното си здраве. Господ обаче не смята това за толкова голям грях, колкото небрежността и неверността на служителите Си по отношение укоряване на злините. Онези, които хвалят неверните и ласкаят неосветените, споделят техния грях на немарливост и невярност.

Бог е избрал съпруга ми и му е дал особени качества, природни дарби и опит да води народа Му в делото. Сред спазващите съботата адвентисти обаче има ропот, както се случваше и в древния Израел. Ревниви и мнителни хора чрез своите намеци и инсинуации са дали повод на враговете на нашата вяра да се усъмнят в почтеността на съпруга ми. Тези ревниви люде от нашата вяра са представили нещата пред невярващите във фалшива светлина и създаденото от тях впечатление е пречка за мнозина от приемащите истината. Те смятат съпруга ми за измамник, егоист и алчен човек и се страхуват от него и от поддържаната от нас истина като народ.

Когато апетитът им бе обуздаван или им бяха давани стриктни изисквания, древните израелтяни роптаеха против Мойсей за това, че произволничел, че желаел да ги управлява и да е пръв сред тях, макар че той бе само инструмент в Божиите ръце за да ги доведе до подчинение спрямо Божия глас.

Съвременният Израел роптае и недоволства от съпруга ми, защото той работи упорито за Божието дело, насърчава щедростта, изобличава обичащите света, укорява егоизма. Съпругът ми апелира за дарения за Божието дело и насърчава дарителството у братята, като самият той е пръв в щедростта, но големият брой роптаещи и заядливи хора тълкуват всичко това като желание за лично облагодетелстване чрез средствата на братята и обогатяване за сметка на делото. Факт е, че Бог му повери средства, за да го издигне над нищетата и той да не зависи от милостта на непостоянни, роптаещи, заядливи хора. Тъй като не проявяваме егоизъм и не се стремим към лична изгода, а се грижим за вдовицата и сирачето, Бог в милостта Си действа за нас и ни благослови с благоденствие и изобилие.

Мойсей пожертва бъдеща царска титла, живот на светска почит и лукс в царските палати и предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава на греха за кратко време, защото смяташе укора за Христос за по-голямо богатство от всички египетски съкровища. Ние също бихме могли да изберем живот на удоволствие, безделие и безгрижие. Не направихме обаче такъв избор. Предпочетохме активната работа в Божието дело, постоянните пътувания с трудности, лишения и студуване пред живота на безделие. Не живеем за себе си с цел да си доставяме удоволствия, а се стараем да живеем за Бога, да Му бъдем угодни и да Го прославяме. Целта на труда ни не е придобиване на собственост. Бог изпълни обещанието Си и ни даде стократно в този живот. Той може

да ни изпита, като ни го отнеме. Ако стане така, ние се молим за сила да понесем изпитанието със смирение.

Тъй като ни е поверил талантите на парите и влиянието, ние ще се опитаме да ги инвестираме в делото Му. И ако огънят ги погълне или неблагоприятните обстоятелства ги намалят, ще имаме щастието да знаем, че съкровището ни е там, където огън не може да го изгори, нито бедствие да го отнеме. Божието дело е сигурна “банка”, която никога няма да фалира. Инвестициите във време, работа и средства в нея са съкровище в небето, което е вечно.

Показано ми бе, че моят съпруг има тройно повече грижи, отколкото би трябвало. Той е бил в голямо изпитание поради това, че братята С и Т не са му помогнали в носенето на отговорностите. Наскърбен е защото не са му помогнали в деловите работи на здравния институт и издателството. Издателската работа напредва, откакто недостойните бяха отстранени от нея. С увеличаването ѝ идва необходимостта от хора, които да споделят отговорностите. Някои от способните нямат желание за това, тъй като тази дейност не би увеличила притежанията им, колкото друг вид по-доходен бизнес.

В издателството няма толкова талантливи хора, колкото би трябвало да има. Работата изисква най-отбраните и най-подходящите личности да се включат в нея. При сегашното състояние на нещата съпругът ми все още изпитва трудностите, които е имал, но които не би трябвало повече да понася. Цяло чудо на Божията милост е, че той издържа под този товар толкова дълго. Има много неща, които трябва да се вземат под внимание. Какво може да се направи за издателството? Всеотдайни хора с осветен интелект могат да направят издателската работа успешна. Съпругът ми от толкова време носи товара сам, че това се е отразило на силата му и сега има очевидна необходимост от промяна. Той трябва да бъде освободен от грижите в по-голяма степен и макар и да работи в Божието дело чрез проповядване и писане. Когато се върнахме от Канзас през есента на 1870 г., и двамата имахме нужда от време на почивка. Нуждаехме се от седмици без грижи, за да възстановим изчерпаните си сили. След като видяхме, че важната крепост в Батъл Крик е почти изоставена, почувствахме се длъжни да се заемем с работата с двойно повече енергия и се трудихме пряко сили. Показано ми бе, че съпругът ми не трябва да остава повече там, ако не се намерят хора, които разбират нуждите на делото и не споделят отговорностите. Той би трябвало да действа само като съветник. Необходимо е да остави този товар, защото Бог му е дал важна задача в писането и проповядването на истината. Нашето влияние в широкото мисионско поле ще бъде много по-полезно за укрепване на Божието дело. В много умове съществуват предразсъдъци. Лъжливи твърдения са ни представили в погрешна светлина пред хората и това е пречка за мнозина от приемащите истината. Ако са ги накарали да вярват, че онези, които заемат отговорни длъжности в делото в Батъл Крик, са лукави и фанатични, те заключават, че цялото дело е на погрешна основа и че възгледите ни върху библейската истина са неправилни. После тези хора се страхуват да изследват и да приемат истината. Ние обаче не бива да призоваваме хората да гледат към нас. Не бива да говорим за себе си и да оправдаваме характера си. Трябва да говорим истината, да я издигаме, да говорим за Исус, да издигаме Исус. И когато всичко това е придружавано от Божията сила, предразсъдъците ще изчезват и противопоставящите се ще бъдат обезоръжавани.

Братята С и Т обичат да пишат. Съпругът ми – също. Бог е допуснал светлината да озари Словото Му и е довел съпруга ми до богатство на мисълта, която може да бъде благословение за целия Божи народ. Докато носеше троен товар, някои от братята служители допуснаха отговорностите да го притиснат, утешавайки се мисълта, че Бог е поставил брат Уайт за ръководител на делото и му е дал качества за това, а те не са подходящи за тази длъжност. Затова не поемат отговорността и не носят товарите, които би трябвало.

Трябва да има хора, които да са толкова заинтересувани от работата, колкото е съпругът ми. Никога преди не е имало така важен период в историята на адвентистите от седмия ден. Вместо издателската работа да намалее, интересът към нашите публикации се увеличава значително. Ще трябва да се работи повече, а не по-малко. Против съпруга ми са роптали толкова често, сблъсквал се е с ревност и лъжи толкова отдавна и е виждал толкова малко вяност в хората, че е станал мнителен към почти всички и дори към собствените си братя в служенето. Братята служители усещат това и от страх да не направят грешка, не предприемат нищо. Дошло е времето, когато тези хора трябва да работят заедно, за да носят товара. Братята служители нямат вяра и упование в Бога. Те вярват в истината и затова със страх от Бога трябва да обединят усилията си и да поемат отговорностите в делото, които Бог им е възложил.

Ако някой направи най-доброто според собствените си разбирания, а друг смята, че нещата могат да бъдат направени по-добре, необходимо е с любезност и търпение да даде на брата си възможност сам да преценява, а не да го укорява, нито да се съмнява в неговата почтеност, както и самият той не би желал да бъде подозирани или несправедливо критикуван. Ако братът, който взема присърце Божието дело, осъзнае, че въпреки искрените си усилия е направил грешка, ще започне да съжалява дълбоко и ще е склонен да се съмнява в себе си и да загуби доверие в собствената си способност да преценява. Нищо друго не може така да отслаби смелостта и решимостта му, както мисълта за направените от самия него грешки във възложената му от Бога работа и в делото, което той обича повече от живота си. Колко несправедливо би било, ако братята открият грешката и продължат да забиват тръна все по-дълбоко в сърцето му, за да го накарат да страда повече, макар че по този начин отслабват вярата, смелостта и увереността му, че може да работи успешно за укрепване на Божието дело.

В много случаи истината и фактите трябва да бъдат ясно представяни на грешащия, за да бъде наказан да види и осъзнае грешката си и да се поправи. Това обаче трябва винаги да се прави с нежно състрадание, а не с грубост и строгост. Трябва да бъдат взети предвид слабостите на този човек, за да не бъде поставен и в изкушение. Когато разбере и признае грешката си, вместо да го наскърбявате и да го карате да съжалява още повече, трябва да му давате утеха. В планинската Си проповед Христос заявява: “Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквото мярка мерите, с такова ще ви се мери.” Спасителят укори суровите присъди. “И защо гледаш съчицата в око на брат си, а не забелязваш гредата в своето око (...) първо издави гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от око на брат си”. Често се случва някой бързо да забелязва грешките на братята си, но самият той да прави по-големи и да е слеп за тях.

Всички Христови последователи трябва да се отнасят един към друг точно така, както ние желяем Господ са отнася към нас в нашите грешки и слабости, тъй като всички грешим и се нуждаем от Неговата милост и прощение. Исус благоволи да приеме човешко естество, за да знае как да ни състрадава и как да отправя прошения към Своя Небесен Отец в полза на грешните и грешащи смъртни хора. Той доброволно стана защитник на човека и се смири, за да се запознае с изкушенията, които го обграждат. По този начин може да подкрепя изкушаваните и да бъде милостив и верен първосвещеник.

Често има необходимост от ясно изобличение на греха и от укоряване на злината. Проповедниците, които работят за спасението на ближните си, не бива да са безжалостни към грешките на своите колеги, нито да изваждат на показ недостатъците на тяхната организация. Не трябва да сочат или укоряват слабостите им. Необходимо е да се питат дали такова поведение от друг човек към самите тях би постигнало желания резултат и дали ще засили любовта и доверието им към този, който е извадил на показ техните грешки. Особено грешките на служителите, които са заети с Божието дело, трябва да бъдат пазени в колкото се може по-тесен кръг, тъй като има мнозина слаби, които ще се възползват, ако знаят, че служещите им със слово и учение имат слабости като всички останали. Изключително жестоко е грешките на даден проповедник да бъдат излагани на показ пред невярващи, особено ако той е достоен да работи и в бъдеще за спасението на души. Нищо добро, а само вреда може да произлезе от подобно излагане. Господ не одобрява такова поведение, защото то подкопава доверието на хората в тези, които Той приема за разпространение на делото Му. Характерът на всеки съработник трябва да бъде ревниво пазен от братята му служители. Бог е казал: “Да не се допирате до помазаните Ми и да не сторите зло на пророците Ми”. Необходимо е да се поддържат отношения на любов и доверие. Когато в един проповедник няма любов и доверие към друг, това не увеличава щастието му, а само прави другия нещастен като самия него. В любовта има по-голяма сила, отколкото в порицанието. Любовта си проправя път през бариерите, докато порицанието затваря всички пътеки към душата.

Съпругът ми трябва да извърши промяна. Възможно е да има загуби в издателството поради липсата на дългогодишния му опит, но загубата на пари не може да се сравни със здравето и живота на Божия служител. Приходите може да не са толкова големи поради липса на добър управител, но ако съпругът ми отново се поболее, това ще обезсърчи братята му и ще отслаби ръцете им. Парите не могат да бъдат смятани за нещо равностойно на здравето.

Има много работа за вършене. Необходимо е да се изпратят мисионери в чужди държави, за да представят истината пред живеещите в тъмнина. У младите хора няма голямо желание да се посветят на Бога и да отдадат талантите си в служба за Него. Те имат силното желание да избягват отговорности и трудностите. Не получават нужния опит в носенето на бреме за делото, познания върху Писанието, които би трябвало да имат, за да станат годни за работата, която Бог би приел от ръцете им. Всички са длъжни да разберат колко могат да направят за Господаря, Който е умрял за тях. Но мнозина се стремят да вършат колкото се може по-малко работа и все пак подхранват слабата надежда, че накрая ще отидат на небето. Те имат привилегията да получат звезди в короните си заради спасените чрез тях души. Уви!

Мързелът и духовната леност се ширят навсякъде. Егоизмът и гордостта са се настанили в сърцата им и там няма почти никакво място за небесните неща.

В молитвата, на която Христос научи учениците Си, се съдържаше искането: “Прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници.” Няма да можем да повторим тази молитва с цяло сърце, ако се осмелим да бъдем непростителни, тъй като молим Господа да ни прости собствените ни прегрешения спрямо Него дотолкова, доколкото ние прощаваме на тези, които имат някакви прегрешения към нас. Малцина осъзнават истинското значение на тази молитва. Ако непрощаващите не разберат дълбокото ѝ значение, не биха се осмелили да я повторят и да помолят Бога да се отнася към тях по същия начин, както те се отнасят към своите ближни. Въпреки това духът на порицание и непростителност съществува в обезпокоителна степен дори сред братята. Те са строги един към друг.

Особени изпитания

Постът, който съпругът ми е заемал от толкова дълго в Божието дело, е свързан с особени изпитания. Справянето му с деловата работа и ясният поглед върху нещата накараха мнозина братя служители да стоварят върху него собствените си отговорности. Това увеличи грижите му. Докато не вземат своя дял от товара, братята ще губят скъпоценен опит, който биха могли да получат, ако упражняват ума си в работа за укрепване на делото.

Съпругът ми бе сполетян от големи изпитания поради това, че братята служители не бяха до него, когато имаше най-голяма нужда от тяхната помощ. Разочарованието, което многократно преживя, когато онези, на които разчиташе, го проваляха във време на най-голяма необходимост, почти унищожи в него способността да се надява на тях и да им вярва. Бог пожела да премахна този източник на тъмнина, тъй като има опасност съпругът ми да се превърне в развалина. Когато се чувства подтиснат, за него е естествено да се върне в миналото и да започне да размишлява за предишните си страдания. Непримиримот завладява духа му поради това, че Бог е допуснал да преживее толкова много ненужни изпитания.

Божият Дух е наскърбен, защото той не е предал изцяло делата си на Господа и не се е оставил изцяло в ръцете Му. Допуснал е умът му да се впусне в пътя на съмнението и неверието по отношение почтеността на братята. Когато говори за съмненията и обезсърчението си, той не поправя злото, а отслабва собствената си сила и дава възможност на Сатана да го безпокои и измъчва. Греша, като говори за разочарованията си и разсъждава за неприятните си преживявания. С такива думи разпространява тъмнина, а не светлина. Понякога поставя товара на обезсърчението върху братята си, което не му помага ни най-малко, а само отслабва ръцете им. Трябва да си създаде правилото да не изрича думи на неверие или обезсърчение, нито да размишлява за страданията си. Братята му го обичат, съчувстват му и го извиняват, защото знаят, че е натоварен с грижи и е посветен на Божието дело.

Съпругът ми се е трудил неуморно, за да доведе издателската работа до сегашното ѝ добро състояние. Видях, че получава повече съчувствие и любов от братята, отколкото предполага. Те

усърдно четат вестника, за да намерят нещо написано от него. Ако в писанията му има нотка на радост, сърцата им се радват и някои дори плачат от нежност и радост. Но ако се изразяват чувства на тъга и мъка, лицата на братята и сестрите се натъжават и духът, с който са пропити писанията му, се отразява върху тях.

Господ желае да научи съпруга ми да има дух на прощение и да забравя тъмните страни на своите преживявания. Споменът за отминали неприятности носи само тъга за настоящето и той преживява отново и отново трудните мигове от живота си. По този начин се хваща здраво за тъмнината и забива тръна все по-дълбоко в духа си. Това е немощта на моя съпруг и тя не е угодна на Бога. Носи му тъмнина, а не светлина. Може да чувства облекчение, когато изразява чувствата си, но това само засилва усещането му за тежестта на страданията и изпитанията, докато накрая всичко бива преувеличено от въображението му и грешките на братята, допринесли за трудностите, започват да му изглеждат толкова тежки, че предизвиканите от тях злини му се струват непоносими.

Съпругът ми съхранява в себе си тази тъмнина от толкова дълго, мислейки си за трудното минало, че почти няма сила да контролира ума си, когато размишлява за всичко това. Обстоятелства и събития, на които някога не бихме обърнали внимание, сега стават по-тежки за него и му изглеждат като големи злини, извършени от братята. Той е станал толкова чувствителен към несправедливостите, от които е страдал, че се налага да стои колкото се може по-малко в околностите на Батъл Крийк, където са се случили голяма част от неприятностите. Бог ще изцели наранения му дух, стига той да Му позволи. За се осъществи това, съпругът ми ще трябва да забрави миналото. Не бива да говори, нито да пише за него.

Никак не е угодно за Бога, когато съпругът ми разказва за отминалите си трудности и скърби. Ако гледа на тях като на нещо, извършено не против него, а против Бога, на Когото служи, би получил голяма награда. Той обаче приема роптаенето на братята си, сякаш е лично против него, и смята, че всички трябва да разберат за злините и нечестията на хората, които се оплакват несправедливо от него.

Ако съпругът ми бе осъзнал, че може да остави всичко в Божиите ръце и че тяхното роптаене и небрежност са всъщност против Господаря, а не против Неговия служител, нямаше да се чувства толкова оскърбен и тези неща никога нямаше да го наранят. Трябваше да остави на Господа, на Когото служи, да се бори вместо него и да защитава каузата му. Така накрая щеше да получи скъпоценна награда за всичките си страдания заради Христос.

Видях, че съпругът ми не бива да размишлява за болезнените събития в живота си. Нито да пише за скърбите си, а да ни държи колкото се може по-далеч от тях. Господ ще изцели старите му рани, ако престане да мисли за тях. “Защото нашата бързо отминаваща лека скръб произвежда все повече и повече вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.” Когато сгрешилите братя направят изповед, той би трябвало да ги приеме и с благородство да насърчи измамените от неприятеля. Необходимо е да култивира в себе си дух на прощение и да не мисли за чуждите грешки и заблуди, защото по този начин не само отслабва собствената си душа, но измъчва сгрешилите братя, макар че са направили всичко

възможно да поправят грешките си. Ако сметне за необходимо част от нещата да бъдат представени пред тях, за да разберат как в бъдеще да избягват грешки, Бог няма да пропусне да го направи. Съпругът ми обаче не бива да постъпва така, защото по този начин в ума му оживяват отминали сцени на страдание, които Господ би желал той да забрави.

11. Притчи за това, което е загубено

Изгубената овца

Вниманието ми бе насочено към Притчата за изгубената овца. Деветдесет и деветте овци са оставени в пустошта и започва търсене на тази, която се е загубила. Когато я намира, овчарят я вдига на рамото си и се връща с радост. Той не се прибира с недоволство, укорявайки нещастната овца за това, че му е създала толкова много неприятности. Завръщането му с товар на рамо е с радост.

Има дори още по-силен израз на радост. Приятели и съседи са извикани, за да се радват заедно с него поради намерената му овца. Това става повод за веселие. Отклоняването на овцата не се споменава, тъй като радостта от намирането е далеч по-голяма от трудностите, грижите и опасностите, претърпени по време на търсенето и връщането ѝ на сигурно място. “Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние.”

Изгубената драхма

Изгубената драхма символизира заблудения и отклонил се грешник. Усърдието на жената в търсене на изгубената драхма дава на Христовите последователи урок за дълга им към заблудилите се, които вървят настрана от пътя на правдата. Жената запалва светило, за да увеличи светлината, след което помита къщата и започва да я търси усърдно, докато я намери.

Ясно е посочено задължението на християнина към тези, които се нуждаят от помощ, тъй като са далеч от Бога. Заблудилите се не бива да бъдат оставяни в тъмнина и заблуда. Необходимо е да се използват всички налични средства, за да бъдат доведени отново до светлината. Светилото е запалено. С искрени молитви за небесна светлина, която да помогне на хората обгърнати от тъмнина и неверие, Божието Слово бива изследвано за ясни истини, за да бъдат християните укрепени с аргументи от Писанието и да знаят за неговите укори, апели и насърчение, чрез които да се стигне до заблудените. Безразличието или пренебрежението предизвикват Божието неодобрение.

Когато намери драхмата, жената събира приятелите и съседите си и им казва: “Радвайте се с мен, защото намерих драхмата, която бях изгубила. Също така, казвам ви, има радост пред Божиите ангели за един грешник, който се кае”. Ако Божиите ангели се радват за заблудилите се, които осъзнават и изповядват греховете си и се връщат при братята си, колко повече би трябвало Христовите последователи, които също грешат и всеки ден се нуждаят от прощението на Бога и на братята си, да изпитват радост за завръщането на братя или сестри, които са били измамани от лукавството на Сатана, след като са тръгнали по лош път и са пострадали.

Вместо да странят от съгрешилите, братята им трябва да ги приемат такива, каквито са. Вместо да търсят грешки в тях поради живота им в тъмнина, трябва да запалят собствените си светилници, като получат повече от Божествената благодат и по-ясно познание върху Писанието, за да могат чрез своята светлина да премахват тъмнината, обхванала живеещите в заблуда. Когато съгрешилите успеят и осъзнаят заблудата си и когато решат да следват светлината, трябва да ги приемаме с радост, а не с дух на недоволство или с желание да им натякваме голямата им греховност, поради която е имало допълнителни усилия, безпокойства и мъчителна работа. Ако чистите Божии ангели откликват с радост на такова събитие, колко повече трябва да се радват братята им, които също са имали нужда от съчувствие, любов и помощ, когато са съгрешавали и в невежеството си не са знаели как да си помогнат.

Блудният син

Вниманието ми бе насочено към Притчата за блудния син. Той поискал неговият баща да му даде част от имота. Пожелал да се отдели от баща си и да направи с дела си това, което най-добре отговаря на наклонностите му. Бащата се съгласил с искането и синът самодоволно се отдели от дома си, за да не бъде безпокоен от съвети и укори.

Синът сметнал, че ще бъде щастлив, когато използва дела си за собствено удоволствие, без да му пречат със съвети и контрол. Не желал да има някаква обща отговорност. Не се чувствал задължен към щедрия си баща. Проявил егоистичния си и бунтовен дух, като мислел, че има право над имуществото на баща си. Поискал своя дял, макар че по право не би могъл да изисква каквото и да било.

След като егоистичното му сърце получило съкровището, което въобще не заслужавал, той се отделил от баща си и дори пожелал да забрави, че има баща. Презрял себеобузданието и решил да има колкото и каквито си иска удоволствия. След като в резултат на греховното си разточителство прахосал всичко, което бащата му дал, земята била поразена от глад и той изпаднал в крайна нужда. Вече съжалявал за греховния си живот на разточителство и удоволствия, тъй като изпаднал в бедност и се нуждаел от парите, които бил прахосал. Принуден бил да изостави живота си на греховни прищевки и да изпадне дотам, че да храни свине.

След като изпаднал до крайна степен, той си спомнил за добротата и любовта на своя баща. Тогава почувствал нуждата от него. Навлякъл си бил самота и недоимък. Бунтарството и греховете му

довели до раздяла с бащата. Спомни си за привилегиите и изобилието, на което се радваха слугите в бащиния му дом, и осъзна, че в същото време самият той умираше от глад далеч от този дом. Унижен в резултат на трудностите, реши да се върне в дома на баща си и да направи смирена изповед. Той бил просяк, лишен от удобно и дори от прилично облекло. Превърнал се е в отрепка поради лишенията и тялото му изнемощало от глад.

Докато синът се приближавал към дома, баща му видял пътника и първата му мисъл била, че това може да е непокорният син, който го напуснал преди години, за да върви по пътя на необуздания грях. Бащиното чувство се събудило. Въпреки всички белези на деградация у сина бащата разпознал собствения си образ. Без да го изчака да се приближи, той се втурнал да го посрещне. Не го укорил, а с нежност и състрадание побързал да му даде доказателства за любовта си и знаци за дадената прошка.

Макар че синът бил измършавял и външният му вид издавал неговия разпуснат начин на живот и въпреки че бил облечен с просяшки парцали и голите му нозе били покрити с прах, нежността и състраданието на бащата се събудили. Бащата не се дръпнал назад, за да покаже своята гордост и достойнство и не проявил строгост. Не започнал да изрежда греховете на сина си, за да му покаже колко ниско е паднал. Вдигнал го и го целунал. Притисна непокорния син до гърдите си и наметна собствената си богата дреха върху почти голото му тяло. Приел го в сърцето си с такава топлина и проявил такава милост, че дори синът да би изпитвал съмнение в добротата и любовта на своя баща, сега почувствал облекчение. Макар че разбирал греха си, когато решил да се върне в дома на баща си, при посрещането осъзнал напълно каква неблагодарност е проявил. Сърцето му било напълно съкрушено, когато осъзнал, че е наскърбил бащината любов.

Разкаялият се и треперещ син, който изпитвал голям страх, че ще се откажат от него, не бил подготвен за такъв прием. Знаел, че не го заслужава и затова признал греха си пред бащата: “Съгреших против Небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син”. Единственото, за което помолил, било да го приемат като един от наемниците си. Бащата обаче наредил слугите да му отдадат почит и да го облекат така, сякаш винаги е бил послушен син.

Бащата превърнал завръщането му в специален повод за празненство. По-големият син на полето не знаеше, че брат му се е върнал. Чул шумните звуци на веселие и попитал слугите какво се е случило. Обяснили му, че брат му, когото смятали за умрял, се е върнал и че бащата е заклал угоеното теле, защото го е приел, сякаш е възкръснал от мъртвите.

По-възрастният се разгневил и не пожелал да се срещне с брат си и да го приеме. Възмущението му изригнало поради това, че неверният брат, който изоставил баща си и му бе прехвърлил тежката отговорност да изпълнява общите задължения, е приет с такава почит. Малкият брат водил живот на нечестие и разврат и разпилявал дадените му от бащата средства, докато накрая изпаднал в нужда, докато по-големият изпълнявал съвестно синовния си дълг. Сега този нечестивец се върнал в бащиния дом и бил приет с повече уважение и почит, отколкото някога са били оказвани на по-големия.

Бащата помолил по-възрастния син да посрещне брат си и да го приеме с радост, защото е бил загубен и се е намерил; бил е мъртъв в греха и беззаконието, но е оживял. Осъзнал се е и е започнал да ненавижда греховния си живот. Големият син обаче започнал да спори: “Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил и една твоя заповед; но на мен никога дори яре не си дал, за да се повеселя с приятелите си; а щом си дойде този твой син, който прахоса имота ти с блудниците, за него си заклал угоеното теле”.

Бащата го уверил, че винаги е бил с него и че всичко, което притежава, е негово, но сега е право да бъдат радостни, защото “този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери”. Фактът, че изгубеният се е намерил и мъртвият е оживял, превъзмогва всички други безпокойства на бащата.

Тази притча била разказана от Христос, за да покаже как нашият Небесен Отец приема съгрешилите и каещите се. Бащата е този, против когото е бил извършен грехът. Но въпреки това изпълнената му със състрадание и прощение душа посреща блудния син и проявява голямата си радост, че синът, когото е смятал за мъртъв, се е върнал, оценил е неговата любов и е приел бащините изисквания. Бащата знае, че синът, който е водил греховен живот, но сега се кае, има нужда от неговото състрадание и любов. Този син е страдал. Осъзнал е нуждата си и е дошъл при бащата като при единствения, който може да му помогне.

Завръщането на блудния син е повод за най-голяма радост. Оплакванията на по-големия брат са естествени, но не и справедливи. Точно такава е поведението, което често брат има към брата. Правят се прекалено много усилия да бъдат накарани заблудилите се да почувстват в какво са съгрешили и да им се напомнят грешките. Онези, които грешат, имат нужда от милост, помощ и съчувствие. Те често са отчаяни и обезсърчени. Повече от всичко останало имат нужда от прошка.

12. Работа сред църквите

В работата, която бе извършена за църквата в Батъл Крик през пролетта на 1870 г., не се разчиташе толкова на Бога, колкото важността на събитията изискваше. Братята С и Т не направиха Бога свое прибежище и не работиха със сила и благодат от Него в такава степен, в каквата бе необходимо.

Когато смята, че някой греши, брат Т проявя прекалена строгост. Не проявява онова състрадание и съчувствие, което би имал към себе си при подобни обстоятелства. Той е също в голяма опасност да прави погрешни изводи и да греши, когато се занимава с чужди помисли. Обсъждането на чуждия ум е най-приятната и най-критичната работа, давана някога на човешки същества. Онези, които се захващат

с подобно нещо, трябва да имат бистър ум и силата да преценяват. Истинската независимост на ума е нещо съвсем различно от прибързаността. Независимостта на ума е качество, което води до съвестно и с молитва обмислено мнение. Не трябва да се отказваме от него, освен ако не получим достатъчно силни доказателства, че грешим. Тази независимост пази ума спокоен и непроменен сред множеството заблуди. Тя води хората на отговорни постове до внимателно обмисляне на доказателствата и им дава сила да не се поклащат от чуждо влияние или от обстоятелствата, за да успяват да правят заключения само при разумно и цялостно познаване на всички факти.

Проучването на отделни случаи в Батъл Крик наподобяваше много на начина, по който адвокат критикува свидетел. Очевидно бе, че там Божият Дух отсъства. Имаше неколцина в това дело, които бяха активни и ревностни. Някои бяха с високо мнение за собствената си праведност, проявяваха самодоволство и техните свидетелства бяха приемани за надеждни, а преценките им повлияха на заключенията на братята С и Т. Поради някакви дребни недостатъци сестрите У и Ф не бяха приети като членове на църквата. Братята С и Т би трябвало да проявят здрав разум и способност да преценяват, за да разберат, че възраженията им не са достатъчни, за да държат сестрите настрана от църквата. И двете бяха отдавна във вярата и спазваха съботата от осемнадесет или двадесет години.

Самата сестра Х, която постави на разглеждане тези неща, би трябвало да обясни по-убедително защо не е станала църковен член. Дали е безгрешна? Дали всичките ѝ пътища са свършени пред Бога? Дали е свършена в търпение, въздържание, доброта, издръжливост и спокоен нрав? Ако е без слабостите на обикновените жени, тогава би могла да хвърли първия камък. Сестрите, които бяха оставени извън църквата, бяха достойни за място в нея. Те бяха възлюбени от Бога. С тях обаче се отнесоха неразумно, без да има основание за това. Имаше и други хора, чиито случаи бяха разгледани без небесна мъдрост и дори без здрав разум. От много години интелектът на брат Т и способността му да преценява са изкривени поради влиянието на съпругата му, която е успешен посредник на Сатана. Ако притежаваше истинското качество на независимостта, щеше да има подходящото себеуважение и с подobaващо достойнство би построил собствен дом. Когато започва да всява респект в семейството си, обикновено стига твърде далеч, проявява строгост и говори прекалено грубо и надменно. Когато се опомни след известно време, отива в другата крайност и изоставя своята независимост.

В подобно душевно състояние често получава укори от съпругата си, отказва се от собствената си преценка и бива лесно измамен от нейните интриги. Понякога тя се преструва на голям страдалец и в отсъствието на съпруга си разказва за преживените лишения и за пренебрежението на братята. Нейните извѳртания и лукави методи за въздействие върху съпруга ѳ имат голяма сила. Ако брат Т бе приел напълно светлината, която Господ му е давал в миналото по отношение на неговата съпруга, нямаше да бъде мамен толкова лесно от нея. Многократно е ставал роб на нейния дух, тъй като собственото му сърце и живот не са били изцяло посветени на Бога. Гневът му пламва против братята и той ги потиска. Личното “аз” не е било разпънато на кръст. Той трябва да се стреми усърдно към довеждане на всичките си мисли и чувства до подчинение и покорство спрямо Христос. Вярата и въздържанието биха били негови силни помощници. Ако бе облякъл Божието всеоръжие и не бе приемал друга защита освен тази, която му дават Божия Дух и силата на истината, щеше да бъде силен чрез Божията мощ.

Брат Т обаче е слаб в много области. Ако Бог изискваше от него да изложи на показ и да осъди съсед, да укори и поправи брат, да се противопостави на неприятел и да го унищожи, това би било сравнително лесна задача, отговаряща на природните му качества. Битката против личното Аз, подчиняването на желанията и чувствата на собственото сърце, изследването и контролирането на тайните мотиви на душата е воюване, което е многократно по-трудно. Колко малко желание има той да бъде усърден в тази битка! Войната против собственото его е най-важната битка, която някога е била водена. Отказването от личното Аз, предаването на всичко на Божията воля, обличането със смирение и притежаването на онази любов, която е чиста, миролюбива, сговорчива, пълна с милост и добри плодове, не е нещо, което се постига лесно. И въпреки всичко той има привилегията и задължението да бъде съвършен победител. Душата трябва да се подчини на Бога, преди да се обнови в познание на истинската святост. Святият живот и характер на Христос са истинският пример. Упованието Му в небесния Отец е безгранично. Послушанието и покорството Му бяха безрезервни и съвършени. Той не дойде да Му служат, а да служи на другите. Дойде не да върши Своята воля, а волята на Този, Който Го изпрати. Във всичко се подчини на праведния Съдия. От устата на Спасителя на света се чува следните думи: “Аз не мога да върша нищо от Себе Си”.

Той стана беден и се лиши от слава. Изпитваше глад и често бе жаден и изтощен от работа, но въпреки това нямаше къде дори глава да подслони. Когато през нощта бе студено и влажно, често се случваше земята да е негово легло. Той обаче благославяше онези, които Го мразеха. Какъв живот! Какви преживявания! Можем ли ние, изповядващите се за Христови последователи, с радост да претърпим лишение и страдание подобно на Нашия Господ, без да се оплакваме? Можем ли да прием от чашата и да се кръстим с кръщението? Ако е така, ще споделим с Него славата Му в Неговото небесно царство. Ако не е така, няма да имаме дял с Него.

Брат Т трябва да придобие опит, без който работата му ще нанася само вреди. Той е повлиян прекалено много от това, което другите му казват за съгрешилите. Склонен е да взема решение според създадените в ума му впечатления и се отнася прекалено строго в случаите, когато по-умереното поведение би било далеч по-добро. Не взема предвид личните си слабости, нито неспособността си да поставя под съмнение собствените си действия дори когато греша. Когато реши, че брат или сестра грешат, той е склонен да проследява случая докрай и да налага своето порицание, макар че по този начин ощетява собствената си душа и застрашава душите на другите.

Брат Т би трябвало да избягва разглежданите от църквата случаи и да не взема участие в разрешаването на проблемите, когато това може да се избегне. Той има ценна дарба, която е нужна на Божието дело. Необходимо е да не се поддава на влияния, които се отразяват на чувствата му, объркват разума му и го подтикват към неразумни действия. Не бива да се получава така. Той упражнява прекалено малко вяра в Бога. Мисли много за телесните си немощи и неверието му се засилва, когато размишлява за лоши неща. Бог има сила и разум за тези, които ги търсят искрено и с вяра.

Показано ми бе, че брат Т е силен в някои области, докато в други е слаб като дете. Отношението му към грешащите е водило до лоши резултати. Има увереност в способността си да работи и да урежда разни неща там, където смята за необходимо, но няма точен поглед върху проблема. Във всичко влага

от собствения си дух, не може да вникне в същността и често проявява коравосърдечие. У него съществува нещо като престараване в строгото отношение към отделни личности. “И към едни, които са в съмнение, бъдете милостиви; други спасявайте, като изтръгвате от огъня; а към други показвайте милост, със страх, като се гнусите даже и от осквернената от плътта дреха.”

Дългът, строгостта в дълга, има близначка, наречена доброта. Ако дългът и добротата се съчетаят, ще се спечели решително преимущество. Но ако двете бъдат разделени, ако нежната любов отсъства от чувството за дълг, ще се стигне до неуспех и това може да доведе до големи вреди. Хората не могат да бъдат принуждавани, но мнозина могат да бъдат спечелени чрез доброта и любов. Брат Т е размахвал “евангелския камшик” и думите му често са били като изплющяване. По този начин не е възможно другите да бъдат прищпорвани към по-голямо усърдие и подтиквани към добри дела. Вместо това се събужда желанието им да поведат битка и да отхвърлят строгите му укори.

Ако брат Т бе ходил в светлината, нямаше да направи толкова много сериозни грешки. “Ако някой ходи през деня, не се препъва, защото вижда светлината на този свят, но ако някой ходи през нощта, препъва се, защото светлината не е в него.” Пътят на послушанието е път на сигурността. “Който ходи непорочно, ходи безопасно.” Ходете в светлината и “тогава ще ходиш безопасно по пътя си и кракът ти няма да се спъне”. Онези, които не ходят в светлината, ще имат болнава и недоразвита вяра. Брат Т трябва да осъзнае важността на ходенето в светлината, колкото и да му е трудно да разпъне собственото его. Искрените усилия, подбудени от любов към душите, са това, което укрепва сърцето и развива добрите качества.

Братко мой, ти си по природа независим и индивидуалист. Даваш по-висока оценка от реалната за способността си да работиш. Молиш се Господ да те смири и да те направи годен за делото Си. Когато Той отговори на молитвата ти и те постави в трудна ситуация с цел да постигнеш желаното, ти често се отдаваш на съмнения и отчаяние и смяташ, че има причина за обезсърчение. Когато брат Ц те предупреди и те постави настрана от разрешаването на църковни проблеми, ти често си мислеше, че той те ограничава.

Показана ми бе работата ти в Айова. Там ти имаше очевиден неуспех. Отклони, обърка и разпиля бедните овце. Имаше усърдие, но не според познанията си. Работеше, но не с любов, а със строгост и суровост. Бе взискателен и арогантен. Не подкрепи болния и не помогна на куция. Неразумната ти грубост отблъсна някои от стадото и те никога няма да бъдат достигнати отново и върнати. Изговорените на място думи са като златни ябълки в сребърни съдове. Неразумните думи са точно обратното. Влиянието ти ще бъде като опустошителна градушка.

Почувства се неспокоен, когато те ограничиха и брат Ц започна да ти отправя предупреждения, да те съветва и укорява. Сметна, че ако можеш да се освободиш и да действаш самостоятелно, ти би могъл да извършиш много и велики дела. Влиянието на съпругата ти обаче до голяма степен попречи на твоите полезни действия. Ти не управляваш добре дома си. Не съумяваш да даваш нареждания на домашните си. Смяташ, че знаеш как да управляваш домашните си дела. Но колко много си се мамил! Твърде често следваш нашепванията на духа си, което води до объркване и обезсърчение и после тези

чувства замъгляват способността ти да разсъждаваш и те отслабват духовно. Работата ти е белязана с големи недостатъци.

Работата на братята С и Т в ____ бе доста преждевременна. Те имаха опит и виждаха предишните си грешки, което бе достатъчно да ги възпира от работа, за която нямат качества. Там имаше доста неща за вършене. Мястото бе трудно за създаване на църква. Отвсякъде ги заобикаляха противопоставящи се влияния. Всяка тяхна стъпка трябваше да бъде правена с голямо внимание, молитва и обмисляне.

Тези двама братя бяха многократно предупреждавани за неразумните си действия и затова не би трябвало да поемат такива отговорности върху себе си. О, колко по-добре би било за Божието дело в ____, ако те бяха работили в нови полета! Сатана има седалище в ____, както и в други нечестиви градове. Той е прекалено лукав враг, за да си съперничим с него. Имаше доста безредие сред спазващите съботата в ____, които бяха пречка за делото. Имаше подходящо време за говорене и работа, както и златни възможности, които да дадат най-добри резултати от вложения труд.

Ако процесите бяха оставени да узреят, преди да се намесят в тях, щеше да се постигне отделяне от създаващите безредие непосветени хора и нямаше да се създаде противопоставяща се група. Когато е възможно, това трябва винаги да се предотвратява. По-добре църквата да претърпи повече неприятности и да бъде по-търпелива, отколкото да действа прибързано, да пришпорва събитията и да създава дух на противоборство. Онези, които наистина обичат истината заради самата нея, трябваше да действат, като имат предвид Божията слава и да оставят светлината на истината да озари всички.

Очакваше се, че размирните и недоволни елементи сред тях ще създадат неприятности. Сатана не би останал спокоен, за да види как в ____ се създава група, която отстоява истината и разпръсква мрака на лъжите и заблудата. Гневът му се разпалва и той започва война срещу онези, които спазват Божиите заповеди и имат свидетелството за Исус. Това обаче не бива да дразни и обезсърчава искрените вярващи. Тези събития би трябвало да правят истинският вярващ по-предпазлив, бдителен и отдаден на молитва; по-нежен, състрадателен и обичащ хората, които правят толкова голяма грешка по отношение на нещата с вечна стойност. Както Христос понесе и продължава да понася нашите грешки, неблагодарност и липса на любов, така трябва и ние да понасяме онези, които са изпитание за нашето търпение. Ще се различават ли от своя Господ последователите на себеотрицателния, себепожертвувателен Исус?

Сеячът от евангелската притча

Притчата за сеяча, която Христос представя пред слушателите Си, съдържа урок, който трябва да изучим. Онези, които проповядват настоящата истина и сеят доброто семе, ще получат същите резултати като сеяча от притчата. Всички групи хора ще бъдат повлияни повече или по-малко от представянето на острата и убедителна истина. Някои ще бъдат странични слушатели. Те ще се повлияят от изговорените истини, но няма да подхранват в себе си морални сили, ще следват собствените си наклонности, а не дълга и лошите навици ще закоравяват сърцата им, докато се

превърнат в твърда и утъпкана пътека. Такива хора може да твърдят, че вярват в истината, но не осъзнават нейното свято и възвишено естество. Те не се отделят от обичащите удоволствията и покварените, а застават там, където постоянно биват изкушавани. Приличат на нива без заграждения. Канят изкушенията на неприятеля и накрая губят уважението, което някога са имали към истината, когато семето е попаднало в сърцата им.

Някои слушатели са камениста почва. Те с готовност приемат всичко ново и вълнуващо. Приемат с радост словото на истината. Говорят искрено и разпалено за своята вяра и надежда и може дори да отправят укори към хората с по-дълъг опит поради очевидните им недостатъци и липса на ентузиазъм. Но когато бъдат изпитани от жегата на трудностите и изкушенията, когато Бог използва ножа за подрязване, за да направи така, че да дадат плод за съвършенство, усърдието им замира и гласовете им се смълчават. Престават да се хвалят със силата и мощта на истината.

Тази група хора е контролирана от чувствата. Те нямат дълбочина и стабилност на характера. Принципите им не са вкоренени и не лежат в основата на всичките им действия. На думи издигат истината, но не я вършат. Семето на правдата не е пуснало коренчета под повърхността. Сърцето не е обновено от преобразяващото влияние на Божия Дух. Когато истината призове за действени хора, когато трябва да се направят жертви заради нея, те се намират някъде другаде, а когато настъпят изпитания и гонения, те отпадат, защото корените им не са дълбоко в земята. Истината - ясна, избличаваща и изпитваща - осветлява сърцето и разкрива недостойния характер. Някои не издържат на тази проверка и често затварят очи за недостатъците си. Макар съвестта да им казва, че думите, изговорени от Божиите вестители, разкриват ясно нехристиянския им характер, те отказват да се вслушат в гласа ѝ. Обиждат се казаното и се отказват от истината, вместо да ѝ се подчинят и да бъдат осветени чрез нея. Ласкаят се с мисълта, че могат да стигнат до небето по по-лесен път.

В притчата е представена и друга група хора – такива, които слушат Словото, биват убедени в истината и я приемат, без да осъзнаят греховността на сърцата си. Обзети са предимно от любов към света. В деловите начинания те обичат да получават колкото се може повече от дадена сделка. Извъртат и чрез лъжи и измами печелят средства, които ще окажат трън в плътта им, защото натежават повече от добрите им цели и намерения. Посятото в сърцето добро семе бива заглушено. В много случаи са така изпълнени с грижи и безпокойства поради страх, че няма да спечелят пари или че ще загубят вече спечеленото, щото превръщат временните неща в най-важни в живота си. Не подхранват доброто семе. Не посещават църковните служби, където сърцата им могат да бъдат укрепени от допира с духовното. Страхуват се, че ще претърпят някаква загуба в земните начинания. Измамността на богатството ги подтиква да си мислят, че имат задължения да работят и да печелят всичко, което могат, за да подпомогнат Божието дело. Но колкото повече увеличават земните си притежания, толкова по-малко склонно е сърцето им да се раздели със съкровището, докато накрая окончателно се отвърнат от истината, която са обичали. Доброто семе бива заглушено, защото около него са оставени да растат ненужни светски грижи и безпокойства, водещи до любов към земни удоволствия и почит.

Житото и плевелите

В друга притча, която разказва на учениците Си, Исус оприличава небесното царство на нива, засята с добро зърно, но в която неприятел посял плевели, докато стопанинът спял. Задали следния въпрос на земеделеца: “Господарю, не пося ли добро семе на нивата си? Тогава откъде са плевелите?” Стопанинът отговорил: “Някой неприятел е направил това”. “А слугите му казаха: “Като е така, искаш ли да отидем да ги оплевим?”. А той каза: “Не искам; да не би, като плевите плевелите, да отскубнете заедно с тях и житото. Оставете да растат и двете заедно до жътвата; а по време на жътва ще кажа на жътварите: Съберете първо плевелите и ги вържете на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми”. Ако бяха запазени верността и бдителността, ако нямаше сън или занемаряване на работата от когото и да било, врагът не би имал толкова благоприятна възможност да посяе плевели сред житото. Сатана никога не спи. Той наблюдава и се възползва от всяка възможност да изпрати слугите си да разпространяват заблуда, която намира добра почва в много неосветени сърца.

Искрено вярващите в истината се натъжават и техните изпитания и скърби стават все повече в резултат на действията на хора сред тях, които ги безпокоят, обезсилват и обезсърчават. Господ обаче учи служителите Си да бъдат изключително внимателни във всички свои постъпки. “Оставете ги да растат и двете заедно.” Не отскубвайте плевелите насила, за да не би да изтръгнете и скъпоценни стръкчета. Както проповедници, така и църковни членове трябва да бъдат много внимателни да не проявяват прекалено голямо усърдие, несъответстващо на познанията им. Има опасност да се прави много за справяне с трудностите в църквата, която, ако бъде оставена на спокойствие, често сама намира своя лек. Лоша политика е да се проявява прибързаност. Трябва да проявяваме много грижи, търпение и самоконтрол, за да понасяме тези неща и да не започваме сами да въвеждаме ред.

Извършената работа в ____ бе преждевременна и причини ненавременно разделение в тази малка църква. Ако Божиите служители бяха осъзнали силата на урока, даден от нашия Спасител чрез притчата за житото и плевелите, нямаше да постъпят по този начин. Преди да се предприемат стъпки, които да дадат на недостойните дори най-малък повод за оплакване, че са отделени от църквата, въпросът трябва да бъде разгледан с голямо внимание и искрена молитва. В ____ бяха предприети действия, които доведоха до създаване на противопоставяща се група. Някои бяха от слушателите край пътя, други – слушатели с каменисти сърца, а трети – от онази група, които приемат истината, докато в сърцето им растат бурени, заглушаващи доброто семе. Такива хора никога не биха усъвършенствали християнския си характер. Имаше и малцина, които можеха да бъдат отглеждани и укрепвани, за да се затвърдят в истината. Позицията на братята С и Т доведе до преждевременна криза, след което не бе проявена мъдрост и разсъдливост при справяне с групата.

Ако хората заслужават да бъдат отделени от църквата точно толкова, колкото Сатана заслужаваше да бъде изхвърлен от небето, това означава, че те ще имат симпатизанти. Винаги има личности, които се влияят от хората повече, отколкото от Божия Дух и от здравите принципи. Поради своята непосветеност такива личности са готови винаги да застават на страната на грешащите и да съчувстват и симпатизират точно на онези, които най-малко го заслужават. Подобни хора имат голямо влияние над околните. Събитията се виждат в друга светлина, нанася се голяма вреда и много души

биват погубени. Сатана поведе една трета от ангелите в своя бунт. Те се отвърнаха от Отец и от Неговия Син и се съюзиха с подбудителя на бунта. Като имаме предвид тези факти, трябва да действаме с голямо внимание. Какво друго да очакваме освен изпитания и недоразумения от връзката ни с хора с такъв тип мислене? Трябва да понасяме това и да избягваме отскубването на плевелите, да не би да изкореним и житото.

“В света имате скръб”, казва Христос, но в Мен ще имате мир. Изпитанията, на които са подложени християните по време на скръб, нещастие или изобличение, са посочените от Бога средства за отделяне на плявата от зърното. Нашата гордост, егоизъм, нечисти страсти и любов към светските удоволствия трябва да бъдат победени. Бог ни изпраща бедствия, за да ни изпита и да ни покаже, че тези злини съществуват в характера ни. Трябва да побеждаваме чрез Неговата сила и благодат, за да станем участници в Божественото естество и да избягаме произлязлото от страстите разтление в света. “Защото нашата бързо отминаваща лека скръб – пише Павел – произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни.” Скърбите, кръстът, изкушенията, бедствията и различните изпитания са Божието средство, с което биваме очистени, осветени и направени годни за небесната житница.

Вредата, нанесена на делото в резултат на прибързани решения, никога не може да бъде напълно поправена. Божието дело в ____ не напредна така, както би могло, и няма да се представя пред хората в благоприятната светлина, която имаше преди тези постъпки. Много често сред нас има личности, чието влияние може да наклони везните в погрешната посока. Животът им е безполезен, но ако станат бунтовни и предизвикателни, те се превръщат в ревностни служители на Сатана. Такъв живот е повече в съответствие с чувствата на плътското сърце. Има голяма нужда от себеизследване и тайна молитва. Бог е обещал мъдрост на тези, които Го помолят за това. С мисионерска работа често се захващат хора, които не са подготвени за нея. Подхранва се външното усърдие, докато тайната молитва бива пренебрегвана. В такива случаи може да бъде нанесена голяма вреда, защото подобни служители се стремят да управляват съвестта на другите според собствените си правила. Съществува голяма необходимост от самоконтрол. Прибързаните думи пораждаат конфликти. Има опасност брат Т да подхранва в себе си дух на остро критикарство. Това не подобава на служителите на правдата.

Брат Т, имаш още много да се учиш. Склонен си да приписваш своите неуспехи и разочарования на брат Ц, но по-сериозното изследване на твоите мотиви и на поведението ти би разкрило други причини за тези обезсърчителни резултати, които се дължат на теб. Следвайки наклонностите на плътското си сърце, ти попадаш в робство. Духът на строгост и измъчване на другите, който понякога се проявява в теб, намалява твоето влияние. Братко мой, трябва да направиш за себе си нещо, което никой друг не може да направи вместо теб. Всеки сам ще трябва да дава отчет за себе си пред Бога. Той ни е дарил Закона Си като огледало, в което да гледаме и да откриваме недостатъците на своя характер. Не бива да гледаме в това огледало с цел да проучваме отразените в него недостатъци на ближните ни и да преценяваме дали отговарят на стандарта, а да виждаме собствените си дефекти и да ги отстраняваме. Знанието не е всичкото, от което се нуждаем. Трябва да следваме светлината. Не сме

оставени сами да избираме и да следваме това, което ни е приятно, а да пренебрегваме някои неща, когато така ни се иска. Послушанието е по-добро от жертви.

13. Към богатите родители

По време на лагерното събрание във Вермонт през 1870 г. се почувствах подбудена от Божия Дух да дам ясно свидетелство относно задължението на възрастни и богати родители да оставят наследство. Показано ми бе, че някои хора, които са проникателни, благоразумни и интелигентни в деловите начинания; които се отличават с бързина и старателност, проявяват липса на далновидност и благоразумие, когато става въпрос за подходящо освобождаване от имотите, докато са живи. Те не знаят кога ще приключи благодатното им време. Въпреки това преминават от година в година, без да са уредили имотните въпроси и много често животът им приключва, без да успеят да използват разума си. Възможно е да умрат внезапно, без ни най-малко предизвестие; и тогава собствеността им се предава по начин, който те не биха одобрили. Такива хора са виновни в небрежност. Те не са верни слуги.

Християните, които вярват в настоящата истина, трябва да проявяват разум и далновидност. Не бива да пренебрегват оставянето на наследство, очаквайки благоприятна възможност за пренастройване на бизнеса си по време на продължително боледуване. Необходимо е работата им да е в такъв вид, че ако бъдат призвани, в който и да е момент, да я изоставят; и ако нямат участие в приготвянията, всичко да бъде уредено така, както биха направили приживе. Много семейства са били безчестно ограбвани от собствеността си и са стигали до бедност само защото работата, която би могла да се свърши за един час, е била пренебрегната. Онези, които правят завещанията си, не бива да пестят усилия или разходи, за да получат правен съвет и да ги съставят по такъв начин, че да издържат на всяка проверка.

Видях, че онези, които твърдят, че вярват в истината, трябва да проявяват вярата си чрез своите дела. Важно е да създават приятелства чрез неправедния мамон, за да могат да бъдат приети накрая във вечните обиталища. Бог е направил хората настойници на средства. Поставил е в ръцете им пари, с които да извършват великото дело за спасяване на души, заради които Христос е напуснал Своя дом, богатство и слава и е станал беден, като чрез собственото Си унижение и жертва е довел до Бога много Адамови синове и дъщери. В провидението Си Господ е направил така, че работата в лозето Му да се издържа от средства, поверени в ръцете на Неговите настойници. Ако не отговорят на Божиите призови за разпространяване на делото Му, това би показало, че са неверни и лениви слуги.

Показани ми бяха някои неща относно делото във Вермонт и най-вече в Бордовил и околността. Следват цитати от “Свидетелство за църквата” № 20:

“Мнозина от живеещите в Бордовил трябва да извършат едно дело. Видях, че неприятелят работи усърдно за осъществяване на намеренията си. Хора, на които Бог е поверил средства, са прехвърлили на децата си дадената им от Небето отговорност да бъдат Божии настойници. Вместо да отдадат на Бога онова, което Му принадлежи, те твърдят, че всичко, което притежават, е лично тяхно, сякаш са придобили притежанията си със собствена сила и мъдрост.”

“Някои поставят парите си извън своя контрол и ги предават в ръцете на децата си. Тайният им мотив е да не чувстват дълга да дават от собствеността си за разпространение на истината. Те обичат на думи, но не и с дела, и в истина. Не осъзнават, че разполагат с Божии, а не със собствени пари.”

“Родителите трябва да проявяват голям страх, когато поверяват на децата си поставените от Бога в ръцете им средства, освен ако имат най-сигурно доказателство, че децата им са по-голям интерес, любов и посвещение към Божието дело от самите родители и ще бъдат по-искрени и по-усърдни в разпространяване на делото, както и по-щедри при осъществяване на свързаните с него различни начинания, изискващи отделяне на пари. Мнозина обаче поставят средствата си в ръцете на своите деца и по този начин отхвърлят от себе си отговорността на своето лично настойничество, защото са били подтикнати от Сатана да постъпят по този начин. Сатана действа така, че да постигне целите си и държи настрана от Божието дело парите, от които то се нуждае, за да не изпадне в нужда.”

“Мнозина правят възвишени изповеди за своята вяра, но нямат добри дела. Ако можеха да докажат вярата си чрез своите дела, биха могли да оказват мощно влияние на страната на истината. Те обаче не използват заетите им от Бога средства. Онези, които смятат да успокоят съвестта си, като предават в наследство собствеността си на своите деца или като я оттеглят от Божието дело и позволяват имотите им да преминат в ръцете на невярващи, безразсъдни деца, които да ги разпилеят или да ги скрият, ще трябва да дадат отчет пред Бога. Те са неверни настойници на парите на своя господар. Позволяват на Сатана да ги надвие чрез децата, чиито умове са под негов контрол. Намеренията на Сатана се постигат по много начини, докато Божиите настойници са сякаш безчувствени и парализирани. Те не осъзнават голямата си отговорност и даването на отчета, който ще им бъде изискан в скоро време.”

Показано ми бе, че благодатното време на някои от околностите на град ____ скоро ще приключи и че е важно делото им да бъде завършено така, щото да бъде прието от Бога, за да могат да чуят думите на Господаря в съдния ден: “Хубаво, добри и верни, слуго!”. Показана ми бе също непоследователността на онези, които твърдят, че изповядват истината, но оттеглят парите си от Божието дело, за да ги оставят на своите деца. Много бащи и майки са бедни, макар да живеят сред изобилие. Те намаляват в известна степен личните си удобства и често се отказват от това, което е необходимо за живота и здравето им, а в същото време имат на свое разположение много средства. Сякаш си мислят, че им е забранено да използват собствените си пари за лично удобство или за благотворителни цели. Имат една-единствена цел – да спестяват пари, които да оставят на децата си.

Тази идея е толкова изявена и така вплетена във всичките им постъпки, че децата се научават да очакват с нетърпение времето, когато собствеността ще стане тяхна. Разчитат на това и тази перспектива оказва голямо, но не и благоприятно влияние върху характерите им. Някои се превръщат в прахосници, други стават егоисти и ненаситни за пари, а трети – лениви и безразсъдни. Мнозина не си създават навика да пестят и да разчитат на себе си. Няма цели и характерът им е нестабилен. Получените в детството и младостта им впечатления стават част от техния характер и се превръщат в ръководни принципи в зрялата им възраст.

Онези, които са се запознали с принципите на истината, трябва неотлъчно да следват Божието Слово като свой пътеводител. Необходимо е да отдават Божието на Бога. Показано ми бе, че някои във Върмонт правят голяма грешка относно използването на средствата, които Бог е поверил в ръцете им. Те пренебрегват Божиите изисквания към всичко, което притежават. Очите им са заслепени от врага на правдата и те постъпват по такъв начин, че последиците да са пагубни не само за тях, но и за децата им.

Децата влияят на родителите си да оставят имотите в ръцете им, за да могат да харчат според собствената си преценка. Като вземем предвид светлината на Божието Слово, което е толкова ясно и точно по отношение на парите, оставени на настойниците, както и поради съдържащите се предупреждения и укори, които Бог е дал чрез свидетелствата във връзка с наследяването на средства, ако въпреки цялата светлина пред тях, децата пряко или косвено влияят на родителите си и ги карат да разделят имота си, докато са живи, или да го оставят в завещание след смъртта си, това означават, че поемат върху себе си ужасна отговорност. Децата на престарели родители, които твърдят, че вярват в истината, би трябвало в страх от Бога да съветват и умоляват родителите си да бъдат верни на своята изповед и да постъпят с парите си така, както Бог би одобрил. Родителите трябва да трупат за себе си съкровище на небето, като сами използват парите си за напредъка на Божието дело. Не бива да ограбват себе си или небесната съкровищница, като оставят излишък от средства на хора, които имат достатъчно. По този начин не само се лишават от скъпоценната възможност да си съберат небесно съкровище, което не изгнива, но ограбват и Божията съкровищница.

По време на лагерното събрание заявих, че когато имотът се завещава на децата и нищо не бива дадено на Божието дело или се отделя само незначителна част, която не бива дори да се споменава, този имот често се оказва проклетие за онези, които го наследяват. Превръща се в източник на изкушение и често отваря вратата, през която ще навлязат много опасни и вредни страсти.

Родителите трябва да упражняват даденото им от Бога право. Той им е поверил таланти, които желае да бъдат използвани за Негова слава. Децата не бива да стават отговорни за талантите на бащата. Ако имат здрав разум и добра преценка, родителите с много молитва и с помощта на подходящи съветници, които имат опит в истината и в познанието на Божията воля, ще се погрижат за наследяването на имота си. Ако имат деца, които са в беда или се борят с бедността и които ще използват парите по разумен начин, тогава те трябва да бъдат зачетени. Но ако имат невярващи деца, които притежават от изобилието на този свят и които служат на светското, тогава вършат грях против Господа, Който ги е направил свои настойници. Те дават парите си в ръцете им само защото са им деца. Не бива да се отнасяме лекомислено към Божиите изисквания.

Родителите, които правят завещание, трябва да разберат съвсем ясно, че това не бива да ги възпира да дават пари за Божието дело, докато са живи. Не бива да постъпват по този начин. Важното е да имат удовлетворение тук и награда после за това, че раздават от излишъка си, докато са живи. Необходимо е да извършат своята част от работата за напредъка на Божието дело. Би трябвало да използват заетите от Господаря средства, за да извършат необходимата работа в лозето Му.

Любовта към парите е в основата на почти всички престъпления в света. Бащите, които егоистично задържат средствата си, за да обогатяват своите деца, без да виждат нуждите на Божието дело и да помагат за посрещането им, правят ужасна грешка. Смятат, че децата им ще бъдат благословени от наследените пари, а всъщност те биват прокълнати чрез тях.

Оставените на децата пари често се превръщат в “горчив корен”. Започват да се карат за наследството и когато има завещание, рядко остават доволни от волята на бащата. Вместо оставените средства да предизвикат благодарност и почит към паметта му, те пораждат недоволство, ропот, завист и липса на уважение. Братя и сестри, които са живеели в мир, започват да се карат. Завещанието често предизвиква семейни раздори. Богатствата са нещо желателно само като средство за задоволяване на сегашните нужди и за вършене на добро. Наследените богатства по-често са клопка за притежателя им, а не благословение. Родителите не бива да подлагат децата си на изкушения, като им оставят пари, за спечелването на които те не са направили усилия.

Показано ми бе, че някои деца, които твърдят, че вярват в истината, се опитват по заобиколен начин да повлияят на баща си да запази своите пари за тях, вместо да ги предостави на Божието дело, докато е жив. Онези, които са повлияли на баща си да премести отговорността върху тях, не знаят какво вършат. Те си стоварват двойна отговорност – първо, оказват му влияние да не изпълни Божието намерение в даването на средства, които Бог му е заел, за да бъдат използвани за Негова слава, и второ, стават настойници на средства, които бащата би трябвало да даде на лихварите, за да може Господарят да получи Своето с лихва.

Много родители правят голяма грешка, като оставят имота си в ръцете на своите деца, докато все още са отговорни за употребата на дадените им от Бога таланти. Нито родителите, нито децата стават по-щастливи от прехвърлянето на собствеността. Ако родителите живеят няколко години след това, обикновено съжаляват за постъпката си. Синовната любов у децата им не се засилва в резултат на даденото наследство. Децата не чувстват по-голяма благодарност към родителите си поради тяхната щедрост. В основата на всичко това сякаш има проклетия, която води до егоизъм у децата и до съжаление и усещане за наложена зависимост от страна на родителите.

Би било по-добре приживе родителите да помагат на децата си да станат независими, а не да им оставят много пари след смъртта си. Децата, които разчитат предимно на собствените си усилия, стават по-добри мъже и жени и са по-добре подготвени за живота, отколкото онези, които разчитат на бащиния си имот. В повечето случаи развиват своето трудолюбие, пестеливост и морал, които са в основата на успеха. Децата, чиито родители правят най-много, често нямат никакво чувство на дълг към тях. Грешките, за които говорим, се проявяват в _____. Родителите прехвърлят имота си на своите деца.

По време на лагерното събрание в ___ през 1870 г. апелирах към онези, които притежават средства, да ги използват за Божието дело като верни слуги и да не оставят тази своя отговорност на децата си. Бог е оставил това на тях и когато Господарят ги повика на отчет, да могат като верни служители да Му отдадат онова, което им е заел, и да Му върнат както заема, така и лихвата.

Бяха ми представени братята Ч, Ш и Щ. Тези мъже правят грешка по отношение на средствата си. Някои от децата им са им повлияли и те товарят душите си с отговорности, които не са подготвени да носят. Отвориха вратата пред неприятеля, за да влезе с изкушенията си и да ги тормози и унищожи. Двата по-млади синове на брат Ч са в голяма опасност. Те общуват с хора с опетнен характер, които няма да ги издигнат, а само ще ги принизят. Финото влияние на подобни приятели се отразява незабележимо върху тези млади хора. Разговорите и поведението на техните нечестиви другари е от такова естество, че да ги отделя от влиянието на сестрите им и от техните съпруги. Докато говорех на тази тема по време на лагерното събрание, изпитах силно вълнение. Знаех, че пред мен са хората, които бях видяла във видение. Апелирах пред слушателите за цялостно посвещение към Бога. Не посочих имена, защото не ми бе позволено.

Трябваше да се спра на общите принципи, да апелирам към сърцето и съвестта и да дам възможност на тези, които твърдят, че обичат Бога и спазват заповедите Му, възможност да развият характерите си. Бог им изпращаше съвети и напътствия и, ако наистина желаеха да вършат волята Му, имаха възможност да го сторят. Светлината бе дадена, след което трябваше да чакаме, за да видим, дали ще се съобразят с нея.

Напуснах лагерното събрание, силно обезпокоена за хората, които бяха изпаднали в посочената ми опасност. След няколко месеца до нас стигна новината за смъртта на брат Ш. Имотът му бе оставен на неговите деца. Миналия декември имахме насрочена дата за провеждане на събрания във Върмонт. Съпругът ми не се чувстваше добре и не можа да отиде. За да не предизвикам прекалено голямо разочарование, дадох съгласието си да присъствам заедно със сестра Хол. Говорих пред хората с голяма лекота, но събранията на конференцията не бяха добри. Знаех, че Господният Дух не може да действа свободно, докато не се направят изповеди и сърца не се сломят пред Бога. Не можех да мълча. Господният Дух бе над мен и аз разказах накратко това, което съм написала. Назовах имената на някои от присъстващите, които бяха застанали като пречка по пътя на Божието дело.

Последицата от завещаването на имота на децата и от прехвърлянето на родителската отговорност върху тях, докато родителите все още са живи, се потвърди. Алчността бе подтикнала синовете на брат Ш да тръгнат по лош път. Това важеше най-вече за единия от тях. Изложих точно нещата, които бях видяла за църквата и особено за синовете на брат Ш. Един от тези братя, самият той баща, бе с покварено сърце и живот и бе укор за скъпоценната кауза на настоящата истина. Ниските му морални стандарти сеяха поквара сред младите.

Господният Дух слезе над събранията и някои направиха смирени изповеди, придружени със сълзи. След събранията имах среща с по-младите синове на брат Ч. Настоявах пред тях и ги умолявах да направят поврат в живота си в името на своите души, да се откъснат от компанията на онези, които ги

водят към гибел, и да се стремят към онова, което допринася за мира им. Докато апелирах към тези млади хора, сърцето ми изпита силни чувства към тях и аз закопнях да ги видя как се предават на Бога. Умолявах ги и настоявах да се молят самостоятелно. Постигдохме победа, те се поддаваха. Гласът на всеки от тях се издигна в смирена молитва на покаяние и аз почувствах, че наистина Божият мир слиза над нас. Сякаш ангели бяха около нас и аз изпаднах във видение за Божията слава. Състоянието на делото в _____ ми бе показано отново. Видях, че някои са отпаднали от Бога. Младежите бяха в състояние на отстъпничество.

Погрешно е християните да общуват с хора със свободен морал. Близкото ежедневно общуване, което отнема от времето, без да допринася дори в най-малка степен за силата на интелекта или морала, е нещо опасно. Ако моралната атмосфера около дадена личност не е чиста и свята, а е опетнена от поквара, онези, които я вдишват, ще открият, че това се отразява почти незабележимо върху ума и сърцето, като ги трови и унищожава. Опасно е да си свързан с хора, чиито умове са по природа склонни към низкото. Бавно и неусетно онези, които са по природа съвестни и обичат чистотата, ще паднат до същото ниво, ще станат съучастници и ще симпатизират на слабоумието и моралната низост, които са постоянно пред очите им.

Важно е тези млади хора да сменят другарите си. “Лошите другари покваряват добрите нрави.” Сатана работи чрез своите посредници, за да унищожи тези младежи. Нищо друго не може по-успешно да затрудни или премахне сериозните намерения и добрите желания, отколкото общуването със суетни, безотговорни и покварени личности. Каквито и притегателни черти да притежават те благодарение на своя ум и реч, фактът, че се отнасят към религията с лекомислено безразличие, е достатъчно основание да бъдат избягвани. Колкото по-успяващи са в различни начинания, толкова повече трябва да се страхуваме от общуването с тях, тъй като представят безбожния живот в привлекателна светлина.

Младежите би трябвало да избират за свои другари хора, които обичат чистотата и истината, които притежават неопетнен морал и чисти навици. Необходимо е да съобразяват с условията, поставени в Божието Слово, ако искат наистина да са Божии синове, членове на царското семейство, деца на Небесния Цар. “Излезте отсред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема.” Бог обича тези младежи и ако те следват водителството на Духа Му и ходят по съветите Му, Той ще бъде тяхна сила.

Бог е дал на брат А добри способности, бърз ум и проникновено разбиране на Словото. Ако сърцето му бъде осветено, той би могъл да има добро влияние сред братята си, както и сред своите съседи и при онези, с които общува. Любовта към парите обаче така здраво е сграбчила сърцето му и по такъв начин е навлязла във всичките му житейски дейности, че той е започнал да се придържа към светското, вместо да се преобрази чрез обновяването на ума си. Способностите му са се извратили и принизили от тъжния живот на печалбарство, което го е направило егоист, скъперник и досадник. Ако качествата му бяха използвани активно в работа за Господа, а не за служене на личните му себелюбивни интереси; ако целта му бе да върши доброто и да прославя Бога, дадените му от Христос душевни качества биха му придали енергичност, смирение и трудолюбие, които неизбежно биха предизвикали уважение към него и биха му създали влияние над хората, с които общува.

Показано ми бе, че оставената от бащата собственост наистина бе горчив корен за децата му. Техният душевен мир, щастие и доверие един към друг бяха нарушени от наследството. Брат А Ш не се нуждаеше от имота на баща си. Той имаше достатъчно таланти, за да работи с това, което Бог е поверил в ръцете му. Ако се бе освободил по праведен начин от притежаваното, щеше да е поне сред хората, които са верни и в малкото. Прибавянето на бащиния имот, който бе пожелал с алчно сърце, бе тежка отговорност, с която той не успя да се справи.

Няколко години любовта към парите изместваше любовта към хората и към Бога. Тъй като парите на баща му бяха в неговите ръце, той пожела да задържи всичко за себе си. Отнесе се егоистично към братята си, защото имаше предимство и можеше да си го позволи. Братята му също нямаха добри чувства. Те се озлобиха към него. Най-голямата му цел бе печалбата, себелюбивата печалба. Алчността за пари в сърцето бе източникът на всички тези злини. Показано ми бе, че ако бе използвал силата си за работа в Божието лозе, щеше да постигне много добри неща. Когато бъде злоупотребено с тях, същите тези качества могат да нанесат големи вреди.

Братята Я не получиха помощта, която би трябвало да им се окаже. А Я не постигна успех в работата си. Той пое твърде много товари, които попречиха на дейността му и не успя да увеличи духовната си сила и смелост, колкото би могъл. Църковните членове, които притежават светлината на истината и би трябвало да са силни в Бога, за да работят и, ако е необходимо, да жертват в името на истината, са станали слаби като деца. Бяха необходими времето и усилията на брат А Я, за да се превъзмогнат трудности, които въобще ни би трябвало да се появяват. След като възникнаха поради егоистични и неосветени сърца, трудностите биха могли да се преодолеят само за час, стига да имаше смирение и дух на изповед.

Братята Я направиха грешка, като останаха в _____. Трябваше да отидат другаде и да не посещават това място по-често от няколко пъти в годината. Така щяха да имат по-голяма свобода в своето свидетелстване. Тези братя не се чувстваха свободни да говорят истината и да представят фактите такива, каквито са. Ако живееха другаде, щяха да са по-свободни от отговорности и свидетелството им би имало десетократно по-голяма тежест, когато посещават тази църква. По-добре би било брат А Я да работи на друго място, вместо да се изтощава от незначителни църковни проблеми и да го задържат в _____. Той се занимаваше с дребни неща, докато накрая умът му се замъгли и той престана да разбира силата и мощта на истината. Не се е събудил за истинските нужди на Божието дело. Продължава да губи духовност и смелост. Работата по поддържането на систематичната благотворителност е занемарена. Някои от братята, които някога се интересуваха от напредъка на Божието дело, са станали егоисти и скъперници, вместо да проявят по-голяма себепожертвувателност и да увеличават любовта и посвещението си към истината. Те стават все по-малко посветени и все по-подобни на света. Бащата А е един от тези хора. Той се нуждае от ново преобразяване. Брат А е бил дарен с големи предимства и ако не се възползва от тях, ще последват осъждане и тъмнина, съразмерни със светлината, която е притежавал, тъй като не е употребил дадените му от Бога таланти.

Братята във Върмонт наскърбяват Божия Дух, като допускат любовта им към истината и всеотдайността им към Божието дело да намаляват.

Миналата година брат Г Я се претовари, докато работеше на нови места с палатката, без да има подходяща помощ. Бог не изисква от този брат или от който и да е друг Негов служител да уврежда здравето си, като се предава на изнурителен труд. Братята в ____ би трябвало да проявяват интерес, който да стане видим чрез делата им. Биха могли да осигурят помощ, ако очите им бяха отворени за нуждите на Божието дело и ако осъзнаваха колко голяма е стойността на душите. Докато брат Г Я взимаше присърце Божието дело и цената на душите, за които бяха нужни непрестанни усилия, голямата църква в ____ в резултат на дребните си трудности задържахше А Я и не му позволяваше да помогне на брат си. Тези братя би трябвало да излязат с обновена смелост, да се отърсят от изпитанията и обезсърчението, които ги сполетяха в ____ и ограничиха свидетелството им, и да поискат сила от Всемогъщия. Трябваше да дадат ясно свидетелство на братята Ч и Ш, да им посочат истината и да направят всичко възможно, за да могат посочените братя да разпределят правилно имота си. Като поема толкова много отговорности, брат А Я намалява умствената и физическата си сила.

Ако бе ходил в светлината през последните няколко години, брат А щеше да осъзнава колко скъпоценни са душите. Ако бе подхранвал в себе си любов към истината, можеше да я проповядва и пред други. Би могъл да помогне на брат Г Я по време на работата му с палатката. Най-малкото, щеше да го отмени в неговата работа в църквата. Ако обичаше братята си и бе осветен чрез истината, можеше да стане миротворец, вместо размирник. Всичко това отклони Г Я от работата с брат му във възможно най-съдбоносния момент и доведе до това, че Г Я започна да работи повече, отколкото силите му позволяваха. След като направи всичко, което можа, делото остана незавършено поради липсата на интерес в ____ за предоставяне на така необходимата помощ. Ужасна отговорност тегне над тази църква заради пренебрегването на задълженията ѝ.

Показано ми бе, че когато раздели имота между децата си, брат Ч прехвърли отговорността върху тях – отговорност, която не би трябвало да изоставя. Сега вижда, че тази постъпка не е увеличила любовта на децата му към него. Те не смятат, че са задължени към родителите си за това, което те са сторили за тях. Тези деца бяха млади и неопитни. Не бяха годни да носят предоставената им отговорност. Сърцата им не бяха посветени и истинските им приятели бяха смятани за лукави врагове, докато онези, които ги разделяха от приятелите им, биваха приемани радушно. Сатанинските посредници постоянно даваха лъжливи идеи на тези млади хора и така сърцата на братя и сестри, баща и майка стигаха до разногласия.

Брат Ч направи грешка. Ако се бе доверявал повече на съпрузите на своите дъщери, които искрено обичат истината, и ако имаше по-голямо желание да получи помощ и съвет от тези опитни мъже, големи грешки можеха да бъдат предотвратени. Това е начинът, по който неприятелят обикновено постига успех при разпределянето на средства.

Споменатите случаи бяха оставени от Бога да стигнат до своя край, за да могат всички да видят последиците от измамното влияние на богатството върху сърцата. Резултатите, които са видими за всички, би трябвало да служат като предупреждение към бащите и майките и техните амбициозни деца. Божието слово определя алчността като идолопоклонство. Не е възможно човек да спазва Божия закон

и да е алчен за пари. Чувствата трябва да бъдат насочени към небесното. Трябва да си събираме съкровище в небето, защото, където е съкровището ни, там е и нашето сърце.

Номер двадесет и две

Свидетелство към църквата

14. Правилно възпитание

Най-фината работа, приемана някога от хора, е оформянето на младежките умове. Трябва да се действа с най-голямо внимание при възпитаването на младите; и начините на обучение да са толкова разнообразни, че да бъдат оживотворени възвишените и благородни качества на ума. Родителите и учителите със сигурност не са способни да образуват децата, ако самите те не научат първо урока на самоконтрола, търпението, въздържаността, нежността и любовта. Колко важна длъжност за родители, настойници и учители! Малцина осъзнават най-голямата потребност на ума и начина, по който да се насочва и развива интелектът, да се култивират мислите и чувствата у младите.

Има време за обучаване на децата и време за възпитаване на юношите. Изключително добре е тези две задачи да бъдат съчетани в училището в много по-голяма степен. Децата могат да бъдат обучени да служат или на греха, или на правдата. Ранното възпитание на младите оформя техните характери както в светския, така и в духовния живот. Соломон е казал: “Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и то няма да се отклони от него дори когато остарее”. Това напътствие е позитивно. Възпитанието, което Соломон препоръчва, е предназначено да наставлява, образова и развива. За да могат да извършат това дело, самите родители и учители трябва да разберат “пътя”, по който детето ще върви. Това означава нещо повече от получаване на книжно познание. Тук е включено всичко, което е добро, добродетелно, праведно и свято.

Обхванати са въздържанието, благочестието, братската любезност, любовта към Бога и един към друг. За да се постигне тази цел, трябва да се отдели особено внимание на физическото, умственото, моралното и религиозното възпитание на децата.

Възпитанието на децата у дома или в училище не бива да е като дресировка на безсловесни животни, тъй като децата имат интелигентна воля, която трябва да бъде насочена към контролиране на

всичките им способности. Безсловесните животни трябва да бъдат дресирани, тъй като нямат разум и интелект. Човешкият ум обаче трябва да бъде научен на самоконтрол. Необходимо е да бъде възпитан да управлява своето естество, докато животните са контролирани от господар и са обучавани да му се подчиняват. Господарят е ум, разум и воля за животното. Детето може да бъде така възпитано, че подобно на животното, да няма своя воля. Индивидуалността му може да се слее с тази на човека, който го възпитава, а волята, въпреки всички добри намерения и цели, да се подчини на волята на учителя.

Децата, възпитани по този начин, никога няма да имат достатъчно морална сила и лична отговорност. Те не са били научени постъпките им да бъдат мотивирани от разум и принцип. Волята им се контролира от някой друг и умът не се използва, което означава, че не може да става по-задълбочен и силен чрез упражнения. Те не са били напътствани и учени съобразно с характерните им особености и със специфичните възможности на техния ум, за да могат да използват най-силните си качества, когато се налага. Учителите не бива да се спират на този етап, а да отделят специално внимание на развиването на по-слабо изразените способности и по този начин всички качества да бъдат упражнявани и да се развиват все повече, а умът да постигне балансираност.

Има много семейства с деца, които изглеждат добре възпитани, докато биват обучавани в строга дисциплина. Но когато системата, която ги е контролирала и им е давала правила, се разруши, те сякаш стават неспособни да мислят, да действат и да вземат самостоятелни решения. Тези деца са били толкова дълго под желязно ръководство и не са им позволявали да мислят и да действат самостоятелно по отношение на неща, с които би било редно да се заемат, че накрая са престанали да имат доверие в себе си и не постъпват в съгласие със собствения си разум, нито имат собствено мнение. Когато напуснат родителите си и станат самостоятелни, лесно биват отклонени в погрешна посока поради чужди мнения. Те не притежават стабилен характер. Не са били оставяни да зависят от собствените си преценки толкова, колкото би било уместно, и затова умът им не е развит правилно и не е укрепен. Родителите са ги контролирали толкова дълго, че те разчитат изцяло на тях. Майката и бащата са се превърнали в техен ум и разум.

От друга страна, младите не бива да бъдат оставяни да мислят и да действат независимо от преценките на своите родители и учители. Те трябва да бъдат учени да уважават преценката на по-опитния и да бъдат ръководени от родителите и учителите. Необходимо е да бъдат възпитавани по такъв начин, че мисленето им да е в унисон с това на родителите и учителите и да умеят да виждат колко уместно е да се вслушват в техните съвети. Когато след това напуснат ръководещата десница на своите родители и учители, характерът им няма да прилича на тръстика, клатеща се от вятъра.

Строгото обучение на младите, в което няма правилно насочване към самостоятелно мислене и действие според възможностите на ума, за да могат по този начин да израснат в мисли, чувства и самоуважение и да получат доверие в собствените си способности, ще създава хора, слаби по ум и морал. Когато застанат пред света, за да действат самостоятелно, ще покажат, че са били дресирани като животни, а не възпитавани. Вместо да бъде направлявана, волята им е била подчинявана чрез строга дисциплина от страна на родители или учители.

Тези родители и учители, които се хвалят, че имат пълен контрол над ума и волята на поверените им деца подчинявани чрез сила или страх, ще замлъкнат, ако можеха да видят техния бъдещ живот. Такива деца са съвсем неподготвени да се справят с трудните житейски отговорности. Когато вече не са под контрола на родителите и учителите и са принудени да мислят и да живеят самостоятелно, тези младежи почти винаги ще постъпват погрешно и ще се поддават на силата на изкушението. Такива хора нямат успех в живота и същите недостатъци се забелязват в духовния им живот. Ако наставниците на деца и юноши можеха да видят бъдещите резултати от погрешния си начин на възпитание, щяха да променят своите методи. Учителите, които са доволни, че имат почти пълен контрол над волята на учениците, не са сред най-успешните преподаватели, макар и на пръв поглед да изглежда, че резултатите им са насърчителни.

Бог никога не е планирал един човешки ум да бъде под пълния контрол на друг. Онези, които правят усилия да слеят индивидуалността на учениците със своята и да бъдат ум, воля и съвест за тях, поемат страшна отговорност. В някои случаи такива ученици могат да приличат на добре обучени войници, но когато ограниченията се премахнат, ще се види липсата на независимост в действията им и отсъствието на твърди принципи. Преподавателите, които имат за цел да обучават учениците си така, че те да осъзнават и да чувстват, че имат в себе си сила да постъпват като мъже и жени с твърди принципи, годни за всяка житейска ситуация, са най-полезните и най-успешните учители. Работата им може да не изглежда много резултатна за неопитните наблюдатели и трудът им да не се цени така високо като дейността на учителя, който държи в пълно подчинение умовете и волята на учениците си. Но бъдещият живот на децата ще разкрие плодовете на този по-добър метод на обучение.

Има опасност както за родителите, така и за учителите да командват и диктуват прекалено много и в същото време да не успяват да изградят здрава връзка със своите деца или ученици. Много често те проявяват резервираност и упражняват властта си по студен и отблъскващ начин, който не може да спечели сърцата на техните деца и ученици. Ако обаче ги събират около себе и им показват, че ги обичат, ако проявяват интерес към всичките им начинания и дори към спортуването им, като понякога даже постъпват като деца сред деца, ще ги направят много щастливи и ще спечелят любовта и доверието им. Така децата много по-лесно ще уважават и ще ценят авторитета на своите родители и учители.

Навиците и принципите на един учител трябва да бъдат смятани за много по-важни дори от качествата му на специалист. Ако е искрен християнин, той ще осъзнава необходимостта да проявява еднакъв интерес към физическото, умственото, моралното и духовното възпитание на своите ученици. За да оказва правилно влияние, той трябва да има съвършен контрол над самия себе си и сърцето му да бъде дълбоко проникнато от любов към учениците. Това ще се проявява в неговия поглед, думи и постъпки. Необходимо е да има твърд характер, за да може да оформя умовете на учениците си, преподавайки им различните науки. Ранното възпитание на децата обикновено оформя техния характер за цял живот. Онези, които работят с младите, трябва да проявяват голямо внимание.

Затворени в училище

Провежданата от поколения система на образование съсипва здравето и дори живота. Много малки деца прекарват по пет часа на ден в класни стаи, в които няма добра вентилация, нито са достатъчно големи, за да поберат всички ученици. Въздухът в такива стаи скоро става отровен за дробовете, които го вдишват. Малки деца, чиито крайници и мускули не са силни и чиито умове са неразвити, са държани затворени, което им вреди. Мнозина едва се държат за живота, който само започва за тях. Затворени в училищата ден след ден, те стават нервни и болнави. Телата им остават дребни поради изтощената им нервна система. Ако свещицата на техния живот угасне, родителите и учителите не смятат, че са имали пряко влияние за това. Когато застанат до гробовете на децата си, безутешните родители гледат на тази загуба като на особено наказание от Провидението, макар че именно те са унищожили децата си в резултат на своето невежество, за което нямат извинение. Богохулство е да се твърди, че Провидението е причинило тази смърт. Бог е искал малчуганите да живеят и да бъдат възпитавани, за да придобият красив характер, да Го прославят в този свят и да го славословят в по-добрия.

Като поемат отговорността да обучават тези деца, родителите и учителите не осъзнават отговорността си пред Бога да се запознаят с физиологията, за да могат така да се отнасят към телата на децата и учениците си, че да запазват техния живот и здраве. Хиляди деца умират поради невежеството на родители и учители. Майките прекарват часове в ненужна работа върху своите и на децата си дрехи, за да ги показват пред света, но същевременно твърдят, че не могат да намерят време да четат и да получат необходимата им информация, за да се погрижат за здравето им. Смятат, че е по-лесно да поверят телата им на лекарите. За да бъдат в крак с модата и обичая, мнозина родители жертват здравето и живота на децата си.

Запознаването с чудния човешки организъм, с костите мускулите, стомаха, черния дроб, вътрешностите, сърцето и порите на кожата, както и разбирането на взаимната зависимост между органите, водеща до доброто им функциониране, е занимание, към което повечето майки не проявяват интерес. Те не знаят нищо за влиянието на тялото върху ума и на ума върху тялото. Сякаш не осъзнават ролята на ума, който свързва крайното с безкрайното, Всеки орган е направен да служи на мозъка, който е централната част на тялото. На децата се позволява да приемат месни храни, подправки, масло, сирене, свинско месо и пасти. Разрешава им се също да се хранят нередовно и да приемат нездравословна храна между отделните хранения. Тези неща смущават стомаха, възбуждат нездравословно нервната система и отслабват интелекта. Родителите не осъзнават, че сеят семето, което ще породи болести и смърт.

Много деца са увредени за цял живот поради това, че се е насърчавала умствената работа, а е било пренебрегвано укрепването на физиката им. Мнозина умират в детските си години поради действията на неразумни родители и учители, които са насилвали младите им умове чрез ласкателства или заплахи да влязат в класната стая, докато все още са прекалено малки. Умовете им са били натоварвани с уроци, макар че не би трябвало да ги заставят да учат, докато физиката им не е достатъчно здрава да издържа умствените натоварвания. Малките деца трябва да бъдат оставяни

свободни като агънца да тичат на открито, да се чувстват свободни и щастливи и да им се предоставят най-благоприятните условия за полагане на основата на здраво тяло.

Родителите трябва да бъдат единствените учители на децата си, докато те не навършат осем - десет години. Доколкото е възможно за детския ум да разбира, родителите трябва да отворят пред него Божията велика книга на природата. Майката трябва да проявява по-малка любов към изкуственото в дома си и в подготовката на роклите за показ и да намира време да култивира в себе си и в децата любов към красивите природни картини и разтварящите се цветя. Като привлича вниманието им природата около тях с цялото ѝ разнообразие от багри и форми, тя може да ги запознае с Бога, сътворил всичко прекрасно, за да ги привличат и радват. Тя може да насочва умовете им към Спасителя и да събуди в младите им сърца любов към Небесния Отец, Който е проявил толкова голяма любов към тях. Може да показва връзката между Бога и всичките Му чудни творения.

Единствената училищна стая за децата от осем до десет години трябва да е на открито сред цветята и красивите природни пейзажи. Единственият им учебник трябва да е природната съкровищница. Тези уроци, запечатани в умовете на малките деца сред приятните и привлекателни природни картини, няма да бъдат забравени скоро.

За да притежават здраве, жизнерадост, жизненост и добре развити мускули и умове, децата и младите трябва да прекарват дълго време на открито и да имат добре организирани занятия и забавления. Тези, които биват държани в училище, приковани към книгите, не могат да имат здраво тяло. Упражняването на ума в учението без съответстващо физическо натоварване, насочва кръвта към мозъка и кръвообращението става неравномерно. Мозъкът получава прекалено много кръв, а крайниците – твърде малко. Трябва да има правила за учене в определени часове и след това част от времето трябва да се прекарва във физическа работа. Ако навиците на хранене, обличане и сън са в съответствие с със законите на здравето, те могат да получат образование, без да жертват физическото и душевното си здраве.

Физически упадък на човечеството

Книгата “Битие” разказва съвсем ясно за социалния и личния живот, но въпреки това никъде не е споменато нищо за бебе, което да е родено сляпо, глухо, недъгаво или недоразвито. Няма нито един разказ за случай на естествена смърт в бебешка възраст, детство или юношество. Не е споменато нищо за смърт на възрастен човек от болест. “Некролозите” в Библията звучат по следния начин: “И всичките дни на Адам, колкото живях, станаха деветстотин и тридесет години; и умря.” “И всички дни на Сит станаха деветстотин и дванадесет години; и умря”. За други е записано: “... като умря в честита старост, стар и сит от дни”. Толкова рядко се е случвало син да умре преди баща си, че такова събитие е било смятано за достойно да бъде записано в историята. “И Аран умря преди баща си Тара в Ур Халдейски, в родната си земя.”

Бог е надарил човека с толкова голяма жизнена сила, че човечеството издържа на натрупването на болести в резултат на извратени навици и продължава да съществува вече шест хиляди години. Този факт сам по себе си е достатъчно доказателство за силата и енергията, дадени от Бога на човека при сътворението. Необходими са били повече от две хиляди години на престъпления и отдаване на низки страсти, за да се стоварят върху него болести в много по-голяма степен отпреди. Ако при сътворението Адам не е бил надарен с многопъти повече жизнена сила от днешните хора, човечеството би изчезнало поради сегашните си навици на живот в нарушение на природните закони. По време на първото идване на Христос човечеството вече дегенерираше толкова бързо, че натрупването на болести се стовари върху онова поколение, довеждайки до порой от скърби и неизразимо страдание.

Представено ми бе окаяното състояние на света в сегашното време. След падението на Адам човечеството непрестанно дегенерира. Показани ми бяха някои от причините за сегашното окаяно състояние на хората, създадени по Божи образ. Осъзнаването на всичко това, което трябва да се направи, за да се спре дори в малка степен физическият, умственият и моралният упадък, накара сърцето ми да се поболее. Бог не е създал човечеството в сегашното му състояние на слабост. В резултат на изкушението да задоволят апетита си Адам и Ева изпаднаха от своето възвишено състояние на святост и щастие. Чрез същото изкушение човешката раса става все по-слаба. Хората са позволили на апетита и страстите да вземат връх над тях и да подчинят разума и интелекта им.

Нарушаването на законите на здравето и последиците от това – човешкото страдание, - съществуват от толкова дълго, че хората гледат на сегашното състояние на болести, страдания, немощ и преждевременна смърт като на определената за човечеството съдба. Човекът излезе от ръката на Твореца съвършен, красив и така изпълнен с жизнена сила, че трябваше да изминат повече от хиляда години, преди да се почувстват осезаемо последиците от покварените апетит и страсти. По-късните поколения понасят товара на немощта и болестта много по-бързо и по-тежко с всяко следващо поколение. Жизнените сили са силно отслабени поради отдаването на апетит и похот.

Патриарсите от Адам до Ной, с малки изключения, живееха почти по хиляда години. След дните на Ной човешкият живот започна да намалява. Страдащите от болести бяха водени при Христос от всеки град и село, за да ги лекува, тъй като бяха поразени от всякакви по вид заболявания. Оттогава досега болестите се увеличават с всяко следващо поколение. Поради продължаващото нарушаване на законите на живота, смъртността се увеличава до застрашителни размери. Годишите на човешкия живот намалят и сегашното поколение отива в гроба преди възрастта, която за поколението, живяло през първите няколко хиляди години след сътворението, е била едва началото на жизнената дейност.

Болестите се предават от родители на деца, от поколение на поколение. Бебета са поразени поради наследеното от родителите, което намалява жизнената им сила. Погрешни навици на хранене и обличане и всеобща разпуснатост се предават по наследство на децата. Много от тях се раждат ненормални, с уродства, слепи и глухи, а значителна част нямат достатъчно интелект. Просто удивителна е липсата на принципи, характеризиращи сегашното поколение, което пренебрегва законите на живота и здравето. Има голямо невежество по този въпрос, а в същото време светлината е огряла навсякъде. Основното питане на повечето хора е: “Какво ще ям; какво ще пия; с какво ще се облека?

Въпреки всичко, което се казва и пише за нашето отношение към собственото ни тяло, апетитът е великият закон, който ги управлява.

Моралните сили отслабват, защото хората не искат да живеят съобразно здравните закони и да направят това лично задължение. Родителите завещават на децата собствените си порочни навици, а отвратителни болести развалят кръвта и омаломощават мозъка. Повечето хора не познават законите на тялото и се отдават на апетита и страстите си за сметка на интелекта и морала. Изглежда, че желаят да си останат невежи за резултата от нарушаването на природните закони. Задоволяват порочния си апетит, като приемат бавнодействащи отрови, които замърсяват кръвта, източват нервните сили и водят до болести и смърт. Приятелите им назовават тези последици “намеса на Провидението”. Така обаче те оскърбяват Небето. Въстанали са против природните закони и са пострадали от нарушаването им. Широко разпространени са болестите и ранната смърт, особено сред децата. Колко силен е контрастът между тази генерация и живялата през първите две хилядолетия!

Значимостта на домашното възпитание

Попитах дали този ураган от скърби може да бъде избягнат и да се направи нещо, за да се спаси сегашното младо поколение от унищожението, което го заплашва. Беше ми показано, че една от най-сериозните причини за настоящото плачевно състояние на нещата е липсата у родителите на чувство за дълг да възпитават децата си в придържане към здравните закони. Майките обичат децата си с идолопоклонническа любов и удовлетворяват апетита им дори да знаят, че това ще навреди на здравето им и следователно ще им причини болести и нещастия. Тази жестока “доброта” се проявява до голяма степен в сегашното поколение. Желанията на децата се задоволяват за сметка на здравето и веселия нрав, защото на майките е по-лесно да ги задоволят в момента, отколкото да им забраняват неща, за които те вдигат врява.

Така майките сеят семето, което скоро ще даде плод. Децата не се възпитават в обуздаване на апетита и в ограничаване на желанията. Стават егоистични, капризни, непослушни, неблагодарни и нечестиви. Постъпващите така майки с горчивина ще пожънат плодовете от посетите семена. Те са съгрешили срещу Небето и срещу децата си и Бог ще ги държи отговорни.

Ако възпитанието на предишните поколения бе извършвано по съвсем различен начин, младите от сегашното поколение нямаше да са така покварени и безполезни. Директорите и учителите в училищата трябва да разбират от физиология и да се интересуват не само от образованието на младите по различните науки, но и да ги обучават как да запазват здравето си, така че да използват знанията си по най-добрия начин. Необходимо е да има свързани с училищата центрове, където да се провежда различна по вид трудова дейност, за да могат учениците да работят и да се упражняват в свободните от училищни занятия часове.

Работата и развлеченията на учениците трябва да бъдат организирани в съгласие със здравните закони и да са регулирани по такъв начин, че да запазят жизнения тонус на тялото и ума им. Едва тогава

могат да се получат практически познания едновременно с теоретичното образование. Тяхната чувствителност трябва да бъде изострена, за да видят и разберат, че обществото има изисквания към тях и че трябва да живеят в послушание на природните закони, за да могат чрез своя живот и влияние, с думи и пример, да бъдат успех и благословение за обществото. Младите трябва да бъдат научени, че всички имат влияние, което постоянно се отразява на обществото и или облагородява, или да принижават околните. За младите основната тема на обучението трябва да бъде самопознанието и средствата за запазване на тялото и здравето.

Много родители държат децата си в училище почти през цялата година. Тези деца минават през обичайните курсове механично, без да запомнят онова, което са учили. Много от постоянните ученици изглеждат почти лишени от интелектуален живот. Монотонното продължително учене изтощава ума им и това се проявяват в липса на интерес към уроците. За мнозина четенето на книги се превръща в нещо неприятно. Те не притежават любов към задълбочената мисъл, нито амбиция за придобиване на познания. Не насърчават в себе си навика да размишляват и изучават.

Децата имат голяма нужда от подходящо възпитание, за да бъдат полезни в този свят. Но всяко усилие, което издига интелектуалното обучение над моралното, е насочено в погрешна посока. Задълбочените и логически мислещите хора са съвсем малко на брой, тъй като лъжливи влияния възпират развитието на умовете. Родители и учители предполагат, че продължителното учене укрепва интелекта, но това е погрешно, защото в повечето случаи се получава обратният резултат.

По време на ранното възпитание на децата мнозина родители и учители не успяват да проумеят, че трябва да се отделя най-голямо внимание на физическото здраве и развитие на тялото и мозъка. Съществува обичай децата да бъдат насърчавани да ходят на училище, докато са все още почти бебета, нуждаещи се от майчини грижи. Когато са в деликатна възраст, те често биват скупчвани в зле проветрени класни стаи, където седят с лоша стойка върху лошо направени чинове и в резултат на това младите и нежни тела на някои от тях се деформират.

Почти сигурно е, че нравът и навиците на младите ще се проявят в зряла възраст. Възможно е едно младо дърво да се извие във всякаква форма и ако то остане така и расте според начина, по който е било извито, ще се деформира и винаги ще показва каква вреда и унижение са му били нанесени от ръката ви. След години на растеж може да се опитате да изправите дървото, но всичките ви усилия ще се окажат напразни. Ще остане изкривено завинаги. Така се получава и с умовете на младите. Необходимо е да бъдат възпитавани в детството с внимание и нежност. Може да бъдат направлявани в правилна или в погрешна посока. В бъдещия си живот ще вървят натам, накъдето са били насочени в младостта си. Формираните у младите хора навици ще се развиват и ще укрепват, като постепенно и ще останат същите в бъдещия живот, като само ще стават все по-силно вкоренени.

Живеем в епоха, когато почти всичко е повърхностно. Няма почти никаква стабилност и твърдост в характерите, тъй като обучението и възпитанието на децата още от бебешка възраст е повърхностно. Характерите им са строени върху движещи се пясъци. Себеобузданияето и самоконтролът не са част от техния характер. Децата са галени и глезени, докато накрая стават негодни за реалния живот. Любовта

към удоволствията владее умовете им, което води до тяхната погибел. Те трябва да бъдат възпитавани така, че да очакват изкушенията и да са способни да посрещат трудностите и опасностите. Ако не се впускат съзнателно в злото и не застават в пътя на изкушението; ако избягват нечестивите влияния и порочните другари, но въпреки това се наложи да живеят сред опасни хора, ще имат сила на характера да отстояват правото и принципите си. Тогава ще живеят със сила от Бога и моралът им ще остане неопетнен. Ако младежите, които са били добре възпитани, направят Бога свое упование, моралът им ще издържи и на най-тежкото изпитание.

Ако живеят в послушание спрямо изискванията на Божествения Учител, родителите християни биха запазили простотата си в хранене и обличане и биха живели в много по-голяма степен в съответствие със законите на природата. Тогава не биха посвещавали толкова много време на изкуствен начин на живот, като поемат грижи и товари, които Христос не е поставил върху тях, но напротив съвсем ясно им е заръчал да избягват. Ако Божието царство и Неговата правда са първата и най-основна цел на родителите, те не биха губили скъпоценно време в ненужни външни украси, докато в същото време децата им са почти занемарени. Би било далеч по-добре скъпоценното време, посветено от много родители на облеклото на децата им с цел тяхното показване на увеселителни места, да бъде използвано за самообучение, за да станат способни да ги възпитат правилно. Не би било от полза за спасението или за щастливия живот на тези родители, ако използват даденото им назаем от Бога благодатно време, за да се контят, да ходят на гости и да клюкарстват.

Много родители твърдят, че са толкова заети, щото нямат почти никакво време да се учат как да възпитават децата си за реалния живот и как да останат в Христовата кошара. Едва при даването на окончателния отчет, когато случаите на всички хора ще бъдат решени и делата на живота ни ще бъдат открити пред нашите очи в присъствието на Бога и на Агнето, както и на всички святи ангели, родителите ще осъзнаят безкрайно голямата цена на неправилно прекараното време. Много от тях ще разберат, че грешките им са определили съдбата на техните деца. И не само няма да осигурят за себе си думите на похвала от Царя на славата “Хубаво, добри и верни слуго (...) влез в радостта на господаря Си”, но ще чуят ужасната присъда: “Махнете се от Мен!”. Това отделя децата им завинаги от радостите и славата на небето и от Христовото присъствие. Самите те също ще чуят присъдата: Махни се, “лукави и лениви слуго”. Исус никога няма да каже “хубаво” на тези, които не са извоювали това обръщение чрез живот на вярност, себеотрицание, себепожертвувателност, вършене на добро и разгласяване на Неговата слава. Онези, които живеят само за да си угаждат, а не да вършат добро, ще претърпят загуба за вечността.

Ако родителите могат да осъзнаят страшната отговорност, която лежи върху тях във връзка с възпитанието на децата им, биха отделяли повече време за молитва и по-малко време за ненужна показност. Биха се отдавали на размишление, учение и искрена молитва към Бога за мъдрост и помощ да възпитат децата си по такъв начин, че да развият одобрен от Него характер. Не биха се безпокоили как да образуват децата си само за те да бъдат те хвалени и почитани от света, а по-скоро за да бъдат ползотворни и да култивират красив характер, който Бог може да одобри.

Необходимо е много самообразование и искрени молитви за мъдрост, за да се разбере как да се възпитаваат младите умове, тъй като много зависи от това, накъде родителите ще насочат умовете и волята на своите деца. Изключително важно е те да бъдат балансирани в точното време, тъй като вечната им участ зависи от решенията, взети в някой критичен момент. Важно е в такъв случай умовете на родителите да бъдат колкото се може по-свободни от тежките и изнурителни грижи за земните неща, за да могат да мислят и действат със спокойствие, мъдрост и любов и да направят спасението на детските души своя първа и най-възвишена задача. Голямата цел, към която родителите трябва да се стремят по отношението на скъпите си деца, е вътрешната украса. Те не могат да си позволят да отделят внимание на посетители и непознати хора, които им отнемат времето – най-големия житейски капитал, и по този начин да лишават децата си от ежедневните напътствия, необходими, за да насочват ума им в правилна посока.

Този живот е прекалено кратък, за да бъде пропилян за празни и дребни неща, за безплодни разговори, за ненужно приготвяне на дрехи за външна показност или за възбуждащи забавления. Не можем да си позволим да пилеем даденото ни от Бога време, през което би трябвало да сме благословение за хората и да си трупаме съкровище на небето. Нямаме много време за изпълнение на ненужни задължения. Трябва да отделяме време за възпитаване на сърцата и умовете си, за да станем годни за жизненото си поприще. Като пренебрегваме тези основни задължения и се придържаме към навиците и обичаите на модното светско общество, вършим голяма злина спрямо себе си и децата си.

Майките, които имат за задължение да обучават млади умове и да оформят характера на децата си, не бива да се стремят към светски забавления, за да бъдат жизнерадостни и щастливи. Имат важна работа и не могат да си позволят да пилеят времето си. Времето е един от важните таланти, които Бог ни е поверил и за който ще ни поиска отчет. Губенето на време е губене на интелект. Умът е податлив на облагородяващо възпитание. Майките имат задължението да обучават умовете си и да пазят сърцата си чисти. Трябва да използват всички възможни средства за своето интелектуално и морално усъвършенстване, за да станат годни да усъвършенстват и умовете на децата си. Онези, които свикват да бъдат в компания, скоро ще се почувстват неспокойни, ако не ходят на гости или ако не посрещат посетители. Такива хора нямат сила да се приспособяват към обстоятелствата. Необходимите домашни задължения им се струват досадни и безинтересни. Не обичат да изследват мотивите си или да проявяват самодисциплина. Умът жадува за различни възбуждащи сцени от светския живот; децата биват пренебрегвани заради следване на собствените наклонности, а записващият ангел отбелязва: “Ненужен слуга.” Бог е направил така, че умовете ни да не са бездейни, а да постигат добри неща в този живот.

Ако родителите можеха да осъзнаят сериозното задължение, което Бог им е възложил във връзка с възпитаването на техните деца - да бъдат ползотворни в този живот; ако можеха да украсят вътрешния храм на душите на синовете и дъщерите си, щяхме да забележим голяма положителна промяна в обществото. Нямаше да се проявява толкова голямо безразличие към практическото благочестие и нямаше да е толкова трудно да се събудят благородните качества у децата, за да разберат изискванията, които Бог има към тях. Родителите обаче стават все по-небрежни в обучението на децата си за полезни неща. Много от тях им позволяват да формират погрешни навици и да следват собствените си

наклонности и не успяват да ги убедят, че е опасно да постъпват по този начин и че е необходимо да бъдат контролирани от принципи.

Често децата започват да правят нещо с ентузиазъм, но след като се объркат или изморят, искат промяна и се заемат с нещо ново. Така те могат да се заемат с няколко неща едновременно, обезсърчават се и се отказват. Минават от предмет на предмет, без да постигнат нещо. Родителите не би трябвало да позволяват любовта към промяна да контролира децата им. Не бива да са ангажирани с други неща до такава степен, че да нямат време с търпение да дисциплинират развиващите се умове. Няколко думи на насърчение или малко помощ в точното време може да им помогне да преодолеят обезкуражението и униинето, а удовлетворението, което ще получат, когато видят, че задачата е изпълнена, ще ги стимулира към още по-големи усилия.

Много деца поради липса на насърчение и помощ се разочароват и скачат от една дейност към друга. Този неприятен дефект се пренася и в зрелия им живот. Те не успяват да постигнат успех в нито едно дело, с което се заемат, тъй като не са били учени да упорстват в трудни ситуации. Така целият им живот се превръща в провал, защото не са получили правилното възпитание в младостта си. Полученото в детството и юношеството възпитание оказва влияние върху деловия живот в зрелостта им, а и тяхната религиозност носи същия отпечатък.

Физическата работа за учащите се

При сегашната образователна система за младите се отваря вратата на изкушенията. Макар че имат много учебни часове, те имат и много часове за лентяйство. Обикновено прекарват свободното си време по доста безразсъден начин. Взаимно си предават лошите навици и порочността се увеличава. Голям брой млади хора, които са получили религиозни напътствия у дома и след това са отишли на училище сравнително невинни и добродетелни, биват покварени от общуването с порочни другари. Те губят самоуважението си и жертват своите благородни принципи. По този начин се подготвят за пътя надолу, защото така са опорочили съвестта си, че грехът не им се струва нещо лошо. Злините в училища, които са управлявани според сегашната програма, могат да бъдат поправени в значителна степен, ако учението се комбинира с труд. Същите злини съществуват и в гимназиите, и то в много по-голяма степен. Голям брой млади хора се учат на пороци и съвестта им се опетнява.

Много родители надценяват стабилността и добрите качества на своите деца. Не смятат, че те ще бъдат изложени на измамните влияния на порочни другари. Разбира се, изпитват известни опасения, когато изпращат децата си на училище далеч от дома, но се ласкаят с мисълта, че те са имали добър пример и религиозно обучение и ще останат верни на своите принципи в гимназията. Повечето родители нямат почти никаква представа за покварата в тези образователни институции. Обикновено това са хора, които се трудят много и търпят лишения, за да постигнат заветната си цел - да дадат образование на своите деца. След всички положени усилия много родители имат горчивото преживяване да видят, че децата им са станали разпуснати и с влошено здраве. Обикновено проявяват

неуважение към родителите си, неблагодарност и поквареност. Покрусените майки и бащи, които получават такава отплата от неблагодарните си деца, съжеляват, че са ги отделили от себе си и са ги изложили на изкушенията, след което те са се върнали като физически, умствени и морални отрепки. С разбити надежди и почти съкрушени сърца те виждат как децата им, за които са имали толкова големи надежди, вървят по пътя на порока и водят жалко съществуване.

Има и личности с твърди принципи, които отговарят на очакванията на своите родители и учители. Те преминават курса на обучение с чиста съвест и завършват учението си с добро здраве и морал, неопетнени от покваряващите влияния. Техният брой обаче е съвсем малък.

Някои ученици влагат всичко от себе си в учението и се съсредоточават върху образованието. Те тренират ума, но допускат физиката им да остане бездейна. Умът бива претоварен, а мускулите остават слаби, защото не се упражняват. Когато тези ученици се дипломират, става ясно, че са получили образованието си за сметка на своето здраве и живот. Те са учили ден и нощ, година след година и умовете им винаги са били на ръба на изтощението, докато мускулите им не са били упражнявани достатъчно. Жертвали са всичко заради познанието и науката и след това слизат в гроба.

Младите дами често се отдават на учение, но пренебрегват други особено важни неща. След като се дипломират, често остават инвалиди за цял живот. Те са пренебрегвали здравето, като са оставали прекалено дълго в затворени помещения, лишени от чист въздух и от дадената от Бога слънчева светлина. Тези млади дами биха могли да завършат образованието си с добро здраве, ако комбинираха учението с домашния труд и упражнения на открито.

Здравето е голямо съкровище. То е най-скъпоценното нещо, което смъртните хора могат да притежават. Богатството, почестите и образованието са придобити на твърде голяма цена, ако за тях се жертва здравето. Страшен грях е да се злоупотребява с даденото ни от Бога здраве, защото разрушаването му ни прави негодни за живота.

В много случаи богатите родители не осъзнават необходимостта от предоставяне на образование за децата си не само в областта на науката, но и по отношение на практическите житейски задължения. Те не разбират нуждата им от цялостно трудово обучение, което да въздейства благоприятно на ума и морала им, както и на техния бъдещ живот. Необходимо е в случай на бедствие децата да могат да застанат твърди в своята благородна независимост и да знаят как да използват ръцете си. Ако са натрупали капитал от сила, не ще останат бедни, дори да нямат и долар. Много от тези, които в младостта си са били доста заможни, може да бъдат лишени от всичките си богатства, а родителите, братята и сестрите им да станат напълно зависими от тях. Колко важно е всеки младеж да бъде обучен да се труди, за да бъде подготвен за непредвидени случаи. Всъщност богатството е проклетие, когато притежателят допусне то да стане пречка по пътя на децата му за получаване на познание върху полезния труд, което да ги направи годни за практическия живот.

Тези, които не са задължени да работят, обикновено не правят достатъчно физически упражнения, за да поддържат здравето си. Поради липса на активна работа за ума и ръцете, младежите

придобиват навика на леността и често получават най-страшното образование – уличното, – което се изразява в шляене по магазини, пушене, пиене и играене на карти.

Младите дами четат романи и не участват във физическата работа, като представят за извинение деликатното си здраве. Тяхната слабост е последица от липсата на упражнения за мускулите, които Бог им е дал. Смятат, че са прекалено слаби за домашните задължения, но бродират, правят дантели и пазят деликатната белота на ръцете си, докато изтощените им от работа майки перат и гладят техните дрехи. Тези дами не са християнки, тъй като нарушават петата заповед. Всъщност майката е тази, която носи вината. Тя е глезила дъщерите си и им е позволявала да отбягват домашните задължения, докато накрая те са започнали да изпитват отвращение към домашния труд и да се наслаждават на приятната леност. Дъщерите ядат, спят, четат романи, говорят за мода и животът им е напълно безполезен.

В повечето случаи бедността е благословение, защото пречи на младежите и децата да бъдат съсипани от леността. Не само физическите, но и умствените способности трябва да бъдат съхранявани и правилно развивани. Родителите трябва преди всички да се грижат децата им да имат добро здраве, за да станат стабилни мъже и жени. Тази цел не може да се постигне без физически упражнения. В името на доброто здраве и морала децата трябва да бъдат учени да работят дори да няма нужда за това от финансова гледна точка. Ако искат да имат чист и добродетелен характер, трябва да бъдат дисциплинирани чрез добре организиран труд, който да води до употреба на всички мускули. Удовлетворението, което те ще получат, когато са полезни и помагат на другите, ще бъде най-здравословното удоволствие, което някога са имали. Защо е необходимо богатите да ограбват себе си и децата си от това голямо благословение?

Родители, безделието е най-голямото проклятие за младите. Не позволявайте на дъщерите ви да лежат в леглото до късно и да проспиват скъпоценните часове, които Бог им е заел, за да бъдат използвани за добри начинания, и за които ще трябва да Му дават отчет. Майката нанася голяма вреда на дъщерите си, като сама носи бремето, което те трябва да споделят с нея в името на сегашното и бъдещето си добруване. Много родители позволяват на своите деца да бъдат бездейни и да задоволяват желанието си за четене на романи, като по този начин ги правят негодни за реалния живот. Четенето на романи и книги с разкази е най-голямата злина, на която младите могат да се отдадат. Любителките на романи и любовни истории никога не успяват да станат добри и практични майки. Те строят въздушни замъци и живеят в нереален и въображаем свят. Стават сантиментални и с болнаво въображение. Изкуственият им живот ги прави негодни за каквато и да е полезна дейност. Те остават с неразвит интелект, макар и да се ласкаят с мисълта, че превъзхождат другите в ум и обноски. Домашният труд е от най-голяма полза за младите момичета.

Физическата работа не пречи на умственото развитие. Напротив. Предимствата на физическия труд правят личността уравновесена и предпазват ума от претоварване. Работата натоварва мускулите и облекчава изморения мозък. Има много на брой бездейни и безполезни момичета, които смятат, че една дама не бива да е заета с активна работа. Техните характери обаче са прекалено прозрачни, за да измамат разумните хора по отношение на истинските им качества. Те се усмихват престорено, кикотят се и се държат префърцунено. Правят се, че не могат да говорят ясно и разбрано и всичките им думи

излизат измъчено от устата със шушнене и превземане. Дали са дами? Не са били родени като глупаци, но са ги възпитали като такива. За здравия интелект се изисква здраво тяло. Физическото здраве и практическото познаване на всички необходими домашни задължения никога няма да са пречка за да имат добре развит ум. И двете неща са изключително важни за една дама.

Всички сили на ума трябва да бъдат използвани и развивани, за да могат хората да имат добре балансиран ум. Светът е изпълнен с едностранчиво развити мъже и жени, които са станали такива, тъй като само едно качество е било развивано, а другите са останали слаби поради бездействие. Възпитанието на повечето младежи е пълен провал. Те учат прекалено много, но пренебрегват онова, което се отнася до практическия живот. Стават родители, без да помислят за отговорностите си, и потомството им потъва по-надолу от самите тях. По този начин човечеството бързо дегенерира. Непрестанното учене съобразно сегашната практика в училищата прави младите негодни за практическия живот. Човешкият ум работи. Ако не е активен в правилната насока, ще бъде активен в погрешната. За да се запази балансираният ум, в училищата трябва да се съчетават трудът и учението.

Бог приготви една прекрасна градина за Адам и Ева. Даде им всичко, от което имаха нужда. Засади плодни дръвчета от много видове. Щедрата Му ръка ги дари с голямо изобилие. Нямахше дори следа от загниване в красивите дървета или в прекрасните цветя, които израснаха бързо и се разпростряха в цветен килим около тях. Адам и Ева наистина бяха богати. Те притежаваха Едем. Адам бе господар на красивото си владение. Никой не може да оспори факта, че той бе богат. Бог обаче знаеше, че Адам не би могъл да е щастлив, ако няма работа. Затова му възложи задача – да се грижи за градината.

Хората от този пропаднал век имат земни съкровища, които в сравнение с красивия и богат рай на Адам са нещо незначително, но въпреки това смятат, че са прекалено издигнати, за да се трудят и да възпитават децата си да презират физическата работа като нещо унизително. С думи и пример такива богати родители им показват, че парите са това, което правят човека. Но нашата представа за човек зависи от неговия интелект и морал. Бог не оценява според дрехите. Боговдъхновеният апостол Петър ни дава следния съвет: “Вашето украшение да не е външно, т.е. плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, а скритият в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога.” Кроткият и тих дух е поставен над светските почести и богатства.

Господ дава нагледен пример как се отнася към богатите хора, които издигат душите си и проявяват суета поради своите земни притежания, като ни разказва историята за богаташа, който съборил житниците си и построил по-големи, за да има повече място за благата си. Забравил за Бога и не признал откъде идват всичките му притежания. Не издигнал глас на благодарност към милостивия си Благодетел. Поздравил самия себе си с думите: “Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий и се весели”. Господарят, който му поверил земните богатства, за да благославя своите ближни и да прославя Твореца си, се разгневил от тази неблагодарност и заявил: “Глупако! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде? Така става с този, който събира имот за себе си и не богатеє в Бога”. Ето пример за това, как безкрайният Бог оценява човека. Голямото

богатство или каквито и да било притежания няма да осигурят Божията благосклонност. Всички тези богатства и благословения идват от Него, за да провери, изпита и развие човешкия характер.

Има хора с огромни богатства, но ако не са богати спрямо Бога, ако не се интересуват от придобиване на небесното съкровище и от Божията мъдрост, те биват смятани за глупаци от техния Създател. Трудът е благословение. Нневъзможно е да се радваме на добро здраве, без да се трудим. Всички способности трябва да бъдат използвани, за да бъдат правилно развити и човекът да има добре балансиран ум. Ако на младите се даваше всестранно образование в различните видове труд, ако бяха учени както на работа, така и на научни дисциплини, обучението им би било от голяма полза за тях.

Постоянното налягане на ума, докато мускулите са бездейни, отслабва нервите и учениците изпитват почти неконтролируемо желание за промяна и за вълнуващи забавления. Когато ги пуснат, след като са били затворени в класната стая по няколко часа на ден, те почти подивяват. Мнозина от тях никога не са били контролирани у дома. Били са оставени да следват наклонностите си и затова смятат, че ограниченията по време на учебните занятия са ужасно бреме за тях. Тъй като нямат какво да правят след училище, Сатана им предлага игри и лудории за разнообразие. Влиянието им върху останалите ученици е деморализиращо.

Децата, които са имали привилегията на религиозното възпитание у дома и не са запознати с пороците на обществото, често стават най-добри приятели с онези, чиито умове са на по-ниско ниво, тъй като не са имали добри възможности за умствено развитие и религиозно обучение. Опасността от общуване с хора от тази категория и “дишането атмосфера”, която не облагородява, а принизява ги води до морална деградация и те падат до нивото на своите другари. Голяма част от учениците имат навика да се отдават на забавления в свободното си време. Много от тези, които са напуснали дома си невинни и чисти, стават покварени в резултат на общуването с такива съученици.

Бях подбудена да попитам: Трябва ли всичко ценно в нашите младежи да бъде пожертвано, за да получат образование? Ако имаше селскостопански и индустриални институции, свързани с нашите училища, и ако бяха наемани компетентни учители, които да обучават младежите в различни области на науката и труда, посвещавайки част от деня им за умствено развитие, а друга - за физически труд, сега щеше да има по-издигната класа от младежи, които да застанат на житейската сцена и да оказват добро влияние за оформяне на обществото. Много от нашите младежи, които биха завършили такива учебни заведения, биха излезли от тях със стабилен характер. Биха притежавали воля, твърдост и смелост да преодоляват трудностите и биха имали такива принципи, че да не бъдат поклащани от лоши влияния, колкото и да са популярни. Би трябвало да има опитни учители, които да преподават на младите дами уроци по готвене. Младите момичета би трябвало да бъдат напътствани как сами да изработват роклите си, да кроят, да шият и поправят дрехи и така да бъдат подготвени за практическите житейски задължения.

Трябва да има учебни заведения, където младежите да се учат на различни занаяти, които да натоварват не само мускулите, но и ума. Ако младите хора ще получават едностранчиво обучение, тогава кое би имало по-голямо значение за реалния живот – научните познания с всичките произлизащи

от тях последици за здравето и живота им или способността им да работят? Ние отговаряме без никакво колебание: второто. Ако нещо трябва да бъде пренебрегнато, нека по-добре да е четенето на учебници.

Много момичета се омъжват и създават семейства, но без да имат каквото и да е практическо познаване на задълженията на една съпруга и майка. Те могат да четат и да свирят на музикален инструмент, но не могат да готвят. Не могат да приготвят добър хляб, който е толкова важен за здравето на семейството. Не могат да кроят и да правят дрехи, защото никога не са били научени на това. Смятали са тези неща за маловажни и в брачния си живот зависят толкова много от чужда помощ, колкото и децата им. Точно това неизвинимо невежество по отношение на най-важните житейски задължения прави много семейства нещастни.

Впечатлението, че трудът е нещо неуместно за съвременния живот, е вкарало в гроба хиляди хора, които биха могли да живеят. Тези, които извършват само физическа работа, често се претоварват, без да си дават периоди на отдых, докато интелектуалците претоварват своя мозък и страдат от липса на жизнена енергия, която биха могли да получават в резултат на физическа работа. Ако интелектуалците споделят в известна степен бремето на работническата класа и по този начин укрепват своите мускули, работниците биха могли да посвещават част от времето си на умствено и морално усъвършенстване.

Трябва да се съчетава развитието на морала, интелекта и физиката, за да станат хората добре възпитани и уравновесени. Някои са способни да работят повече от други в интелектуалната област. Има такива, които харесват физическата работа и изпитват удоволствие от нея. И двете групи трябва да се стремят да се развиват в тази област, в която изостават, за да могат да представят на Бога цялото си естество като жертва жива, свята и благоугодна, което е тяхно духовно служение. Навиците и обичаите на модното общество не бива да са мерило за тяхното поведение. Боговдъхновеният апостол Павел добавя: “И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит какво е Божиата воля.”

Умовете на мислещите хора се напрягат. Те често използват умствените си сили разточително, докато в същото време има хора, чиято най-висша цел в живота е физическият труд. Те не упражняват ума. Мускулите им са развити, но мозъците им са лишени от интелектуална сила. Умовете на интелектуалците са обучени, докато телата им са лишени от сила и енергия поради липсата на упражнения за мускулите. Тези, които са доволни да вършат физическа работа и да оставят мисленето на другите, като осъществяват замислите на чужди умове, ще имат силни мускули и слаб интелект. Влиянието им за добро ще е малко в сравнение с това, което би могло да бъде, ако използваша не само мускулите, но и мозъците си. Тази група хора се поддава по-лесно на болестите. Тялото получава енергия от електрическите импулси на мозъка, за да се противопоставя на болестта.

Хората, които имат физическа сила, трябва да се учат да мислят и да действат и да не зависят от чужди мозъци, които да разсъждават вместо тях. Сред голяма прослойка в обществото цари заблудата, че трудът е нещо унижително. Затова младежите имат голямо желание да се образуват и да станат учители, чиновници, търговци и адвокати и да работят каквото и да било, стига да не е свързано с физически труд. Младите жени смятат домашната работа за унижителна. Макар че физическите усилия,

необходими за домашния труд (стига да не бъдат прекалено изнурителни), допринасят за доброто здраве, те се стремят към образование, което да ги направи учителки или служителки, или да научат някой занаят, който да ги държи в затворени помещения и в седнало положение. Руменината по лицето, издаваща доброто здраве, изчезва от бузите им и болестта ги връхлита, тъй като са лишени от физическа активност и обикновено здравните им навици са много лоши. Всичко това се случва, защото такава е модата! Те се радват на изтънчения живот, който води до слабост и упадък.

Истина е, че има извинение за младите жени, които не избират домашната работа за своя професия, тъй като хората, които наемат момичета за кухнята, обикновено се отнасят към тях като към слугини. Често работодателите им не ги уважават и се отнасят така, сякаш те не са достойни да бъдат членове на техните семейства. Те не им дават привилегиите, на които се радват шивачката, преписвачката на ръкописи и учителката по музика. Доброто готвене и поставянето на здравословна храна върху масата по приемлив начин изисква интелигентност и опит. Жената, приготвяща храната, която ще трябва да се превърне в подхранваща организма кръв, заема важна и издигната позиция. Професията на преписвачката на ръкописи, шивачката или учителката по музика не може да се сравнява по важност с тази на готвачката.

Горните думи показват какво би могло да се постигне чрез една правилна образователна система. Сега времето е прекалено кратко, за да се постигне онова, което би трябвало да бъде направено от предишните поколения. Ние обаче можем да постигнем много дори в тези последни дни, за да поправим съществуващите злини в образованието на младите. Тъй като времето е късо, необходимо е да бъдем усърдни и да работим упорито, за да дадем на младите образование, което отговаря на нашата вяра. Ние сме реформатори. Желаям децата ни да получават възможно най-голяма полза от учението. За да постигнем това, трябва да им се дава работа, която да натоварва техните мускули. Ежедневната систематична дейност трябва да е част от образованието на младите дори на този късен етап. Може да се постигне много, ако трудът навлезе в училищата. При следването на този план учениците ще получат жизнен дух и енергична мисъл и ще станат способни да постигат много повече, когато се занимават с умствена работа, отколкото ако се отдават единствено на учене. Така ще завършват училище с неувредено тяло със силата и смелостта да работят упорито на всякаква длъжност, на която ще бъдат поставени от Божието провидение.

Тъй като времето е кратко, трябва да работим старателно и с удвоена енергия. Децата ни може никога да не се запишат в колеж, но да получат образование по основните дейности, които ще им помогнат в практическия живот и ще им дадат развит ум и средства за неговото използване. Голям брой младежи, които са преминали през колежа, не са получили онова образование, което да им помогне на практика. Може да имат колежански дипломи, но в действителност не са нищо повече от образовани глупаци.

Има много млади хора, чието служене Бог би приел, ако Му се отдадат безрезервно. Стига да упражняват умствените си способности които използват за себе си в служба за Бога, биха станали искрени, упорити и успешни работници в Господнето лозе. Много от тези младежи би трябвало да насочат вниманието си към изучаване на Писанията, за да може Бог да ги използва в Своето дело. Те

обаче не проявяват толкова интелигентност в духовната област, колкото в светските в неща; затова не успяват да работят за Бога (което би станало, ако бяха приети от Него). Малцина са онези, които предупреждават грешниците и печелят души за Христос, а би трябвало броят им да е много по-голям. Нашите младежи обикновено са вещи в светските дела, но нямат познания за Божието царство. Възможно е да насочат умовете си към небесното и Божественото и да ходят в светлината, като се издигат от една степен на светлина и сила към друга, докато накрая започнат да обръщат грешници към Христос и да посочват на невярващите и отчаяните яркия път към Небето. И когато битката приключи, те ще бъдат посрещнати в радостта на своя Господар.

Младите хора не бива да се заемат с обясняване на Писанията и с изнасяне на лекции върху пророчествата, ако нямат познание върху важните библейски истини, които се опитват да разясняват на другите. Може да не им достига образование в обичайните области и затова да не постигат толкова добри неща, колкото биха могли, ако имаха преимуществата на доброто образование. Невежеството няма да увеличи смирението или духовността на който и да е Христов последовател. Великата цел на образованието е да ни направи способни да използваме дадените ни от Бога сили така, че да представяме по най-добрия начин библейската религия и да провъзгласяваме Божията слава.

На Този, Които ни е дал живот, сме задължени за всички поверени от Него таланти. Имаме задължение към Него да ги развиваме и усъвършенстваме. Образованието дисциплинира ума, развива неговите способности и ги насочва по разумен начин, за да станем полезни в провъзгласяването на Божията слава. Имаме нужда от училище, където онези, които навлизат в служенето, да получават познания поне в основните научни области и където да изучават много по-задълбочено истините на Божието Слово за сегашното време. В тези училища трябва да се изнасят лекции върху пророчествата. Хората, които притежават добри способности, приети от Бога за работа в Неговото лозе, ще имат голяма полза дори от неколкomesечно обучение в такова училище.

15. Здравната реформа

На 10 декември 1871 г. ми бе показано отново, че здравната реформа е част от великото дело, което трябва да подготви един народ за идването на Господа. Тя е така свързана с третата ангелска вест, както ръката с тялото. Мнозина пренебрегват Закона на Десетте заповеди, но Господ няма да накаже нарушителите, преди да им е изпратил предупредителна вест. Третият ангел провъзгласява тази вест. Ако хората бяха послушни на Закона на Десетте заповеди и осъществяваха принципите им в живота си, проклятието на болестите, заливащи сега света, не би съществувало.

Не е възможно хората да нарушават природните закони на своето здраве, като се отдават на порочен апетит и долни страсти, а да не нарушават Божия закон. Бог е промислил светлината на

здравната реформа да ни озари, за да видим греха си в нарушаването на установените от Него закони на тялото. Всичките ни радости или страдания идват от спазването или от нарушаването на природните закони. Нашият милостив Небесен Отец вижда окаяното състояние на хората. Някои от тях имат познания, а други са невежи, живеят в нарушение на законите. От любов и милост към човечеството Той прави така, че здравната реформа да бъде огряна от светлина. Бог разкрива Своя закон и наказанието, което ще последва престъпването му, за да се научат всички да живеят внимателно и в хармония с природните закони. Той провъзгласява този Закон толкова ясно, прави го толкова явен, че прилича на град, построен на хълм. Всички разумни същества могат да го разберат, стига да пожелаят. Малоумните няма да бъдат отговорни. Изясняването на природните закони и зовът на тяхното спазване е делото, съпровождащо Третата ангелска вест, с която един народ се подготвя за идването на Господа.

Адам и Ева паднаха чрез невъздържания си апетит. Христос дойде и устоя на най-жестоките сатанински изкушения. От името на падналото човечество Той победи апетита, показвайки, че човекът може същото. Както посредством апетита Адам падна и загуби едемското блаженство, така чрез Христос потомците на Адам могат да го победят и с въздържание във всяко нещо да си възвърнат Едем.

Невежеството не е извинение за нарушаването на Закона. Светлината свети ярко и никой не трябва да бъде невеж, тъй като Бог е Наставникът на човека. Най-святото задължение на всички към Спасителя е да възприемат разумната философия и истинския опит, които Той им дава сега със здравната реформа. Планът Му е важният въпрос за здравната реформа да раздвижи умовете и хората да започнат да го изследват с внимание. Иначе е невъзможно човешките същества с техните греховни навици, разрушаващи здравето и омаломощаващи ума, да бъдат осветени, пречистени, въдигнати и приготвени за обществото на небесните ангели в царството на славата.

Обитателите на предпотопния свят бяха унищожени, защото се поквариха чрез задоволяване на извращения си апетит. Содом и Гомор бяха унищожени в резултат на задоволяването на порочния си апетит, което така притъпяваше интелекта им, щото не можеха да видят разликата между святите Божи наредби и капризите на своя извратен апетит. Те бяха поробени от него и станаха толкова зли и смели в отвратителната си мерзост, че Бог не пожела да живеят повече по лицето на земята. Той посочва, че нечестието на Вавилон се дължи на лакомията и пианството им.

Апостол Павел апелира към църквата: "... моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служене". Следователно хората могат да направят телата си несвяти в резултат на греховни удоволствия. Ако не са святи, значи не са годни да бъдат духовни поклонници и не са достойни за Небето. Когато човек живее в съгласие със светлината на здравната реформа, която Бог в милостта Си му е дал, може да бъде осветен чрез истината и приготвен за безсмъртието. Но ако я пренебрегва и живее, нарушавайки природните закони, трябва да си понесе наказанието.

Бог създаде човека съвършен и свят, но той изпадна от това състояние на святост, тъй като наруши Божия закон. Грехопадението бе последвано от бързо увеличаване на болестите, страданията и смъртта. Въпреки че човекът оскърби своя Творец, Божията любов все още се простира над

човечеството. Той допуска светлина да озарява хората, за да осъзнаят, че ако искат да имат съвършен живот, трябва да живеят в хармония с природните закони, ръководещи съществуването им. Затова е изключително важно човек да може да живее така, че силите на тялото и ума да бъдат използвани за слава на Бога.

Не е възможно някой да представи тялото си в жива жертва, свята и благоугодна на Бога, ако в същото време се отдава на навици, които намаляват физическата, умствената и моралната му сила - само защото така прави и светът. Апостолът дава следния съвет: “И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит какво е Божията воля”. Седнал на Елеонския хълм, Исус описва пред учениците Си знаменията преди Второто Му идване: “И както стана в Ноевите дни, така ще бъде Пришествието на Човешкия Син. Защото както и в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и Пришествието на човешкия Син.”

Греховете, предизвикали Божия гняв върху света в Ноевите дни, вилнеят и днес. Сега хората превръщат апетита си в лакомия и пианство. Този основен грях – удовлетворяването на извратения апетит, възбуди страстите на хората по времето на Ной и доведе до всеобща поквара, докато накрая насилията и престъпленията им достигнаха до Небето и Бог с потоп уми земята от нейната морална нечистотия.

Същите грехове на лакомията и пианството притъпиха моралните сетива на содомските жители и беззаконията станаха забавление за тях. Христос предупреждава света: “Така също, както стана в Лотовите дни, - ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, сядяха и градяха, - а в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сяра наваляха от небето и ги погубиха всички – подобно на това ще бъде и в деня, когато Човешкият Син ще се яви”.

Тук Христос ни дава важен урок. В учението Си не насърчава лентяйството. Примерът Му е съвсем друг. Той бе упорит работник. Животът Му бе изпълнен със себеотрицание, усърдие, твърдост, трудолюбие и пестеливост. Показва ни опасността от това да дадем първостепенно значение на яденето и пиенето. Разкрива ни какви са резултатите от чревоугодничеството. Моралните сили отслабват и грехът не се възприема като грях. Очите се затварят за престъпленията и низките страсти поемат контрол над ума, докато накрая всеобщата поквара изкорени добрите принципи и желания и Бог бива похулен. Всичко това се дължи на прекомерното ядене и пиене. Христос казва, че такава ще бъде състоянието на света преди Неговото Второ идване.

Ще бъдат ли предупредени хората? Ще съхранят ли светлината, или ще станат роби на апетита и долните страсти? Христос ни предлага да постигнем нещо много по-възвишено от яденето, пиенето и обличането. С тях се стига до такива крайности, че се превръщат в престъпление и са едни от големите грехове на последните дни. Те са и знамение за скорошното Христово Пришествие. Времето, парите и силите, принадлежащи на Господа, но поверени ни от Него, се пропиляват в безсмислени излишъци в облеклото и в безконтролно задоволяване на извратения апетит, който намалява жизнените сили и води

до страдания и упадък. Невъзможно е да отдадем телата си като жертва на Бога, когато те са похабени и болни от греховни прищевки.

Необходимо е да узнаем как да ядем, как да пием и как да се обличаме, така че да запазим здравето си. Болестта се причинява от нарушаване на здравните закони и е резултат от неспазване на природните закони. Първото ни задължение към Бога, към самите нас и към ближните е да спазваме Божиите закони, включващи и законите на здравето. Ако сме болни, налагаме тежко бреме върху нашите приятели и ставаме неспособни да изпълняваме задълженията си в семействата и към ближните си. Когато настъпи преждевременна смърт в резултат от нарушаването на природния закон, причиняваме скръб и страдания на други хора; лишаваме близките си от помощта, която би трябвало да им оказваме в живота; ограбваме семействата си от утехата и помощта, които бихме могли да им отдадем, а така също ограбваме Бога от службата, която Той изисква за напредъка на славното Си дело. В такъв случай не сме ли нарушители на Божия закон?

Бог обаче е всеблаг, милостив и нежен и когато разрушавалите здравето си с греховни прищевки получат светлина и се убедят в греха, покаят се и потърсят прощение, Той се отнася благосклонно към предложения Му беден дар и ги приема. Каква нежност и милост проявява Бог, като не отхвърля остатъка от зле прекарания живот на страдащия каещ се грешник! В Своята благодат и милост Той спасява тези души, сякаш ги изтръгва от огън. Но дори в най-добрия случай, каква безполезна и жалка жертва се предлага на чистия и свят Бог! Облагородяващите способности са били парализирани от погрешни навици и греховни прищевки. Стременията са отклонени в погрешка посока, а тялото и душата – обезобразени.

16. Здравният институт

Великото дело на реформа трябва да напредва. В Батъл Крийк бе основан здравен институт, за да облекчава страданията на болните, да разпръсква светлина, да събужда духа на любознателност и да подпомага напредъка на реформата. Тази институция се ръководи от принципи, които са различни от тези на всяко друго здравно заведение в страната. Парите не са голямата цел за неговите приятели и управители. Те го ръководят съвестно и от гледна точка на религиозните си възгледи, като се стремят да изпълняват принципите на библейската хигиена. Повечето здравни заведения от този вид се основават на различни принципи. Те са консервативни, а основната им цел е да стигнат до повече хора и така да оформят начина им на живот, че да спечелят колкото се може повече спонсори и пари.

Здравният институт в Батъл Крийк е основан на непоклатими религиозни принципи. Неговите управители признават Бога като истинския Собственик. Лекарите и помощните Го търсят за ръководство и се стремят да действат съвестно и със страхопочитание спрямо Него. Поради тази

причина институтът стои на сигурна основа. Когато слаби и страдащи хора научават за принципите на директорите, управителите, лекарите и помощниците и за това, че те работят с боязън от Бога, се чувстват по-сигурни, отколкото в другите здравни заведения.

Ако свързаните със здравния институт в Батъл Крик изоставят чистите и възвишени принципи на библейската истина, за да имитират теориите и навиците на хората в други здравни заведения, където се лекуват единствено болестите на пациентите, и то само за пари, а управителите не работят въз основа на висшите християнски убеждения, Божието особено благословение би се вдигнало от института. Тази институция е определена от Бога да бъде едно от най-добрите помощни средства в подготовката на народ, който да е съвършен пред Него. Ако искат да постигнат това съвършенство, хората трябва да имат физическа и умствена сила, за да оценят възвишените истини на Божието Слово и да стигнат до състояние, при което да осъзнават несъвършенствата в своя морал. Те трябва да са усърдни в реформирането си, за да имат приятелство с Бога. Христовата религия не бива да се поставя на заден план, а святите ѝ принципи да се принизяват, за да бъдат одобрявани от всички хора. Ако стандартът на истината и светостта бъде свален, Божият план няма да се осъществи в това здравно заведение.

Особеностите на нашата вяра не бива да се дискутират с пациентите. Техните умове не трябва да бъдат ненужно вълнувани от теми, по които се различаваме, освен ако самите те не го пожелаят. Необходимо е да се проявява голяма предпазливост и да не се вълнува умът, като им се обясняват особеностите на нашата вяра. Здравният институт не е мястото за дискусии по точки от нашата вяра, различаващи се от религиозния свят като цяло. В института се провеждат молитвени събрания, в които могат да участват всички желаещи. Има достатъчно много библейски теми за размисъл и затова не бива да се засягат спорни въпроси. Тихото влияние ще постигне повече от открития спор.

При апелите по време на молитвените събрания някои съботопазители смятат, че трябва да повдигнат въпроса за съботата и третата ангелска вест, защото иначе не биха се чувствали спокойни. Това е характерно за ограничените умове. Пациентите, които не са запознати с нашата вяра, не знаят какво означава изразът “трета ангелска вест”. Използването на тези думи без ясното им обяснение нанася само вреда. Трябва да стигаме до хората, но в същото време да не жертваме дори един принцип от истината. Молитвеното събрание ще се окаже благословение за пациентите, помощниците и лекарите. Кратките и интересни събрания за молитва и социално общуване ще увеличат доверието на пациентите в техните лекари и помощници. Не бива помощниците да бъдат лишавани от тези събрания, освен ако работата не го налага. Те се нуждаят от тях и трябва да имат възможността да ги посещават.

Когато има редовни събрания, пациентите придобиват доверие към института и се чувстват у дома. По този начин се подготвя почвата за смето на истината, което да пусне корен в някои сърца. Тези събрания са от особен интерес за хора, които твърдят, че са християни и създават добро впечатление у тези, които не са. Взаимното доверие се засилва и предразсъдъците отслабват, а понякога дори напълно изчезват. След това идва желанието за посещение на съботните богослужения. Там, в Божия дом, е мястото, където да се разговаря за нашите църковни учения. Там проповедникът може да разяснява основните точки от настоящата истина и с Христовия Дух, с любов и нежност да представи на

слушателя необходимостта от спазване на всички Божии наредби, след което да остави истината да убеди сърцето.

Показано ми бе, че може да се постигне много повече, ако има лекари - хора с правилен начин на мислене, които притежават добра култура и цялостно разбиране върху всеки аспект на лекарската си работа. Лекарите трябва да култивират голямо търпение, издръжливост, любезност и състрадание. Те имат нужда от тези качества, когато лекуват страдащи хора с болни тела, а много от тях - както с телесни, така и с душевни заболявания. Не е лесно да се наемат точно такива мъже и жени, които са годни за тази работа и които ще се трудят в съгласие, с усърдие и всеотдайност за доброто на страдащите пациенти. В института има нужда от хора, които се боят от Бога, помагат на болните умове и разясняват принципите на здравната реформа от позицията на религията.

Всички, които се включват в това дело, трябва да бъдат посветени на Бога и целта им да не е само лекуване на тялото, както е при обикновените лекари, а по-скоро да станат духовни бащи, да служат на болните умове и да посочват на пострадалата от греха душа вечното лекарство – пожегвалия се за тях Спасител. Сломните от болестта страдат не само телесно. Те могат да издържат много повече на болката в тялото, отколкото на страданията на ума. Мнозина имат угризения на съвестта и до тях може да се стигне единствено чрез принципите на библейската религия.

Когато бедният страдащ паралистик бе доведен при Спасителя, случаят като че ли не позволяваше и миг забавяне, тъй като загниването вече се бе разпространило по тялото. Когато хората, които го донесоха върху постелката му, видяха, че не могат да отидат директно при Христос, веднага разтвориха покрива и го спуснаха заедно с постелката, върху която той лежеше. Спасителят видя и разбра състоянието му. Той знаеше също, че този нещастен човек има душевна болест, много по-тежка от неговото телесно страдание. Видя, че най-голямото му бреме през последните месеци бе породено от греховете му. Тълпата очакваше със затаен дъх да види как Христос ще излекува този човек в очевидно безнадеждно състояние и с удивление чу думите, произнесени от Христос: “Дерзай, синко; прощават ти се греховете!”.

Това бяха най-скъпоценните думи, които можеха да прозвучат в ушите на болния страдалец, тъй като бремето на греха тежеше с такава сила върху него, че той не можеше да почувства ни най-малка радост. Христос свали тежкото бреме от него: “Дерзай! Аз, твоят Спасител, дойдох да прощавам грехове!”. Колко бързо се промени бледото лице на страдащия! Надеждата измести мрачното отчаяние и мирът и радостта заеха мястото на мъчителното съмнение и загнездилата се мъка. След като умът си възвърна мира и щастието, вече можеше да се стигне до страдащото тяло. След това Спасителят произнесе следните думи: “Прощават ти се греховете (...) Стани и ходи”. В усилието си да се подчинят на волята, безжизнените и лишени от кръвообращение ръце получиха сила; кръвта потече през вените; сивият цвят на кожата изчезна и на негово място се появи здрава руменина. Крайниците, които от дълги години бяха отказали да се подчиняват на волята, получиха сила за живот и изцеленият паралистик вдигна постелката си и премина през тълпата на път за дома, като славеше Бога.

Този случай е за наша поука. Лекарите, които желаят да имат успех в своята работа, трябва да знаят как да помагат на болния ум. Те могат да имат мощно влияние за добро, ако се уповават на Бога. Някои пациенти имат нужда от намаляване на болката, преди да се стигне до ума. След като тялото се почувства по-добре, лекарят може по-често и по-успешно да апелира към съвестта и сърцето ще бъде в по-голяма степен податливо на влиянието на истината. Има опасност свързаните със здравния институт да загубят от поглед целта, заради която институтът е основан от адвентистите от седмия ден, и да започнат да работят като светските хора, подражавайки на други здравни заведения.

Здравният институт не е създаден с цел да печелим пари, макар че парите са необходими за работата на здравното заведение. Всички трябва да проявяват пестеливост в изразходването на средства и да внимават парите да не се пилеят за ненужни неща. Трябва да има достатъчно средства, за да бъдат вложени в необходимите удобства, които да направят работата на помощниците и особено на лекарите много по-лесна.

Управителите на института трябва да се възползват от всяко улеснение, което ще допринесе за успешното лечение на пациентите.

Болните трябва да бъдат лекувани с възможно най-голямо съчувствие и нежност. Въпреки това лекарите трябва да бъдат твърди и да не допускат по време на лечението болните да им бъде оказван натиск от тяхна страна. Твърдостта е необходима за доброто на пациентите. Тя обаче трябва да бъде прилагана с уважение и любезност. Нито един лекар или помощник не бива да спори с пациент или да използва думи на грубост и раздражение, колкото и провокиращо да се държи болният.

Една от големите цели на нашия здравен институт е да насочва болните от греха души към Великия Лекар, истинският Източник на лечението, както и да посочва необходимостта от реформа от религиозна гледна точка, благодарение на която пациентите да не нарушават вече Божия закон чрез греховните си навици. Ако моралът на болните може да се събуди и те да осъзнаят, че грешат против своя Творец, като сами си нанасят болести чрез задоволяване на апетита и отдаване на низки страсти, след опътуването си от здравния институт те няма да се откажат от своите принципи, но ще ги носят със себе си и ще бъдат истински здравни реформатори в своя дом. Ако моралната им чувствителност се пробуди, пациентите ще решат да осъществяват на практика своите убеждения. Ако пък разберат истината, ще започнат да ѝ се подчиняват. Ще имат действителна и благородна независимост да практикуват истините, с които са се съгласили. Ако умът е в мир с Бога, състоянието на тялото ще бъде по-добро.

Върху църквата в Батъл Крийк лежи великата отговорност да живее и да действа в светлината, да пази своята чистота и да е отделена от света, за да може влиянието ѝ да има силата да убеждава хората, които не са запознати с нашата истина, но посещават събранията ни. Ако църквата в Батъл Крийк е безжизнено “тяло”, изпълнено с гордост, издигнато над простотата на истинското благочестие и уповаващо се на света, влиянието ѝ ще отнема от Христос и ще омаловажа най-сериозните и важни библейски истини. Членовете на тази църква имат възможността да се възползват от лекциите на лекарите в здравния институт. Те могат да получат информация върху голямата тема за здравната

реформа, стига да пожелаят. Но църквата в Батъл Крийк, която има големи претенции за духовност, изостава от другите църкви, които не са имали подобни възможности. Неуспехът ѝ да живее според светлината, получена върху здравната реформа, обезсърчава лекарите и приятелите на здравния институт. Ако църковните членове проявят по-голям интерес към здравната реформа, дадена им от самия Бог, за да ги направи годни за идването Му, тяхното влияние би било десетократно по-голямо.

Мнозина от онези, които твърдят, че вярват в свидетелствата, живеят в отхвърляне на дадената им светлина. Някои се отнасят с пренебрежение към реформата в облеклото, а други я презират, тъй като виждат във всичко това кръст. Благодаря на Бога за този кръст! Точно от това се нуждаем, за да правим разлика и да отделяме Божиите, люде спазващи заповедите, от света. Реформата в облеклото ще бъде за нас това, което бе синята лента в древния Израел. Гордите и тези, които не изпитват любов към святата истина, отделяща ни от света, ще изразят това чрез делата си. В Своето провидение Бог ни е дал светлина по отношение на здравната реформа, за да можем да я разбираме във всичките ѝ проявления, да следваме светлината, която тя ни дава, и когато показваме правилно отношение към живота, да имаме здраве, за да прославяме Бога и да бъдем благословение за другите.

С примера си църквата в Батъл Крийк общо взето не поддържа здравния институт. Църковните членове не са уважили дадената им от Бога светлина за здравната реформа и не я практикуват в семействата си. Ако я бяха следвали, болестта не би влязла в много домове в Батъл Крийк. Отхвърлиха я, подобно на древния Израел, без повече да виждат необходимостта от ограничаване на апетита. Израелтяните искаха месо и - също както мнозина днес - казваха: “Ще умрем без месо”. Бог даде на бунтовния Израел месо, но проклятието Му се стовари върху тях. Хиляди умряха още докато желаното месо бе в устата им. Имаме примера на древния Израел и сме предупредени да не постъпваме като тях. Историята им на неверие и бунт е записана като особено предупреждение да не следваме примера на роптаене срещу Божията воля. Как можем – също като древните евреи - да я отминаваме небрежно и да предпочетем собствения си път и личните си виждания, отдалечавайки се все по-вече от Бога? Господ не може да извърши велики дела за Своя народ, защото сърцата им са се закоравили и поради греховното им неверие.

Бог не гледа на лице. Във всяко поколение Той приема онези, които се боят от Него и действат праведно. Хората, които роптаят, не вярват и се бунтуват, няма да получат Неговата благосклонност и благословенията, обещани на всички обичащи истината и живеещи съобразно с нея. Бог желае да се научим на смирение и послушание, когато четем историята на древните израелтяни, които са били Неговият избран и специален народ, но са унищожили сами себе си, като са следвали собствените си пътища.

Библейската религия не вреди на телесното или душевното здраве. Влиянието на Божия Дух е най-доброто лекарство, което може да бъде прието от болния. Небето е здраве и колкото повече се възприема небесното влияние, толкова по-сигурно ще е възстановяването на болния. В някои други здравни заведения се препоръчват развлеченията, игрите и танците, за да се създаде вълнение, но се страхуват да насърчават религиозните чувства. Теорията на д-р Джаксън е не само погрешна, но и опасна. Въпреки това той твърди, че пациентите трябва да бъдат доведени до убеждението, че

възстановяването им ще е толкова по-бързо, колкото по-малко мислят за Бога и за Небето. Истина е, че има неуравновесени хора, които си мислят, че са много религиозни и които си налагат пост и молитва, увреждащи здравето. Тези души допускат да бъдат лъгани. Бог не изисква такова нещо от тях. Те имат фарисейска правда, която произлиза от самите тях, а не от Христос. Уповават се на собствените си добри дела и се стремят да си купят Небето чрез лични заслуги, вместо да разчитат на заслугите на разпънатия и възкръснал Спасител, както би трябвало да прави всеки грешник. Христос и истинското благочестие, днес и завинаги, са здравето на тялото и силата на душата.

Облакът, който тегнеше над здравния институт, се вдига. Божиите благословения съпътстват усилията да бъде поставен на добра основа и да се поправят грешките на тези, които поради небрежност предизвикаха объркване и обезсърчение у нашите приятели.

Хората, които са допринесли за благотворителната дейност на института чрез предоставяне на лихви, дивиденди или акции, са извършили нещо благородно, за което ще получат своята награда. Всички, които все още не са го сторили, трябва при първа възможност да направят дарение, както са направили повечето акционери. Тъй като нарастващият интерес към здравното заведение и неговата полезност го изискват, всички – и особено тези, които все още не са го направили, трябва да имат акции в него.

Видях, че сред хората ни има големи количества излишни средства, част от които би трябвало да се вложат в здравния институт. Видях също, че има много достойни бедни от нашите хора, които са болни и страдат и които очакват помощ от института, но не могат да платят обичайните цени за пребиваване, лечение и т.н. През последните три години институтът се бори с дългове и не може да лекува пациенти без пълно заплащане. Би било угодно на Бога, ако всички наши хора, които имат възможност, вземат акции от института, за да го доведат до състояние, при което да помага на Божиите смирени и достойни бедни. Във връзка с това видях, че Христос се уеднаквява със страдащото човечество и че това, което ние имаме привилегията да правим за най-скромните Му чеда, които Той нарича братя, всъщност правим за Божиите синове.

“Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: “Елате, вие, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото ожаднях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте”. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: “Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме; или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те посетихме?”. А Царят ще им отговори: “Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили”. Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: “Идете си от Мен вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели. Защото ожаднях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях и не Ме прибрахте; гол бях и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте. Тогава и те ще отговарят: Господи, кога те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?”. Тогава Той в отговор ще им каже: “Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на нито един от тези, най-

малките, то и на Мен не сте го направили”. И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот.”

Въздигането на здравния институт от лошото му състояние през есента на 1869 г. до сегашното обнадеждаващо състояние на просперитет изискваше жертви и усилия, за които приятелите ни не знаят почти нищо. По онова време съществуваше дълг от тридесет хиляди долара и в института имаше само осем пациента, които плащаха. Още по-лошото бе, че предишните управители действаха по такъв начин, щото да обезсърчат нашите приятели и те да губят желание да дават средства, за да бъде изплатен дългът, нито препоръчваха на болните да подпомагат института. Точно в този период на обезсърчение съпругът ми реши в себе си да продаде имуществото на института, за да се изплатят дълговете, и след това останалата част да се върне на притежателите на акции пропорционално на вложеното от всеки от тях. Но една сутрин по време на молитва до семейния олтар Божият Дух го завладя, докато се молеше коленичил за Божието ръководство по въпроси, свързани с института, и той възкликна: “Господ ще изпълни всяка дума, която е изговорил чрез видение за здравния институт, и ще го въздигне от сегашното му лошо състояние до просперитет и слава”.

От този момент се заехме усърдно с работата и започнем да работим с общи усилия за института, за да противодействаме на влиянието на себелюбивите хора, които го бяха вкарали във финансови затруднения. Дарихме собствени средства и по този начин дадохме пример на другите. Насърчихме икономите и трудолюбието у всички работещи и настояхме лекарите и помощниците да работят усърдно за малки заплати, докато институтът отново получи доверието на обществеността. Дадохме ясно свидетелство против проявите на егоизъм у някои служители, отправяхме съвети и изобличения. Знаехме, че здравният институт няма да успее, ако Господното благословение не е над него. Ако Господ го благослови, приятелите на каузата биха получили увереността, че това е Божие дело и биха се чувствали сигурни, когато правят дарения, за да го превърнат в успешно начинание и по този начин да се постигне Божието намерение.

Лекарите и някои от помощниците започнаха да работят ревностно. Трудеха се упорито въпреки голямото обезсърчение. Докторите Гинли, Чембърлейн и Ламсън работеха с усърдие и енергичност въпреки ниското заплащане, за да спасят потъващия институт. Благодаря на Бога, че първоначалният дълг бе премахнат и за лечението на пациентите бяха направени и изплатени големи подобрения. Тиражът на “Здравен реформатор”, който е жизненоважен за успеха на института, се удвои и вестникът се превърна в динамичен журнал. Доверието в института бе напълно възстановено пред повечето от нашите хора. Там има толкова пациенти почти през цялата година, колкото могат да бъдат настанени и лекувани от нашите лекари.

Дълбоко съжаляваме, че първите управители на института поеха курс, довел до потъването му в дългове и обезсърчение. Финансовите загуби на притежателите на акции са незначителни в сравнение с трудностите, объркването и грижите, които понесохме със съпруга ми, без да искаме заплащане, а също и от лекарите и помощниците за нищожни надници. Купихме акции от института на стойност хиляда и петстотин долара, които са “вложени”, но това е нещо незначително в сравнение с изтощението, до което стигнахме поради предишните безразсъдни управители. След като сега институтът има по-добра

репутация и спонсорство отвсякога преди и имуществото му струва повече от всички вложени пари, а предишните грешки са поправени, хората загубили доверието си, нямат причина да подхранват в себе си предразсъдъци. Ако все още показват, че нямат интерес, това е защото предпочитат да таят в себе си предразсъдъци, а не да бъдат ръководени от разума.

По Божие провидение брат А отдаде цялото си внимание и енергия на здравния институт. Той проявяваше несебелюбив интерес за напредъка му и не пощади сили, нито се възползва за себе си от някаква изгодна позиция. Ако разчита на Бога и Го направи свой Крепител и Съветник, ще бъде благословение за лекарите, помощниците и пациентите. Той се интересува от всичко, което става в института, и е благословение за останалите, тъй като с радост поема отговорности, които не са нито малко на брой, нито леки. Работата му е благословение за всички и тези благословения ще му се върнат.

Съществува обаче опасността брат А да поеме върху себе си отговорности, които би трябвало да носят други. Не бива да се изтощава с неща, които могат да бъдат свършени от други служители, чието време не е толкова ценно. Необходимо е да работи като директор и главен управител.

Трябва да пази силите си, за да може чрез своя опит да напътства останалите. Това е необходимо, за да поддържа влиянието си в института. Притежава безценен опит да ръководи с мъдрост и пестеливост. Има опасност обаче да се отчужди от семейството си и да бъде прекалено погълнат от института, както и да приема твърде много отговорности, подобно на съпруга ми. Работата на съпруга ми в здравния институт, в издателството и в делото като цяло бе толкова усилена, че той се пречупи и бе принуден да се оттегли за известно време. Ако работеше по-малко за тези институции и отделяше повече време за семейството си, нямаше да бъде под постоянно напрежение и би запазил силите си така, че да може да работи без прекъсване. Брат А е подходящият човек за този пост. Не бива обаче да постъпва като съпруга ми дори ако нещата не се развиват толкова добре, колкото би желал. Бог не изисква нито от съпруга ми, нито от брат А да се лишават от общуване със семействата си и да се отделят от домовете си, дори това да е в интерес на тези важни институции.

През последните три или четири години няколко души проявяваха интерес към здравния институт и направиха усилия да подобрят състоянието му. Някои от тях нямаха проникателност и опит. Докато брат А работи всеотдайно и се държи за Бога, Той ще бъде Негов помощник и Съветник.

Лекарите в здравния институт не бива да се чувстват задължени да вършат неща, които могат да бъдат направени и от помощниците им. Не бива да помагат в баните или в залата за упражнения и да изразходват жизнените си сили за това, което може да бъде направено от други. Не бива да има недостиг от санитарии, които да се грижат за болните и да бъдат над немощните. Лекарите трябва да пазят силите си за успешното изпълнение на своите професионални задължения. Те трябва да определят какво да правят другите. Ако не достигат хора, на които да се поверят важни задачи, трябва да бъдат наети служители, които да бъдат правилно обучени и добре възнаградени за работата си.

Не бива да се назначават просто наемници. Тези, които работят всеотдайно за института, трябва да бъдат добре платени за служенето си. Необходимо е да има достатъчно работна ръка, особено през

летния сезон, за да не се получава претоварване на персонала. Здравният институт преодоля трудностите. Не е необходимо да се иска от лекарите и помощниците да работят толкова много и да страдат от такива лишения, както по време на големите трудности, предизвикани от недобросъвестни хора, които почти го сринаха до основи.

Показано ми бе, че лекарите в нашия институт трябва да бъдат хора с вяра и духовност, които знаят какво означава човек да се уповава на Бога. Мнозина от хората, идващи в института, са си докарали всякакви по вид болести в резултат на греховни удоволствия. Такива хора не заслужават съчувствието, което често изискват. За лекарите е мъчително да отделят време и сили на пациенти, които са покварени физически, умствено и морално. Има и такива, които в резултат на своето невежество са живели в нарушение на природните закони. Те са работили усилено и са се хранили невъздържано, защото обичаят е бил такъв. Някои са се обръщали към лекари, но състоянието им се е влошавало, вместо да се подобри. Накрая се налага да се отделят от работата си, от обществото и от семейството. Като последно средство те идват в здравния институт със слабата надежда, че ще намерят облекчение. Тези хора се нуждаят от съчувствие. Те трябва да бъдат лекувани с най-голяма нежност и да се полагат грижи да им се изясняват здравните закони, за да успеят, след като престанат да ги нарушават, да избягват страдания и болести.

Доктор Б не е много подходящ да заеме длъжността лекар в института. Той вижда хора с големи увреждания, които са слаби в умствено и морално отношение, и смята, че лечението им е загуба на време. Това може и да е така в много случаи. Той обаче не трябва да се обезсърчава или да изпитва отвращение към болните и страдащи пациенти. Не бива да губи милостта, състраданието и търпението си и да смята, че пропилява живота си, като върши всичко това за хора, които никога няма да оценят труда му и няма да използват силите си, ако отново ги придобият, за доброто на обществото, а ще продължат по същия път на себеугаждане, по който са вървели, преди да загубят здравето си. Д-р Б не бива да се отегчава или обезсърчава. Трябва да си спомня за Христос, Който влезе в съприкосновение със страдащото човечество. Макар че в много случаи страдащите сами си бяха нанесли болестта чрез греховен живот и нарушение на природните закони, Исус съчувстваше на тяхната слабост и когато отиваха при Него дори с най-отвратителна болест, Той не ги избягваше поради страх от зараза. Докосваше ги и заповядваше на болестта да излезе.

“И като влизаше в едно село, срещнаха Го десетима прокажени, които, като се спряха отдалеч, извикаха силно и казаха: Исусе, Наставнико, смили се над нас!”. И като ги видя, каза им: “Идете, покажете се на свещениците”. И като отиваха, се очистиха. И един от тях, като видя, че е изцелен, върна се и със силен глас славеше Бога, и падна лице при краката на Исус и Му благодареше. А той беше самарянин. А Исус в отговор му каза: “Нали се очистиха десетимата? А къде са деветимата? Не се ли намериха други да се върнат и въздадат слава на Бога, освен този другоплеменник?”. И му каза: “Стани и си иди; твоята вяра те изцели”.

Ето един урок за всички нас. Прокажените бяха толкова увредени от болестта, че ги отделяха от обществото, за да не заразяват другите. Границите им на заселване бяха определени от властите. Исус се появи пред тях и поради голямото си страдание те извикаха към Този, Който единствен имаше силата

да им помогне. Исус им заповяда да се покажат на свещениците. Те имаха вярата да тръгнат по пътя с вяра в Христовата сила да ги изцели. Докато вървяха, изведнъж видяха, че страшната болест ги е напуснала. Но само един изпита чувство на благодарност, само един се почувства задължен на Христос за това велико дело. Точно този човек се върна, хвалейки Бога, и с най-голямо смирение падна в нозете на Господа, като призна с благодарност какво е сторено за него. Изцеленият бе чужденец; останалите девет бяха евреи.

Заради този човек, който се възползва от благословието на здравето, Исус изцели всичките десет. Деветимата си тръгнаха, без да оценяват извършеното за тях и не Му благодариха за благодеянието.

Така се отнасят хората и към усилията на лекарите в здравния институт. Но ако въпреки старанието им да лекуват страдащите, поне един от двадесет се възползва от получените благословения и оценява направените усилия, лекарите трябва да се чувстват удовлетворени. Ако бъде спасен един живот на всеки десет и една от сто души се спаси в Божието царство, всички свързани с института ще бъдат изобилно възнаградени за усилията си. Всичките им безпокойства и грижи няма да бъдат загубени. След като самият Цар на славата, Величието на Небето работеше за страдащото човечество, но малцина оценяваха Божествената Му помощ, лекарите и помощниците в този здравен институт не би трябвало да допускат оплаквания за това, че немощните им усилия не се оценяват от всички пациенти и изглежда, сякаш мнозина ги пропиляват.

Показано ми бе, че деветимата, които не върнаха да отдадат слава на Бога, символизират някои съботопазители, които идват в здравния институт като пациенти. Получават голямо внимание и би било естествено да осъзнават какви тревоги и обезсърчения изпитват лекарите. Те трябва да са последните, които биха им причинявали ненужни грижи и трудности. Със съжаление казвам, че много често най-трудните пациенти в здравния институт са тези от нашата вяра. Те се чувстват по-свободни от всички останали да се оплакват. Светските хора и християните от други деноминации оценяват усилията за възстановяването си повече от мнозина съботопазители. Когато се върнат в своите домове, те оказват много по-силно влияние в полза на здравния институт, отколкото спазващите съботата. Някои от тези, които с такава лекота поставят под съмнение ръководството на института и се оплакват от него, са именно сред хората, които са били лекувани с намаление.

Това е изключително обезсърчаващо за лекарите и останалия медицински персонал. Те обаче трябва да помнят Христос, великия Образец, и да не се отегчават да вършат добро. Ако един сред многото е благодарен и упражнява добро влияние, трябва да благодарят на Бога и да се насърчат. Този човек може да е чужденец и те да се попитат: “Къде са деветимата? Защо не всички съботопазители се интересуват от работата на здравния институт и не го подкрепят?”. Някои от спазващите съботата се интересуват толкова малко от това дело, че докато получават безплатно лечение в института, се изразяват снизходително пред пациентите относно използваните средства за възстановяване. Бих желала тези хора да преосмислят поведението си. Господ гледа на тях като на деветимата прокажени, които не се върнаха да Му отдадат слава. Невярващите хора изпълняват дълга си и показват, че

оценяват направените усилия за възстановяването им, докато споменатите личности използват влиянието си против онези, които са се опитали да им направят добро.

Д-р Б трябва да развива в себе си любезност и доброта, за да не наранява без нужда чувствата на пациентите. Той е открит, сърдечен, съвестен, искрен и усърден. Добре познава болестите, но е необходимо да придобие повече познание за лечението на болните. Заедно с познанието ще му трябват и възпитание, добри обноски и по-голямо внимание в подбора на думи и примери за лекциите в залата.

Д-р Б е изключително чувствителен. По природа е прибързан и импулсивен. Много често действа под влияние на моментни емоции. Полага усилия да поправи нетърпеливия си нрав и да победи недостатъците си, но му е необходима още много работа в тази насока. Ако види, че нещата не вървят, бързо казва на сгрешилите това, което мисли, като невинаги използва най-подходящите за случая думи. Понякога така наскърбява пациентите, че те го намразват и раздразнени напускат здравното заведение, което е вредно както за самите тях, така и за института. Почти никога не се постига нещо добро, когато се говори с тон на порицание на пациентите, които са с болно тяло и ум.

Малцина от тези, които са живели в светска среда и гледат на нещата с погледа на светския човек, са готови да приемат истинските факти за себе си, когато им бъдат представени. Дори невинаги истината трябва да се изговаря пред тях. Има подходящо време и възможности да се говори, когато думите не биха наскърбили. Лекарите не бива да се претоварват и да увреждат нервите си, тъй като това състояние на тялото не може да успокоява ума, да укротява нервността и да създава дух на радост и щастие. Д-р Б прекарва прекалено много време в института. Би трябвало да се разнообразява. Необходимо е от време на време да напуска Батъл Крийк, за да си почива и да посещава хора, без това да означава професионални визити, а просто общуване на места, където да се чувства свободен и умът му да не е така зает с болните.

Понякога на всички лекари трябва да се дава привилегията да напускат института, особено на тези, които носят товара на отговорностите. Ако понякога има такава липса на персонал, че това не може да се осъществи, трябва да се осигурят повече помощници. Опасно нещо е лекарите да се преуморяват от работа и по този начин да станат негодни да изпълняват служебните си задължения. Ако е възможно, това трябва да се предотвратява, тъй като се създават настроения против института. Лекарите трябва да бъдат поддържани в добро състояние. Не бива да се разболяват поради преумора или проявена неразумност.

Показано ми бе, че д-р Б се обезсърчава много лесно. Винаги ще възникват неща, които да безпокоят, объркват и изпитват търпението на лекарите и помощниците. Те трябва да бъдат подготвени за това и да не се дразнят, нито да проявяват неуравновесеност. Необходимо е да остават спокойни и любезни, каквото и да се случи. Те оказват влияние, което ще се отрази на авторитета на института за добро или за лошо. Трябва винаги да помнят, че лекуват хора с болни умове, които често виждат нещата в извратена светлина, но въпреки това са убедени, че съвършено добре разбират всичко. Лекарите трябва да разбират, че “мекият отговор отклонява от ярост”. Необходимо е да се използва определен начин на действие в здравно заведение, където се лекувани болни, за да бъдат успешно контролирани

болните умове и да има полза за страдащите. Ако лекарите остават спокойни сред бурите на необмислените и прибързани думи, ако могат да контролират собствения си дух при провокация и обида, тогава наистина ще бъдат победители. “Който владее духа си е по-добър от завоевател на град.” Подчиняването на личното “аз” и поставянето на страстите под контрола на волята е най-голямата победа, която човек може да постигне.

Д-р Б не е сляп за собствения си темперамент. Той вижда неуспехите си и когато усети напрежението, има склонност да се оттегли и да обърне гръб на бойното поле. С това си поведение обаче няма да постигне нищо. Заема такава позиция, при която околната среда и натискът на обстоятелствата обострят лошите черти в характера му – черти, от които трябва да бъде премахната грубостта, за да стане фин и благороден. Ако бяга от спора, това няма да премахне дефектите в характера му. Дори да напусне института, това пак няма да премахне дефектите в характера му. Трябва да извърши нещо определено, за да преодолее недостатъците си, ако иска да е сред тези, които ще стоят пред Божия престол, след като са минали през голямото изпитание и са избелили дрехите на характерите си в кръвта на Агнето. Дадени са всички възможности за очистване. Приготвен е източник на “вода” на безкрайно голяма цена и от нас – несъвършените пред Бога - се изисква да извършим изпирането. Господ не предлага да премахне петната, без ние да извършим нищо. Трябва да изперем одеждите си в кръвта на Агнето. Можем да се държим с вяра за заслугите на Христовата кръв и чрез Неговата благодат и мощ да получим сила да побеждаваме заблудите, греховете и несъвършенствата в характерите си и да станем победители, след като “изперем дрехите си в кръвта на Агнето”.

Д-р Б трябва да се стреми да прибавя всеки ден към запаса си от знание и да култивира в себе си любезност и добри обноски. По време на лекциите в залата той е склонен до слезе на ниско ниво. Обноските му не облагородяват. Той трябва да има предвид, че е свързан с всякакви хора и създадените от него впечатления стигат до други щати, след което се връщат в института. Трудна задача е човек да се занимава с хора, чиито умове и тела са болни. Необходим е голям опит от страна на лекарите в института, за да лекуват тялото чрез ума. Малцина осъзнават каква власт има умът над тялото. Голяма част от болестите, които поразяват човечеството, произлизат от ума и могат да бъдат излекувани само когато се възстанови душевното здраве. Има много повече хора, отколкото предполагахме, които са с болен разсъдък. Душевната болест създава лошо храносмилане у мнозина, тъй като душевните тревоги имат парализиращ ефект върху храносмилателните органи.

За да достигне до тази категория пациенти, лекарят трябва да има проникателност, търпение, доброта и любов. Огорченото безрадостно сърце и унилият ум се нуждаят от меко лечение. Тази категория хора могат да бъдат излекувани само чрез нежност и съчувствие. Лекарите трябва да бъдат първи в спечелването на тяхното доверие, след което да ги насочат към всемогъщия Лекар. Ако умовете им могат да бъдат насочени, към Този, Който носи бремето, и те имат вяра, че Той ще се интересува от тях, лечението на болните тела и умове ще бъде успешно.

Други здравни заведения гледат завистливо към здравния институт в Батъл Крик. Те работят от светска гледна точка, докато управителите на здравния институт работят от гледна точка на религията, като признават Бога за свой единствен Ръководител. Те не работят само за пари, а заради Христос и

човечеството. Стремят се да бъдат от полза за страдащите, да лекуват болните умове и тела, като насочват болните към Христос, Приятеля на грешниците. Не пренебрегват религията, а правят Бога свое упование и надежда. Болните биват насочвани към Исус Христос. След като направят всичко, което е по силите им, лекарите, молят Бога да подкрепи старанията им и да възстанови здравето на болните. Той е правил това в някои случаи и е отговорил на молитвата с вяра. Ще продължи да го прави, ако са верни и се упоават на Него. Здравният институт ще има успех, защото Бог го поддържа. Ако благословенията Му се изливат винаги, той ще благоуспява и ще бъде средство за вършене на много добрини. Другите здравни заведения разбират какви високи стандарти на морал и религиозно влияние съществуват в нашия институт. Виждат, че управителите не са мотивирани от егоистични и светски принципи и затова проявяват ревност по отношение на неговото водещо влияние.

17. Опасността от похвали

Показано ми бе, че трябва да се проявява голямо внимание дори когато е необходимо да се помага на хората, за да не би да започнат да се упоават на собствения си ум и да изговарят думи на похвала към личности или да издигат способностите на някой Христов служител. В Божия ден мнозина ще бъдат претеглени на везните и ще бъдат намерени за недостатъчни поради гордостта си. Желая да предупредя моите братя и сестри никога да не хвалят хора поради техните способности, тъй като те не могат да го понесат. Личното “аз” се надига лесно и в резултат на това човек може да загуби равновесие. Отново казвам на моите братя и сестри: Ако искате душите ви да са невинни за кръвта на някой човек, никога не ласкайте и не възхвалявайте усилията на смъртни хора, защото това може да е гибелно за тях. Опасно е с думи и дела да възвеличаваме братя или сестри, колкото и смирено да е поведението им. Ако наистина са кротки и смирени по дух, което Бог цени най-високо, помогнете им да запазят тези свои качества. Това не трябва да с тава чрез порицание, нито чрез пренебрегване на истинските думи на благодарност. Малцина са тези, които могат да понесат похвалите, без да бъдат ощетени.

Някои способни служители, които сега проповядват настоящата истина, обичат одобрението. Аплодисментите ги стимулират така, както чашата вино – алкохолика. Поставете ги в малки църкви, където няма особени вълнения или решително противопоставяне, и те ще загубят интереса и усърдието си и ще станат толкова флегматични в работата си, колкото е алкохоликът, когато го лишат от чашката. Тези хора няма да станат истински Божии служители, докато не се научат да работят без вълнението от аплодисментите.

18. Помощ за съгрешилите

Братята В и Г се провалиха в някои неща, свързани с управлението на църковните дела в Батъл Крик. Те действаха подбудени от собствения си дух и не се уповаваха единствено на Бога. Не успяха да изпълнят задълженията си, тъй като не заведоха църквата при Бога, Източника на живата вода, където се задоволява всяка нужда и се утолява гладът на душата. Обновяващото и осветяващо влияние на Святия Дух, което дава мир и надежда на тревожната съвест и възстановява здравето и щастието на душата, не бе направено най-важната тема. Не успяха да постигнат добрите цели, които си бяха поставили. Тези братя притежаваха твърде много от духа на студено критикарство, когато разглеждаха случаите на отделни личности, представяни с желание за църковно членство. Духът на плачене със скърбящите и ликуване с радостните не бе в сърцата на тези братя служители.

Христос се уеднакви с нуждите на Своите люде. Техните грижи и страдания станаха Негови. Той заявява: “Огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте”. Божиите служители трябва да бъдат нежни по сърце и да изпитват искрена любов към Христовите последователи. Необходимо е да проявяват този силен интерес, за който говори Христос в Притчата за пастира и изгубената овца. Важно е да следват дадения от Христос принцип и да проявяват същото съчувствие и милост, същата нежна и състрадателна любов, която Той изпитва към нас.

Моралната сила на душата се изразява във вярата, надеждата и любовта. Ако тези качества липсват, служителят може да е много искрен и ревностен, но работата му няма да е приета от Бога и няма да допринесе за доброто на църквата. Христовият служител, който носи сериозната вест от Бога до хората, трябва винаги да постъпва справедливо, да обича милост и да ходи смирено пред Господа. Христовият Дух в сърцето ще подтиква душата да храни и пази овцете от Божието пасище подобно на усърден пастир. Любовта е златната верига, която обвързва вярващите сърца едно към друго в доброволните връзки на приятелство, нежност и постоянство, а в същото време свързва душата с Бога. Определено може да се каже, че сред братята липсва любовта, съчувствието и състрадателната нежност. Христовите служители са прекалено студени и безсърдечни. Сърцата им не горят от нежно състрадание и искрена любов. Най-чистото и възвишено посвещение към Бога е това, което се изразява в най-горещо желание и усилия за спечелване на души за Христос. Причината, поради която проповедниците на настоящата истина не са много успяващи, е сериозната липса у тях на вяра, надежда и любов. Всички трябва да понасяме грижи, конфликти, лишения и тайни сърдечни болки. Поради греховете ни ще има скръб и сълзи; ще има постоянна битки и самонаблюдение, примесени със съжаление и срам поради недостатъците ни.

Нека проповедниците на кръста на нашия скъп Спасител не забравят за тези терзания. Нека винаги помнят, че са само хора, склонни да грешат и притежаващи същото естество като братята си. Ако им помагат, трябва да бъдат упорити в усилията си да правят добро със сърца, изпълнени със съчувствие и любов. Трябва да влязат в сърцата на братята си и да им помагат в това, в което са слаби и имат най-голяма нужда от помощ. Тези, които се трудят със слово и учение, трябва да съкрушат собствените си твърди, горди, невярващи сърца, ако желаят същото да се случи и с братята им. Христос

е направил всичко за нас, защото сме безпомощни; оковани сме във веригите на тъмнината, греха и отчаянието, без да можем да направим нищо за себе си. Именно чрез упражняването на вяра, надежда и любов стигаме по-близо и по-близо до стандарта на съвършената святост. Нашите братя изпитват същата нужда от помощ, от каквато сме се нуждаели и ние. Не бива да ги обременяваме с ненужни укори, а да оставим Христовата любов да ни подбуди да сме състрадателни и нежни, за да плачем за съгрешилите и за отпадналите от Бога. Душата има безкрайно голяма стойност. Нейната цена може да се определи само чрез това, което е платено за откупа ѝ. Голгота! Голгота! Голгота обяснява истинската стойност на душата!

19. Съботното училище

Личното благочестие е качество, което трябва да развиваме. Божията сила може да постигне за нас това, което нито една светска система не е в състояние да направи. Съвършенството на християнския характер зависи изцяло от благодатта и силата, които се намират единствено в Христос. Без силата на благодатта в сърцето, която да подпомага усилията и да осветява работата ни, няма да успеем да спасим нито собствените си души, нито душите на други хора. Систематичността и редът са изключително важни, но никой не трябва да си създава впечатлението, че с тях могат да се заменят Божията благодат и сила, които действат в сърцето и ума. Сърцето и плътта ще се провалят в церемонии и осъществяване на личните ни планове, ако не притежаваме сила от Бога, която да ни вдъхновява и да ни насърчава да се реформираме.

Съботното училище в Батъл Крик стана най-важната тема за брат Д. Тя погълна умовете на младите, а другите религиозни задължения бяха пренебрегнати. Често след приключване на съботното училище отговорникът, някои учители и голям брой от учениците се връщаха за почивка по домовете си. Смятаха, че задължението им за деня е приключило и че няма какво повече да правят. Когато камбаната зазвучеше в часа за публично богослужение и хората тръгнаха към молитвения дом, срещаша голяма част от членовете на съботното училище. Колкото и важно да е събранието, интересът на голяма част от присъстващите не можеше да се събуди и да изпитат удоволствие от наставленията, дадени от проповедника по важни библейски теми. Макар че много от децата не присъстваха на публичните служби, някои от тези, които оставаха, не получаваха полза от изговорените слова, защото смятаха, че това е само бремене.

В съботното училище трябва да има дисциплина и ред. Децата, които го посещават, трябва да ценят получената привилегия. От тях се изисква да спазват определените правила. Още повече трябва да внимават родителите, които да осигурят получаването на урока от Писанието и да следят за ежедневната му подготовка. Библейските уроци трябва да бъдат учени много по-внимателно от уроците в обикновеното училище. Ако родителите и децата не проявяват интерес, тогава ще е по-добре децата да си останат къщи, тъй като съботното училище няма да е благословение за тях. Родители и деца

трябва да работят в хармония с ръководителя и учителите, като по този начин показват, че оценяват полаганите от тях усилия. Бащите и майките трябва да проявяват специален интерес към религиозното възпитание на децата си и да направят така, че те да имат по-пълни познания върху Библията.

Много деца се оправдават с липсата на време за това, че не са научили урока си от съботното училище. Малцина от тях биха представяли такова оправдание, ако се интересуваха от своята религия. Някои посвещават времето си на забавления и разглеждане на интересни неща, други на ненужно преправяне на дрехи, за да бъдат в тон с модата, като по този начин подхранват в себе си гордост и суета. Скъпоценните часове, пропилены в такова разхищение, са време, принадлежащо на Бога, за което те ще трябва да Му дават отчет. Времето, прекарано за ненужна украса или за празни забавления и разговори, като всяко друго нещо, ще ни бъде представено пред Божия съд.

20. Служители в издателството

Хората в издателството, които твърдят, че вярват в истината, би трябвало да изявяват силата на истината в живота си и да доказват, че работят, като вървят напред и нагоре, движени от принципи. Необходимо е да оформят живота и характерите си според показаното от Съвършения Образец. Ако всички можеха да проникнат в необхватната реалност на вечността, какъв ужас от осъждане би обхванал някои в издателството, които сега живеят в очевидно безразличие, макар че съвсем кратко време ги дели от вечното. Отправени са много предупреждения, изговорени със силни думи и искрени молитви, като всяко от тях е регистрирано много точно от Небето и е вписано в сметката на всеки от тях за деня на окончателното изследване. Неуморната Христова любов следва хората, които работят в издателството. Бог ги следва с благословения и умоляване, но въпреки това мрази техните грехове и невярност, които са ги завладели като проказа. Дълбоките и тържествени истини, които хората в издателството имат привилегиата да слушат, би трябвало да предизвикват тяхното внимание и да ги подтикват да ценят високо дадената им от Бога светлина. Ако ходят в светлината, тя ще украси и облагороди живота им с небесна украса, чистота и истинско благочестие.

Пред всеки служител в издателството се открива път да се включи с цяло сърце в Христовото дело за спасението на души. Христос напусна небето и лоното на Своя Отец, за да дойде в един неприятелски умиращ свят и да спаси тези, които пожелаят да бъдат спасени. Той се отдели от Своя Отец и замени чистото приятелство на ангелите с това на паднали, омърсени от греха хора. С мъка и удивление Христос наблюдава студенината, безразличието и пренебрежението, с които Неговите така наречени последователи в издателството се отнасят към светлината и към дадените от Него вести на предупреждение и любов. Христос е дал хляб и вода за живота на всички, които са гладни и жадни.

Господ изисква от всички в издателството да работят, движени от висши мотиви. В собствения Си живот Христос им е дал пример. Всички те би трябвало да работят с интерес, посвещение и вяра за спасението на души. Ако служителите в издателството работят всеотдайно и не забравят светостта на

делото, Божието благословение ще почива над тях. Ако с радост и желание бяха поели отговорностите си, съпругът ми не би бил сломен днес от изтощение и смут.

Колко малко са молитвите, изпратени към Бога с вяра, за тези, които работеха в издателството и не бяха изцяло в истината! Кой се загрижи за някоя скъпоценна душа, за която Христос е умрял? Кои са били работници в Господнето лозе? Видях, че ангелите скърбят поради лекомислените закачки на така наречени Христови последователи, които се занимават със святи неща в издателството. Някои се отнасят към светостта на работата така, сякаш се занимават с обикновени неща. Сега Бог призовава безплодните работници да Му се посветят и да насочат всичките си чувства и надежди към Него.

Господ желае всички свързани с издателството да имат отношението на негови стопани и да поемат отговорности. Ако търсят удоволствия, ако не са въздържани, не са годни за работа в Божиата свята институция. Когато влизат там, служителите трябва да се чувстват като в свещено място, където се върши работа за Бога чрез разпространение на истината, която ще определи участието на много души. Това не се чувства или осъзнава така, както би трябвало. В отдела за словослагателство се водят разговори, които отклоняват ума от работата. Издателството не е място за гостуване, за ухажване или за забавления и прояви на себелюбие. Всички трябва да чувстват, че вършат Божието дело. Този, Който пресява всички мотиви и чете помислите на всички сърца, изпитва и пресява народа Си, особено хората, които имат светлина и познание и работят в свящото Му дело. Бог изследва сърцата, проверява себеобузданията и не приема нищо по-малко от цялостно посвещение на делото и отдаденост спрямо Господа. Всички в издателството трябва да изпълняват ежедневните си задължения сякаш са в Божието присъствие. Не бива да се задоволяват с вършене на толкова, колкото да се каже, че работят, за да могат да получат заплатите си. Всички трябва да работят в този отдел, където могат да бъдат от най-голяма полза. В отсъствието на брат Уайт има и верни служители. Има и други, които работят само за пред хората. Ако всички в издателството, които твърдят, че са Христови последователи, бяха верни на задълженията си, би настъпила значителна промяна за добро. Млади мъже и жени са така погълнати от общуване един с друг, от разговори, закачки и шеги, че Божиите ангели са изгонени от офиса.

Маркъл Лихтеншайн бе богобоязлив младеж. Той виждаше толкова малко истински религиозни принципи у хората в църквата и в издателството, че се почувства объркан, обезпокоен и отвратен. За него бе съблазън това, че някои не спазваха съботата съвестно, но въпреки това твърдяха, че са изпълнители на Божиите заповеди. Маркъл имаше възвишена представа за работата в издателството, но суетата, лекомислието и липсата на принципност бяха препънка за него. Бог го бе въздигнал и в провидението Си го бе свързал с работата в тази институция. Някои от работещите обаче знаят толкова малко за Божиата мисъл и воля, че гледаха на обръщането на Маркъл от юдаизма като на нещо маловажно. Неговата духовна стойност не бе оценена. Често той бе наскърбяван от поведението на Е и на някои други в издателството. Когато се опитваше да ги укори, думите му бяха приемани с презрение и с мнението, че той не бива да им дава наставления. Езиковите му грешки бяха повод за подигравки и забавление.

Маркъл се разстрои от случая с Е, но не разбираше как може да му помогне. Той никога не би напуснал офиса, ако младежите бяха верни на своето вероизповедание. Ако отпадне от вярата, кръвта

му със сигурност ще полепне по дрехите на младите, които твърдят, че вярват в Христос, но с дела, думи и поведение, заявяват съвсем ясно, че не принадлежат на Него, а на света. Това окаяно състояние на пренебрежение, безразличие и неверие трябва да бъде прекратено. В офиса трябва да настъпи трайна промяна или да бъдат уволнени онези, които имат толкова много светлина и толкова големи привилегии, а на тяхно място да дойдат други, дори да са невярващи. Страшно е, когато човек се самозалъгва. Ангелът посочи хората в офиса и каза: “Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в небесното царство”. Външната изява на вяра не е достатъчна. Трябва да има промяна в душата, която да се вижда в живота.

Христовата любов стига до най-големите дълбини на земното окаянство и скръб, за да се свърже и с най-големия грешник. Стига и до трона на Вечния. Ако не бе така, човекът не би могъл да се издигне от състоянието си на деградация и нашите нужди не биха били задоволени, нито желанията ни изпълнени. Христос проправи пътя от земята към небето. Той е свързващото звено между два свята. Носи любов и съчувствие от Бога към хората и издига човека чрез собствените Си заслуги, за да го примири с Господа. Христос е Пътят, Истината и Животът. Трудно е да Го следваме стъпка по стъпка, мъчително и бавно, напред и нагоре, по пътя на чистотата и светостта. Той обаче е дал всичко възможно, за да ни придава нова енергия и Божествена помощ на всяка стъпка от пътя ни към Бога. Това е познание и духовен опит, който липсва на хората в издателството и който те трябва да получат, за да не нанасят всеки ден укор върху Христовото дело.

Брат Ж прави грешка в своя живот. Той има прекалено високо мнение за себе си. Не е започнал да гради по правилния начин. Гради отгоре, а основата не е добра. Основата трябва да бъде под земята, а след това постройката да се издига нагоре. В ежедневните житейски задължения има нужда от дисциплина и опит, които не се получават само от книгите. Цялото му образование няма да му даде физическа сила, която да го направи годен за трудностите в живота.

От това, което ми бе показано, съдя, че трябва да има внимателен подбор на служители в издателството. Млади, непроверени и неосветени хора не бива да бъдат наемани, тъй като са изложени на изкушения и нямат утвърден характер. Тези, които вече са оформили характера си, които имат установени принципи и Божията истина е в сърцата им, няма да са постоянен източник на грижи и безпокойства, а ще са помощ и благословение. Издателството е напълно способно да си осигури добри служители – такива, които имат качества и принципи. Църквата, от своя страна, не бива да се възползва дори с едно пени от тези, които идват да работят в издателството. Има служби, където човек може да заработи по-добра надница, отколкото в издателството, но не е възможно да се намери по-важна, по-почетна или по-възвишена работа от Божието дело. Тези, които работят посветено и всеотдайно, ще бъдат възнаградени. За тях е приготвен венецът на славата, в сравнение с който всички земни почести и удоволствия са като пращинка върху везната. Особено много ще бъдат възнаградени хората, които са били верни на Бога и са бдели за духовното благосъстояние на останалите в издателството. В сравнение с тази награда парите и земните дела се превръщат в нещо незначително. На едното блюдо на везната е златният прах, на другото – човешката душа, която има толкова голяма стойност, че честта, богатствата и славата бяха пожертвани от Божия Син, за да я изкупи от робството на греха и от безнадеждното

отчаяние. Душата има безкрайно голяма стойност и изисква най-голямо внимание. Всеки боящ се от Бога в това издателство трябва да изостави детинското и суетното и с истинска морална доблест да запази достойнството си, да престане с фамилиарниченето, но да свързва сърцата с връзката на християнската работа и любов. Сърцата копнеят за съчувствие и обич. Те се освежават от съчувствието и любовта, както цветята от дъжда и слънчевата светлина.

Библията трябва да бъде четена всеки ден. Живот на духовност и на посвещение към Бога е най-добрата закрила за младите, които са изложени на изкушения от другарите си в учебното заведение. Божието Слово ще даде правилно разбиране за добро и зло и за моралните принципи. Непоклатимият принцип на истината е единствената им защита. Добрите намерения и решимостта ще затворят много отворени врати пред изкушения и влияния, противоположни за поддържането на християнски характер. Слабият нерешителен дух, подхранван в детската и юношеската възраст, ще превърне живота в непрестанна мъка и борба, тъй като ще липсват решителност и принципност. Такива хора винаги ще бъдат затруднени да постигнат успех в сегашния живот, а ще има опасност да загубят и вечния. Ще е безопасно да бъдат искрени в полза на правдата. Най-важната им подбуда трябва да бъде Божията чест, а втората – да бъдат верни на хората, като изпълняват задълженията си за деня, понасят негодите и носят товарите с твърдост и решителност в сърцето. Усърдни и неуморни усилия, съчетани с решителност и пълно упование в Бога, ще помагат във всеки спешен случай, ще дават способност за водене на полезен живот в този свят и ще ги подготвят за безсмъртието.

21. Любов и дълг

Любовта има близък и той се нарича дълг. Любовта и дългът винаги стоят редом. Ако се проявява любов, а се пренебрегва дългът, децата ще станат инатливи, своенравни, извратени, егоистични и непокорни. Ако се проявява само дълг, а няма любов, която да смекчава сърцето и да печели детето, резултатите ще бъдат почти същите. Дългът и любовта трябва да се съчетават, за да може то да получи правилно възпитание.

В древността на свещениците бяха дадени следните напътствия: “Нека учат народа Ми да различава между свято и несвято и нека ги упътват да разпознават нечисто от чисто. В препирните те нека стоят да съдят; според Моите закони нека ги съдят; и нека пазят законите и наредбите Ми”. “Когато казвам на беззаконника: “Беззаконнико, непременно ще умреш!”, а ти не проговориш, за да го предупредиш да се върне от пътя си, онзи беззаконник ще умре за беззаконието си, обаче от твоята ръка ще изискам кръвта му. Но ако предупредиш беззаконника да се върне от пътя си, а той не се върне от него, той ще умре за беззаконието си, а ти си избавил душата си.”

Тук е показано съвсем ясно какво е задължението на Божиите служители. Не може да има извинение, ако не изпълняват дълга си да изобличават греховете и злините в Божия народ, дори тази задача да е неприятна и да се оказва съпротива от страна на съгрешилия. В повечето случаи този, който

е изобличен, би приел изобличението и би се вслушвал в укора, ако други не се намесят. Те идват като благосклонно настроени, съжаляват изобличения човек и смятат, че трябва да застанат в негова защита. Не разбират, че Господ не одобрява извършителя на злото, тъй като Божието дело е ощетено и Господното име е похулено. Души са били отклонени от истината и са изоставили вярата си в резултат на нечие погрешно поведение. Божият служител, чиято проникателност е притъпена и чийто разум се люшка в разни посоки от лоши влияния, веднага застава както на страната на съгрешилия, чието влияние е нанесло голяма вреда, вместо на страната на изобличителя на злото и греха, и по този начин всъщност казва на грешника: “Не се безпокой, не унивай; все пак, ти си прав”. Такива хора казват на грешника: “Всичко ще е наред”.

Бог изисква служителите Му да ходят в светлината и да не затварят очите си, за да могат да различават сатанинските действия. Те трябва да са подготвени да предупреждават и изобличават тези, за които има опасност да бъдат вплетени в уловките му. Сатана работи отляво и отдясно, за да получи предимство. Той не почива и винаги проявява упоритост. Бди и проявява уменията си, за да се възползва от всяко обстоятелство в битката си против истината и Божието царство. Печално е, че Божиите служители не са и наполовина толкова будни за сатанинските уловки, колкото би трябвало да бъдат. Вместо да се противят на дявола и той да бяга от тях, мнозина са склонни да правят компромиси със силите на тъмнината.

22. Църквата в Батъл Крик

Има сериозни възражения против основаването на училище в Батъл Крик. Църквата е голяма и много младежи са свързани с нея. Ако влиянието на един църковен член над друг в толкова голяма църква имаше способността да облагородява и да води към чистота и посвещение, тогава младите, които идват в Батъл Крик, биха имали голяма полза. Но ако в бъдеще влиянието в Батъл Крик е такова, каквото е през последните няколко години, аз бих предупредила родителите да държат децата си настрана от този град. В тази голяма църква влиянието само на малцина привлича души към Христос. Повечето с примера си подвеждат младите далеч от Бога и ги насочват към света.

Голяма част от църковните членове в Батъл Крик не притежават чувство за отговорност. **Тези, които имат практическа духовност, ще запазят своята идентичност при всякакви обстоятелства. Няма да са като тръстика, поклащана от вятъра. Живеещите по-надалеч смятат, че биха имали голяма полза, ако можеха да живеят в Батъл Крик сред една силна църква, където децата им да се възползват от съботното училище и от църковните събрания. Някои от нашите братя и сестри направиха големи жертви в миналото, за да могат децата им да живеят там. Почти всички обаче останаха разочаровани. Малцина в църквата проявяваха несебелюбив интерес към младите. Църквата като цяло се държеше подобно на фарисеите и странеше от хората, които имаха най-голяма нужда от помощ. Някои от младежите, които твърдяха, че служат на Господа, обичаха повече удоволствията на света. Те бяха**

готови да се сприятеляват с новодошлите млади хора и да им оказват силното си влияние, за да ги отведат в света, а не по-близо до Бога. В резултат при завръщането си у дома тези младежи ще са по-далеч от истината, отколкото са били, преди да отидат в Батъл Крик.

В главната квартира на делото има нужда от мъже и жени, които да са като израелеви бащи и майки и да имат сърца, грижещи за нещо повече от личното “аз”. Сърцата им трябва да горят от любов към скъпите младежи, независимо дали са членове на собствените им семейства, или деца на съседите. Те са членове на Божието голямо семейство, за което Христос е проявил толкова голям интерес, че е пожелвал всичко, за да ги спаси. Той е изоставил славата, величието, царския Си трон и владетелската си мантия и е станал беден, за да могат чрез Неговата бедност човешките чада да станат богати. Накрая е дал душата Си на смърт, за да спаси човечеството от безнадеждното страдание. Това е примерът за всеотдайност и благоволение, даден от Христос, за да Му подражаваме.

Съгласно особеното Божие провидение много младежи и зрели хора влязоха в лоното на църквата в Батъл Крик, за да бъдат благословение за другите чрез огрялата ги голяма светлина, след което в резултат на всеотдайните им усилия други да получат скъпоценната привилегия да стигнат до Христос и до истината. Господ упълномощава ангелите Си да прислужват на хората, поставени под влияние на истината, за да се смекчават сърцата им и да стават податливи на Божията истина. Докато обичае Бог и ангелите Му вършат Своето дело, онези, които изповядват, че са Христови последователи, като че ли остават студени и безразлични. Не работят в хармония с Христос и святите ангели. Макар и да изповядват, че са Божии служители, те служат на себе си и обичат земните неща, докато в същото време души погиват около тях. Тези души могат да кажат: “Никой не го е грижа за мен!”. Църквата не успява да се възползва от привилегиите и благословенията, с които разполага, и в резултат на това занемаряване на задълженията си, е пропуснала много златни възможности за спечелване на души за Христос.

Невярващите живеят сред тях месеци наред и те не правят никакви усилия за спасението им. Какво ще е отношението на Господаря към такива слуги? Невярващите биха откликнали на усилията, направени за тях, ако братята и сестрите бяха живели според възвишената си вяра. Ако бяха търсили възможност да работят за своя Господар и да подпомагат делото Му, щяха да проявят доброта и любов към тях и да се стремят да се молят с тях и за тях. Също така щяха да почувстват сериозната си отговорност да изявяват своята вяра чрез дела, слово и пример. Благодарение на тяхната дейност тези души можеха да бъдат спасени и да станат звезди в короната им на триумф. Но в повечето случаи златни възможности са пропуснати. Колебаещите се застанаха на страната на неприятелите на Бога и истината. Докладът за неверността на така наречените Исусови последователи се издигна към небето.

Показано ми бе, че ако живееха според вярата си, младите в Батъл Крик щяха да оказват силно и добро влияние над своите връстници. Голяма част от тях имат нужда от християнско духовно преживяване. На практика те не познават Бога. Няма лично преживяване в християнския живот и ще загинат с невярващите, ако не заживеят по християнски. Младежите от тази група следват наклонностите си, а не дълга. Някои от тях не се и опитват да се ръководят от принципи. Не правят мъчителни усилия да влязат през тясната порта и не треперят от страх, че ще се провалят. Те са

самоуверени, надути, горди, непокорни, неблагодарни и нечестиви. Точно такива хора водят душите по широкия път към погибелта. Ако Христос не е с тях, те не могат да Го изявят в живота и характера си.

Църквата в Батъл Крийк е имала голяма светлина. Като народ те са били особено почетени от Бога. Не са били оставени в невежество относно Божията воля. Можеха да бъдат далеч по-напреднали, ако живееха съобразно със светлината. Не са този отделен, особен и свят народ, както вярата им го изисква – народ, когото Бог признава и приема за чеда на светлината. Не са така покорни и посветени, колкото би трябвало предвид високото си призвание. Била им е поверена най-тържествената вест на милост, която някога е била давана на света. За разлика от всяка църква Господ е направил тази пазител на заповедите Му. Като им е дарил святата Си истина, Той не е проявил никаква особена благосклонност, за да могат само те да се възползват от светлината, а с цел дадената им светлина да бъде отразена и към други и да се връща към Бога от хората, които приемат истината и Го прославят. Мнозина в Батъл Крийк ще трябва да представят ужасяващ доклад в Божия ден заради греховното пренебрегване на своите задължения.

В Батъл Крийк голям брой от изповядващите, че вярват в истината, имат дела, които противоречат на вярата им. Те са всъщност невярващи и са толкова далеч от Божиите изисквания и от живота съответстващ на изповядваната от тях вяра, колкото бе еврейската църква по време на Първото идване на Христос. Ако Христос се яви сред тях и укори и изобличи егоизма, гордостта и стремежа им към приятелство със света, както направи при Първото Си идване, малцина биха Го признали за Царя на славата. Ако им представи нагледно тяхната немарливост, те не биха приели изобличението и биха Му казали в лицето: “Ти си напълно заблуден. Направиха това добро и велико дело, извършихме онази голяма добрина и имаме право да бъдем възвеличени заради добрите си дела.”

Евреите не навлязоха в тъмнината изведнъж. Това стана постепенно, докато накрая дори не успяха да различат Божия Дар, изразен чрез изпращането на Сина Му. Църквата в Батъл Крийк имаше големи предимства и хората там ще бъдат съдени според притежаваната светлина и привилегии. Техните недостатъци, неверието, закоравяването на сърцата и пренебрегването на светлината не са в по-малка степен, отколкото бяха при облагодетелстваните евреи, които отхвърлиха благословенията и разпънаха Божия Син. Сега евреите са за удивление и укор пред света.

Църквата в Батъл Крийк е като града Капернаум, за който Христос казва, че е издигнат до небето чрез получената светлина и предимства. Ако светлината и преимуществата, с които бяха благословени, бяха дадени на Содом и Гомор, тези градове щяха да устоят в съдния ден. Ако светлината и знанието, получени от църквата в Батъл Крийк, бяха дадени на седящите в тъмнина народи, те щяха да отидат много по-напред от тази църква.

Лаодикийската църква наистина вярваше и се радваше на благословенията на евангелието. Смяташе, че е богата и че притежава Божията благосклонност, а в същото време Истинният Свидетел нарече църковните членове бедни, голи, слепи и окаяни. Точно такъв е случаят с църквата в Батъл Крийк и с голям брой хора, които твърдят, че са част от спазващия заповедите Божи народ. Господ не гледа на лице. Мислите и пътищата Му не са като нашите.

Словото и Божият закон, изписани в душата и проявени чрез посветен и свят живот, имат мощно влияние да убеждават света. Пожеланието, което е идолопоклонство, както и завистта и любовта към света, са изкоренени от сърцата на хората, които са се покорили на Христос. Те ще изпитват удоволствие, когато се отнасят справедливо, обичат милостта и ходят смирено пред Бога. О, колко много се съдържа в тези думи: да ходят смирено пред Бога! Ако бъде вписан в сърцето, Божият закон води ума и волята до покорство и послушание спрямо Христос.

Нашата вяра е особена. Мнозина, които твърдят, че живеят под звука на последната вест на милост, не са се отделили от света. Покланят се пред него и жертват светлината и принципите, за да си осигурят неговата благосклонност. Апостолът описва избрания Божи народ със следните думи: “Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ - народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина”.

23. Мисионерската работа

На 10 декември 1871 г. ми бе показано, че Господ ще извърши велико дело чрез истината, ако посветени, себепожертвувателни хора се отдадат безрезервно на представянето на истината пред стоящите в тъмнина. Онези, които имат голямо познание върху скъпоценната истина и са посветени на Бога, трябва да се възползват от всяка възможност за разпространяването ѝ. Божии ангели подбуждат сърцата и умовете на хората от други държави и искрени души се безпокоят, когато стават свидетели на знаменията на времето и на неуравновесеното състояние на народите. В сърцата им тегне въпросът: “Какъв ще бъде краят на всичко това?”. Докато Бог и ангелите Му действат в сърцата, Христовите служители като че ли спят. Малцина работят в хармония с небесните вестители. Всички, които са християни в истинския смисъл на думата, трябва да бъдат работници в Господнето лозе. Нужно е да са будни, да работят усърдно за спасението на ближните си и да подражават на примера, който Спасителят на света им даде чрез живота Си на себеотрицание, саможертва и неуморна работа.

Сред спазващите съботата адвентисти няма силен мисионерски дух. Ако проповедници и народ бяха достатъчно будни, нямаше да стоят така безразлични, докато Бог ги почита, като ги прави пазители на Закона Си и го запечатва в умовете и сърцата им. Тези жизненоважни истини са предназначени да изпитат света. В страната ни има градове, села и градчета, които никога не са чули предупредителната вест. Млади хора, които се чувстват подбудени от отправените апели за помощ в това велико дело за напредъка на Божията кауза, предприемат известни действия, но не поемат отговорност за завършването им. Желаят да направят нещо, което не изисква специални усилия. Затова не се научават да разчитат изцяло на Бога и не могат с жива вяра да черпят от Източника на светлина и сила, за да се увенчаят усилията им с пълен успех.

Онези, които смятат, че трябва да работят за Господа, не бива да започват начинанията си сред църквите. Трябва да отиват на нови места и да изпробват дарбите си. По този начин ще могат да се

проверят и сами да разберат дали Бог наистина ги е избрал за това дело. Те ще чувстват необходимостта да изучават Божието Слово и да се молят искрено за небесна мъдрост и Божествена помощ. Когато се срещат с опоненти, представящи възражения против важните точки от нашата вяра, ще имат преживявания, в резултат на които ще придобият изключително ценен опит. Ще чувстват слабостта си и ще бъдат подтиквани да изследват Божието Слово и да се молят. В процеса на упражняване на дарбите си ще се учат, ще стават все по-добри, ще придобиват увереност, смелост и вяра и след време ще имат скъпоценен опит.

Братята З започнаха добре тази работа. Не тръгнаха да обикалят църквите, а се насочиха към нови полета. Заработиха със смирение. Бяха малки в собствените си очи и чувстваха необходимостта от пълно упование в Бога. Сега има голяма опасност тези братя - и най-вече А и З да станат самодоволни християни. Когато А води дискусии с опоненти, истината побеждава и той започва да се чувства силен. Щом се издигне над простотата на работата, служенето му няма да е от полза за скъпоценното Божие дело. Не бива да провокира спорове, а да ги избягва, доколкото е възможно. Тези словесни битки със силите на тъмнината рядко водят настоящата истина до напредък.

Ако младежите, които започват да работят за делото, имат мисионерски дух, в дейността им ще има доказателства, че Бог наистина ги е призовал. Когато обаче не отиват на нови места, а се задоволяват да пътуват от църква в църква, с това показват, че не са поели бремето на делото. Идеите на нашите млади проповедници са доста ограничени. Нямаат голямо усърдие. Ако младите бяха будни и посветени на Господа, щяха да проявяват старание във всеки миг и да се стремят да получат качествата необходими за работниците в мисионските полета, а не да влизат в словесни битки.

Младите хора трябва да изучават в чужди езици, за да може Бог да ги използва за свои посредници в преподаването на спасителната истина сред други народи. Ако са пестеливи по отношение на своето време, могат да усъвършенстват ума си и да станат годни за много по-трудни задачи. Ако младите жени, които не са поемали почти никакви отговорности, се посветят на Бога, биха могли да бъдат полезни, като научат чужди езици. Биха могли да се посветят на преводаческа работа.

Книжнината ни трябва да се печата и на други езици, за да бъдат стигнати и други народи. Чрез пресата може да се постигне много, но то ще е още по-значително, ако влиянието на живия проповедник съпровожда нашите издания. Има нужда от мисионери, които да отидат извън нашите граници, за да проповядват истината предпазливо и внимателно. Делото на настоящата истина може да постигне голям напредък чрез лични усилия. Ако се работи дискретно, общуването на ум с ум ще направи повече за премахване на предразсъдъците, отколкото нашите издания биха могли. Онези, които се включват в това дело, не бива да се съобразяват с удобствата или с желанията си, нито да се стремят към популярност и показност.

Когато видят млади хора, горящи от желание да разширят дейността си в градове, села и градчета, никога не пробуждани за истината, и когато мисионери доброволци отидат сред други народи, за да им занесат спасителната вест, църквите ще се насърчат и ще получат сила в много по-голяма степен, отколкото, ако се възползват от работата на тези неопитни младежи. След като разберат, че

сърцата на техните проповедници горят от любов, от усърдие за истината и от желание за спасяване на души, самите църкви ще се събудят. Обикновено те имат дарбите и силата вътре в самите тях, за да получават благословения и да събират овците и агънцата в кошарата. Трябва да започнат да използват собствените си ресурси, за да могат всички спящи дарби да бъдат впрегнати в активна работа.

Когато се основават църкви, пред тях трябва да бъде заявено съвсем ясно, че именно от техните редици трябва да излязат хора, които да разнасят истината и на други и да организират нови църкви. Затова всички трябва да работят и да развиват в най-голяма степен дадените им от Бога таланти, както и да се обучават за работа в служба на Господа. Ако тези вестители са чисти в сърце и живот, ако примерът им е такъв, какъвто трябва да бъде, техните усилия бъдат изключително успешни, тъй като притежават най-силната истина – такава, която е ясна, последователна и притежаваща убедителни аргументи в своя полза. Те имат Бога на своя страна, а Божиите ангели подпомагат усилията им.

Причината, поради която се постига толкова малко от проповедниците на истината, не е в нейната непопулярност, а в това, че хората, разнасящи вестта, не са осветени от проповядваната от тях истина. Спасителят оттегля Своята благосклонност и вдъхновението на Духа Му ги напуска. Присъствието и силата на Бога да убеждава грешника и да го очисти от всяка неправда не се изявяват. Внезапно погубление сполетява людете, но въпреки това те не се стряскат. Непосветените служители правят делото много трудно за другите, които идват след тях и носят в себе си Духа и отговорността за каузата.

Господ е подбудил хора, говорещи други езици, и ги е довел под влиянието на истината, за да станат годни да работят за делото Му. Събрал ги е близо до издателството, за да могат ръководителите му да се възползват от техните услуги, ако осъзнават нуждите на каузата. Има нужда от издания на други езици, които да събудят интереса и търсеция дух у много народи.

По най-забележителен начин Господ действа в сърцето на Маркъл Лихтенстайн и насочи нозете на този млад човек към Батъл Крийк, за да бъде поставен под влиянието на истината и да бъде преобразен; да получи опит и да се свърже с издателството. Фактът, че познава еврейската религия би го направило способен да подготвя публикации. Познанията му по иврит биха били от полза за издателството, за да се подготвят издания, чрез които да се стигне до хора, които не биха могли да бъдат достигнати по друг начин. Дарът, който Бог даде на издателството в лицето на Маркъл, не бе никак малък! Неговото поведение и прилежност бяха в съгласие с принципите на чудните истини, които той започна да разбира и оценява.

Влиянието на някои от издателството обаче го наскърби и обезсърчи. Тези млади хора, които не го оцениха по заслуги и чийто християнски живот бе в противоречие с вярата им, бяха средството, използвано от Сатана, за да отнеме от издателството дадения от Бога дар. Той си тръгна объркан, наскърбен и обезсърчен. Тези, които имат дългогодишен опит и би трябвало да притежават Христовата любов в сърцата си, бяха така отделени от Бога чрез своя егоизъм, гордост и глупост, че не можаха да осъзнаят особената работа, която Бог бе подготвил за Маркъл в издателството.

Ако свързаните с издателството бяха будни, а не духовно парализирани, брат И отдавна би започнал да работи и сега би бил подготвен за добрата работа, която има да се върши. Той щеше да се включи в обучението на младежите, за да ги подготви да станат работници в мисионските полета.

Работещите в делото са почти мъртви поради факта, че се поддават на лоши влияния. Те отиват там, където Бог не може да им отправя внушения чрез Святия Си Дух. О, колко ме боли сърцето, когато виждам, че е отминало толкова много време и великото дело, което би могло да се извърши, е оставено недовършено, защото хората на отговорни длъжности не са живели и работили в светлината! Сатана стои, готов да съчувства на хората със святи задължения и да им казва, че Бог не изисква толкова ревност, себеотрицание и посвещение, колкото брат Уайт очаква от тях. Те сядат безгрижно на люлеещия се стол на Сатана и бдителният упорит враг ги оковава във веригите на тъмнината. А те продължават да си мислят, че всичко е наред. Сатана работи редом с тях, а те не го осъзнават. Наричат тъмнината светлина и светлината – тъмнина.

Ако служителите на издателството наистина са свързани със свящото дело по провъзгласяване на последната тържествена вест на предупреждение към света, колко внимателни трябва да бъдат, когато прилагат в живота си принципите на проповядваната от тях истина. Трябва да имат осветени сърца и чисти ръце.

Хората ни, свързани с издателството, не са се събудили, за да се възползват от предоставените им привилегии и да си осигурят всички таланти и влияния, с които Бог ги е дарил. Почти всички служители там не са успели да осъзнаят важността и светостта на делото. Гордостта и егоизмът се ширят и Божиите ангели не биват привлечени така, както би станало, ако сърцата на работещите бяха чисти и в общение с Бога. Работещите в издателството не разбират, че истините, които проповядват, имат небесен произход и са предназначени да извършат едно специално дело, подобно на това на Ной преди потопа. Както проповедите на Ной предупреждаваха и изпитваха жителите на земята, преди водите да ги заличат от лицето на земята, така Божията истина за тези последни дни предупреждава и изпитва света. Публикациите, които излизат от издателството, носят печата на Вечния. Те се разпространяват из цялата страна и решават участието на душите. Сега има голяма нужда от хора, които могат да превеждат и подготвят публикации на други езици, за да може предупредителната вест да стигне до други народи и да ги изпита чрез светлината на истината, а хората, които видят светлината, да изоставят греховете си и да се покорят на Божия закон.

Трябва да се използва всяка възможност за разпространяване на истината сред други народи. Това ще е свързано със значителни разходи, но парите не бива да са пречка за осъществяване на тази работа. Парите имат стойност само когато се използват за Божието царство. Господ е заел на хората средства за тази цел, за да могат те да ги използват и да изпращат истината на своите ближни. Сред адвентистите от седмия ден има голямо количество излишни средства. Егоистите, които лишават Божието дело от тях, не могат да осъзнаят сериозността на времето, в което живеем, и стойността на вечното богатство. Те не виждат Голгота в правилна светлина и затова не могат да оценят стойността на душите, за които Христос е платил толкова безкрайно голяма цена.

Хората инвестират средства в това, което ценят най-много и което смятат, че ще им донесе най-голяма печалба. Докато се впускат в големи рискове и инвестират много в светски начинания, но не желаят да влагат в Божието дело, за да изпратят истината до своите ближни, хората дават доказателство, че ценят земното си съкровище много повече от небесното.

Ако положат земното си имане на Божия олтар и работят толкова ревностно за небесното съкровище, колкото са правили за спечелване на земното, биха инвестирали средства с радост всеки път, когато видят възможност да го сторят и по този начин да подпомогнат делото на своя Господар. Христос им е дал непогрешимо доказателство за Своята любов и вяност към тях и им е поверил средства, чрез които да изпита верността им към Него. Той напусна небето, богатствата и славата и заради тях стана беден, за да могат чрез Неговата бедност те да станат богати. След като се принизи, за да спаси човека, Христос изисква не по-малко от това човекът да се отрече от себе си и да използва заетите му от Бога средства, за да спасява ближните си, като по този начин дава доказателство за своята любов към Изкупителя и показва, че цени спасението, предоставено му на толкова висока цена.

Сега е времето да използваме парите за Бога. Сега е времето да богатеем с добри дела, да поставяме добра основа за бъдещето си и да се хванем за вечния живот. Една спасена душа в Божието царство има по-голяма стойност от всички земни съкровища. Ние сме отговорни пред Бога за душите на тези, с които общуваме. Колкото по-тясна е връзката ни с нашите ближни, толкова по-голяма е отговорността ни. Ние сме едно голямо братство и добруването на ближните ни трябва да бъде най-голямата ни грижа. Нямаме нито миг за губене. Ако сме били небрежни, вече е крайно належащо да изкупваме времето, да не би кръвта на души да се намери върху одеждите ни. Като Божии чеда никоой от нас не бива да представя извинения, за да не се включи във великото Христово дело за спасението нашите ближни.

Ще е трудно да преодолеем предразсъдъците и да убедим невярващите, че нашите усилия да им помогнем са безкористни. Това обаче не трябва да е пречка за работата ни. В Божието Слово няма наредба, която да ни заповядва да вършим добро само на тези, които ценят и откликват на дейността ни, и да помагаме само на хората, които ще са ни благодарни. Бог ни е изпратил да работим в лозето Му. Наше задължение е да направим всичко, което е по силите ни. “Сей семето си сутрин и вечер не въздържай ръката си; защото не знаеш кое ще успее – това ли или онова.” Вярата ни е прекалено слаба. Ние ограничаваме Святия Израелев. Трябва да сме благодарни, че Бог благоволява да ни използва като Свои инструменти. На всяка произнесена с вяра молитва ще има отговор. Той може да не дойде така, както сме очаквали, но отговор ще има точно във времето, когато най-много се нуждаем от него, макар и не по начина, който сме планирали. О, колко греховно е нашето неверие! “Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви се сбъдне.”

Младежите, които са се заели с тази работа, не бива да се уповават прекалено много на собствените си способности. Те са неопитни и би трябвало да търсят и да се учат на мъдрост от хората, които имат дълъг опит в делото и са имали възможност да изучат собствения си характер.

Вместо братята служители да работят сред църквите, Бог е определил да се разпръснем и мисионерската ни работа да се разпростре над колкото се може повече земи, като вървим във всички посоки, за да организираме нови групи. Винаги трябва да оставяме в новите последователи впечатление за важността на нашата мисия. Когато способни хора биват обърнати към истината, не би трябвало да изискват служители, които да поддържат отслабващата им вяра. Необходимо е тези хора да осъзнаят необходимостта да работят в лозето. Църквите няма да станат силни, докато разчитат на работници от други земи, които да укрепват и насърчават вярата им. Трябва да им се казва, че силата им ще се увеличава съразмерно с личните им усилия. Колкото по-тясно се придържат към новозаветния план в мисионерската работа, толкова по-успешни ще бъдат положените усилия.

Трябва да работим като нашия Божествен учител и да сеем семената на истината внимателно, прилежно и себеотрицателно. Необходимо е да имаме Христовия ум, ако не искаме да се уморяваме да вършим добро. Неговият живот бе една постоянна жертва за доброто на хората. Трябва да следваме примера Му. Важно е да сеем семето на истината, а упованието в Бога ще му даде живот. Скъпоценното семе може да лежи заспало за известно време, но Божията благодат може да убеди сърцето и посятото семе да се събуди за живот и да даде плод за слава на Бога. В това велико дело има нужда от мисионери, които да работят всеотдайно, упорито и настойчиво като съработници на Христос и на небесните ангели за спасение на хората.

Особено нашите служители трябва да се пазят най-много от леността и гордостта, които бързо избухват, когато умът притежава истината и силни аргументи, необорими от опонентите. Макар че истините, които проповядваме са мощни да събарят крепостите на силите на тъмнината, има опасност от пренебрегване на личното благочестие, на чистотата на сърцето и на цялостното духовно посвещение. Може да почувстват, че са богати, а в същото време да не им достигат основните християнски качества. Възможно е да са окаяни, нещастни, сиромаси, слепи и голи и да не изпитват нужда да живеят в послушание към Христос ежедневно и ежечасно. Духовната гордост изпива жизнените сокове на вярата им. За да запазят смирението си, ще бъде добре да помнят как изглеждат в очите на святия Бог, Който чете всяка тайна на душата, и как биха изглеждали пред своите ближни, ако ни познаваха толкова добре, колкото Бог ни познава. За да се смиряваме, от нас се изисква да признаваме грешките си и да се възползваме от всяка възможност за покоряване на гордостта.

Проповедниците не бива да пренебрегват физическите упражнения. Те трябва да се стремят да бъдат полезни и да помагат там, където зависят от гостоприемството на други хора. Не бива да допускат другите да им прислужват, а по-скоро да се опитват да подлагат рамо под товара на тези, които имат толкова голямо уважение към евангелското служене, че си създават сериозни неудобства, за да правят за тях това, които самите проповедници би трябвало да правят за себе си. Лошото здраве на някои от нашите проповедници се дължи на това, че пренебрегват физическите упражнения, извършвани чрез полезен труд.

В резултат на всичко това ми бе показано, че би било по-добре, ако братята Й бяха направили всичко по силите си, за да подготвят брошури за разпространяване сред французите. Ако книгите бяха подготвени съвършено, биха били разпространени, за да могат французите да имат възможност да

изследват доказателствата за нашата вяра. Има голям риск в забавянето. Французите би трябвало да имат книги, които разкриват основанията на нашата вяра. Братята Й не бяха подготвени да се справят с тези издания, защото самите те имаха нужда от обновяване на духовния си живот и от съживление на вярата. В противен случай книгите биха носили отпечатъка на собствените им умове. Имаше нужда от поправки, да не би проповедите и писанията им да бъдат отегчителни. Трябваше да се научат да стигат веднага до същността на темата и да поставят на преден план отличителните черти на нашата вяра. Сатана попречи на работата и се стигна до големи загуби, тъй като книгите не бяха подготвени навреме. Тези братя могат да постигнат много, ако са напълно посветени на делото и ако следват дадената им от Бога светлина.

24. Последици от споровете

На 10 декември 1871 г. ми бе показана опасността, в която се намира брат К. Влиянието му върху Божието дело не е такова, каквото би трябвало или би могло да бъде. Той сякаш е сляп за последиците от своето поведение. Не разбира какви следи оставя зад себе си. Не работи по начин, който би бил приемлив за Бога. Видях, че е в голяма опасност подобно на Моузес Хъл, преди да напусне истината. Той се доверяваше на себе си. Смяташе, че е толкова ценен за делото на истината, щото то не може да се лиши от него. Брат К изпитва почти същото. Разчита прекалено много на собствената си сила и мъдрост. Ако можеше да види слабостта си така, както Бог я вижда, никога не би се възгордявал, нито би желал да триумфира. Ако не прибегне при Бога за упование и сила, ще превърне вярата си в развалина, както направи Моузес Хъл.

В работата си той не извлича сила от Бога. Разчита на емоциите, които да усилят амбициозността му. Усърдието му изчезва, когато работи с малко хора и няма възможност да събужда определени емоции. Когато работата става трудна и не може да успява под напора на чувствата, не се хваща поздравно за Бога и не става по-упорит, за да върви през тъмнината и да постига победи. Брат К, често действаш по детински и ставаш слаб и не успяваш точно във времето, когато трябва да бъдеш най-силен. Това трябва да ти покаже, че твоето усърдие и възбуда невинаги идват от правилния източник.

Показано ми бе, че съществуват опасности за младите проповедници, които се впускат в дискусии. Те насочват умовете си към изучаване на Словото, за да съберат доказателства за спорните въпроси, след което стават саркастични, и когато се сблъскат с опонента, твърде често оставят Бога на заден план. Възбудата от дебата намалява интереса им към събрания, където не съществува такъв вид емоция. Тези, които се захващат със спорове, не са най-успяващите работници и не са най-добре подготвени да укрепват делото. Някои жадуват за дискусии и предпочитат този вид дейност пред всичко останало. Те не изучават Божието Слово със смирен ум, за да разберат как да постигнат Божията любов, както Павел казва: “Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всички свети какво е широчината и

дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която никое знае не може да обгърне, за да се изпълните сцялата Божия пълнота”.

Младите проповедници трябва да избягват дискусиите, тъй като те не задълбочават духовността или смирението на ума. В някои случаи може да е необходимо да се справят в открит дебат с някой горделивец, който говори против Божията истина, но обикновено тези дискусии, независимо дали са словесни или в писмен вид, водят до повече вреда, отколкото до нещо добро. След дискусиата върху проповедника пада голямата отговорност да поддържа интереса на хората. Той трябва да се пази от реакцията, която може да настъпи след голяма религиозна възбуда, и да не се поддава на обезсърчение.

Хората, които не признават така ясните изисквания на Божия закон, обикновено поемат по пътя на беззаконието. Те са били толкова дълго на страната на големия бунтовник в битката му против Божия закон, който е основата на управлението Му на небето и земята, че са добре обучени в този вид дейност. По време на воюването си няма да отворят очите на своята съвест за светлината. Те затварят очи, за да не би да се просветят. Случаят им е толкова безнадежден, колкото беше и при евреите, които не пожелаха да видят дадената им от Христос светлина. Чудните доказателства, които Той им даде за Своето месианство чрез извършените чудеса, изцелението на болни, възкресяването на мъртви и вършенето на дела, които никой човек дотогава не е вършил, вместо да смекчат и покорят сърцата им и да победят нечестивите им предразсъдъци, вдъхнаха в тях сатанинска омраза и злоба, подобни на тези, които Сатана таеше в себе си, когато бе изхвърлен от небето. Колкото по-голяма светлина и по-убедителни доказателства притежаваха, толкова по-силна ставаше омразата им. Те бяха решени да угасят светлината, като умъртвят Христос.

Мразещите Божия закон, който е основата на управлението Му на небето и земята, заемат същата позиция като невярващите евреи. Техните предизвикателства ще следват и пазителите на Божиите заповеди и светлината ще бъде отхвърляна. Съвестта им е била мъртва от толкова дълго и сърцата им са станали така твърди в резултат на това, че са избирали тъмнината пред светлината, щото те смятат, че за да постигнат целта си, проявяват голямо достойнство, като дават лъжливи свидетелства или прибегват до всякакви лъжи и измами – също като евреите, когато отхвърляха Христос. Те твърдят, че целта оправдава средствата. Всъщност разпъват на кръст Закона на Отец така, както евреите разпънаха Христос.

Работата ни е да се възползваме от всяка възможност, за да представяме истината в нейната чистота и простота там, където има желание или интерес да бъдат чути основанията на нашата вяра. Тези, които са размишлявали преди всичко върху пророчествата и теоретичните въпроси от нашата вяра, трябва незабавно да започнат да изучават практическите теми от Библията. Необходимо е да поемат дълбока глътка от извора на Божествената истина. Трябва внимателно да изучават живота на Христос и уроците Му на практическо благочестие, които са дадени за всички, за да бъдат правило за добър живот на тези, които ще повярват в името Му. Трябва да бъдат пропити от духа на този велик Пример и да осъзнават какво означава да имат святия живот на Христови последователи.

Чрез темите и начина Си на проповядване Христос посрещаше нуждите на всякакви хора. Гостуваше на богати и бедни и се запознаваше с интересите и заниманията им, за да може да получи достъп до сърцата им. Учените и най-образованите бяха очаровани от беседите Му, които в същото време бяха толкова ясни и прости, че бяха разбирани дори от най-сеплите хора. Христос се възползваше от всяка възможност, за да разяснява небесните учения и заповеди, които трябваше да станат част от живота им и да ги направят различни от всички останали привърженици на други религии поради святото си и възвишено естество. Тези уроци и Божествени напътствия не се представят пред хората така, както би трябвало. Христовите проповеди дават на вярващия в настоящата истина служител теми, подходящи за почти всички случаи. Ето една тема за изучаване от библейския изследовател. Той не може да си интересува от нея, ако няма в сърцето си Духа на Небесния Учител. Съществуват теми, които Христос е представял на всякакви групи хора. Хиляди човешки същества с разнородни характери и от най-различни социални прослойки бяха привлечени и очаровани от представените им беседи.

Някои проповедници, които отдавна разгласяват настоящата истина, се провалят в работата си. Те са се научили да бъдат борци. Изучили са спорните теми, за да могат да водят дискусии и много обичат да използват тези предварително подготвени теми. Божията истина е ясна, точна и последователна. Тя не си противоречи, отличава се от заблудата и блести от чистота и красота. Нейната последователност е добра препоръка за преценката на всеки ум, който не е изпълнен с упорити предразсъдъци. Нашите проповедници представят предварително подготвени за тях аргументи в полза на истината и ако няма никакви пречки, истината побеждава. Показано ми бе, че в много случаи жалките инструменти приемат славата за спечелената победа и хората, които са по-скоро земни, отколкото духовни, възхваляват и почитат инструмента, без да възвеличават Божията истина, която е спечелила победата.

Тези, които обичат да се впускат в дискусии, обикновено губят своята духовност. Те не се упоават на Бога колкото би трябвало. Предварително подготвят теорията на истината с цел да ударят опонента си като с бич. Неосветените им сърца са приготвили много остри и спорни аргументи, които да бъдат използвани като плущене на камшик, за да дразнят и провокират опонента. Христовият Дух няма участие във всичко това. Тъй като има на разположение убедителни аргументи, спорещият често си мисли, че е достатъчно силен, за да постигне триумф над опонента си, и в резултат на това въобще не допуска Бог да се намеси. Някои от нашите проповедници са превърнали дебатите в своя основна дейност. Когато са сред емоциите, предизвикани от дискусия, те изглеждат уверени, чувстват се силни и говорят със силни думи. Докато трае възбудата, много неща се приемат от хората като нещо добро, макар че сами по себе си те са лоши и са позор за този, който е произнесъл неподобаващи за християнския проповедник думи.

Всичко това оказва порочно влияние върху проповедниците, работещи със святите и възвишени истини – истини, които са ухание за живот или за смърт за слушателите. Обикновено дискусиите подтикват проповедниците да стават самодоволни и издигнати в собствените си очи. Но това не е всичко. Хора, които обичат да спорят, не са годни за пастири на стадото. Те са свикнали да се справят с

опоненти и да говорят иронично, без да могат да влияят на сърца, които са в скръб и имат нужда от утеха. Толкова дълго са размишлявали по спорни въпроси, че са пренебрегнали практическите теми, които интересуват Божието стадо. Почти не познават Христовите проповеди, които са част от християнското ежедневие, нито пък имат особено желание да ги изучават. Те са се издигнали над простотата на делото. Когато са били незначителни в собствените си очи, тогава Бог им е помагал. Божии ангели са им прислужвали и са правили успешни усилията им да убеждават хората в истината. Когато обаче свикват да спорят, често стават груби и недоцялани. Губят интереса си и нежното съчувствие, което винаги трябва да придружават усилията на Христовия пастир.

Спорещите проповедници обикновено не са годни да помагат на стадото, когато то има най-голяма нужда от помощ. Тъй като са пренебрегнали практическата религия в собствените си сърца и живот, те не могат да я представят пред стадото. Ако няма емоции, те не знаят как да работят и сякаш са лишени от силата си. Ако се опитват да говорят, сякаш не знаят как да представят подходяща за случая тема. Когато трябва да представят проповед, която да нахрани Божието стадо, да стигне до сърцата и да ги размекне, те се връщат към някаква стара предъвквана тема и се занимават с предварително приготвени аргументи, които са сухи и безинтересни. По този начин, вместо да носят светлина и живот, те носят тъмнина на стадото и на собствените си души.

Някои от нашите проповедници не успяват да подхранват духовността, а насърчават показното усърдие и дейностите, които са поставени на несигурна основа. В този век има нужда от служители, които се отдават на размисъл, посвещение и вяра, съчетани с работа и усърдие. Двете качества – размисление и посвещение заедно с работа и усърдие, трябва да вървят ръка за ръка.

Спорещите проповедници са най-ненадеждните сред нас, тъй като на тях не може да се разчита, когато се появят трудности в работата. Заведете ги на място, където няма голям интерес и те веднага проявяват липса на смелост, усърдие и заинтересованост. Разчитат толкова на енергията и жизнеността, породени от емоциите на дебата или противопоставянето, колкото пияницата разчита на чашката. Тези проповедници трябва да бъдат преобразени отново. Те имат нужда да пият от непресъхващите щерни, които се пълнят с вода от вечната Канара.

Мисълта за вечния живот на грешниците ръководеше поведението на Исус. Той обикаляше и вършеше добро. Благотворството бе животът на душата Му. Той не само вършеше добро на всички, които идваха да Го молят за милост, но и упорито ги издирваше. Никога не се възгордя от похвалите, нито се обезсърчи и разочарова от укорите. Когато се сблъскваше с най-силно противопоставяне и най-жестоко отношение, Той запазваше смелостта Си. Най-важната беседа, която боговдъхновеното Слово ни е дало, бе произнесена от Христос пред един-единствен слушател. Когато седна до кладенеца да си почине, една самарянка дойде да почерпи вода. Той видя възможност да отвори ума ѝ и чрез нея да отвори умовете на самаряните, които живееха в тъмнина и заблуда. Макар и изтощен, Той представи истините от небесното Си царство, които очароваха тази езичница и я изпълниха с възхищение към Христос. Тя си тръгна и разнесе новината: “Елате да видите един Човек, Който ми каза всичко, което съм направила. Да не би Той да е Христос?”. Свидетелството на тази жена подбуди мнозина да повярват в Христос. Благодарение на нейния разказ мнозина отидоха да Го чуят и повярваха поради словата Му.

Колкото и малък да е броят на заинтересованите слушатели, ако се стигне до сърцето и разумът бъде убеден, те също като самарянката могат да разнесат доклада, който ще събуди интереса на стотици и ще ги подтикне сами да проучат въпроса. Докато се работи на разни места с цел да се събуди интерес, ще има много обезсърчаване. Ако от самото начало изглежда, че там ще има малък интерес, това не е доказателство, че сте объркали задачата си и мястото за проповядване. Ако интересът постоянно се увеличава и хората действат с разбиране и от принципи, а не импулсивно, техният интерес ще бъде много по-здрав и продължителен, отколкото при силни и внезапни емоции, когато чувствата се разпалват от слушането на дебат и от остър спор, представящ двете страни на даден въпрос, за или против истината. По този начин се създава силно противопоставяне, заема се определена позиция и се вземат прибързани решения. Настъпва трескаво състояние на нещата. Липсва обмислянето и преценката. Нека емоциите утихнат или настъпи неодобрение вследствие на неразумни постъпки - и тогава интересът ще замре завинаги. Чувствата и симпатиите на хората са били събудени, но умовете им не са били убедени, нито сърцата им са били съкрушени и смирени пред Бога.

При представянето на непопулярна истина, която изисква тежък кръст, проповедниците трябва да внимават всяка дума да е такава, каквото Бог желае. Думите им никога не трябва да са режещи. Важно е да представят истината в смирение с най-дълбока любов към душите и искрен стремеж към тяхното спасение и да оставят истината сама да реже. Не бива да предизвикват проповедници от други изповедания и да провокират дебати. Не бива да застават в позицията на Голиат, който предизвика армията на Израел. Не Израел предизвика Голиат, а Голиат се възгордя и предизвика Бога и Неговия народ. Предизвикателствата, хвалбите и подигравките трябва да идват от противниците на истината, които действат като Голиат. Нищо от този дух не трябва да се проявява в хората, които Бог е изпратил да провъзгласяват последната вест на предупреждение към един обречен свят.

Голиат се упова на оръжието си. Той ужаси армията на Израел с предизвикателните си и дивашки хвалби, когато се появи с цялото си въоръжение, което му даваше сила. Със смирение и ревност за Бога и за народа си Давид предложи да се срещне със самохвалкото. Саул се съгласи и му предложи собствените си царски доспехи. Давид обаче не се съгласи да ги използва. Той остави настрана царското оръжие, защото не го бе изпитал. Познаваше обаче Бога. И чрез упованието си в Него бе постигнал много победи. Ако бе сложил доспехите на Саул, това щеше да създаде впечатлението, че е воин, а той всъщност бе незначителният Давид, който се грижеше за овцете. Избра няколко камъка от потока и с прашката и тоягата си – единствените му оръжия - тръгна напред в името на Израелевия Бог, за да се срещне с въоръжения воин.

Голиат презря Давид, тъй като приличаше на обикновен младеж, неук във военните дела. Присмя му се и го прокле чрез боговете си. Смяташе, че е обида за достойнството му да се изправи против обикновен голтак, който няма никакво оръжие. Похвали се и каза какво ще направи с него. Давид не се обезпокои за това, че го смятат за по-нисш, нито се уплаши от ужасните заплахи, а само отговори: “Ти идваш против мен с меч, копие и сулица; а аз идвам против теб в името на Господа на Силите, Бога на израелевите войски, върху които ти хвърли презрение”. Каза, че в името на Господа ще направи с него

точно това, което Голиат възнамерява да направи с Давид. “Да познаят всички хора, събрани тук, че Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа и Той ще ви предаде в нашите ръце.”

Нашите проповедници не бива да отправят предизвикателства и да провокират спорове. Нека предизвикателствата идват от страната на противниците на Божията истина. Показано ми бе, че брат К и други служители действат твърде подобно на Голиат. И когато провокират дискусии, имат упование в предварително подготвени аргументи точно както Саул искаше Давид да се довери на своето оръжие. Не се уповават на Израелевия Бог, подобно на смирения Давид, и не са Го направили своя сила. Тръгват напред уверени и самохвални като Голиат, като възвеличават себе си, без да се скрият зад Исус. Знаят, че истината е силна и затова не смиряват сърцата си и не се доверяват на Бога, за да даде победа на истината. Самозабравят се, губят равновесие и често дискусиите не са успешни. Последиците са вредни както за собствените им души, така и за душите на други хора.

Показано ми бе, че някои от младите ни проповедници придобиват страст за дискусии и че ако не осъзнаят опасността, това ще бъде капан за тях. Показано ми бе, че брат Л е в голяма опасност. Той обучава ума си в погрешна посока. Има опасност да се издигне над простотата на делото. Когато му предложат “сауловите доспехи”, би могъл – стига да притежава мъдростта на Давид - да ги остави настрана, тъй като не ги е опитал, и по този начин да се възстанови, преди да е отишъл прекалено далеч. Тези млади проповедници трябва да изучават практическите учения на Христос, както и теорията, и да се учат от Господа, за да имат от Неговата благодат, от Неговата кротост и от Неговото смирение. Ако, подобно на Давид, бъдат поставени в ситуация, при която Божието дело наистина изиска от тях да се срещнат с човек, отправящ предизвикателства към Израел, и ако тръгнат напред с Божията сила, като разчитат единствено на Него, Той ще им помогне и ще направи така, че делото Му да триумфира. Христос ни е дал пример. “Но архангел Михаил, когато в борба с дявола се препираше за Моисеевото тяло, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, а каза: “Господ да те смъмри”.

Веднага след като изостави позицията си и се принизи дотам, че с комичните си забележки да предизвика смях над опонента си, или когато е ироничен и остроумен и му се присмива, проповедникът прави точно това, което Спасителят на света не се е осмелил да направи. Той застава на сатанинска почва. Проповедниците, които спорят с противници на Божията истина, не се срещат просто с хора, а със самия сатана и с войнството му от зли ангели. Сатана наблюдава и търси възможност да се възползва от проповедници, които пропагандират истината. Когато престанат да се уповават единствено на Бога и думите им не съответстват на Христовия дух и любов, Божиите ангели не могат да ги укрепват и просвещават. Оставят ги на собствената им сила и злите ангели ги обгръщат с тъмнина. Поради тази причина опонентите на истината понякога имат предимство и дискусиите създават повече вреди, отколкото ползи.

Божиите служители трябва да стоят по-близо до Него. Братята К, Л, М и Н трябва да се стремят към лично благочестие, а не към насърчаване на желанието за дебати. Те би трябвало да станат пастири на стадото, а не да се подготвят за създаване на възбуда, като си играят с емоциите на слушателите. Има опасност тези братя да разчитат повече на своята популярност и успехи сред хората като остроумни

оратори, а не да се стремят да станат смирени и верни работници и кротки, посветени последователи на Христос.

25. Опасности и задължения пред младите

Послание към двама младежи

През миналия декември ми бяха показани опасностите и изкушенията за младите. Двамата помлади синове на брат О трябва да бъдат преобразени. Необходимо е те всеки ден да умират за собственото АЗ. Павел, верният апостол, имаше ежедневно духовно преживяване. Той заяви: “Всеки ден умирам”. Точно от това имат нужда тези млади хора. Има опасност да пренебрегнат сегашните си задължения и образованието, което е жизненоважно за практическия им живот. Те смятат, че образованието, получено от книги, е най-важното нещо, което ще им помогне да имат успех в живота.

Тези млади хора имат домашни задължения, които обаче пренебрегват. Не са не научили да изпълняват задачи и да поемат домашните отговорности, какъвто е техният дълг. Имат вярваща и практична майка, носеща много бремена, които децата ѝ не би трябвало да позволяват тя да поема върху раменете си. По този начин те не ѝ оказват почит. Не споделят и товара на баща си, какъвто е техният дълг, нито го почитат, както е редно. Следват склонностите си, а не дълга. Егоисти са в живота си, тъй като избягват трудностите и труда. Не са получили ценния опит, от който не могат да си позволят да бъдат лишени, ако искат да имат успех. Не са осъзнали колко е важно да бъдат верни в малкото, нито са почувствали че имат задължение към родителите си да бъдат честни, всеотдайни и изпълнителни в ежедневните си житейски задължения. Те се издигат над обикновените клонове на познанието, така необходимо за човешкия живот.

Ако тези младежи искат да бъдат благословение където и да било, първо трябва да започнат от своя дом. Ако се поддават на склонностите си, а не се ръководят от внимателно взети решения чрез здрав разум и просветена съвест, не могат да бъдат благословение за обществото или за дома на баща си и перспективите им за този свят и за бъдещия ще бъдат под въпрос. Много младежи получават впечатлението, че ранните години от живота им не са предназначени за труд, а за губене на време в игри, закачки, шеги и глупави прищевки. Докато се занимават с глупости и с удовлетворяване на сетивата си, някои не мислят за нищо друго, освен за задоволяване на своите прищевки. Желанието им за забавления, любовта им към компании, към глупаво бърборене и смехове се увеличава, колкото повече се отдават на тези неща, и те загубват насладата от сериозното в живота. Домашните задължения им изглеждат скучни. Няма достатъчно нови неща, които да задоволяват умовете им и те стават неспокойни, сръдливи и раздразнителни. Тези младежи трябва да осъзнават, че са длъжни да правят

дома щастлив и радостен. Необходимо е да внасят светлина в него, а не да хвърлят сянка чрез ненужните си оплаквания и прояви на недоволство.

Тези млади хора трябва да помнят, че са отговорни за всички предоставени им привилегии и ще дават отчет за начина, по който използват времето и способностите си. Може би ще попитат: “Не трябва ли да има развлечения и забавления? Нима трябва само да работим, да работим и пак да работим, без да имаме никакво разнообразие?”. Всяко развлечение, на което могат да се отдадат, като с вяра се помолят за Божието благословение, не е опасно. Но всяко забавление, което ги прави негодни за лична молитва, за посвещение пред молитвения олтар или за участие в молитвено събрание, излага на опасност душата им. Промяната от изтощаващия силите физически труд може да бъде много полезна за известно време, за да могат после отново да се заемат с работа и да полагат много по-успешни усилия. Пълният покой може да не е необходим или дори да доведе до лоши резултати, що се отнася до физическите им сили. Дори когато са изтощени от един вид труд, не бива да пропиляват скъпоценни моменти. Тогава може да се стремят към нещо не така изнурително, но което ще бъде благословение за майката и сестрите им. Когато им помагат, като поемат върху себе си най-трудната част от работата, ще открият тези забавления, които са ръководени от принципи и им дават истинско щастие. Така тяхното време няма да е пропиляно за незначителни неща или за егоистично задоволяване на прищевките. Могат винаги да използват времето си по най-добрия начин и постоянно да се освежават от промяната на дейностите, но въпреки това да изкупват времето, така че всеки момент да бъде от полза.

Смятате, че най-важното нещо е да получите образование в науките. Невежеството не е добродетел и знанието не пречи на християнското израстване. Ако се стремите към образование, ръководени от принципи, ако имате правилна цел пред себе си и осъзнавате задължението си пред Бога да използвате всички способности за вършене на добро за хората и за Божия слава, образованието ще ви помогне да постигнете всичко това. То ще ви помогне да използвате дадените ви от Бога сили и да ги употребявате, за да Му служите.

Млади хора, ако някога получите толкова много знания, но не успеете да ги използвате на практика, значи сте се провалили. Ако по време на получаване на образованието си бъдете така погълнати от учението, че пренебрегнете молитвата и духовния живот и станете небрежни и безразлични към битката на душите си, ако престанете да се учите в Христовото училище, значи продавате първородството си “за паница леща”. Нито за миг не бива да губите от поглед целта, поради която получавате образование. Трябва така да развивате и насочвате способностите си, че да бъдете полезни за другите и да сте благословение за тях съразмерно с вашите умения. Ако чрез получаването на знания увеличавате любовта си към личното АЗ и започнете да намирате оправдания, за да не поемате отговорности, тогава би било по-добре да минете без образование. Ако обичате книгите и ги превръщате в идоли и допускате те да застанат между вас и вашите задължения, така че да изпитвате неохота да оставите учението и четенето, за да свършите някаква работа, тогава би трябвало да ограничите желанието си да учите и да започнете да подхранвате в себе си любов към вършене на тези неща, които сега не ви интересуват. Този, който е верен в малкото, ще бъде верен и в голямото.

Трябва да подхранвате в себе си любов и привързаност към своите родители и към вашите братя и сестри. “Бъдете мили един към друг като към близки роднини, с братска обич; изпреварвайте да си отдавате почит един на друг. В усърдието си не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа. Радвайте се в надеждата, в скръб бъдете твърди, в молитва – постоянни. Помагайте на светиите в нуждите им; стремете се към гостолубие.” Млади хора, не можете да си позволите да пожертвате вечността поради учението. Вашите учители може да ви стимулират чрез похвали и вие да се заблудите относно уловките на Сатана. Може да бъдете водени стъпка по стъпка към търсене на превъзходство и получаване на одобрение, но познанието ви върху духовния живот и практическата религия ще стават все по-слаби. Имената ви ще стоят в лоша светлина пред святите ангели, пред Твореца на Вселената и пред Христос, Величието на небето. Срещу тях ще бъдат записани вашите грехове, грешки, неуспехи, немарливост и такова невежество в духовната област, че Отец и Неговият Син – нашият застъпник Исус – и служещите ангели биха се срамували да ви имат за Божии чеда.

Когато посещавате училище, вие сте изложени на най-различни изкушения, на които не бихте били подложени у дома, в бащината си къща, под грижите на богобоязливи родители. Ако вие сами се молите, докато сте у дома, по два или три пъти на ден за благодат да избегнете покварата в този свят, ще трябва да се молите много по-усърдно и неуморно, когато сте в училището, изложени на изкушенията и на омърсяващи влияния, типични за учебните заведения в този пропаднал век, тъй като заобикалящата среда е много по-неблагоприятна за формирането на християнски характер.

Тези младежи нямат достатъчно силен християнски характер. Това важи най-вече за А. О. Той не е укрепен и вкоренен в истината. Държи се така слабо за Бога, че не получава сила и светлина отгоре, а насъбира тъмнина в душата си. Слуша думи на неверие толкова често и се интересува толкова малко от истината, че не е подготвен да обясни основанията за своята надежда. Нестабилен е като тръстика, разлюлявана от вятър. Добър е по сърце, но обича забавленията, безделието и общуването с младите си приятели. Подхранвал е тези наклонности, като е жертвал вечните интереси на душата си. Важно е, братко мой, да избягваш прекалено близкото общуване с невярващи младежи. Нагласата на ума и сърцето ти, както и практическите житейски задължения, изискват да прекарваш голяма част от времето си в обществото на тези, чиито думи и вяра ще увеличават твоята вяра и любов към истината.

Опитвал си се да отхвърлиш ограниченията на вярата и истината, но не си се осмелил да бъдеш смел в неверието си. Твърде често сам си избирал лекомислието на света и общуването с хора, които са премахнали религията от живота си. Във всичките си намерения и цели си бил част от тези, които презират истината. За да убиваш времето, ти си подхранвал дух на лекомислие, който ти е нанесъл голяма вреда, като е притъпил съвестта ти. Обичаш похвалите. Ако ги спечелиш честно, това не е толкова греховно, но има опасност да заблуждаваш себе си и другите. Трябва много да се пазиш по този въпрос и да направиш така, че да си извоюваш одобрението, което ти се дава. Ако си одобрен поради твърдите си принципи и морал, това е печалба за теб. Но ако те глезят и ласкаят, защото можеш да произнасяш впечатляващи речи и да правиш остроумни забележки и защото си жизнерадостен, весел и остроумен, а не поради интелектуалните ти и морални качества, тогава разумните, благочестиви мъже и жени ще гледат на теб като на обект на състрадание, а не на завист. Трябва да се пазиш от ласкателства.

Ако някой е толкова глупав, че да те ласкае, това означава, че не може да бъде твой приятел. Истинските ти приятели ще те предупреждават, ще те умоляват и ще укоряват недостатъците ти.

Отворил си ума си за тъмното неверие. Затвори го със страх от Бога. Изследвай доказателствата, стълбовете на нашата вяра и се дръж за тях, без да се пускаш. Имаш нужда от доверие в настоящата истина, защото тя ще бъде твоята котва. Истината ще придаде на характера ти сила, ефикасност и благородно достойнство, което ще вдъхва уважение у околните. Насърчавай в себе си трудолюбието. Имаше сериозни пропуски в тази област. Ти и брат ти имате блестящи идеи за постигане на успех, но помнете, че единствената ви надежда е в Бога. Понякога може да изглежда, че имате блестящи перспективи, но надеждите, които ви издигат над обикновените и смирени домашни задължения и над религиозния дълг, ще ви доведат до неуспех. Вие, мои скъпи млади приятели, трябва да смириете сърцата си пред Бога и да придобиете богат и ценен опит в християнския живот, като се стремите да опознавате Господа и да бъдете благословение за другите чрез ежедневния си живот на безукорна чистота, благородство, усърдие в изпълнението на християнските задължения и на ежедневната работа. Имате задължения у дома. Трябва да носите отговорности, които досега сте избягвали.

Ще жънете това, което сте посели. Сега тези младежи сеят семето. Всяка постъпка, всяка изречена дума е семе за добро или за зло. Каквото е семето, такава ще бъде жетвата. Ако се отдавате на лъстиви и извратени страсти или задоволявате апетита или наклонностите на неосветените си сърца; ако подхранвате в себе си гордост или имате погрешни принципи и навици на леност и поквара, ще жънете богата жетва на съжаление, срам и отчаяние.

Божии ангели се опитват да подтикнат тези младежи да извикат искрено към Господа: “Бъди Ти мой Водител в младостта ми!”. Канят ги и се стремят да ги отклонят от уловките на Сатана. Небето може да е тяхно, ако се опитат да го получат. Короната на безсмъртната слава ще бъде тяхна, ако отдадат всичко на Бога.

26. Себелюбиви проповедници

Братко С, влиянието ти не е такова, че да кара хората да уважават делото на настоящата истина. Ако беше осветен от истината, която проповядваш на другите, щеше да бъдеш многократно по-полезен за Божието дело, отколкото си сега. Разчиташ прекалено много на създаването на емоции и без тях нямаш почти никаква смелост. Голямата възбуда и сензациите са твоята сила, слава и успех като работник, но те не са угодни на Бога. Работата с подобни методи рядко е такава, за каквато си даваш толкова високи оценки.

Сериозното проучване разкрива, че рядко има повече от няколко снопа, които да бъдат събрани след подобни особено емоционални събрания. И въпреки всички минали преживявания, не си се научил да променяш метода си на работа. Ти бавно научаваш как да оформяш бъдещата си работа по такъв

начин, че да избягваш стари грешки. Причината е, че подобно на пияницата ти обичаш стимула на тези емоционални събрания; копнееш за тях както пияницата жадува за чаша питие, което да събуди отпадналото му тяло. Дебатите, които създават възбуда, погрешно се възприемат като ревност за Бога и като любов към истината. Ти си почти лишен от Божия Дух, за да можеш да работиш със собствени усилия. Ако Бог е с теб в твоите действия и ако си заинтересован от душите и имаш мъдростта да се справяш разумно с тези емоционални събрания, за да вкарваш души в Христовото царство, щеше да видиш плодовете на своята работа и Бог би бил прославен. Душата ти би трябвало да гори в духа на истината, която представяш пред другите. Ако се трудиш да убеждаваш души в изискванията на Божия закон и ги учиш на покаяние спрямо Бога и на вяра в Христос, това би било само началото на твоята работа. Често обаче представяш извинения, за да не я завършиш и да оставиш тежко бреме върху други, които трябва да довършат започнатото от теб. Казваш, че не си способен да завършваш работата. В такъв случай, колкото по-скоро се научиш да носиш товара на пастир на стадото, толкова по-добре.

Като истински пастир, трябва да се учиш на дисциплина, за да работиш с хората и да даваш на всеки от Божието стадо храна навреме. Трябва да си внимателен и да усвояваш практически теми, в чиито дух да вникваш и които да представяш ясно и въздействащо пред хората в правилното време и място според техните нужди. Не си изцяло подготвен от боговдъхновеното Слово, за да имаш добри дела. Когато стадото има нужда от духовна храна, ти често им представяш някаква тема, основаваща се на аргументи, която е толкова “подходяща” за случая, колкото са тържествените слова на национални чествания. Ако изпиташ себе си и получиш познания върху темите, които Божието слово ти е дало в изобилие, би могъл да укрепваш Господнето дело, като храниш стадото с подходяща храна, която ще дава духовно здраве и сила според нуждите им.

Имаш все още да учиш работата на истинския пастир. Когато проумееш това, Божието дело ще легне върху плещите ти с такава сила, че няма да имаш желание да се закачаш и шегуваш и да се впускаш в лекомислени и фриволни разговори. Христовият служител, който гледа сериозно на делото и осъзнава възвишения характер и светостта на мисията си, няма да е склонен да бъде лекомислен и лековат по отношение на хората от църквата на Бога.

Истинският пастир се интересува от всичко свързано с благосъстоянието на стадото, като го храни, води и защитава. Той проявява мъдрост в поведението си и показва нежна загриженост към всички, като е любезен и състрадателен най-вече към изкушаваните, страдащите и отчаяните. Вместо да проявиш съчувствие към тази група хора, както го изискват техните немощи, ти, братко мой, ги отбягваш, а в същото време сам изискваш съчувствие от другите. “Също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.” “Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил.” “Но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците.” “Обаче ние, силните, сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си. Нека всеки от нас угажда на ближния си за негово добро, за негово назидание. Понеже и Христос не угоди на Себе Си, но както е писано: “Укорите на онези, които укоряваха Теб, паднаха върху Мен.”

Не е работа на евангелския служител да господарува над Божието наследство. Необходимо е със смирен ум, доброта и търпение да умолява, да укорява и изобличава с писаното Слово. Как могат да се съпоставят горещитираните библейски текстове с изминалия ти живот? През почти целия си живот ти си подхранвал в себе си егоизма. Ожени се за жена със силна и непоколебима воля. По природа тя бе голяма егоистка. И двамата обичате личното АЗ. Когато се събрахте, това не помогна на нито един от вас, а само увеличи опасностите и за двамата. Никой от вас не беше съвестен, нито имаше страх от Бога. Самолюбието и себеугаждането са ръководните ви принципи. И двамата сте така малко посветени на Бога, че никой от вас не може да е от полза другия. И двамата желаете да вървите по своя път; искате да ви галят, хвалят и прислужват.

Господ видя в каква опасност се намирате и многократно ви изпрати предупреждения чрез Свидетелствата. Каза ви, че вашата вечност е застрашена, ако не преодолеете себелюбието си и не съобразявате волята си с Божията воля. Ако се бяхте вслушали в Господните съвети и предупреждения, ако се бяхте обърнали кръгом и бяхте направили цялостна промяна, съпругата ти сега нямаше да е в капана на неприятеля, оставена от Бога да вярва в сатанинските измами. Ако бе последвал дадената ти от Бога светлина, сега щеше да си силен и пълноценен работник в Божието дело, надарен да постигне десетократно повече от това, на което си способен сега. Станал си слаб, защото не си опазил светлината. Само от време на време различаваш гласа на истинския Пастир от този на непознатия. Тъй като не си ходил в светлината, това е довело тъмнина над теб. Имаш парализирана съвест, защото често си я накърнявал.

Съпругата ти не вярваше и не следваше светлината, която Господ в милостта Си ѝ изпрати. Тя презря укорите и сама затвори вратата, през която Божият глас можеше да се чуе, за да ѝ даде съвет или предупреждение. Сатана бе доволен и не остана нищо, което да го възпре да не ѝ се натрапи и чрез своите приятни и ласкателни измами да я направи пленник на своята воля.

Господ ти даде свидетелство, че твоята съпруга е пречка в работата ти и че не трябва да те придружава, освен ако нямаш най-убедително доказателство, че е преобразена, променена и с обновен ум. След това реши, че имаш извинение да искаш дом. Направи това свидетелство свое оправдание и започна да работиш съобразно с него, макар че нямаше нужда от собствен дом. Съпругата ти имаше задължения към своите родители, които бе пренебрегвала през целия си живот. Ако бе приела това отдавна пренебрегнато задължение с радостен дух, сега нямаше да е пленник на Сатана, за да върши неговата воля и да покварява сърцето и душата си, като му служи.

Нуждата ти от дом бе въображаема, подобно на голяма част от предполагаемите ти нужди. Ти получи дома, който желаше поради своя егоизъм, и настани съпругата си удобно в него. Но Бог ѝ приготви едно последно изпитание. Болестта на майка ѝ бе от такова естество, че щеше да предизвика съчувствие в сърцето ѝ, ако то не бе напълно омърсено и закоравяло от себелюбие. Това Божие изпитание не събуди любовта на дъщерята към нейната страдаща майка. Нямаше домашни грижи, които да ѝ пречат, нито деца, с които да споделя своята любов. Вниманието ѝ бе насочено единствено към жалкото ѝ лично АЗ.

Тежестта на задълженията, които баща ѝ трябваше да понесе, бе толкова голяма за неговата възраст и здравословно състояние, че той бе повален от сериозно заболяване. Ако дъщерята все още имаше поне едно чувствително кътче в сърцето си, щеше да осъзнае и да изпълни своето задължение да сподели бремето на сестра си и на нейния съпруг. Тя обаче показва чрез безразличието си и чрез избягването на всякакви грижи и товари, че сърцето ѝ е непробиваемо като камък.

Не бе никак добре, че е близо до родителите си и в същото време проявява безразличие към тях. Брат С бе егоист също като жена си и затова ѝ нареди веднага да се върне при него. Как Божиите ангели, нежните, състрадателни, любящи и помагачи ангели погледнаха на тази постъпка? Дъщерята остави непознати хора да полагат нежните грижи, които тя би трябвало да споделя с готовност с обременената си сестра? Ангелите погледнаха с удивление и мъка към сцената и се отдалечиха от тази себелюбива жена. Зли ангели заеха мястото им и тя бе хваната в плен от Сатана. Стана проводник на лукавия и започна да пречи на съпруга си. Работата му вече нямаше никаква стойност.

Божието дело би било на по-високо ниво в _____, ако бе направено последно усилие, тъй като работата там не бе завършена. Създаден бе интерес, който обаче спадна, без да има възможност отново да бъде събуден. Искам от теб, брат С, да сравниш цитираните по-рано библейски текстове за работата и служенето на Христос с твоето поведение по време на дейността ти като служител на евангелието, и то във връзка със споменатия от мен случай. Задължението ти бе съвсем ясно и не би се стигнало до грешка, ако твоите съвест и чувства не бяха парализирани от така дългото идолопоклонство пред личното ти АЗ.

Тъй като остави родителите си в страданията им, когато имаха нужда от помощ, църквата бе длъжна да поеме това бреме и да бди над страдащите членове на Христовото тяло. Чрез това безсърдечно пренебрежение ти си навлече Божието неодобрение. Бог не подминава такива неща. Те са записвани от ангелите. Той не може да благослови тези, които вървят против най-ясните задължения, дадени в Словото Му – задълженията на децата към родителите. Децата, които смятат, че подобно на теб нямат дълг към земните си родители, няма да проявяват дължимото уважение и към Небесния си Баща; няма да Го почитат и няма да зачитат поставените от Него задължения. Ако не проявяват уважение и почит към земните си родители, няма да уважават и обичат своя Създател. Когато пренебрегна родителите си, съпругата ти наруши петата заповед от Декалога: “Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог”. Това е първата заповед с обещание. Онези, които не почитат родителите си, не бива да очакват, че ще бъдат съпътствани от Божиите благословения. Имаме задължения към своите родители, които не можем да отхвърлим или да се отнасяме лекомислено към тях. Децата, които не са били възпитавани и контролирани в детството си и им е било разрешено егоистично да се стремят към избягване на отговорностите, стават безсърдечни и не зачитат нуждите на родителите си, които са ги отгледали от бебешка възраст.

Брат С, самият ти си егоист и избягваш своите задължения. Изискваш внимание и грижи, но не се отблагодаряваш по същия начин. Ти си себелюбив и взискателен. Често си бил неразумен и си създавал трудности на съпругата си. И двамата сте неосветени и удивително себелюбиви. Не сте направили

почти никакви жертви в името на истината. Ти и съпругата ти избягвате отговорностите и искате да ви се прислужва, вместо да се стремите да не натоварвате хората.

Ако получат гостоприемство от своите братя и приятели, Христовите служители трябва да се чувстват длъжни да оставят благословение върху семейството, като насърчават и укрепват неговите членове. Не бива да пренебрегват задълженията си на пастори, когато правят посещение от дом на дом. Трябва да се запознават с всички членове на семейството, за да разберат духовното им състояние, както и да прилагат различни методи, които да отговарят на различните нужди. Когато проповедник носи тържествената вест на предупреждение към света и получава гостоприемство от приятели и братя, но пренебрегва задълженията си са пастир на стадото и не внимава в поведението си, като захваща лекомислени разговори с младите, започва да се закача и шегува и да разказва анекдоти, за да предизвика смях, тогава става недостоеен да е служител на евангелието и има нужда от ново преобразяване, преди да му се повери грижата за овцете и агънцата. Проповедниците, пренебрегващи задълженията си на пастири, доказват, че не са осветени от истините, които представят на другите, и не бива да бъдат издържани като работници в Господнето лозе, докато не получат по-възвишено разбиране за светостта на работата на Христовия служител.

Когато има само вечерни събрания, остава много време, което може да се използва с голям успех за посещаване на домове и срещи с хората. Ако имат добрите качества на Духа и подражават на великия Пример, Христовите служители ще получат достъп до сърцата и ще спечелят души за Христос. Някои проповедници, които разнасят последната вест на милост, са прекалено дистанцирани. Те не се възползват от възможностите за спечелване доверието на невярващите чрез добро поведение, несебелюбив интерес към тях, доброта, търпение, смирение, уважение и любезност. Тези плодове на Духа ще имат много по-голямо влияние от проповедите им, които не са съпроводени от работа с всеки отделен член в семействата. Проповядването на силни и целенасочени истини пред хората и съпътстващата лична дейност от дом в дом, за да се подпомогне работата от амвона, ще увеличат до голяма степен доброто влияние и много души ще бъдат обърнати към Истината.

Някои от проповедниците имат прекалено малко задължения и избягват личната работа и отговорностите. Затова не смятат, че имат такава нужда от Бога, каквато биха изпитвали, ако поемаха отговорностите, изисквани от Божието дело и от вярата ни. Когато трябва да се поемат задължения в делото и когато започнат да възникват трудности, това би ги накарало да живеят по-близо до Бога, да Му имат доверие, да поверят пътищата си на Него и с вяра да искат помощта, която единствено Той може да им даде. Тогава чрез вяра ще могат да получават ежедневни духовни опитности, които са изключително ценни за служителите на евангелието. Работата на проповедниците е по-сериозна и свята, отколкото те обикновено си представят. Необходимо е те да носят със себе си свято влияние. Бог изисква от хората със свята служба да бъдат личности, които са ревностни за Божието дело. Основната им грижа трябва да е спасението на душите. Брат С, ти не си се почувствал като пророк Йоиил: “Нека плачат свещениците, служителите Господни, между преддверието на храма и олтара и нека кажат: “Пощади, Господи, народа Си и не предавай наследството Си на позор!” “Онзи, който излиза с плач, когато носи мерата семе, той непременно с радост ще се върне, като носи снопите си”.

Брат С, беше ми показано колко голям контраст има между изискванията на Божието слово и твоето поведение. Ти си небрежен в думите и поведението си. Овцете са били обременени с грижи за пастира, за да го предупреждават, укоряват, умоляват и да плачат над неразумното му поведение, макар че когато е приел тази длъжност, той е приел да бъде Божи говорител. Въпреки това той се грижи много повече за себе си, отколкото за тях. Ти не си осъзнал, че носиш отговорност за душите! Не си започнал да работиш с плач и молитва за преобразяването на грешниците. Ако го бе направил, би посял семена, които биха поникнали след много дни и биха дали плод за Божия слава. Ако няма какво да направиш край камината чрез разговори и молитви със семействата, тогава би трябвало да проявиш трудолюбие и да се научиш да вършиш нещо полезно.

Ти и съпругата ти бихте могли да си спестите много неприятни ситуации и да бъдете много по-радостни и щастливи, ако не бяхте проявявали толкова силно желание за лични удобства и бяхте съчетавали физическата работа с ученето. Мускулите ти са направени, за да бъдат употребявани, а не за да бездействат. Бог даде на Адам и Ева в Едем всичко, от което те имаха нужда. Въпреки това техният Небесен Отец знаеше, че имат нужда и от работа, за да бъдат щастливи. Ако ти, брат С, отделяше известно време всеки ден в упражняване на мускулите си, като съчетавах работата с ученето, умът ти би бил по-уравновесен, мислите – по чисти и по-възвишени, а сънят ти щеше да е по-добър и здравословен. Главата ти нямаше да е така обърквана и глупава поради затлачения мозък. Мислите ти за святата истина биха били по-чисти, а моралът ти – по-устойчив. Ти не обичаш труда. Би било много по-добре за теб да упражняваш физиката си всеки ден, защото по този начин ще ускориш дейността на застоялата си кръв и ще можеш да понасяш трудностите и немощите.

Не бива да пренебрегваш усърдното учене, но трябва да се молиш за светлина от Бога, за да отвори ума ти за **съкровищата на Словото Си** и ти да **бъдеш съвършено приготвен за всяко добро дело**. **Никога няма да стигнеш до състояние, при което да не е необходимо да бдиш и да се молиш усърдно, за да победиш изкушенията**. **Ще трябва постоянно да се стремиш да оставиш личното АЗ на заден план**. **Изграждаш си навика да се поставяш на преден план и постоянно да говориш за трудностите в семейството си и за лошото си здраве**. **Самият ти си в центъра на разговорите си с другите и по този начин пречиш на Спасителя**. **Трябва да забравиш за личното “аз” и да се скриеш зад Исус**. **Нека скъпият Спасител бъде възвеличен, а твоето “аз” да се скрие**. **Когато видиш и осъзнаеш слабостта си, ще разбереш, че в теб няма нищо достойно**. Хората не само се отегчават, но и се отвращават от предисловията ти към темите. Всеки път, когато говориш пред тях и споменавах за семейните си трудности, ти се смалявах в техните представи и им давах повод да подозират, че не всичко с теб е наред.

Имаш примера на проповедници, които са се величаели и са копнеели за похвали. Те са били галени и ласкани от неразумни хора, докато накрая са станали горди и самодоволни и поради своето упование в собствената си мъдрост са претърпели крушение във вярата. Те са смятали, че са толкова популярни, щото могат да постъпват както си искат и въпреки това да запазят популярността си. Ти си на същото мнение. Когато поведението на Христовия служител дава на клюкарите факти за разискване и моралът му бъде поставен под въпрос, той не бива да нарича това “завист” или “клевета”. Трябва да

внимаваши в каква насока се плъзгат мислите ти, тъй като от мислите се оформят навици, които могат да доведат до твоето падение. Отбележи си поведението на кои хора те отвращава и не прави първата стъпка в пътя, по който те вървят.

Ти си толкова самодоволен, така заслепен и заблуден от Сатана, че не можеш да осъзнаеш слабостта и многобройните си заблуди. “А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон. А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. Да не ставаме тщеславни, един друг да не се дразним и да не си завиждаме един на друг.”

Показани ми бяха мисионските полета. Малки и големи градове и села – навсякъде трябва да се чуе вестта на предупреждение. Всички трябва да бъдат проверени и изпитани от вестта на настоящата истина. Има много за вършене, но работниците, които навлизат в тези полета, трябва да са със здрав разум, способни да работят с хората. Необходимо е да проявяват търпение, доброта и любезност и да се боят от Бога.

Често печелиш доверието на слушателите си, но ако в резултат на небрежно поведение и неразумни постъпки или чрез строг и надменен дух губиш доверието им, това ще навреди на Божието дело повече, отколкото ако не бяха положени никакви усилия. Много се вреди на Божиата кауза от проповедници, които действат импулсивно. Някои се дразнят лесно и постоянно се вълнуват. Ако бъдат обидени, веднага отвръщат. Сатана ликува, когато постъпват по този начин. Враговете на истината триумфират над слабостта на Христовия служител, защото той става укор за делото на настоящата истина. Онези, които проявяват слабости на характера, не представят вяроно истината и служителите на нашата вяра. Неблагоразумието на един проповедник хвърля сянка на съмнение върху всички и създава големи трудности за идващите след него.

Брат С, когато навлезеш в ново мисионско поле, ти обичаш да представяш словесни аргументи, тъй като си обучил ума си за този вид работа. Усилията ти обаче не са и с една десета толкова полезни, колкото биха били, ако се бе научил от опит как да преподаваш практични теми. Трябва да станеш ученик в Христовото училище, за да получиш опит в практическото благочестие. Когато притежаваш спасителната сила на истината в собствената си душа, ще храниш Божието стадо със същите истини, които са изпълнили сърцето ти с радост в Бога. Практическото и доктриналното трябва да са съчетани, за да бъдат сърцата убеждавани да се поддадат на истината, след като са получили неопровержимите доказателства. Христовите служители трябва да подражават на примера на Учителя в своя начин на работа. Важно е винаги да посочват на хората – по-най-добрия и разбираем начин – необходимостта от практическо благочестие, както и да ги учат – също по подобие на Спасителя – да спазват принципите на правдата в ежедневиия си живот. Хората в популярните църкви не получават храна от свещенослужителите и душите им копнеят за храната, която дава сила и духовен живот.

Животът ти не е бил белязан със смирение на ума и с кротост в поведението. Обичаш Бога на думи, но не и на дело и в истина. Достоинството ти лесно бива наранено. Проповедниците трябва първо да усецат осветяващото влияние на истината в собствените си сърца и в живота си и едва тогава

проповедите им от амвона ще бъдат подсилени от примера, който дават извън църквата. Те трябва да се смирят и осветят, преди Бог да постави особен знак върху дейността им.

Допусна да се изплъзне златната възможност за събиране на жетва от души, тъй като за Бога бе невъзможно да работи заедно с теб поради неосветеното ти сърце. Духът ти не бе чист пред Този, Който е въплъщение на чистотата и светостта. Ако гледаш благосклонно на беззаконието в сърцето си, Господ няма да чува молитвите ти. Нашият Бог е ревнив Бог. Той знае мислите, въображението и уловките на сърцето. Следвал си своя собствен разум и си претърпял жалък провал там, където би могъл да имаш успех. Прекалено много е заложено в тази работа, за да си позволиш да я вършиш небрежно или безразсъдно. Душите са изпитвани въз основа на важната и вечна истина. Това, което можеш да кажеш или да направиш, оказва влияние върху тяхното решение за или против истината. Когато трябваше да се смиряваш пред Бога, да Го молиш да работи заедно с теб и да мислиш за значимостта на делото и за стойността на душите, ти предпочиташе да си в компанията на млади дами, без да вземаш под внимание свящото си служене за Бога и длъжността си на проповедник на Христовото евангелие. Ти стоеше между живото и мъртвото, но въпреки това се захващаше с повърхностни и лековати разговори, с шеги и закачки.

Възможно ли бе служещите ангели да останат около теб и да ти дават светлина и сила? Във времето, когато трябва да се стремиш да намираш начини и средства за просвещаване на умовете на хората, живеещи в заблуда и тъмнина, ти си създаваш удоволствия и проявяваш егоизъм, поради което не можеш да се заемеш с работата, която всъщност не ти се нрави. Ако нашите становища са критикувани от личности, които проучват по-дълбоко, ти не проявяваш никакво търпение към тях. Често им даваш кратки и груби отговори, сякаш не им е работата да изследват, а трябва да приемат всичко за истина, без сами да се убедят. В проповедническата си работа ти си отблъснал много души от истината чрез на отношението си към тях. Не винаги си груб и недостъпен. Когато имаш настроение, намираш време да отговаряш на въпросите искрено, но често си нелюбезен, придирчив и се дразниш и цупиш като дете.

Скритото злато и вавилонската дреха обезпокоиха целия израелев стан. Божието неодобрение падна върху хората поради греха на един човек. Хиляди бяха убити на бойното поле, тъй като Бог не желаше да благослови народа, сред който имаше само един грешник – само един, който бе пренебрегнал словото Му. Грешникът не заемаше свята длъжност, но въпреки това Бог не можеше да излезе на бой заедно с израелевата войска, докато в стана имаше скрити грехове.

Въпреки предупреждението на апостола да се въздържа от всяко зло, някои упорстват в нехристиянското си поведение. Бог изисква хората Му да са святи, да стоят настрана от делата на тъмнината, да бъдат чисти по сърце и живот и неопетнени от света. Чрез вяра в Христос те са Негов избран народ. Когато застанат върху свящото поле на библейската истина, те ще бъдат спасени от общение с безплодните дела на тъмнината.

Брат С, ти си застанал като пречка в пътя на Божието дело и си допуснал тъмнината и обезсърчението да навлязат в него. Ти си заслепен от Сатана. Изискваш съчувствие и го получаваш. Ако

беше стоял в светлината, би видял как Сатана действа, за да те измами и унищожи. Божиите чеда не ядат и пият, за да угодят на апетита, а за да запазят живота и силата си и да изпълняват волята на своя Учител. Те се обличат, за да запазят здравето си, а не за да са в крак с променящата се мода. Пожеланието на окото и тщеславието на живота са премахнати от техните гардероби и от къщите им и това е станало поради следването на принципи. Те са подбуждани от благочестие и искреност и разговорите им са възвишени и изпълнени с небесна атмосфера.

Бог е изключително състрадателен, защото разбира нашите слабости и изкушения. Когато отидем при Него със съкрушени сърца и разкаян дух, Той приема покаянието ни и обещава, че когато се хванем за силата Му и направим мир с Него, ще имаме мир. О, каква благодарност, каква радост би трябвало да изпитваме за това, че Бог е милостив!

Ти не си се уповавал на Божията сила. Промислял си сам за себе си и си се превърнал в основа тема за своите мисли и разговори. Преувеличавал си своите изпитания пред себе си и пред хората и умът ти е бил отклоняван от истината, от Образеца, на Който трябва да подражаваме.

Когато не си на амвона, би трябвало да осъзнаваш колко голяма е стойността на душите и да търсиш възможности да представяш истината на отделни личности. Ти обаче не разбираш отговорностите на евангелския служител. Исус и правдата не са темите ти на разговор и много възможности са били изгубени. Ако се бе възползвал от тях, поне стотина души щяха да отдадат всичко за Христос и истината. Ти обаче не искаш да поемеш това бреме. Пасторската работа включва и кръст, а ти не желаш да го носиш.

Видях как Божии ангели наблюдават какви впечатления създаваш и какви плодове се раждат от събранията и от общото ти влияние върху вярващи и невярващи. Видях, че тези ангели закриват лицата си в тъга и със скръб се отвръщат от теб. Често си зает с маловажни дела и когато трябва да положиш старания, които изискват напъгане на всичките ти сили, ясна мисъл и искрена молитва, ти тичаш след личните си удоволствия и склонности и се уповаваш на собствената си сила и мъдрост, за да се противопоставиш не само на хора, но и на началства и власти, на Сатана и ангелите му. Работиш небрежно за Божието дело и поставяш истината и Божията кауза в опасност, застрашаваща спасението на души.

В теб трябва да настъпи цялостна промяна, преди да ти бъде поверена работа за Бога. Необходимо е да гледаш на живота си като на нещо сериозно, а не като на празна мечта. След като си страж на сионовите стени, ти си отговорен за душите на хората. Необходимо е да се вкорениш в Бога. Действаш, без да размисляш, движен от импулси, а не от принципи. Не си почувствал необходимостта да обучиш на ума си, нито си разпънал в себе си стария човек с всичките му чувства и страсти. Трябва да си уравновесен чрез тежестта на Божия Дух и всичките ти постъпки да бъдат ръководени от Него. Сега си несигурен във всяко нещо, което предприемаш. Правиш и разваляш. Строиш и после рушиш. Запалваш интереса, след което го задушаваш поради липса на посветеност и Божествена мъдрост. Не си силен, не си стабилен и уравновесен. Вярата ти е малко, нямаш молитвен живот. Имаш нужда да свържеш живота си с Бога, след което няма да сееш за плътта и съответно няма да жънеш развала.

Закачките, шегите и светските разговори са за света. Християните, които имат Божия мир в сърцата си, могат да са радостни и щастливи, без да се отдават на лекомислие. Докато бдят в молитва, те имат ведро настроение и мир, който ги издига над дребните неща. Тайната на благочестието, открита за ума на Христовия служител, го възвисява над земните и чувствените наслади. Той става участник в Божественото естество и избягва от произлязлото от похотта разложение в света. Връзката между Бога и душата му го прави плодоносен в познанието на Божията воля и отваря пред него съкровищата на практическите теми, които може да представи на хората, без това да предизвика лекомислени усмивки. Той прави сериозно впечатление на ума, докосва сърцето и събужда духовността за святите изисквания, които Бог има към човешкия живот и чувства. Онези, които се трудят със слово и учение, трябва да са Божии чеда, чисти в сърце и живот.

Има голяма опасност да предизвикаш укори към Божието дело. Сатана познава слабостта ти. Ангелите му разкриват слабите ти черти пред хората, които са мамени от неговите лъжливи чудеса, и те започват да те смятат за един от техните редици. Сатана ликува, когато действаш неразумно, тъй като заставаш на негова почва и това му дава предимства. Той добре знае, че неразумните прояви на хората, поддържащи Божия закон, отблъскват души от истината. Често ставаш нетърпелив, раздразнителен, държиш се като дете и си създаваш врагове чрез грубите си обноски. Ако не внимаваш, ще създаваш у хората предразсъдъци против истината. Ако не потърсиш преобразяване и не започнеш да прилагаш в живота си принципите на святите истини, които представяш от амвона, работата ти няма да има почти никаква стойност.

Върху теб лежи огромна отговорност. Стражът има задължение да бъде винаги на поста си и да бди за душите, за които ще дава отчет. Ако умът ти се отклонява от великото дело и се изпълва с нечисти мисли; ако егоистични планове и проекти ограбват съня ти и в резултат на това умствените и физическите ти сили намаляват, ти вършиш грях против собствената си душа и против Бога. Сетивата ти се притъпяват и святото бива поставено на едно ниво с обикновеното. Бог бива обезславен, делото Му е укорявано и добрата работа, която би могъл да свършиш, ако се бе уповавал на Господа, бива опетнена. Ако бе запазил силите си и бе използвал ума си и цялото си естество за Божието дело, щеше да постигнеш много повече, и то по съвършен начин.

Работата ти е белязана от недостатъци. Майсторът изисква от своите хора да работят добре, за което е необходимо учене и внимателно обмисляне. Когато се съгласят да изработят това, възложеното, те знаят, че за това се изисква да използват всичките си способности и да положат големи усилия. Един човек обаче има лоши наклонности. Обича да пие. Ден след ден задоволява желанието си, докато накрая умът му се замъглява, нервите отслабват и ръцете започват да треперят. Продължава да работи ден след ден и почти съсипва това, което му е поверено. Този човек не заслужава заплатата си и наврежда на своя работодател. В резултат на своето нечестие загубва доверието на майстора и на колегите си. Възложена му е била голяма отговорност и след като я е приел, това означава, че е бил компетентен да изпълни задълженията си според дадените от майстора напътствия. Поради себелюбието си е започнал да угажда на своите желания и е изложил на опасност работата.

Твоят случай, братко С, е подобен. Отговорността на Христовия служител, който трябва да предупреждава света за идещия съд, е толкова по-голяма от тази на обикновения работник, колкото вечните неща са по-важни от земните. Ако служителят на евангелието се поддава на склонностите си, а не се остави да бъде ръководен от дълга; ако задоволява своето его за сметка на духовните си сили и в резултат на това действа неразумно, в съдния ден ще се надигнат души, които ще го осъдят заради неблагодарумието му. Кръвта на душите ще бъде върху дрехите му. На непосветения служител може да му се струва, че е нещо дребно, когато е раздразнителен, импулсивен и бездуховен; когато гради, а после събаря; когато обезсърчава, разколебава и обезсилва точно тези души, които са приели представената от него истина. Тъжно е да се загуби доверието на хората, за които се е трудил да бъдат спасени. Последиците от неразумното поведение на проповедника никога няма да бъдат напълно разбрани, докато той не започва да вижда така, както вижда Бог.

27. Прекалена алчност за пари

Брат Т, на 10 декември 1871 г. ми беше показано, че в характера ти има сериозни недостатъци, които, ако не бъдат осъзнати и превъзможнати, ще доведат до твоята гибел. Не само ще бъдеш претеглен на везните на светилището и ще бъдеш намерен за недостатъчен, но влиянието ти ще определи и участието на други хора. Ти или събираш с Христос, или разпиляваш.

Показано ми бе, че имаш дълбоко вкоренена любов към света. Алчността за пари е коренът на всяко зло. Ти се ласкаеш с мисълта, че си прав, а всъщност не си. Бог не гледа като човек. Той вижда сърцето. Птищата Му не са като нашите птица, нито мислите Му като нашите мисли. Основната ти грижа и желание е да придобиеш средства. Тази поглъщаща страст се засилва в теб и измества на заден план любовта ти към истината. Душата ти се покварява от твоята алчност. Любовта ти към истината и към нейното разпространяване е много слаба. Земните съкровища изискват и задържат твоите чувства.

Имаш познания върху истината; не си невеж относно Писанието; познаваш Божията воля, защото Той ти я е разкрил съвсем ясно, но сърцето ти не е склонно да следва светлината, която озарява твоя път. Много си надменен. Любовта ти към собственото АЗ е много по-силна от любовта към делото на настоящата истина. Самоувереността и гордостта ти ще доведат до твоята гибел, ако не осъзнаеш слабостите и грешките си и не се поправиш. Взимаш произволни решения. Държиш на своето и не отстъпваш дори мненията на другите да са правилни, а твоята преценка да е погрешна. Хванал си се здраво за напредничавото си мнение, без да се съобразяваш с преценките на останалите. Бих желала да успееш да видиш опасността от продължаване с това поведение. Ако очите ти биха могли да се просветят от Божия Дух, щеше да видиш нещата съвсем ясно.

Съпругата ти обича истината. Тя е практична жена и държи на принципите, но ти не я цениш. Работи усърдно за доброто на семейството, а ти не й се доверяваш. Не се съветваш с нея, макар че имаш това задължение. Запазваш всичко за себе си. Не обичаш да разкриваш сърцето си пред твоята съпруга и

да говориш за мислите си, за вярата, за чувствата, които имаш. Ти си потаен. Съпругата ти не заема това почетно място в семейството, което заслужава и което може да заеме.

Смяташ, че съпругата ти не трябва да се меси в твоите планове и приготовления. Често волята и плановете ти за действие противоречат на нейните. Действаш така, сякаш нейната идентичност трябва да се слее с твоята. Не си доволен, когато тя постъпва съобразно своята индивидуалност. Бог я държи отговорна за нейната индивидуалност. Ти не можеш да я спасиш, нито тя може да спаси теб. Тя има собствена съвест, от която да се ръководи. Имаш прекалено голямо желание да бъдеш съвест за нея и понякога за децата ви. Бог има много по-възвишени изисквания към съпругата, отколкото ти можеш да имаш. Тя сама трябва да оформи своя характер и да бъде отговорна пред Бога за него.

Имаш характер за оформяне. Ти си отговорен пред Бога за характера, който развиваш. Постоянно контролираш и притежаваш диктаторски дух, което не е в съгласие с Божията воля. Трябва да престанеш да бъдеш толкова взискателен. Гордееш се с финия си вкус и добра организация. Имаш добри идеи, но не си пренесъл тази прецизност в характера и поведението си. Не си успял да развиеш балансиран характер. Имаш добри идеи, но всичките ти добри качества на ума са притъпени от погрешното им използване. Не се съобразяваш с поставените в Божието слово условия за това, как се става Божи син. Всички Божии обещания са условни. Затова: “Излезте отсред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто”; и “Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ. И така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога”. Все още ти предстои да придобиеш този духовен опит. Обичаш да общуваш с невярващи, да ги слушаш как говорят и ти да им говориш. Исус не може да бъде прославен от твоите думи. Ако имаше от духа на Исус, нямаше да бъдеш толкова често в компанията на хора, които не обичат истината и Бога.

Смяташ, че пред децата ти има пречки, поради които не могат да станат християни, и затова мислиш, че трябва да обвиняваш други хора. Не се самозалъгвай по този въпрос. Влиянието ти като баща би било задоволително, ако нямаше други неща, които да ти пречат и да им пречат. Примерът и думите ти са от такова естество, щото децата не могат да повярват, че поведението ти е съвместимо с твоята вяра. Разговорите ти с невярващи са толкова долнопробни, толкова лековати и така изпълнени със закачки и шеги, че никога не би могъл да имаш добро влияние върху децата. Сделките ти невинаги са напълно почтени. Не си възлюбил Бога с цялото си сърце, ум и сила и ближния си - както себе си. Ако имаше възможност, би се възползвал за сметка на ближния си. Всеки долар, който идва при теб по този начин, ще ти донесе проклятие, което ще почувстваш рано или късно. Бог отбелязва и не отминава всяка несправедливост, независимо дали е извършена от вярващ или от невярващ. Желанието ти да печелиш е капан за теб. Отношенията ти с ближните не могат да издържат на проверката на съда.

Християнският ти характер е опетнен от алчност. Трябва да премахнеш тези петна, защото в противен случай ще загубиш вечния живот. Всички ние трябва да извършим нещо за Господа; всеки от нас има таланти, които трябва да използва. Дори най-скромните и най-бедните от Исусовите последователи могат да бъдат благословение за хората. Те може да не осъзнават, че вършат някакво добро, но чрез неволното си влияние могат да предизвикат вълни на благословение, които да се

разширяват и задълбочават. Добрият резултат от техните думи и последователно поведение може би няма да бъде разбран до деня на раздаването на наградите. Те не разбират и не знаят, че вършат нещо велико. От тях не се изисква да се изтощават от безпокойство, за да постигнат успех. Трябва само да вървят напред, без да използват много думи и да се хвалят, а тихо и с вяра да вършат работата, която Божието провидение им е възложило. Така няма да загубят наградата си. Същото може да се случи и с теб. Паметникът на твоята любов ще бъде написан в Книгата и ако накрая бъдеш победител, ще има души, спасени благодарение на твоите усилия, себеотрицание, добри думи и последователен християнски живот. Когато накрая наградите бъдат дадени на всички според делата им, изкупените души ще те нарекат благословен и Господарят ще каже: “Хубаво, добри и верни слуго (...) влез в радостта на Господаря си!”.

Светът наистина е изпълнен със забързани хора, гордост, егоизъм, алчност и насилие. Може да ни се струва, че е загуба на време и сили да увещаваме с време и без време и при всички случаи да сме готови да изговаряме нежни, чисти, възвишени, благочестиви и святи думи, въпреки водовъртежа от бъркотия, суматоха и борби. И все пак навреме изговорените думи, излизащи от осветено сърце и устни и подкрепени от благочестиво последователно християнско поведение, са като златни ябълки в сребърни съдове. Ти си като един от празнодумците и се проявяваш като светски човек. Понякога си небрежен в думите и разговорите си и се принизяваш като християнин в очите на невярващите. Говориш за истината, но думите ти не са така сериозни и задълбочени, че да засегнат сърцата на хората. Към тях прибавяш лекомислени и тривиални забележки, които карат слушателите ти да решат, че твоята вяра не е истинска и че не вярваш в истините, които изповядваш. Думите в полза на истината, изговорени със спокойствие и себевладеене и от чисто сърце, ще постигнат много за обезсилване на опозицията и ще спечелят души. Грубият, егоистичен и негативен дух само ще отблъскват от истината и ще събуждат дух на противопоставяне.

Не бива да чакаш специални случаи или да смяташ, че трябва да имаш някакви необикновени способности, за да работиш усърдно за Бога. Необходимо е да вземаш под внимание това, което светът ще си помисли за теб. Ако общуваш със светски хора и благочестивите ти думи са живо свидетелство за чистотата и искреността на твоята вяра, ако освен това те бъдат убедени, че имаш желание да им бъдеш от полза, думите ти няма да бъдат напразни, но ще допринесат за добро.

Чрез своите слова и пример, христовият служител ще има спасително влияние над хората в която и да е насока на християнското служене. Посятото добро семе може да лежи известно време в студеното светско и себелюбиво сърце, без да показва, че пуска коренче. Но често Божият Дух действа в човека и го напоява с небесна роса. И тогава дълго стаявалото се зрънце пониква и накрая дава плод за слава на Бога. Не знаем кое в живота ни ще благоуспее – това или онова. Тези въпроси не са за нас, смъртните. Ние трябва да вършим работата си и да оставяме резултата на Бога. Ако беше в тъмнина и невежество, нямаше да бъдеш така виновен. Имал си обаче голяма светлина и си чул много от истината, но не си изпълнител на Словото.

Христовият живот е образец за всички нас. Трябва да следва примера Му на себеотрицание, самопожертвувателност и несебелюбиво благородство. Целият Му живот бе една безкрайна изява на

Неговата голяма любов към грешния човек и желанието Му да го спаси. “Обичайте се един друг, както Аз ви възлюбих”, казва Христос. Как животът ни на себеотрицание, жертвоготовност и благородство ще заприлича на Христовия живот? “Вие сте светлината на света”, казва Господ, когато се обръща към учениците Си. “Вие сте солта на земята”. Ако това е наша привилегия и наше задължение, но ние сме проводници на тъмнината и неверието, каква страшна отговорност поемаме! Можем да бъдем проводници или на тъмнина или на светлината. Ако не се възползваме от дадената ни от Бога светлина и не успяваме да напреднем в знание и истинска святост според както светлината е направлявала стъпките ни, ние ставаме виновни и попадаме в тъмнина. В сегашните дни на беззаконие и опасности характерът и работата на изповядващите се за християни обикновено не издържа на изпита, нито устоява, когато бъде изследвана в светлината, която сега ги озарява. Няма съгласие между Христос и Велиал; няма общуване между светлината и тъмнината. Как може тогава Христовият Дух и духът на света да са в хармония? Господ нашия Бог е ревнив Бог. Той изисква искрени чувства и безрезервно доверие у хората, които твърдят, че Го обичат. Псалмистът възкликва: “Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал.”

Ти си пречка по пътя към спасението на децата си. Приписваш безразличието им към религията на всякакви други причини, освен на истинската. За тях примерът ти е камък за препъване. Те знаят чрез плодовете ти, чрез думите и делата ти, че не вярваш в скорошното идване на Христос. Някои от тях не се колебаят да се шегуват с идеята за скорошното Христово пришествие и с приближилото време. Изпитват задоволство, когато направиш добра сделка. Смятат, че баща им е умел в търговията и никой не може да го надхитри. Затова вървят по твоите стъпки. Само вяра без дела обаче е мъртва. Парите ти дават власт и ти я употребяваш, за да се възползваш от нуждите на хората. Спекулативните сделки в бизнеса ти не са честни и ти не си справедлив със своите близки. Чрез търговията си ти жертваш своето поведение на християнин и на честен човек. Почтената търговия не ти дава толкова бързи пари, че да удовлетвориш алчността си за печалба и ти често правиш бремето на бедния много по-тежко, като се възползваш от нуждата му, за да увеличиш богатството си. Размисли внимателно, брат Т. Ти претърпяваш голяма загуба поради земна печалба. Губиш човешката си почтеност и небесната добродетел в час на изкушение! Това печалба ли е, или загуба? По-богат ли ставаш, или по-беден от всичките си придобивки? За теб загубата е страшна, защото отнема от съкровището ти, което би могъл да събереш в небето.

Всяка възможност да помогнеш на брат в нужда или да подпомогнеш Божието дело в разпространяване на истината е част от бисера, който можеш да изпратиш предварително и да оставиш в небесната банка за съхранение. Бог те изпитва и проверява. Той ти е дал благословенията Си с щедра ръка и сега наблюдава как ги използваш. Желает да се убеди, че ще помагаш на тези, които се нуждаят от помощ, че ще осъзнаеш колко скъпоценни са душите и ще направиш всичко възможно най-добро с поверените ти от Него средства. Всяка оползотворена възможност се прибавя към твоето небесно съкровище. Но любовта към твоето его те подтиква да предпочиташ земните притежания и да жертваш небесните. Избираш съкровищата, които ще бъдат изядени от молец и ще изгният, а не тези, които са за вечността. Имаш привилегията да проявяваш нежност, състрадание и да бъдеш благословение за хората. Очите ти обаче са така заслепени от божеството на този свят, че не можеш да различиш скъпоценния

камък – благословието, което се получава чрез вършене на добро, когато си богат на добри дела и готов да даряваш, да общуваш и да създаваш добра основа за бъдещето си, хващайки се за вечния живот. Поставяш душата си в опасност, като пренебрегваш скъпоценните възможности да си осигуриш небесно съкровище. Наистина си ли си по-богат поради своето скъперничество и умели сделки? Бог те изпитва и ти трябва да решиш дали ще се превърнеш в злато, или пък в шлак без никаква стойност. Ако благодатното ти време свърши тази нощ, какъв ще бъде докладът за твоя живот? Не би могъл да вземеш със себе си нито долар от спечеленото. Би те съпровождало проклятието на всяка несправедлива постъпка. Когато бъде видяна в огледалото, което Бог ще ти даде, твоята прозорливост в търговията няма да е повод за радост. Алчността е идолопоклонство.

Единствената ти надежда е да смириш сърцето си пред Бога. “Понеже какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото какво би дал човек в замяна на живота си?” Умолявам те, не затваряй очите си пред опасността. Не ставай сляп за по-висшите интереси на душата си и за благословените и славни възможности за по-добър живот. Неспокойните и обременени търсачи на светска печалба са слепи и безумни. Те обръщат гръб на безсмъртното и нетленно съкровище и гледат към този свят. Светлинките и дрънкулките му пленяват сетивата им и те не ценят вечните неща. Работят за това, което не удовлетворява, и прахосват парите си за това, което не насища, макар че Исус им предлага мир, надежда и неизмерими благословения в замяна на един живот на послушание. Всички земни съкровища не биха били достатъчно големи, за да купят тези скъпоценни дарове. И въпреки това мнозина стават безумни и отвърщат поглед от небесната награда.

Христос ще пази имената на всички, които не смятат жертвата за прекалено скъпа, за да я поставят пред Него на олтара на вярата и любовта. Той пожертва всичко за падналото човечество. Имената на покорните, себепожертвувателните и верните ще бъдат връзани на дланите на ръцете Му. Няма да бъдат избълвани от устата Му, а ще бъдат поети от Него и Той специално ще се застъпва за тях пред Отец. Те ще бъдат помнени и имената им ще бъдат обезсмъртени, а егоистичните и гордите ще бъдат забравени. За да бъдем самите ние щастливи, трябва да живеем така, че да правим другите щастливи. За нас е добре да даваме от нашите притежания, таланти, чувства и да ги посвещаваме с благодарност на Христос. По този начин ще получаваме щастие тук и безсмъртна слава в бъдеще.

Дългата нощ на бдение, усилена работа и трудности е почти в миналото. Христос ще дойде скоро. Пригответи се! Божиите ангели се опитват да те отклонят от самия теб и от земното. Не ги оставяй да се трудят напразно! Вярата, живата вяра е това, от което се нуждаеш; вярата, която действа от любов и пречиства душата. Помни Голгота и страшната, безкрайно голяма жертва, която бе дадена там за човека. Сега Исус те кани да отидеш при Него такъв, какъвто си, и да Го направиш своя Сила и вечен Приятел.

28. Лаодикийската църква

Във вестта към църквата на лаодикийците има удивително изобличение, приложимо и за Божия народ днес.

“До ангела на лаодикийската църква пиши: “Това казва Амин, верният и истински Свидетел, Начинателят на всичко, което Бог е създал. Зная делата ти, че не си студен, нито горещ. О, да беше ти студен или горещ. Така понеже си хладък – нито горещ, нито студен, - ще те изплюя от устата Си. Понеже казваш: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол.”

В този текст Господ ни показва, че вестта, която трябва да бъде представена пред народа Му от служители, призвани да предупреждават, не е вест за мир и безопасност. Не е нещо теоретично, а е съвсем практическа във всичките си подробности. Във вестта към лаодикийците Божият народ е представен като живеещ в плътска сигурност. Хората са спокойни и вярват, че са издигнати поради духовните си постижения: “... казваш: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол”.

Каква по-голяма измама може да връхлети човешкия ум от увереността, че е прав, когато всъщност греши! Вестта на Верния Свидетел заварва Божия народ в жалка самоизмама, макар и да е искрен в нея. Хората не знаят, че състоянието им е окаяно в Божиите очи. Докато тези, за които става въпрос, се ласкаят, че са в издигнато духовно състояние, вестта на Верния Свидетел нарушава спокойствието им чрез страшното изобличение на истинското им състояние на духовна слепота, бедност и окаяност. Такова конкретно изобличително и строго свидетелство не може да е грешка, тъй като е изречено от Верния Свидетел, а Той не греши.

Трудно е за тези, които се смятат сигурни в своите постижения и вярват, че са твърде богати в духовно познание, за да приемат вестта, която заявява, че са измамани и имат голяма духовна нужда. Неосветеното сърце е “измамливо повече от всичко и е страшно болно”. Показано ми бе колко много са хората, които се ласкаят с мисълта, че са добри християни, но в действителност не притежават нито лъч

светлина от Исус. Те имат нужда от задълбочено и цялостно смирение пред Бога, преди да почувстват истинската си нужда от искрени и упорити усилия за придобиване на скъпоценните качества на Духа.

Бог ръководи народа Си стъпка по стъпка. Християнският живот е постоянна битка и боен поход. Няма почивка от битката. Тя е непрестанно, неотслабващо усилие за постигане на победа срещу сатанинските изкушения. Като народ ние ликуваме поради чистотата и силата на истината. Подкрепени сме в позициите си от огромно количество ясни библейски свидетелства. Липсва ни обаче библейско смирение, търпение, вяра, любов, себеотрицание, бдителност и дух на жертване. Трябва да поддържаме в себе си библейската чистота. Грехът се множи сред Божия народ. Ясната вест на изобличение към лаодикийците не се приема. Мнозина се държат за своите съмнения и за скъпите си грехове и в същото време са в толкова голяма заблуда, щото говорят и мислят, че нямат нужда от нищо. Смятат, че свидетелството на изобличение от Божия Дух не е основателно и не означава нищо за тях. Такива хора имат голяма нужда от Божията благодат и от духовна проникателност, за да открият колко недостатъчно е духовното им познание. Липсват им почти всички качества, необходими за усъвършенстване на християнския характер. Нямат практически познания върху библейската истина, която води до смирен живот и до съобразяване на волята с Христовата воля. Не живеят в послушание на всички Божии изисквания.

Не е достатъчно просто да твърдим, че вярваме в истината. Всички войници на Христовия кръст буквално се вричат да започнат кръстоносния поход против неприятеля на душите, да осъждат злото и да подкрепят правдата. Вестта на Верния Свидетел разкрива факта, че народът ни се заблуждава страшно, което създава необходимостта Той да отиде при тях с предупреждения, да прекрати духовния им сън и да ги събуди за решителни действия.

В моето последно видение ми бе показано, че дори тази решителна вест на Верния Свидетел не е постигнала Божието намерение. Хората спят в греховете си. Продължават да се обявяват за богати и да казват, че нямат нужда от нищо. Мнозина питат: “Защо се дават всички тези изобличения? Защо свидетелствата постоянно ни обвиняват в отстъпление и в тежки грехове? Ние обичаме истината; преуспяваме; нямаме нужда от такива свидетелства на предупреждения и изобличение”. Нека тези роптаещи хора да изследват сърцата си и да сравняват живота си с практическите учения на Библията. Нека смирят душите си пред Бога, нека Божията благодат освети тъмнината и очите им да се отворят, за да осъзнаят истинската си духовна бедност и окаянство. Те ще почувстват необходимостта да си купят от “златото, пречистено през огън”, което е чиста вяра и любов; бялата одежда, която е безупречният характер, очистен в кръвта на скъпия Изкупител; и колурий, който е Божията благодат, даваща ясно разбиране на духовните неща и помагаща за разпознаването на греха. Тези придобивки са по-скъпоценни от офирско злато.

Показано ми бе, че най-сериозната причина, поради която Божиите люде сега се намират в това състояние на духовна слепота, е тази, че отхвърлят изобличенията. Мнозина презират отправените им укори и предупреждения. Верният Свидетел осъжда хладкото състояние на Божия народ, което дава голяма власт на Сатана над тях в сегашното време на очакване и бдение. Егоистите, гордите, обичащите греха постоянно са връхлитани от съмнения. Сатана има способността да подсказва съмнения и да

изнамира възражения против изпращаното от Бога изобличително свидетелство. Мнозина смятат, че е голяма добродетел и белег на интелигентност да проявяват неверие, да спорят и да се заяждат. Онези, които имат желание да се съмняват, ще имат много възможности за това. Бог не възнамерява да премахне всеки повод за неверие. Той дава доказателства, които трябва да бъдат изследвани внимателно, със смирен ум и податлив дух, след което всеки да прецени тежестта на тези доказателства.

Вечният живот има безкрайно голяма стойност и ще ни струва всичко, което притежаваме. Показано ми бе, че не оценяваме достатъчно добре вечните неща. Всичко, което има някаква стойност, дори в този свят, трябва да бъде придобито чрез усилия и понякога чрез крайно мъчителни жертви. И всичко се прави само за придобиване на тленно съкровище. Ще проявяваме ли по-малко желание да претърпяваме конфликти и трудности и да полагаме големи усилия и жертви, за да придобием съкровище, което има безкрайно голяма стойност, и живот, който ще бъде съизмерим с този на вечния Бог? Възможно ли е да решим, че небето ще ни струва прекалено много?

Вярата и любовта са златни съкровища и качества, които не се срещат често сред Божия народ. Показано ми бе, че неверието спрямо свидетелствата на предупреждение, насърчение и изобличение изгонва светлината изсред Божия народ. Неверието затваря очите им и те остават невежи относно собственото си състояние. Верният Свидетел описва слепотата им по следния начин: "... а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол." Вярата в скорошното идване на Христос избледнява. "Господарят ми се забави" е чувство, което не само се изрича с думи, но се изразява съвсем явно и в дела. Проявената глупост в настоящото време на очакване притъпява сетивата на Божия народ по отношение знаменията на времето. Проявяващото се навсякъде ужасно беззаконие изисква най-голямо старание и живо свидетелство, което да държи греха настрана от църквата. Вярата намалява до ужасяваща степен. Тя може да се увеличи единствено чрез упражняване.

В началото на Третата ангелска вест онези, които се включиха в Божието дело, трябваше да рискуват и да правят жертви. Те започнаха това дело в бедност и претърпяха най-големи лишения и укори. Сблъскваха се с решително противопоставяне, което ги караше да отиват при Бога в нуждите си и да поддържат вярата си жива. Сегашният ни план за систематична благотворителност поддържа достатъчно добре нашите проповедници и те не живеят в нищета, нито се налага да проявяват вяра относно издръжката си. Тези, които започват да проповядват истината сега, не се впускат в неизвестното. Не рискуват нищо и не правят никакви особени жертви. Системата на истината им е под ръка и им се дават печатни издания, които защитават проповядваните от тях истини.

Някои младежи започват работа в делото, без да осъзнават възвишения му характер. Те не изпитват лишения, трудности или жестоки конфликти, изискващи упражняване на вярата им. Не проявяват себеотрицание и не поддържат дух на пожертвувателност. Някои стават горди и надуты, не проявяват голям интерес към работата. Верният Свидетел казва на тези проповедници: "Затова бъди ревностен да се покаеш." Някои от тях са така изпълнени с гордост, че всъщност се превръщат в пречка и проклятие за скъпоценното Божие дело. Не упражняват спасително влияние върху околните. Самите те трябва да бъдат напълно преобразени и осветени от истините, които представят на другите.

Изобличителни свидетелства към църквата

Мнозина се чувстват раздразнени и недоволни, тъй като често са смущавани от предупреждения и изобличения, които откриват греховете им. Верният Свидетел заявява: “Зная делата ти.” Мотивите, намеренията, неверието, подозренията и завистта могат да бъдат скрити от хората, но не и от Христос.

Верният Свидетел идва при нас и като Съветник: “... съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явна срамотата на твоята голота, и очна маз, за да намажеш очите си, за да виждаш. Онези, които обичам, Аз ги изобличавам и наказвам, затова бъди ревностен да се покаеш. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен. На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол.”

Изобличените от Божия Дух не бива да въстават против скромния инструмент. Бог, а не грешен човек е говорил, за да ги спаси от гибел. Презиращите предупреждението, ще останат слепи и самозалъгващи се. Но онези, които се вслушат в него и ревностно се заемат с изоставяне на греховете си, за да получат необходимите им благородни качества, ще отворят вратата на сърцето си, за да може скъпият Спасител да влезе и да обитава в тях. Тази група винаги е в свършена хармония със свидетелствата на Божия Дух.

Служителите, които проповядват настоящата истина, не бива да пренебрегват тържествената вест към лаодикийците. Свидетелството на Верния Свидетел не гали ухото. Господ не им казва: “Вие сте почти прави; понесли сте незаслужени хули и укори; били сте обезсърчени от строгостта на околните; не сте виновни за грешките и греховете, в които ви обвиняват.”

Верният Свидетел заявява: когато си мислите, че наистина сте в добро състояние на благоденствие, тогава ви липсва всичко. За проповедниците не е достатъчно да представят теории; те трябва да се занимават и с практическите неща. Нуждаят се от практическите уроци, които Христос е дал на учениците Си. Трябва да ги приложат в собствените си сърца и да ги изявят пред хората. След като Христос отправя такова изобличително свидетелство, трябва ли да предположим, че не обича народа Си? О, не! Този, Който е умрял, за да изкупи човека от смъртта, обича с Божествена любов; а който обича, Той ги изобличава. “Онези, които обичам, Аз ги изобличавам и наказвам.” Мнозина обаче не желаят да приемат вестта, която Небето в милостта Си им изпраща. Не могат да понесат да им се говори за пренебрегнати задължения, грехове, егоизъм, гордост и любов към света.

Показано ми бе, че Бог е възложил на съпруга ми и на мен специално дело – да даваме ясно свидетелство на народа Му, да викаме силно, без да щадим, да показваме на хората прегрешенията им и на израелевия дом – греховете му. Има обаче хора, които не желаят да приемат вестта на изобличение. Те издигат ръце, за да попречат на тези, които Бог желае да укори и поправи. Винаги съчувстват на хората, за които Бог желае да почувстват истинската си нищета.

Господнето слово, изговорено чрез служителите Му, бива прието от мнозина със съмнение и страх. Някои не желаят да се подчинят на предупрежденията и укорите и чакат сянката на несигурността да се оттегли от умовете им. Неверието, изискващо съвършено познание, никога няма да отстъпи пред доказателствата, които Бог благоволява да даде. Той изисква от народа Си вяра, основаваща се на сериозни доказателства, а не на съвършено познание. Онези Христови последователи, които приемат изпратената им от Бога светлина, трябва да се подчинят на Божия глас, който се чува сред многото други гласове, викащи срещу него. Необходима е проникателност, за да се различи гласът на Бога.

Мнозина са изкушени да се съмняват в нашата работа. Според някои от изкушените трудностите и объркаността на Божия народ се дължат на дадените от нас свидетелства на изобличение. Те приписват вината на тези, които носят предупредителната вест, които посочват греховете на хората и поправят заблудите им. Мнозина са измамани от врага на душите. Те смятат, че работата на брат и сестра Уайт би била приемлива, стига да не осъждат постоянно злините и да не изобличават греха. Показано ми бе, че Бог ни е възложил това дело. И когато ни се пречи да се срещаме с людетe Му и да даваме свидетелството си, противодействащо на подозренията и завистта на непосветените, тогава Сатана с още по-голяма сила представя своите изкушения. Вечно съмняващите се с охота представят съмненията си и налагат неверието си. Някои имат съмнения, сякаш са породени от благочестие, предпазливост и богобоязливост. Те ги представят съвсем внимателно, но с тях подкрепят десетократно повече онези, които грешат. Така в много по-голяма степен отслабват нашето влияние и доверието на Божия народ в работата ни, отколкото, ако говореха съвсем открито. Видях, че тези бедни души са измамани от Сатана. Те се ласкаят с мисълта, че всичко им е наред, че имат Божието благоволение и са духовно проникателни, макар всъщност да са бедни, слепи и окаяни. Вършат делото на Сатана, а смятат, че са ревностни за Бога.

Някои не желаят да приемат даденото ни от Бога свидетелство, защото смятат, че ние може да сме измамани, а при тях всичко да е наред. Мислят, че Божият народ няма нужда от ясни указания и изобличения и че Бог е с тях. Тези изкушавани личности, чиито души винаги се бунтуват против изобличаването на греха, постоянно викат: “Говори ни приятни неща”. Каква полза биха имали от вестта на Верния Свидетел към лаодикийците! Не бива да се мамим. Тази вест трябва да бъде разгласена пред хладката църква от Божиите служители. Тя трябва да събуди Божия народ от лъжливото му чувство за сигурност и от опасно самозалъгване относно истинското му състояние. Ако бъде прието, това свидетелство ще подтикна към действие и ще води до смирение и изповядване на греховете. Верният Свидетел казва: “Зная делата ти, че не си студен, нито горещ.” Също така: “Онези, които обичам, аз ги изобличавам и наказвам, затова бъди ревностен да се покаеш.” След това е дадено обещанието: “Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен”. “На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол.”

Божиие люде трябва да осъзнаят грешките си, да се покаят ревностно и да изоставят греховете си, които са ги довели до такова окаяно състояние на слепота, духовна нищета и страшна самозаблуда.

Показано ми бе, че избличаващото свидетелство трябва да е живо в църквата. Само по този начин може да се откликне на вестта към лаодикийците. Грешките трябва да бъдат укорявани, грехът - да бъде назоваван с истинското му име, а с беззаконието да се справяме бързо и решително и да го премахваме изсред нас като народ.

Борба против Божия Дух

Видях, че тези, които имат в себе си дух на противопоставяне срещу делото, вършено от нас вече двадесет и шест години, чрез Божия Дух, и които желаят да омаловажат нашето свидетелство, всъщност не се борят против нас, а против Бога. Хората, които внушават неверие и разпространяват клевети, смятат, че съмнението е добродетел и желаят да обезсърчат. Те правят работата ни тежка и отслабват нашата вяра, надежда и смелост и са точно от тези, които винаги мислят зли неща, подхвърлят недоказани обвинения и с нетърпение очакват удобни случаи да ни се противопоставят. Убедени са, че след като имаме човешки слабости, това е доказателство, че ние грешим, а те са прави. Ако намерят дори най-дребния повод, който може да се използва, за да бъдем наранени, те го правят триумфално и безцеремонно. Отхвърлят избличенията спрямо грешките, както и осъждането на греха, и заявяват, че всичко това е грубо и диктаторско.

Макар да не приемаме доводите им, обясняващи нашите страдания, и тъй като знаем, че Бог ни е възложил много по-трудна работа, отколкото на други, приемаме със смирени души и с покаяние факта, че вярата и смелостта ни са поставяни на изпитание. Понякога не сме се уповавали изцяло на Този, Който ни е възложил работата. Когато наберем смелост след големи разочарования и изпитания, ние дълбоко съжаляваме, че не сме се доверили на Бога, че сме проявили човешка слабост и сме допуснали обезсърчението да замъгли вярата ни и да намали упованието ни в Него. Показано ми бе, че Божиите служители в древността са претърпявали разочарования и обезсърчаване, колкото и ние, бедните смъртни хора. Не сме единствените с тези слабости, макар че това не е извинение за нас.

Тъй като съпругът ми стои до мен, поддържа ме в делото и дава ясни свидетелства в хармония с работата на Божия Дух, мнозина смятат, че той ги наранява лично. Всъщност Господ е Този, Който му е възложил задачата и Който чрез служителя Си ги избличава и се опитва да ги доведе до покаяние за грешките им, за да получат Божията милост.

Онези, които Бог е избрал за важно дело, постоянно са приемани с недоверие и подозрение. В древните времена, когато Илия е изпратен с вест от Бога до народа Му, хората не се вслушват в предупреждението. Смятат, че той е ненужно строг. Дори си мислят, че си е загубил ума, тъй като укорява в грях тях избрания от Бога народ - и твърди, че греховете им са толкова тежки, щото ще бъдат сполетени от Божие наказание. Сатана и войнството му винаги са готови за битка против онези, които носят вестта на предупреждение и избличават греховете. Неосветените също се съюзават с противника на душите, за да направят колкото се може по-тежка работата на Божиите верни служители.

Когато съпругът ми изпитва натиск извън всяка мярка и се обезсърчава и разочарова; когато понякога не виждаме нищо добро в живота, това не е нещо необичайно или ново. Илия, един от най-великите и мощни Божии пророци, бягал за живота си от гнева на разярената Езавел. Бил изморен и изтощен от пътя беглец, предпочел смъртта пред живота. Жестокото му разочарование от неверието на Израел сломило духа му и той почувствал, че не може повече да се доверява на човек. В дните на страдание и мрак Йов промълвил следните думи: “Да погине денят, в който се родих”.

Хората, които не са привикнали на силни чувства; които не са поемали тежко бреме подобно на каруца отрупана със снопове и които никога не са се свързвали така тясно с Божието дело, че то да е станало част от естеството им и да им е по-скъпо от живота, не могат да разберат какво изпитва съпругът ми, както и израелтяните не можели да разберат какво изпитва Илия. Ние дълбоко съжаляваме за това, че сме били обезсърчавани, независимо какви са били обстоятелствата.

Случаят на Ахаав е предупреждение

Под извратеното управление на Ахаав Израел се отклони от Бога и поквари пътищата си. “Но Ахаав, Амриевият син, върши зло пред Господа повече от всички, които бяха преди него. И като че ли беше малко това, че следваше греховете на Еровоам, Наватовия син, при това той взе за жена Езавел, дъщеря на сидонския цар Етваал, и отиде да служи на Ваал и да му се покланя. Той издигна жертвеник на Ваал във Вааловото капище, което построи в Самария. Ахаав направи и ашера; така че от всички израелеви царе, които бяха преди него, Ахаав извърши най-много, за да разгневи Господа, Израелевия Бог”.

Ахаав бе със слаб морал. Нямаше възвишено разбиране за святото. Бе себелюбив и безпринципен. Бракът му с решителна и избухлива жена, която бе отдадена на идолопоклонство, превърна и двамата в специални инструменти на Сатана за въвеждане на Божия народ в езичество и ужасно отстъпничество. Решителността на Езавел оформи характера на Ахаав. Себелюбивото му естество не можеше да разбере Божиите милости към народа и задължението, което имаше към Бога, да бъде пазител и водач на Израел. Страхопочитанието към Бога намаляваше с всеки изминал ден у израелтяните. Сред Божия Израел можеха да се видят богохулни знаци на сляпото им идолопоклонство. Никой не се осмеляваше да изложи живота си на риск, като се противопостави открито на заливащото ги богохулно идолопоклонство. Навсякъде можеха да се видят олтари на Ваал и свещеници, които принасят жертви на слънцето, луната и звездите. Имаше осветени храмове и горички, където бяха поставени ръкотворни изображения, на които хората да се покланят. Дадените от Бога благословения за народа не предизвикваха благодарност към Дарителя. Цялото изобилие на Небето – течащите ручеи, поточетата с живи води, нежната роса, изобилният дъжд, който освежаваше земята и караше нивите им да раждат богата реколта, – всичко това бе приписвано на благосклонността на боговете.

Благородната душа на Илия бе наскърбена. Възмущението му се надигна и той изпита ревност за Божията слава. Видя, че Израел е поел по пътя на ужасно отстъпничество. Когато си спомни за великите

неща, които Бог бе извършил за тях, изпита скръб и удивление. Всичко това бе забравено от повечето хора. Той застана пред Господа и с свита от болка душа Го помоли да спаси народа Си, дори ако за това са необходими наказания. Помоли Го да не дава на неблагодарния народ роса и дъжд и небесни съкровища, за да може отстъпилият Израел да иска напразно от боговете си, от идолите от злато, дърво и камък, от слънцето, луната и звездите да изпратят влага на земята и да й дадат изобилие. Господ каза на Илия, че е чул молитвата му и ще задържи росата и дъжда от народа, докато не се обърнат към Него в покаяние.

Грехът и наказанието на Ахан

Бог бе предупредил хората Си да не се смесват с околните езически народи, за да не бъдат сърцата им измамани от привлекателните горички и светилища, храмове и олтари, направени по най-примамлив начин, така че да притъпяват сетивата и Бог да бъде изместен в мислите им.

Град Йерихон се бе отдал на разточителност и езичество. Жителите му бяха богати, но дадените им от Бога богатства бяха смятани за дар от боговете. Имаха злато и сребро в изобилие, но също като предпотопните хора бяха покварени и богохулстващи. Те хулеха и провокираха Небесния Бог чрез злите си дела. Божието наказание бе изпратено над Йерихон. Градът бе силно укрепен. Но самият Предводител на небесното войнство слезе от небето, за да поведе Божията войска против града. Божии ангели се хванаха за здравите стени и ги събориха на земята. Бог бе казал, че град Йерихон ще бъде прокълнат и всички ще загинат с изключение на Раав и дома ѝ. Те трябваше да бъдат спасени поради услугата, която Раав оказа на Господните вестители. Господ даде следното поръчение: “Но вие се пазете от всяко обречено нещо, да не би да вземете от това, което е обречено, и да донесете проклятие върху стана на Израел, и да ги смутите.” “В онова време Исус се закле с думите: “Проклет да бъде пред Господа онзи човек, който реши да съгради този град Йерихон. Със смъртта на първородния си син ще положи основите му и със смъртта на най-младия си син ще постави портите му”.

Бог даде съвсем точни указания за Йерихон, да не би хората да се подлъжат и да вземат това, което бе обект на поклонение от страна на жителите му, и по този начин сърцата им да се отклонят от Него. Той предпази народа Си чрез съвсем ясни заповеди. Въпреки тържествените увещания, дадени от Бога чрез устата на Исус Навин, Ахан дръзна да ги престъпи. Алчността му го подтикна да си вземе от съкровищата, за които Бог бе заповядал да не бъдат докосвани, тъй като върху тях имаше проклятие. Поради греха на този човек Израел стана слаб като вода пред неприятелите.

Исус Навин и израелевите старейшини изпаднаха в голяма беда. Те паднаха пред Божия ковчег в знак на най-голямо смирение, тъй като Господ се бе разгневил на народа. Те се молеха и плачеха пред Него. “А Господ каза на Исус: Стани, защо си паднал така по лице? Израел е съгрешил, а именно, престъпили са завета Ми, за който им дадох заповед. Да! Те са взели от обреченото, също са откраднали и са излъгали, и са сложили откраднатото между своите вещи. Затова израелтяните не могат да устоят

пред неприятелите си, а обръщат гръб пред тях, защото станаха проклети. Аз няма да бъда вече с вас, ако не изтребите проклетия човек изсред вас.”

Задължени сме да изобличаваме греха

Показано ми бе, че тук Бог представя как гледа на греха сред тези, които изповядват, че са част от спазващия заповедите Му народ. Хората, на които е дадената особената привилегия да станат свидетели на забележителни прояви на Неговата сила, както древния Израел, и които дори в такива случаи дръзват да пренебрегнат ясните Му напътствия, ще изпитат гнева Му. Той учи народа Си, че непослушанието и грехът са крайно противни за Него и на тях не бива да се гледа като нещо маловажно. Бог ни показва, че когато народът Му извърши грях, трябва веднага да предприеме решителни мерки да го отстрани, за да не стане така, че неодобрението Му да засегне всички тях. Ако греховете на народа бъдат подминавани от хората на отговорни длъжности, Божието неодобрение ще падне над тях и Божият народ като цяло ще бъде държан отговорен за тези грехове. В отношенията Си със Своите люде в миналото Господ показва необходимостта от очистване на църквата от злините. Един грешник може да разпространи тъмнина, която да премахне Божията светлина от цялата църква. Когато хората осъзнаят, че тъмнината се спуска върху тях, но не разбират причината за това, трябва да търсят Бога искрено и с голямо смирение, докато злините, които са наскърбили Святия Дух, бъдат открити и премахнати.

Предразсъдъците към нас поради това, че изобличаваме злините, които Бог ми е показал, че съществуват, както и възникналото недоволство поради нашата твърдост и строгост са нещо несправедливо. Бог ни заповядва да говорим и ние няма да мълчим. Ако сред Божия народ има очевидни злини и ако Божиите служители ги подминават с безразличие, те всъщност подкрепят и оправдават грешника, стават виновни наравно с него и със сигурност ще бъдат сполетени от Божието неодобрение, защото ще бъдат отговорни за греховете на съгрешилите. Във видение ми бяха показани много случаи, когато Божието неодобрение е било над нас поради небрежността на част от служителите Му по отношение на злините и греховете сред народа. На онези, които извиняват подобни злини, се гледа като на добродушни и приятни хора само защото избягват да изпълнят ясното библиейско задължение. Задачата не им е никак приятна и затова я избягват.

Духът на омраза, обхванал някои поради това, че злините сред Божия народ биват изобличавани, води до слепота и страшни заблуди в собствените им души и за тях е невъзможно да правят разлика между добро и зло. Те си слагат свой личен “колурий”. Може да виждат разни злини, но не се чувстват като Исус Навин и не се смиряват поради опасността за душите. Истинският Божи народ, който има в себе си духа на Господното дело и е взел присърце спасението на душите, винаги ще гледа на греха като на нещо реално и опасно. Хората от Божия народ винаги са на страната на верните и ще имат съвсем ясно отношение към греховете, които така лесно навлизат сред Божиите люде. Особено при заключителната работа на църквата по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, които трябва да застанат без петно пред Божия престол, те ще чувстват с особена сила злините на изповядващите се за Божи народ. Това е показано с особена сила чрез нагледния пример на пророка

относно последното дело, който говори за двама мъже, държащи изстребително оръжие в ръцете си. Единият е облечен с лен и има писарска мастилница на кръста си. “Господ му каза: Мини през града, през Йерусалим, и сложи белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него.”

Кои се вслушваха в Божия съвет по онова време? Дали тези, които извиняваха нечестие сред смятащите се за Божи народ и роптаеха в сърцата си, а понякога и открито, против изобличителите на греха? Дали тези, които се обявяваха против тях и съчувстваха на вършещите нечестие? Съвсем не! Ако не се покаят и не изоставят сатанинската си дейност да наскърбяват тези, които носят товара на делото и издигат ръцете на грешниците в Сион, никога няма да получат печата на Божието одобрение. Ще паднат по време на всеобщото унищожаване на нечестивите, представено нагледно чрез образа на петима мъже, носещи изстребително оръжие. Забележете следното: онези, които получават чистия печат на истината, вдълбан в тях чрез силата на Светия Дух и символизиран чрез работата на мъжа с ленената дреха, са всъщност хората, “които въздишат и плачат поради всичките мерзости” в църквата. Любовта им към чистотата и към Божията чест и слава е толкова голяма и те имат така ясна представа за сериозността на греха, че са представени като хора в агония, които постоянно въздишат и плачат. Прочетете девета глава от Йезекиил.

Унищожаването на тези, които не осъзнават голямата разлика между греха и правдата и не изпитват същото като хората, приемащи Божия съвет и получаващи белега, е представено чрез образа на петима мъже, държащи изстребителни оръжия: “Минете след него през града и поразете; окото ви да не пощади, нито да покажете милост; старци, юноши и девиси, младенци и жени избийте без остатък; но не се приближавайте към никого от онези, върху които е белегът; и започнете от светилището Ми”.

В случая с Ахан Бог каза на Исус Навин: “Аз няма да бъда вече с вас, ако не изтрите проклетия човек изсред вас”. Какво означават тези думи в сравнение с поведението на някои, които не издигат гласа си против греха и неправдата, а винаги съчувстват на хората, които смущават израелевия стан с греховете си? Бог каза на Исус Навин: “Не можете да устоите пред неприятелите си, докато не махнете обреченото изсред вас”. Той обяви какво ще е наказанието, което трябваше да дойде в резултат на нарушаването на завета.

Тогава Исус Навин започна старателно да търси виновния. Прегледа Израел по племена, след това по семейства и накрая отделни хора. Ахан бе посочен като виновния. За да стане ясно на целия Израел и да не им се даде повод да роптаят и да казват, че невинен човек страда, Исус Навин използва една уловка. Той знаеше, че Ахан е съгрешил и е скрил греха си, който подбуди Бог против народа Му. Подтикна Ахан да изповяда греха си, за да могат Божията чест и справедливост да бъдат защитени пред израелтяните. “Тогава Исус каза на Ахан: “Сине мой, въздай сега слава на Господа, Израелевия Бог, и Му се изповядай. Кажи ми какво си направил, не скривай от мен”.

“Ахан отговори на Исус: “Наистина аз съгреших пред Господа, израелевия Бог, като направих следното: Когато видях между плячката една хубава вавилонска дреха, двеста сикли сребро и една златна плочка, тежка петдесет сикли, харесаха ми и ги взех. Сега са скрити под земята в шатъра ми, а

среброто е най-отдолу. Тогава Исус прати хора, които се завтекоха в шатъра. Откраднатото беше скрито в шатъра на Ахан и среброто беше най-отдолу. Тогава хората взеха всичко от шатъра и го донесоха при Исус и при всичките израелтяни, като го положиха пред Господа. Тогава Исус и целият Израел хванаха Ахан, Заровия син, заедно със среброто, дрехата и златната плоча, синовете му, дъщерите му, говедата му, ослите му, овцете му, шатъра му и всичко, каквото имаше, и ги изведеха в долината Ахор. И Исус каза: “Защо си ни навлякъл беда? Днес Господ теб ще вкара в беда”. Тогава целият Израел уби Ахан с камъни и го изгориха с огън, след като го убиха с камъни.”

Господ каза на Исус Навин, че Ахан не само е взел неща, които са били забранени, за да не бъде прокълнат народа, но също така е откраднал и е проявил лицемерие. Господ бе казал, че Йерихон и всичко в него трябва да бъде унищожено, освен златото и среброто, които трябваше да се сложат в Божията съкровищница. Победата и превземането на Йерихон не бяха постигнати чрез воюване или опасност за народа. Предводителят на Господнето войнство бе повел небесната армия. Битката бе на Господа. Той бе този, който воюва. Израелтяните не нанесоха нито един удар. Победата и славата принадлежаха на Господа и плячката също бе Негова. Той нареди да бъде унищожено всичко с изключение на златото и среброто, което запази за съкровищницата Си. Ахан осъзнаваше добре кое може да се запази, както и факта, че златните и сребърните съкровища, за които ламтеше, всъщност принадлежаха на Господа. Той открадна от Божията съкровищница, за да се обогати.

Алчността сред Божия народ

Видях, че мнозина от изповядващите, че спазват Божиите заповеди, си присвояват средства, които Господ им е поверил и които би трябвало да отидат в Неговата съкровищница. Те ограбват Бога в десетъци и приноси. Взимат си разни неща за своя вреда. Нанасят си слабост и бедност, а върху църквата докарват тъмнина поради своята алчност, ламтеж и ограбване на Бога от десетъци и дарения.

Видях, че много души ще потънат в тъмнина поради своята алчност. Ясното и недвусмислено свидетелство трябва да е живо в църквата. В противен случай Божието проклятие със сигурност ще връхлети народа Му, както се е случило с древните израелтяни поради греховете им. Бог държи людеите Си като организация отговорни за греховете в отделни личности сред тях. Ако пренебрегнат старателното издитване на грехове, водещи до Божието неодобрение върху организацията, църковните водачи стават отговорни за тези грехове. Работата с хора е най-фината дейност, с която човек може да се заеме. Не всички са способни да поправят грешащите. Мнозина нямат мъдростта да се отнасят справедливо и същевременно милостиво. Не са склонни да примесят любовта и нежното състрадание със строгите изобличения. Някои са ненужно сурови и не разбират напътствието на апостола: “И към едни, които са в съмнение, бъдете милостиви; други спасявайте, като ги изтръгвате от огъня”.

Мнозина не притежават благоразумието на Исус Навин и не правят особени усилия да издирват злините и да се справят бързо с греховете сред народа. Нека обаче не пречат на хората, които могат да се заемат с тази работа; нека не стават пречка за онези, които имат задължението да я вършат. Има и

такива, които обичат да поставят под съмнение и да търсят грешки само защото някои вършат поставената им от Бога задача да укоряват и изобличават съществуващите грехове. Ако между нас има случай, подобен на Ахановия, мнозина биха обвинили в нечестие и критикарство постъпващите като Исус Навин, за да издирят злото. Не трябва да се отнасяме лекомислено с Бога и предупрежденията Му не бива да се пренебрегват безнаказано от извратени хора.

Показано ми бе, че Ахановата изповед бе подобна на това, което мнозина сред нас са казвали и ще казват. Те крият греховете си и отказват да направят доброволна изповед, докато Бог ги изобличи и те си признаят. Някои продължават с греховното си поведение, докато се закоравят. Възможно е дори да знаят, че църквата се огъва, както Ахан знаеше, че Израел е слаб пред враговете си поради неговата вина. И въпреки това съвестта им не ги осъжда. Те не облекчават църквата, като смирят гордите си и бунтовни сърца пред Бога и като изоставят греховете си. Божието неодобрение тегне над народа Му и Той не изявява силата Си сред тях, докато съществуват грехове и докато тези грехове са оправдавани от хора на отговорни постове.

Работещите със страх от Бога за освобождаване на църквата от това, което ѝ пречи, и за поправяне на злините в нея, за да види Божият народ колко важно е да се изпитва омраза към греха и желание за придобиване на духовна чистота, с цел да се прослави Божието име, винаги ще се сблъскват с противопоставяне от страна на неосветените. Софония описва истинското състояние на тази група хора и страшните наказания, които ще ги връхлетят: “И в онова време ще претърся Йерусалим с лампи и ще накажа мъжете, които почиват на дрождите си, които казват в сърцето си: Господ няма да стори нито добро, нито зло. Затова имотът им ще бъде разграбен и къщите им запустени. Да! Ще построят къщи, но няма да живеят в тях. И ще насадят лозя, но няма да пият виното им. Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза – гласът на деня Господен; там ще извика горчиво и силният. Ден на гняв е онзи ден, ден на смущение и утеснение, ден на опустошение и разорение, ден на тъмнина и мрак, ден на облак и гъста мъгла, ден на тръба и тревога против укрепените градове и против високите кули при ъглите. Аз така ще наскърбя хората, че ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа; кръвта им ще излее като прах и плътта им – като нечистотии. Нито среброто им, нито златото им ще може да ги избави в деня на гнева Господен; а цялата земя ще бъде погълната от огъня на ревността Му; защото ще довърши, и то скоро, всички жители на земята.”

Прекалено закъсняла изповед

Когато настъпи криза - а това със сигурност ще стане – и Бог говори от името на народа Си, съгрешилите, които са потънали в тъмнина и пречат на Бога да работи с людете Си, може да се стреснат, че са стигнали прекалено далеч в недоволството си и в обезсърчаване на Божието дело. Възможно е да се уплашат подобно на Ахан и да признаят, че са съгрешили. Тяхната изповед обаче е закъсняла и не може да им е от полза, макар че Божието дело ще изпита облекчение. Такива хора не правят изповед поради осъзнаване на истинското си състояние и убеждение, че поведението им е негодно пред Бога. Господ може да даде на тази група друг изпит и да ги остави да покажат, че не са

по-подготвени да се освободят от бунтовния си дух и от греховете си, отколкото са били, преди да направят изповед. Склонни са винаги да застават на страната на нечестието. Когато се отпрати призив към стоящите на Божия страна да предприемат решителни действия, за да защитят правдата, те ще проявят истинския си характер. Онези, които почти през целия си живот са били завладени от дух така противоположен на Божия, колкото бе духът на Ахан, ще останат пасивни, когато дойде време за решителни действия. Няма да показват, че са заели позиция. Силата на Сатана така дълго ги е владяла, че те са като слепи и нямат желание да защитават правдата. Ако не предприемат решителни действия в полза на противника, това става не защото осъзнават кое е право, а защото не им достига смелост.

Бог не е за подигравка. Именно във време на конфликт се показват истинските знамена. Точно тогава знаменосците трябва да бъдат твърди и да изявят своята позиция. Укриващите се никога няма да носят венета на победата. Тези, които проявяват вяност и лоялност, не се крият, а с цяло сърце и с всички сили се включват в делото и се впускат в битката, каквито и да са последиците. Бог ненавижда греха. Хората, които насърчават грешника и казват, че всичко му е наред, ще бъдат прокълнати от Бога.

Изповяданият навреме грях облекчава Божия народ и се приема от Господа. Сред тях обаче има и такива, които ще се изповядат като Ахан – прекалено късно и единствено, за да се спасят. Бог може да ги провери и да им даде още едно изпитание, за да се убеди народът Му, че те не могат да издържат и една проверка. Просто не са в хармония с правдата. Презират директното свидетелство, което стига до сърцата им, и се радват да видят изобличителите смълчани.

Илия изобличава Ахаав

Израилтяните постепенно бяха загубили страха и почитта си към Бога, докато накрая изговореното от Него слово чрез Исус Навин нямаше никаква стойност за тях. “В неговите дни ветилецът Хиил съгради Йерихон; положи основите му със смъртта на първородния си син Авирон и постави вратите му със смъртта на най-младия си син Селув, според словото, което Господ говори чрез Исус, Навиновия син.”

Докато Израел бе в състояние на отстъпничество, Илия остана лоялен Божи пророк. Вярната му душа изпитваше мъка, когато наблюдаваше неверието и безчестието, така бързо отделящи израелтяните от Бога. Той се молеше Бог да спаси народа Си. Умоляваше Го да не отхвърля окончателно съгрешилия народ, а чрез наказания да ги подтикне към покаяние и да не им позволи да се задълбочат още повече в греха, като по този начин да Го провокират да ги унищожи.

Господ заръча на Илия да отиде при Ахаав и да го заплаши с наказания поради греховете на Израел. Илия тръгна незабавно и пътува ден и нощ, докато стигна до царския дворец. Не помоли а бъде допуснат и не изчака да обявят официално за идването му. Съвсем неочаквано Илия застана пред изумения цар на Самария в грубите си дрехи, обичайни за пророците. Не се извини за внезапното си и неканено посещение. Вдигна ръце към небето и тържествено заяви в името на живия Бог, Който е

сътворил небето и земята, какво наказание ще сполети Израел: "... през тези години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мен."

Обявяването на Божието наказание поради израелевите грехове падна като гръм върху отстъпилия цар. Той като че ли се вцепени от страх и ужас. Преди да се съвземе от изненадата, Илия си тръгна така внезапно, както бе дошъл, без да изчака да види резултата от своята вест. Работата му бе да изрече предупреждението, след което веднага се оттегли. Словото му бе заключило небесната съкровищница и само то бе единственият ключ, който можеше отново да я отвори.

Господ знаеше, че служителят Му не е на сигурно място сред израелтяните. Не желаше да го повери на отстъпилия Израел и затова го изпрати да потърси убежище сред езически народ. Насочи го към една вдовица, която живееше в такава бедност, че едва можеше да се изхранва. Тази езичница, живееща според светлината, която имаше, бе по-приемлива за Бога от вдовиците в Израел, които бяха благословени с особени привилегии и голяма светлина, но не живееха съобразно с тях. Тъй като бяха отхвърлили светлината, евреите бяха оставени в тъмнина и Господ не желаше да повери служителя Си на народ, предизвикал божествения Му гняв.

Ето че имаше възможност за отстъпилия Ахаав и езичницата Езавел да проверят силата на своите божества и да докажат, че Илия ги е излъгал. Езавел имаше стотици пророци. Срещу тях се бе изправил единствено Илия. Словото му бе заключило небето. Ако Ваал можеше да даде роса и дъжд и да направи така, че всичко да се покрие със зеленина; ако можеше да даде вода на потоците и ручеите, за да потекат, както обикновено, независимо от небесните съкровищници и валежите, тогава целият Израел би му се поклонил и хората биха казали, че Ваал е бог.

Илия бе човек като всички нас. Мисията му пред Ахаав и обявяването на страшните Божии наказания изискваха смелост и вяра. По пътя към Самария пророкът виждаше буйни потоци, покрити със зеленина хълмове, гори с величествени дървета – всичко, върху което окото се спираше, бе изпълнено с красота и слава и като че ли подтикваше към неверие. Как би могло всички тези чудни природни красоти да изгорят от суша? Как е възможно да пресъхнат водните потоци, които никога досега не бяха спирали своя бяг? Илия обаче не се отдаде на неверие. Той тръгна да изпълни мисията с риск за живота си. Бе напълно убеден, че Бог ще смири отстъпилия народ и в резултат на наказанията ще ги доведе до смирение и покаяние. Пророкът постави всичко на риск в тази предстояща мисия.

Когато се съвзе от изумлението, причинено от думите на Илия, Ахаав видя, че пророкът си е тръгнал. Потърси го, но никой не бе го виждал. Разказа на Езавел за предупреждението, изречено от Илия в негово присъствие, и тя незабавно надъха вааловите свещеници с омразата си към пророка. Те се съюзиха с нея в отричането и проклинането на пророка на Йехова. Вестта за думите на Илия се разнесоха из цялата страна, като предизвикаха страх у някои и гняв у мнозина.

След няколко месеца неосвежаваната от роса и дъжд земя стана суха и растенията изсъхнаха. Реките, които никога не бяха преставали да текат, се смалиха, а потоците пресъхнаха. Пророците на Езавел често принасяха жертви на своите божества и ги призоваваха ден и нощ да изпратят роса и дъжд

на страната. Измамните припеви, които бяха звучали, за да мамят народа, този път не им вършеха работа. Свещениците правеха всичко възможно, за да умилостивят боговете си. С постоянно и упоритост, които можеха да са полезни за някоя по-добра кауза, те стояха около езическите си олтари, докато пламъците на жертвоприношенията се издигаха над всички високи места и ужасяващите викове и умолявания на вааловите свещеници се чуваха нощ след нощ из цялата обречена Самария. Не се появяваха обаче облаци, за да спрат палещите слънчеви лъчи. Словото на Илия бе непоклатимо и вааловите свещеници не можеха да направят нищо, за да го променят.

Измина цяла година, започна втора, но дъжд не падаше. Земята изсъхна така, сякаш огън бе минал над нея. Тучните поля станаха като пустиня. Въздухът стана сух и задушаваш, а пясъчните бури заслепяваха очите и почти спираха дъха. Вааловите горички бяха безжизнени. Дърветата в тях не даваха сянка и изглеждаха като скелети. Гладът и жаждата погубваха хора и животни с ужасна сила.

Всички тези доказателства за Божията справедливост и присъда не събудиха у Израел покаяние. Езавел се изпълни с луда ярост. Не желаше да се преклони или да се предаде пред Небесния Бог. Вааловите пророци, Ахаав, Езавел и почти целият Израел обвиниха Илия за своето бедствие. Ахаав изпрати хора до всяка област и племе, за да търсят този необикновен пророк. Той изиска клетва от всички израелеви племена, че не знаят нищо за него. Илия бе заключил небето със словото си, бе взел ключа със себе си и никой не можеше да го намери.

След като не можеше да убие Илия, Езавел реши да си отмъсти, като унищожи Божиите пророци в Израел. Никой от хората, които се бяха обявили за пророци на Бога, не трябваше да остане жив. Тази решителна и изпълнена с гняв жена осъществи налудничавото си дело, като избяга Господните пророци. Вааловите свещеници и почти целият Израел бяха така заблудени, щото смятаха, че ако убият Божиите пророци, сполетялото ги бедствие ще бъде избегнато.

Измина обаче втора година, без да падне дъжд от безмилостното небе. Сушата и гладът вършеха страшната си работа, но отстъпилите израелтяни не смиряваха гордите си и греховни сърца пред Бога. Вместо това роптаеха и се оплакваха от Божия пророк, който бе донесъл такова бедствие. Родителите виждаха как децата им загиват, без да имат сила да облекчат страданията им. Въпреки това хората оставаха в такава страшна тъмнина. Те не можеха да осъзнаят, че Божието наказание е предизвикано поради греховете им, а ужасното бедствие е дадено от милост с цел да ги спаси от пълното отхвърляне на Бога на техните бащи.

Израел бе подложен на страдание и голямо бедствие, за да бъде доведен до покаянието, необходимо за възстановяване на изгубената им вяра и за връщането им към Бога. Тяхното отстъпление бе по-страшно от това бедствие. През дългите години на суша и глад Илия чакаше и се молеше с вяра да се обърнат сърцата на хората от идолопоклонството към Бога в резултат на сполетялото ги бедствие. Но въпреки всичките си страдания те оставаха твърди в своето идолопоклонство и продължаваха да смятат Божия пророк за причината за своето нещастие. Стига да можеха да го заловят, те биха го предали на Езавел, за да бъде задоволен нейният гняв, като се отнеме животът му. Тъй като се бе осмелил да произнесе присъда, както Бог му бе наредил, Илия стана обект на тяхната омраза. Не можеха да не

видят Божията десница в сполетялото ги поради греховете им бедствие, но предпочетоха да прехвърлят вината на Илия. Намразиха не собствените си грехове, довели ги под жезъла на Божия гняв, а верния пророк, който бе Божи инструмент за изобличаване на греховността им и за нанасяне на бедствието.

“След като измина дълго време, в третата година, Господното слово дойде към Илия и му каза: Иди, представи се на Ахаав; и ще дам дъжд на земята.” Илия не се поколеба да тръгне на това опасно пътуване. Цели три години народът го мразеше и хора го издирваха от град в град по заповед на царя. Всички се бяха заклели, че не могат да го открият. И сега по слово от Господа той трябваше да се представи на Ахаав.

По време на израелското отстъпничество и въпреки, че господарят му се покланяше на Ваал, управителят на Ахаавовия дом бе останал верен на Бога. С риск за живота си той бе запазил Божиите пророци, като бе скрил и изхранил две групи от по петдесет от тях в пещера. Докато слугите на Ахаав търсеха из цялото царство потоци с вода, Илия се представи на домоуправителя. Авдий се поклонил на Божия пророк, но когато Илия го отпрати с вест до царя, той изпита силен страх. Помисли, че заедно с пророка ще бъде сполетян от голяма опасност и дори от смърт. Помоли се искрено животът му да не бъде пожертван. Илия обаче го увери с клетва, че ще види Ахаав през този ден. Пророкът нямаше да отиде при Ахаав като Божи вестител, за да предизвика респект у него. Той изпрати вест чрез Авдий: “Видях Илия”. Ако Ахаав искаше да го види, ето, сега, имаше тази възможност. Илия нямаше да отиде при Ахаав.

С удивление и страх царят чу вестта, че Илия, от когото се страхуваше и когото ненавиждаше, идва, за да се срещне с него. Отдавна търсеше пророка, за да го унищожи. Знаеше много добре, че Илия не би изложил живота си на риск, освен ако не е пазен от някакво страшно проклятие. Спомни си изсъхналата ръка на Еровоам и прецени, че няма да е безопасно да вдигне десница против Божия вестител. Със страх и трепет, придружен от голяма свита и внушителна войска, той забърза към Илия. Срещна се лице в лице с този, когото бе търсил толкова време, но сега не посмя да го убие. Царят, така изпълнен с омраза към пророка, сякаш бе безсилен и без никаква подкрепа в негово присъствие. Когато го видя, не можа да се въздържи да не изрече това, което мислеше в сърцето си: “Ти ли си, смутителю, на Израел?”. Възмутеният и ревнуващ за Божията чест и слава Илия отговори смело на Ахаавовото обвинение: “Не аз смуцавам Израел, а ти и твоят бащин дом. Защото вие изоставихте Господните заповеди и ти последва ваалимите”.

Като Божи вестител пророкът бе изобличавал греховете на народа и бе проповядвал, че Израел ще бъде сполетен от Божиите наказания поради нечестията си. И сега, с пълното съзнание за своята правота и твърд във верността си, заобиколен от обучени и въоръжени хора, Илия не прояви плахост, нито показва каквато и да е почит към царя. Човекът, с когото Бог бе разговарял и който осъзнаваше много добре какво е отношението Му към греха, не се извини на Ахаав и не прояви почитание към него. Като Божи вестител той заповяда на Ахаав да се подчини, сякаш той бе монархът, а царят бе негов поданик.

Жертвоприношението на планината Кармил

Илия изиска събиране на целия Израел и на всички ваалови пророци на планината Кармил. Величието и тържествеността в погледа на пророка показваха, че той стои в присъствието на Господа, Израелевия Бог. Състоянието на отстъпилите израелтяни изискваше твърдост, строги думи и не търпящ възражение авторитет. Бог подготвя вестта така, че да е най-подходяща за епохата и случая. Понякога влага Духа Си във вестители, които да алармират ден и нощ, както направи вестителят Му Йоан Кръстител: “Пригответе пътя за Господа!”. Има нужда и от хора, които не се отклоняват от своя дълг и могат смело да заявят: “Който е на Божия страна, да дойде с нас!”. Бог ще има подходяща вест, за да посрещне хората според състоянието, в което се намират.

Бързи вестители бяха изпратени из цялото царство с вест от Илия. Градове, села и родове изпратиха свои представители. Всички побързаха да се отзоват в очакване на някакво голямо чудо. Според заповедта на Илия Ахаав събра вааловите пророци на Кармил. Сърцата на отстъпилите израелеви водачи бяха смутени и те със страх изпълняваха указанията на строгия Божи пророк.

Хората се събраха на планината Кармил – място изпълнено с красота, когато росата и дъждът падат върху него и го даряват със зеленина. Местността обаче бе погрозняла под Божието проклятие. Върху планината, изпълнена някога с горички и поляни, вааловите пророци бяха издигнали олтари за езическите си богослужения. Височината се виждаше отдалеч. Издигаше се над околните равнини и бе пред погледа на голяма част от народа. Тъй като Бог бе явно обезславен чрез езическото поклонение на това място, Илия го избра за изява на Божията сила и за отстояване на Божията чест.

Пророците на Езавел, осемстотин и петдесет на брой, подредени като войници за битка, тръгнаха заедно във внушително шествие под звуците на музика. Сърцата им обаче се свиваха, тъй като знаеха, че по заповед на пророка на Йехова Израел бе останал опустошен и лишен от роса и дъжд цели три години. Чувстваха, че ще ги сполети нещо страшно. Вярваха в боговете си, но не можеха да отрекат, че казаното от пророка е истина. Боговете им бяха безразлични към техните викове, молитви и жертви.

Рано сутринта Илия застана на планината Кармил, заобиколен от отстъпилия Израел и от вааловите пророци. Макар и самотен сред голямото множество, той застана неустрашим. Този, когото цялото царство обвиняваше за страданията, сега е пред хората – смел, макар и без подкрепата на видима армия и без външна показност. Облечен в грубата си дреха, Илия застана със сериозно лице, напълно осъзнаващ святото поръчение, което трябваше да изпълни като Божи пророк. Прикова поглед във високия планински склон, където стоеше олтарът на Йехова по времето, когато планината бе покрита със зелени дървета и красиви цветя. Божият гняв обаче бе върху тях. Съсипаните израелтяни можеха да видят изоставения и полуразрушен олтар на Бога, както и олтарите на Ваал. Ахаав застана начело на вааловите свещеници и всички зачакаха със страх и трепет Илия да проговори.

Под слънчевите лъчи, заобиколен от хилядно множество – войници, ваалови пророци и израелевия цар – застана беззащитния Илия, очевидно сам, но подкрепян от Бога. Най-силното небесно войнство го заобиколи. Ангели с ненадмината сила слязоха от небето, за да защитят верния и праведен

пророк. Със строг и властен глас Илия извика: “Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Йехова е Бог, следвайте Го! Но ако Ваал е бог, следвайте него! А народът не му отговори нито дума”. Нито един човек от голямото множество не се осмели да изрече дори дума в защита на Бога или да покаже верността си към Йехова.

Каква удивителна заблуда и каква страшна слепота бяха обкръжи израелтяните като тъмен облак! Тази слепота и отстъпление не бяха дошли изведнъж. Бяха ги сграбчвали постепенно, тъй като те не се вслушваха в думите на укор и предупреждение, които Господ им изпращаше поради тяхната гордост и греховете им. И сега при тази страшна криза и в присъствието на езическите свещеници те останаха неутрални. Повече от всеки друг грях, който Бог ненавижда в народа Си, е бездействието във време на криза. Безразличието и неутралитетът по отношение на кризисните моменти във вярата се смятат от Бога за толкова сериозно престъпление, колкото би било и най-враждебното действие против Него.

Целият Израел се смълча. Отново се чу гласът на Илия, който ги призоваваше: “Само аз останах Господен пророк; а Вааловите пророци са четиристотин и петдесет мъже. Те нека ни дадат две телета. Нека изберат едното теле за себе си, нека го разсекат и го сложат на дървата, но огън да не слагат отдолу. И аз ще приготвя другото теле и ще го сложа на дървата, но огън няма да сложа отдолу. Тогава вие призовете името на вашия бог и аз ще призова името на Господа. И онзи бог, който отговори с огън, той нека е Бог. И целият народ отговори: “Добро е, каквото си предложил”. И така, Илия каза на Вааловите пророци: “Изберете си едното теле и го пригответе първо вие, защото сте мнозина. И призовете името на бога си, обаче не слагайте огън отдолу”. И те взеха телето, което им беше дадено, приготвиха го и призоваваха името на Ваал от сутринта чак до обяд, като викаха: “Послушай ни, Ваале!”. Но нямаше глас, нито кой да им отговори. И те скачаха около жертвеника, който бяха издигнали.”

Предложението на Илия изглеждаше разумно. Хората не се осмелиха да го отхвърлят. Само намериха смелостта да кажат: “Добро е това слово”. Вааловите пророци не дръзнаха да отклонят или пренебрегнат предложението. Бог бе ръководил това изпитание и бе приготвил объркване сред езичниците и триумф за името Си. Вааловите жреци нямаше как да не приемат условието. Със страх и чувство на вина в сърцата си, макар и външно смели и предизвикателни, те издигнаха своя олтар, положиха дърва и жертва, след което започнаха със своите песни и виковете, така характерни за езическото поклонение. Пронизителните виковете отекваха по гори и планини: “Послушай ни, Ваале!”. Свещениците се събраха като армия около олтарите си. Изглеждаха съвсем искрени в своите подкачания, гърчове, писъци, тропане с крака, неестествени жестове, скубане на косите и рязане на кожата.

Утрото отмина, настъпи пладне, но боговете не даваха никакъв знак поне от състрадание към тези обезумели идолопоклонници, вааловите жреци. Нито един глас не отговори на дивите им крясъци. Свещениците започнаха да правят план как чрез измама да запалят огън върху олтара и да припишат това на Ваал. Но твърдият поглед на Илия наблюдаваше всяко тяхно движение. Осемстотин и петдесет души прегракнаха. Одеждите им се покриха с кръв, но въпреки това дивата им възбуда не утихваше. Молитвите се примесваха с проклетия към бога слънце, който не изпращаше огън върху олтарите им.

Илия стоеше там и наблюдаваше с орлови очи да не се извърши някаква измама, тъй като много добре знаеше, че ако успеят да запалят огън върху олтара чрез някакъв трик, хората веднага биха го разкъсали на парчета. Искаше да покаже на Божия народ колко е глупаво да се съмняват и да се колебаят между две мнения, макар Бог да е вършил за тях чудни дела чрез силата Си и да им е давал многобройни доказателства за Своите безкрайни милости, любов и доброта.

“А около обяд Илия им се присмиваше: “Викайте по-силно, защото е бог! Той или размишлява, или има някаква работа, или е на път, или - може би - спи и трябва да се събуди”. И те викаха силно и се порязваха според обичая си с мечове и ножове, докато от тях бликна кръв. След като мина обяд, те пророкуваха до часа на вечерния принос. Но нямаше глас, нито кой да отговори, нито кой да им обърне внимание.”

С каква радост Сатана би паднал като светкавица от небето, за да помогне на тези, които бе заблудил, чиито умове контролираше и които му бяха напълно предани. С удоволствие би изпратил огън, за да запали жертвите им, но Йехова му бе поставил ограничения. Бог бе ограничил силата му и всичките му трикове не можеха да направят дори една искра върху вааловите олтари. Вечерта наближи. Вааловите пророци бяха изтощени, слаби и объркани. Един предлагаше едно, друг – друго, докато накрая престанаха да правят каквито и да било усилия. Виковете и проклятията им спряха да ехтят над планината Кармил. Слаби и отчаяни, те се оттеглиха.

Народът бе станал свидетел на проявите на неразумните и фанатични жреци. Бе видял как скачат върху олтара, сякаш искаха да уловят палещите слънчеви лъчи и да ги насочат към жертвата. Бяха се изморили от тези прояви на демонизъм и езичество. С нетърпение очакваха Илия да заговори. Дойде и неговият ред.

“Тогава Илия каза на целия народ: “Приближете се до мен. И целият народ се приближи до него. А той поправи Господния жертвеник, който беше съборен. Илия взе дванадесет камъни, според числото на племената на синовете на Яков, към когото беше дошло Господното слово и каза: “Израел ще бъде името ти”. С камъните той издигна жертвеник в Господното име. И около жертвеника направи изкоп, достатъчно голям да побира две сати семе. И като нареди дърва, насече телето на късове и го положи на дървата, и каза: “Напълнете четири бъчви с вода и ги излейте върху всеизгарянето и дървата”. После каза: “Повторете”. И повториха изливането. Каза още: “Залейте и трети път!”. И те за трети път заляха. И водата обикаляше около жертвеника, също и изкопът се напълни с вода. А в часа на вечерния принос пророк Илия се приближи и каза: “Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израелев, нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израел и аз - Твой слуга, и че според Твоето слово аз направих всички тези неща. Послушай ме, Господи, послушай ме, за да познае този народ, че Ти, Господи, си Бог и че Ти си възвърнал сърцата им назад! ”. Тогава огън от Господа падна, изгори всеизгарянето, дървата, камъните и пръстта, и облиза водата, която беше в изкопа. И целият народ, когато видяха това, паднаха по лицата си и казаха: “Йехова, Той е Бог! Йехова, Той е Бог!”.

В часа на вечерната жертва Илия поправи Божия олтар, който бе разрушен от вааловите жреци със съгласието на отстъпилия Израел. Не повика нито един от народа да му помогне в трудната работа.

Вааловите олтари бяха добре направени. Илия обаче се обърна към съборения Божи олтар, който беше свят и скъпоценен за пророка, въпреки неблагоприятните си руини, отколкото величествените ваалови олтари.

Илия уважаваше Господния завет с народа Му, макар хората да бяха отстъпили. Спокойно и тържествено той поправи съборения олтар с дванадесет камъка, според броя на израелевите племена. Разочарованите ваалови жреци, изморени от напразните си и налудничави усилия, седяха или лежаха на земята в очакване да видят какво ще направи Илия. Бяха изпълнени със страх и омраза към пророка за това, че бе предложил изпитание, показало наяве тяхната слабост и неспособността на боговете им.

Израелтяните стояха, заплени, бледи, неспокойни и останали почти без дъх от страхопочитание, докато Илия призоваваше Йехова, Създателя на небето и земята. Народът бе видял фанатичната и безумна ярост на вааловите пророци. Можеха да направят сравнение, когато наблюдаваха спокойното и изпълнено с достойнство и почит поведение на Илия. Той напомни на хората за тяхното падение, предизвикало Божия гняв, след което ги призова да смирят сърцата си и да се върнат при Бога на бащите си, за да премахнат проклятието от себе си. Ахаав и езическите жреци наблюдаваха с удивление и ужас. Те очакваха резултата с безпокойство и мълчание.

След като жертвата бе положена върху олтара, Илия заповяда на хората да излеят вода върху жертвата и олтара и да напълнят рова около него. След това с благоговение се поклони на невидимия Бог, вдигна ръце към небето и изрече спокойна и простишка молитва, в която нямаше яростни ръкомахания или гърчове. Не се чува нови писъци над Кармил. Настана тържествена тишина, която бе неприятна за вааловите жреци.

В молитвата си Илия не използва гръмки изрази. Помоли се на Йехова, сякаш Той бе близо и наблюдаваше цялата сцена, чуваше искрената, гореща, но простишка молитва. Вааловите свещеници бяха крещели, по устата им бе излязла пяна, подскачаха и се молиха дълго - от зори до мрак. Молитвата на Илия бе кратка, настойчива, изпълнена с почит и искреност. Веднага след произнасянето ѝ пламъци се спуснаха от небето пред очите на всички, подобно на мълния; запалиха дърветата и погълнаха жертвата, изпариха водата от рова и изгориха дори камъните на олтара. Яркостта на пламъка озари планината и ослепи очите на множеството. Останалите от израелевото царство, които не бяха дошли на върха, наблюдаваха с интерес какво случва там. Когато огънят слезе, те видяха това и останаха удивени от гледката. Напомни им за огнения стълб при Червено море, който през нощта е бил преграда между израелтяните и египетската войска.

Стоящите на планината паднаха по очи в ужас и страхопочитание пред невидимия Бог. Не можеха да гледат към яркия пояждащ огън, изпратен от Небето. Уплашиха се, че ще бъдат изгорени в своето отстъпничество и греховност и извикаха със силен глас, който се понесе над планината и се чуъвсем ясно в равнините: “Йехова, Той е Бог! Йехова, Той е Бог!”. Най-накрая Израел се пробуди и се отърси от заблудата. Хората осъзнаха греха си и разбраха, че са обезславявали истинския Бог. С голям ужас Ахаав и вааловите жреци станаха свидетели на чудната изява на мощта на Йехова. Гласът на Илия отново се чу, но този път той съвсем изненадващо заповяда на народа: “Хванете вааловите пророци! Не

оставяйте нито един от тях да избяга!” Всички бяха готови да се подчинят. Уловиха лъжепророците, които ги бяха мамили, отведоха ги до потока Кисон и там със собствените си ръце Илия уби тези езически жреци.

След като Божието наказание сполетя лъжепророците и хората приеха Бога на башите си, проклятието трябваше да бъде оттеглено, Господ да възобнови благословенията Си за Своя народ и отново да освежи земята с роса и дъжд.

Илия се обърна към Ахаав: “Качи се, яж и пий, защото се чува звук на изобилен дъжд”. Когато Ахаав замина да празнува, Илия тръгна от мястото на страшното жертвоприношение и отиде на върха на планината да се помоли. Избиването на езическите свещеници не го бе направило неспособен за молитва. Той бе извършил Божията воля. Можеше да направи още нещо, след като вече бе извършил необходимото като Божи инструмент за премахване на причината за отстъпничеството в Израел чрез избиването на езическите жреци. Застъпи се за грешния и отстъпил Божи народ. В неудобна поза, с лице между коленете започна усърдно да моли Бога да изпрати дъжд. Шест пъти изпрати слугата си да види дали има някакъв знак, че Бог е чул молитвата. Не се раздражни и не загуби вярата си поради това, че Господ не му даде веднага знак. Продължи да се моли усърдно и изпрати слугата си седем пъти да погледне за очаквания знак. Слугата се върна шест пъти от склона към морето с обезсърчителната вест, че няма и следа от облаци. На седмия път каза на Илия, че се вижда малък облак с размера на човешка длан. Това бе достатъчно за вярата на Илия. Той не почака да види как небесата почерняват, за да стане напълно сигурен. В малкия, приближаващ се облак чу с ушите на вярата звука на изобилния дъжд. Делата му бяха според вярата. Изпрати вест до Ахаав чрез своя слуга: “Впрегни колесницата си и слез, за да не те спре дъждът”.

Смирението на Илия

Тук Илия извърши нещо с вяра. Не изчака дъжда. “А междуременно небето потъмня от облаци, задуха вятър и заваля силен дъжд. И Ахаав, като се возеше на колесницата си, отиде в Езраел. И Господнята ръка беше върху Илия - той стегна кръста си и се затича пред Ахаав до входа на Езраел.”

Илия бе преживял голямо напрежение и трудности през деня, но Господният Дух дойде върху него, тъй като бе покорен и бе изпълнил Божията воля, като умъртви жреците идолопоклонници. Някои са готови да кажат: “колко суров и жесток човек трябва да е бил Илия!”. Също така всеки, който защитава Божията чест въпреки големия риск, ще си нанесе укори и осъждане от страна на повечето хора.

Дъждът заваля. Бе нощ и заслепяващите водни струи пречеха на Ахаав да вижда пътя. Укрепен от Духа и със сила от Бога, загърнат в грубата си дреха, Илия затича пред колесницата на Ахаав, за да го води към портата на града. Божият пророк бе унижил Ахаав пред народа. Бе убил жреците му езичници, но въпреки това пожела да покаже на Израел, че го признава за цар. Като акт на особена почит Илия поведе колесницата и тръгна пред нея, за да я докара до градската порта.

Ето един урок за младите, които твърдят, че са Божии служители и разнасят вестта, но са издигнати в собствените си очи. За разлика от Илия те нямат нищо забележително в своя духовен живот, но въпреки това смятат, че е под достойнството им да извършват някаква физическа работа. Не се принизяват от висотата на своя проповеднически пиедестал, за да служат, тъй като се страхуват, че ще вършат работата на слуги. Всички би трябвало да се учат от примера на Илия. Словото му заключи небесните съкровищници от роса и дъжд за цели три години. Същото слово бе единственият ключ за отключване на небето и за изливане на водните потоци. Той бе почетен от Бога, когато произнесе простичката си молитва в присъствието на царя и на хилядите израелтяни, след което огън падна от небето върху жертвения олтар. Ръката му изпълни Божията присъда, като уби осемстотин и петдесет ваалови жреци. И въпреки това след изтощителната работа и след очевидния триумф човекът, който можеше да докара облаци, дъжд и огън от небето, извърши работата на слуга, като затича пред колесницата на Ахаав в тъмнината, вятъра и дъжда, за да помогне на царя, когото безстрашно бе изобличил поради греховете и престъпленията му. Царят мина през портата, а Илия се уви в дрехата си и легна на голата земя.

Илия изпада в отчаяние

След като бе показал такава неустрашима смелост в битката на живот и смърт; след като бе преживял триумф над царя, свещениците и народа, естествено бихме предположили, че Илия никога не би се отчаял или уплашил.

След срещата му с Ахаав, когато обяви Божието наказание поради отстъплението на царя и народа, Бог насочи стъпките на Илия далеч от властта на Езавел към сигурно място в планините, близо до потока Херит. Там Той почете Своя служител, като го снабдяваше с храна сутрин и вечер чрез небесен ангел. След като потокът пресъхна, Той го изпрати при една вдовица в Сарепта и всеки ден извършваше чудо, за да изхранва семейството на вдовицата и Илия. След като бе благословен с такива изяви на Божията любов и грижа, бихме предположили, че пророкът никога не би проявил недоверие към Него. Но апостолът ни казва, че и той е бил човек като нас – със същите слабости и изкушения.

Ахаав разказа на съпругата си за чудните събития и за изявите на Божията сила, доказващи, че Йехова, Създателят на небето и земята, е Бог, както и за това, че Илия бе убил вааловите жреци. При тези думи Езавел, която бе закоравяла в греха, се разяри. Дръзка, предизвикателна и непреклонна в идолопоклонството си, тя заяви пред Ахаав, че Илия не трябва да живее.

Същата нощ вестител разбуди изморения пророк и му предаде думите на Езавел, изречени в името на нейните езически божества, че пред целия Израел ще направи с Илия това, което той бе направил с вааловите жреци. Пророкът би трябвало да посрещне тази заплаха и клетва с молитва за закрила на Небесния Бог, Който го бе упълномощил за това дело. Би трябвало да каже на вестителя, че Бог, в Когото той се уповава, ще бъде негова закрила против заплахите и омразата на Езавел. Но като че ли вярата и смелостта му си отидоха. Събуди се съвсем объркан. Дъждът се изливаше от небето, а

наоколо всичко бе потънало в мрак. Забрави за Бога и побягна за живота си, сякаш жадуващата за кръвта му убийца бе зад него. Изостави слугата си на пътя и на сутринта вече бе далеч от хората, сам сред страшната пустиня.

“А като чу това, Илия стана и отиде да спасява живота си. И като дойде във Вирсавее Юдов, остави слугата си там. А той самият отиде на едnodневен път в пустинята и спря, и седна под една хвойна. И поиска за себе си да умре, като каза: “Стига, сега, Господи. Вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си”. Тогава легна и заспа под хвойната. По-късно ангел се допря до него и му каза: “Стани, яж”. Илия погледна и видя, че до главата му имаше пита, печена на жарава, и стомна с вода. И Илия яде, пи и пак легна. Ангелът Господен дойде втори път и се допря до него, като му каза: “Стани, яж, защото пътят е много дълъг за теб”. И той стана, яде и пи, и със силата от онова ястие пътува четиридесет дни и четиридесет нощи до Божията планина Хорив. Там влезе в една пещера, където се засели. Тогава Господното слово дойде към него и му каза: “Какво правиш тук, Илия?”.

Илия би трябвало да се довери на своя Бог, Който го бе предупреждавал кога да бяга и къде да намира убежище от омразата на Езавел и да се укрива от старателното издирване на Ахаав. Господ не бе го посъветвал да бяга. Той не изчака да чуе Божия глас. Тръгна прибързано. Ако бе изчакал с вяра и търпение, Всевишният Бог би го защитил и би му дал още една значителна победа сред Израел, като би изпратил наказанието Си и над Езавел.

Изтощен и съсипан, Илия седна да почине. Той почувства обезсърчение и желание да се оплаква. “Стига, сега, Господи. Вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си!”. Не му се живееше повече. Очакваше, че след очевидната изява на Божията сила в присъствието на Израел хората биха станали честни и верни на Бога. Смяташе, че Езавел няма вече да има влияние над Ахаав и в Израелевото царство ще настъпи всеобща реформация. Когато чу за заплахите на Езавел, той забрави, че Бог е същият всемогъщ и милостив Бог, какъвто беше и когато Му се помоли за огън от небето и за дъжд и на молитвите бе отговорено. Господ бе отговорил на всяка негова молба. Въпреки това Илия побягна далеч от всяко населено място и не желаше да вижда какъвто и да е човек.

Как гледаше Бог на страдащия Си служител? Изостави ли го поради обзелото го отчаяние? О, не! Илия бе сломен от униение. Цял ден бе издържал без храна. Докато направляваше колесницата на Ахаав и тичаше пред нея до градските порти, смелостта му даваше сила. Имаше големи надежди, че Израел като народ ще се върне при Бога и че Неговата благосклонност ще бъде възстановена. Но Илия изпита онова, което често идва след духовно издигане и забележителен успех. Издигна се до върха Фасга, но бе унижен и свален до най-ниската долина на вярата и емоциите. Бог обаче бдеше над служителя Си. Обичаше го не по-малко, когато се бе почувствал съкрушен и изоставени от Бога, и от хората, отколкото когато бе получил отговор на молитвата си и огънят падна от небето, озарявайки Кармил.

Онези, които не са носели тежки отговорности или не са изпитвали силни терзания, не могат да разберат чувствата на Илия и не са способни да му отдадат онова съчувствие, което заслужава. Бог знае и може да чете мъката в сърцето във време на изкушение и жестоки конфликти.

Докато Илия спеше под смриката, нежно докосване и приятен глас го събудиха. Той се сепна уплашен, готов да бяга, сякаш неприятелят, който го преследваше и искаше да го убие, наистина го бе намерил. Но в състрадателното лице над себе си, видя не лицето на враг, а на приятел. Ангел бе изпратен с храна от небето, за да укрепи верния Божи служител. Гласът му каза: “Стани, яж.” След като похапна от изпратената му храна, Илия отново заспа. Втори път Божият ангел се погрижи за нуждите му. Докосна изтощеният мъж и с нежно състрадание му каза: “Стани, яж, защото пътят е много дълъг за теб”. Илия получи сили и тръгна към Хорив. Намираше се в пустинята. През нощта се подслони в пещера, за да се предпази от дивите зверове.

На това място Бог се срещна с Илия чрез един от ангелите Си и го попита: “Какво правиш тук, Илия?” Аз те изпратих при потока Херит, аз те изпратих при вдовицата от Сарепта, аз те изпратих до Самария с вест за Ахаав, но кой те изпрати на това дълго пътуване в пустинята. И каква задача имаш да изпълняваш тук? Илия изплака мъката си пред Господа: “Аз съм бил много ревнив за Господа, Бога на Силите; защото израелтяните изоставиха завета Ти, събориха жертвениците Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, но и моя живот искат да отнемат. Тогава Господ му каза: “Излез и застани на планината пред Господа”. И, ето, Господ минаваше и силен вятър цепеше хълмовете и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не беше във вятъра. А след вятъра имаше земетресение, но Господ не беше в земетресението. А след земетресението – огън, но Господ не беше в огъня. А след огъня – тих и нежен глас. Илия, като го чу, покри лицето си с кожуха си, излезе и застана при входа на пещерата. И, ето, към него дойде глас, който каза: “Какво правиш тук, Илия?”. А той отвърна: “Аз съм бил много ревнив за Господа, Бога на силите; защото израелтяните изоставиха завета Ти, събориха жертвениците Ти и избиха с меч пророците Ти; само аз останах, но и моя живот искат да отнемат.”

След това Господ се изяви пред Илия и му разкри, че тихото упование и твърдата увереност в Бога винаги ще му помагат да намери помощ във време на нужда.

Показано ми бе, че съпругът ми е допускал грешки, като се е отдавал на отчаяние и недоверие към Бога. Неведнъж Бог му се е разкривал чрез забележителни прояви на грижа, любов и сила. Случвало се е обаче да изпадне в обезсърчение и отчаяние, когато е виждал, че усърдието му за Бога и делото са неразбрани и неоценени. Бог е дал на съпруга ми и на мен особената и важна работа в делото Му да укоряваме и съветваме народа Му. Когато видим, че укорите ни биват пренебрегнати и на тях се отвръща с омраза вместо със симпатия, ние често губим вярата и упованието си в Бога на Израел. Също като Илия се отдаваме на униние и отчаяние. Това е голямата грешка в живота на съпруга ми -обезсърчава се, тъй като братята му създават изпитания, вместо да му помагат. Когато в резултат на неговата тъга и униние братята видят какво са му причинили чрез своето неверие и липса на разбиране, някои започват да триумфират и да се възползват от това състояние, смятайки, че все пак Бог не е с брат Уайт, тъй като той е проявил слабост. Насочвам вниманието на такива хора към делото на Илия и неговото отчаяние и обезсърчение. Макар да бе Божи пророк, Илия бе човек със същото естество като нас. Ние също имаме слабости и човешки чувства, с които да се борим, но ако се уповаваме на Бога, Той никога няма да ни изостави. При всякакви обстоятелства можем да имаме непоклатимо доверие в Бога и да сме убедени, че никога няма да ни изостави или забрави, докато сме му верни.

Съпругът ми може да се насърчи в страданието си, като знае, че има състрадателен Небесен Баща, Който чете помислите и разбира намеренията на душата. Онези, които са на предната линия и биват ръководени от Божия Дух, за да вършат едно особено дело за Него, често ще усещат слабост, след като натискът отслабне. Понякога отчаянието може да ги завладее, може да разклати дори най-героичната вяра и да отслаби най-стабилния ум. Бог разбира всичките ни слабости. Той може да състрадава и да обича, когато сърцата на околните са твърди като кремък. Да очаква търпеливо и да се уповава на Бога, когато сякаш всичко е потънало в мрак, е урокът, който съпругът ми трябва да научи в много по-голяма пълнота. Бог няма да го изостави в неговата почтеност.

29. Мойсей и Аарон

Аарон умря на планината Ор и бе погребан. Братът на Аарон - Мойсей - и синът му Елеазар го придружиха до планината. Мойсей имаше болезненото задължение да свали от брат си Аарон святата одежда и с нея да облече Елеазар, тъй като Бог бе казал, че той ще наследи Аарон на свещеническата длъжност. Мойсей и Елеазар станаха свидетели на смъртта на Аарон, след което Мойсей го погребва. Тази сцена на планината Ор ни връща към някои от най-удивителните събития в живота на Аарон.

Аарон бе човек с благ характер, когото Бог бе избрал да стои редом до Мойсей и да говори вместо него. С други думи, той бе устата на Мойсей. Бог би могъл да избере Аарон за водач, но Този, Който познава сърцата и разбира човешкия характер, знаеше, че на Аарон не достига смелост да защитава правото при всякакви обстоятелства, независимо от последствията. Желанието на Аарон да печели благоразположението на хората понякога го подтикваше към сериозни грешки. Твърде често се поддаваше на техните оплаквания и по този начин обезславяше Бога. Същата липса на решителност в полза на правдата в семейството му доведе до смъртта на двамата му сина. Аарон бе известен със своето благочестие и усърдие, но той бе занемарил възпитанието в семейството си. Вместо да изисква уважение и страхопочитание от двамата си сина, той им позволи да следват собствените си наклонности. Не ги научи на въздържание и се съгласяваше с всичките им желания. Те не бяха научени да уважават родителския авторитет. През целия си живот бащата трябваше да бъде управител на собственото си семейство. Властта му не трябваше да бъде отхвърляна дори когато децата порастаха и създаваха свои семейства. Сам Бог бе водачът на народа, изискващ послушание и почит.

Редът и благоденствието в царството зависеха от добрия ред в храма. Благоденствието, хармонията и редът в храма зависеха от добрия ред и съвършената дисциплина в семействата. Бог наказва лошите родители, на които е възложил дълга да поддържат принципите на родителския контрол, залегнал в основата на църковната дисциплина и благоденствието на народа. Едно невъзпитано дете често помрачава мира и хармонията в църквата и подтиква народа към недоволство и бунт. С голяма тържественост Господ наложи на децата задължението да обичат, уважават и почитат своите родители. От друга страна, Той изисква от родителите да възпитават децата си и с неуморно

старание да ги учат на Божия ред и закон и да ги поучават в познание и страх от Господа. Наредбите, които Бог даде на евреите с голяма тържественост, важат със същата сила и за родителите християни. Онези, които пренебрегват дадените от Бога в Словото Му светлина и напътствия относно възпитанието на техните деца и ръководенето на домакинството, ще бъдат отговорни пред Него. Престъпната небрежност на Аарон по отношение на възпитаването на синовете му в дух на уважение и почит доведе до тяхната смърт.

Бог отличи Аарон, като избра него и мъжките му потомци за свещеническа служба. Синовете му заеха святата длъжност. Надав и Авиуд не зачетоха Божията заповед да използват свят огън в кадилниците с тамян.

Ето го резултата от лошото възпитание. Синовете на Аарон не бяха възпитани да уважават заповедите на баща си. Когато пренебрегваха родителския авторитет, те не осъзнаваха необходимостта от стриктно спазване на Божиите заповеди. Когато задоволяваха желанието си да пият вино и докато бяха под опияняващото му въздействие, разумът им бе замъглен и те не можеха да видят разликата между святото и обикновеното. Противно на Божието недвусмислено указание, те го обезславиха, като принесоха обикновен вместо свят огън. Бог ги посети с гнева Си. Огън излезе от присъствието Му и ги унищожи.

Аарон понесе тежкото си наказание с търпение и смирено покорство. Тъга и жестока мъка пронизваха душата му. Изпитваше угризения заради пренебрегнатите си задължения. Той бе свещеник на всемогъщия Бог и трябваше да извършва служба за изкупление на греховете на хората. Бе свещеник и на дома си, но въпреки това бе склонен да отминава глупостите, вършени от децата му. Той бе пренебрегнал задължението си да ги обучава и възпитава в дух на послушание, себеотрицание и зачитане на родителския авторитет. В резултат на тази криворазбрана снизходителност Аарон не успя да оформи характерите им така, че да почитат нещата с вечна стойност. Не разбираше, също като мнозина днешни християни, че погрешно проявената любов и глезенето на децата ги подготвят за Божието неодобрение и за изливането на Неговия гняв, който накрая довежда до тяхното погубване. Тъй като Аарон не желаше да упражни авторитета си, Божията справедливост засегна и него. Той трябваше да научи, че внимателно изразеното несъгласие, което не е придружено от твърдост и родителски контрол, както и неблагоприятната му нежност към неговите синове, всъщност са прояви на най-голяма жестокост спрямо тях. Бог пое справедливостта в собствените Си ръце и ги унищожи.

Бог призова Мойсей да се качи на планината и шест дни по-късно той бе обгърнат от облак и влезе в непосредственото Божие присъствие. Върхът на планината бе озарен от Божията слава. Но неверието бе така естествено за израелтяните, че дори когато тази слава бе пред очите им, те започнаха да роптаят поради отсъствието на Мойсей. Докато славата на Бога бе знак за присъствието Му на планината и водачът им разговаряше отблизо с Него, те би трябвало да се осветят чрез себеизпитване, смирение и благочестива боязън. Бог бе оставил Аарон и Ор на мястото на Мойсей. В негово отсъствие хората трябваше да се допитват и да се съветват с тези двама определени от Бога мъже.

Тук се виждат недостатъците на Аарон като водач и управител на Израел. Хората настояваха да им направи богове, които да ги поведат към Египет. Ето възможност за Аарон да прояви своята вяра и непоклатимо упование в Бога и твърдо и решително да отхвърли предложението на народа. Но естественото му желание да им угодничи и да отстъпва пред тях го доведе дотам, че да се съгласи да пожертва Божията чест. Поиска да донесат накитите си и от тях изработи златно теле, след което провъзгласи на всеослушание: “Тези са боговете ти, о, Израелю, които те изведоха от Египетската земя”. Пред този безжизнен идол той направи олтар и провъзгласи празник в негова чест. Като че ли от хората паднаха всякакви задръжки. Те принесоха всеизгаряния пред златното теле, след което ги завладя дух на разгул. Впуснаха се в срамно празнуване и пианство. Ядоха, пиха и станаха да танцуват.

Бяха изминали само няколко седмици, след като направиха тържествен завет с Бога да слушат Неговия глас. Бяха чули думите на Божия закон, изговорени със страшно величие от планината Синай сред гръмотевици, светкавици и земетресение. Бяха чули сам Бог да казва: “Аз съм Йехова, твоят Бог, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове освен Мен. Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на небето горе, на земята долу или във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.”

Аарон и синовете му бяха възвеличени чрез поканата да отидат на планината и да бъдат свидетели на Божията слава. “Там видяха Израелевия Бог: под краката Му имаше нещо като настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небе.”

Бог бе възложил на Надав и Авиуд най-святата задача и следователно те бяха почетени от Него по най-забележителен начин. Разкри им превъзходното Си величие, за да могат видените от тях сцени на планината да се запечатат в умовете им и да ги направят годни за по-добро служене и разкриване пред хората на онази възвишена слава и страхопочитание, чрез които да виждат по ясно Неговия характер, както и да проявяват послушание и почит към всичките Му изисквания.

Преди да се изкачи на планината, Мойсей прочете на народа всичките думи на Завета, който Бог бе направил с тях, и те отговориха в един глас: “Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим и ще бъдем послушни.” Колко голям трябва да е бил грехът на Аарон, колко тежко е било престъплението му в Божиите очи!

Докато Мойсей получаваше Божия закон на планината, Господ му разказа за греховете на бунтовния Израел и поиска от него да Го остави да ги унищожи. Мойсей обаче се застъпи пред Господа за народа си. Макар че бе най-кроткият човек, който някога е живял, когато интересите на народа, над когото Бог го бе поставил за водач, бяха в опасност, Мойсей загубваше вродената си плахост и с удивителна настоятелност и чудна смелост молеше Бога за Израел. Не можеше да се съгласи Бог да унищожи людете Си, макар че Господ бе обещал да издигне Мойсей и от него да създаде по-добър народ.

Мойсей бе чул. Бог отговори на искрената му молба да не унищожава народа Си. Той взе плочите на закона, Десетте заповеди, и слезе от планината. Шумното пианско празненство на израелтяните стигна до ушите му още преди да влезе в лагера. Когато видя идолопоклонството им и как съвсем явно бяха нарушили думите на Завета, Мойсей бе завладян от скръб и възмущение поради това дълно идолопоклонство. Обхванат от смут и срам заради делата им, той хвърли плочите и ги счупи. Както те бяха нарушили Завета си с Бога, така чрез счупването на плочите Мойсей им показа, че Бог е прекратил завета Си с тях. Плочите, на които бе изписан Божият закон, бяха счупени.

С благия си нрав Аарон, така любезен и сговорчив, се опита да уталожить гнева на Мойсей, сякаш народът не бе извършил голям грях, заради който да скърби. Мойсей попита разгневено: “Какво ти стори този народ, че си им навлякъл голям грях?”. Аарон отвърна: “Да не пламне гневът на господаря ми; ти знаеш, че народът упорства в злото. Понеже ми казаха: “Направи ни богове, които да ходят пред нас; защото този Мойсей, човекът, който ни изведе от Египетската земя, не знаем какво му стана”. И аз им казах: “Който има злато, нека си го извади; и така те ми го дадох. Тогава го хвърлих в огъня; и направих това теле”. Аарон искаше да убеди Мойсей, че някакво чудо е преобразило златните накити в образа на теле. Не му разказа, че заедно с майсторите си бе създал този образ.

Аарон бе смятал, че Мойсей е прекалено твърд с народа. Мислеше, че ако Мойсей е по-отстъпчив, по-малко решителен, по-склонен на компромиси с хората и ако задоволява желанията им, би имал по-малко неприятности и в израелевия стан биха се възцарили мир и хармония. Затова бе опитал с тази нова политика. Постъпи според нрава си, като се поддаде на желанията на народа, за да си спести тяхното недоволство, да запази благоразположението им и по този начин да предотврати бунт, който според него със сигурност би избухнал, ако не бе изпълнил исканията им. Но ако Аарон бе останал непоклатим в името на Бога; ако бе посрещнал заплахите на народа и неговото желание да им направи богове, които да ги поведат към Египет, със справедливо възмущение и отпор, какъвто заслужаваха; ако им бе цитирал проклятията от Синай, където Бог бе изговорил Закона Си с такава слава и величие; ако им бе напомнил за тържествения завет с Бога да спазват всичките Му заповеди; ако им бе казал, че не би се поддавал на молбите им, дори това да му струва живота, щеше да има такова влияние сред народа, че да предотврати страшното им отстъпление. Но когато при отсъствието на Мойсей се наложи да използва влиянието си в правилна посока; когато трябваше да застане твърд и непоклатим като него, за да предпази хората от греховно поведение, той прояви влиянието си за зло. Прояви безсилие и не защити Божията чест чрез вярност към святия Му закон. Когато обаче застана на страната на злото, тогава оказа силно влияние върху хората. Даде им напътствие и те се подчиниха.

Когато предприе първата стъпка по посока към злото, Аарон бе обзет от духа, който подбуждаше народа, и стана техен водач. След това започна да дава напътствия като генерал, а хората проявяваха необичайно послушание. Аарон даде разрешение за най-тежките грехове, тъй като това бе по-лесно от отстояване на правото. Когато верността му се поклати и разреши на хората да вършат грехове, той сякаш бе вдъхновен от решителност, искреност и усърдие – качества, които бяха нови за него. Като че ли плахият му характер внезапно изчезна. С усърдие, каквото никога преди не бе проявявал в отстояване на Божията чест против злото, хвана инструментите, за да превърне златото в образ на теле.

Нареди построяването на олтар и с увереност, която би била достойна за по-добра кауза, провъзгласи пред народа, че на сутринта ще има празник на Господа. Тръбачите приеха словото от устата на Аарон и го провъзгласиха сред дружините на израелевата войска.

Спокойната увереност на Аарон в погрешния курс му даде по-голямо влияние над народа, отколкото Мойсей имаше, когато ги водеше в пътя на доброто и потушаваше бунтовете им. Аарон бе поразен от такава страшна духовна слепота, че започна да възприема светлината за тъмнина и тъмнината – за светлина! Каква наглост прояви, като провъзгласи празник за Господа, който всъщност се състоеше в поклонение пред един златен образ! Тук се вижда каква власт притежава Сатана над умовете, които не са изцяло контролирани от Божия Дух. Сатана бе издигнал знамето си сред Израел и то бе възвеличавано като Божи пряпорец.

Без никакво колебание или срам Аарон заяви: “Тези са боговете ти, о, Израелю, които те изведоха от Египетската земя.” Той повлия на израелтяните да стигнат толкова далеч в идолопоклонството, колкото никога преди не би им дошло на ум. Престанаха да се безпокоят, че огнената слава на планината е изгорила техния водач. Смятаха, че имат водител, който им подхожда, и бяха готови да осъществят всичките му предложения. Принесоха жертви пред златния си бог; въздадоха му умиловителни приноси и се отдадоха на удоволствия, буйна веселба и пианство. Вече бяха решили в умовете си, че неприятностите им в пустинята не се дължаха на някакви грешки, а виновен за всичко бе водачът им. Той не бе подходящ. Бе прекалено неотстъпчив и постоянно им говореше за греховете им, като ги предупреждаваше, изобличаваше и заплашваше с Божието неодобрение. Вече имаше нов ред и те бяха доволни както от Аарон, така и от себе си. Идваха им следните мисли: ако Мойсей бе толкова приветлив и отстъпчив като Аарон, какъв мир и хармония биха настъпили в израелевия стан! Престанаха да се интересуват дали Мойсей ще слезе от планината.

Когато видя идолопоклонството на народа и така се възмути от това, че за свой срам бяха забравили за Бога, Мойсей хвърли каменните плочи и ги счупи. Аарон стоеше смирено отстрани и понасяше укорите му със завидно търпение. Хората бяха очаровани от прекрасния характер на Аарон и отвратени от грубостта на Мойсей. Но Бог не гледа на лице. Той не осъди ревността и възмущението на Мойсей, породени от светотатственото отстъпление на Израел.

Тогава истинският водител застана на Божия страна. Бе излязъл директно от Божието присъствие, където бе умолявал Господа да отвърне гнева Си от съгрешилия народ. Предстоеше му да направи още нещо като Божи служител. Трябваше да защити Божията чест пред хората и да им покаже че грехът е грях, а правдата – правда. Необходимо бе да направи нещо, за да противодейства на страшното влияние на Аарон. “Мойсей застана при входа на стана и каза: “Който е откъм Господа, нека дойде при мен”. И при него се събраха всички левийци. Той им каза: “Така говори Господ, Израелевият Бог: Препашете всички мечи на бедрото си, минете насам-натам от врата на врата през стана и убийте всеки брат си и всеки другаря си, и всеки ближния си. И левийците сториха според Мойсеевата дума; и в този ден от народа паднаха около три хиляди мъже. Защото Мойсей беше казал: “Посветете себе си днес на Господа, като се вдигнете всеки против сина си и против брата си, за да ви бъде дадено днес благословение”.

С тези думи Мойсей определя истинското посвещение като послушание към Бога, отстояване на правото и готовност да се осъществят Божиите намерения дори когато се изпълняват най-неприятните задължения, като по този начин се показва, че Господните изисквания са по-важни от изискванията на приятели и най-близки роднини. Левийците се посветиха на Бога, за да изпълнят присъдата Му над за престъплението и греха.

Аарон и Мойсей съгрешиха, когато не отдадоха слава и почит на Бога при водите на Мерива. И двамата бяха изтощени и провокирани от непрестанните оплаквания на израелтяните. Точно когато Бог милостиво бе изявил славата Си пред народа, за да смекчи и облагороди сърцата им и да ги доведе до покаяние, Мойсей и Аарон показаха, че със своя сила са отворили скалата. “Чуйте сега, вие, бунтовници! Да ви извадим ли вода от тази канара?” Ето една златна възможност да се освети Господ сред тях, да се покаже Божието дълготърпение и нежната Му грижа към тях. Те бяха роптали против Мойсей и Аарон, които не можеха да им намерят вода. Двамата приеха тези обвинения като голямо изпитание и безчестие за самите себе си, забравяйки, че всъщност хората негодуват против Бога. Те съгрешаха против Него и Го обезславяха, а не против тези, които Бог бе посочил за изпълнители на волята Му. Обиждаха най-добрия си Приятел, като обвиняваха Мойсей и Аарон за всичките си бедствия; всъщност роптаеха против Божието провидение.

Грехът на тези благородни водители бе голям. Биха могли да имат живот за пример до края на дните си. Бяха високо издигнати и почетени. Въпреки това Бог не извинява греха в тези, които заемат високи постове, както не го прави и с тези, които са с по-скромни длъжности. Мнозина наричаци себе си християни гледат на хората, които не изобличават и не осъждат злото, като на благочестиви люде и истински християни, а в същото време смятат, че тези, които смело защитават правото и не се отклоняват от своята вярност под натиска на нечестиви влияния, всъщност не притежават благочестие и християнски дух.

Онези, които защитават Божията чест и поддържат чистотата на истината на всякаква цена, имат многобройни изпитания подобно на нашия Спасител в пустинята на изкушението. Хората, които имат сговорчив нрав и нямат смелостта да осъдят злото, а мълчат, когато с влиянието си биха могли да застанат в защита на правдата и да се възпротивят на всеки натиск, всъщност избягват много неприятности и се спасяват от големи трудности, но губят богатата награда и дори душите си. Вярващите, които са в хармония с Бога и чрез вяра в Него получават сила да се противят на злото и да защитават правото, винаги ще имат жестоки конфликти и често ще остават съвсем сами. Ще имат обаче скъпоценни победи, стига да се уповават на Бога. Неговата благодат ще бъде тяхна сила. Моралните им сетива ще бъдат остри и чувствителни, а духовната им сила ще отблъсква лошите влияния. Също както бе с Мойсей, тяхната вярност ще се отличава с възвишеност и чистота.

Мекият и сговорчив дух на Аарон и желанието му да се харесва на хората заслепиха очите му за греховете им и за сериозността на престъплението, което бе извършено с негово разрешение. Подкрепата му за злото и за греха в Израел струваше живота на три хиляди мъже. Колко по-различно бе поведението на Мойсей. След като заяви пред хората, че не е възможно да се отнасят лекомислено с Бога и това да остане безнаказано; след като им показа справедливия Божи гняв породен от греховете

им, и издаде страшната заповед да убият приятели и роднини, упорствали в отстъплението си; след като направи така, че Бог да оттегли гнева си, без да зачита чувствата им на симпатия към обичните приятели и роднини, които упорстваха в бунта си – след всичко това Мойсей бе готов за още едно дело. Доказа кой е истинският приятел на Бога и на народа.

“А на следващия ден Мойсей каза на народа: Вие сте извършили голям грях; но сега ще се изкача към Господа, дано да мога да Го умолявам за греха ви. Тогава Мойсей се върна при Господа и каза: “Уви! Този народ извърши голям грях, че си направиха богове от злато. Но сега, ако искаш, прости греха им; но ако не, моля Ти се, заличи мен от книгата, която си написал”. Но Господ отговори на Мойсей: Който е съгрешил против Мен, него ще заличи от книгата Си. А ти иди сега, води народа на мястото, за което съм ти говорил; ето, ангелът Ми ще ходи пред теб; обаче в деня, когато ги посетя, ще въздам върху тях наказанието за греха им. Така Господ порази народа за това, че направиха телето, което Аарон изработи.”

Мойсей се помоли на Бога за съгрешилия Израел. Не се опита да омаловажи греха им, не ги извини за стореното. Открито призна, че са извършили голям грях, като са си направили златни богове. Отърси се от плахостта си и тъй като Израел бе така тясно втъкан в живота му, застана смело пред Бога и се помоли да прости на народа Си. Мойсей отправи просба, ако грехът им бе толкова голям, че не може да бъде простен, и ако имената им трябва да бъдат заличени от книгата Му, Господ да заличи и неговото име. Когато Бог поднови обещанието Си че ангелът Му ще бъде пред него, докато води народа към Обетованата земя, Мойсей разбра, че молбата му е чута. Господ обаче го увери, че ако бъде провокиран да посети народа Си поради непослушанието им, те ще бъдат наказани и за този тежък грях. Но ако останат послушни, ще заличи големия им грях от книгата Си.

30. Към млад служител и съпругата му

Скъпи брат и сестра А, от няколко месеца имам чувството, че е време да ви пиша за някои неща, които Господ благоволи да ми покаже за вас преди няколко години. Случаят ви ми бе показан във връзка с хората, които трябваше да направят нещо за себе си, за да станат годни да представят истината. Показано ми бе, че и на двамата ви липсват основни качества и че ако не ги придобиеете, вашата полезност и спасението на душите ви ще бъдат сериозно застрашени. Имате някои недостатъци в характерите си, които трябва да отстраните. Ако не се заемете с това дело решително и искрено, тези зли черти ще се задълбочават, ще осакатяват влиянието ви в Божието дело и накрая ще доведат до отстраняването ви от проповядване на истината, която така много обичате.

В даденото ми за Б видение ми бе показано, че има много лош характер. Не е дисциплиниран и нравът му не е омекнал. Било му е позволено да върши каквото си поиска и както си поиска. Липсваше му почителност към Бога и хората. Имаше силен непокорен дух и почти никакво желание да прояви благодарност към хората, които правеха всичко по силите си за него. Той бе голям егоист.

Показано ми бе, че независимостта, твърдата, непоклатима и неподатлива воля, липсата на почит и уважение към хората, егоизмът и прекалено голямата самоувереност са отличителни черти и на характера на сестра А. Ако не бди и не победи тези дефекти в характера си, със сигурност няма да седи с Христос на трона Му.

Що се отнася до брат А, показано ми бе, че много от нещата, които споменах в свидетелството за Б, се отнасят и за теб. Посочено ми бе миналото ти. Видях, че още от дете си самоуверен, инатлив и вироглав и си следвал собствения си ум. Имаш независим дух и за теб е било особено трудно да се подчиняваш на когото и да било. Когато си бил длъжен да предадеш пътя и желанията си на други, ти си вършил всичко по собствения си прибързан начин. Смятал си, че си напълно способен да мислиш и действаш самостоятелно. Приел си и си заобичал Божиата истина и си направил много за нея, но тя не е извършила в теб онова преобразяване, което е необходимо за усъвършенстване на християнския характер. Когато си започнал да работиш за Божието дело, си бил по-склонен да проявяваш смирение и желание да получаваш напътствия и съвети. Но когато си постигнал известен успех, тогава самоувереността ти се увеличила и ти си започнал да проявяваш все по-малко смирение и все по-голяма независимост.

Когато проучи работата на брат и сестра Уайт, ти си помисли, че има области, в които би могъл да се справиш по-добре от тях. В сърцето ти се спотаиха лоши чувства. Ти си по природа скептик и невярващ по душа. Когато стана свидетел на делото им и чу укорите към сгрешилите, ти осъзна, че не би понесъл толкова ясно свидетелство. Реши, че няма да го приемеш и започна да се стягаш за битка против тяхната дейност, като по този начин отвори вратата на сърцето си за подозрение, съмнение и завист към тях и работата им.

В теб се появиха предразсъдъци към тяхната работа. Наблюдаваше ги, слушаше, събираше всякаква възможна информация и стигаше до голям брой погрешни изводи. Тъй като Бог ти е дал значителен успех, ти започна да сравняваш краткия си опит и работа с труда на брат Уайт. Ласкаеше се, че ако си на негово място, би могъл да се справиш много по-добре. Започна да израстваш в собствените си очи. Сметна, че познанията ти са много по-големи и обширни от неговите. Ако имаше дори една стотна от опита в реалния живот, грижите, трудностите и отговорностите в това дело, които брат Уайт има, щеше да успееш да разбереш неговата работа и да проявиш по-голяма склонност да му съчувстваш, отколкото да роптаеш и да проявяваш подозрения и завист.

Що се отнася до собствената ти работата, би трябвало да си много строг към себе си, за да не стане така, че да не извършиш Божиата воля и да не успееш да отдадеш почит на делото на истината чрез труда си.

Би трябвало със смирена душа да се запиташ: “Кой е достоен за всичко това?”. Двамата сте така склонни да поставяте под съмнение работата на брат Уайт и да правите разни нечисти предположения, тъй като не знаете почти нищо за нея. Поемали сте малко истински отговорности, които да притискат сърцата ви, изпитвали сте малко истинско страдание заради Божието дело, поемали сте толкова малко трудности и истински болки за другите, че не сте по-готови да оцените работата му, отколкото

десетгодишно момче би могло да оцени грижите, трудностите и мъчителната работа на обременения си баща. Детето може да мине наблизко с радостна душа, тъй като не знае нищо за бащините трудности, които му се струват съвсем далечни. Но когато в живота му се натрупат години на опит, когато поеме и понесе истински отговорности, тогава може да погледне назад и да разбере онова, което е било тайна в детството му. Горчивите преживявания са му дали познание.

Показано ми бе, че има опасност да се издигнеш над простотата на делото и да поставиш себе си на пиедестал. Смяташ, че нямаш нужда от укори и съвети. Сърцето ти нашепва: “Способен съм да преценявам, да поставям границата и да определям кое е добро и кое зло. Няма да допусна някой да ми се бърка в работата. Никой няма право да ми заповядва. Мога сам да правя планове за работата си. Не съм по-лош от останалите. Бог е с мен и ми дава успех в труда. Кой има право да ми се бърка?”. Чух те да произнасяш тези думи, когато случаят ти мина пред мен във видение. Ти ги произнесе не пред човек, а в диалог със самия себе си. Придружаващият ме ангел повтори следните думи и посочи към вас двамата: “Ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство. И така, който се смири като това детенце, той е по-голям в небесното царство”.

Видях, че силата на Божиите чеда е в смирението им. Когато са малки в собствените си очи, Исус ще бъде тяхна сила и правда и Бог ще благослови работата им. Показано ми бе, че Бог ще изпита брат А. Ще му даде благоденствие. Ако той издържи изпита и ако преумножи благословенията, без да приема слава за себе си и без да се себевъздига, самоизтъква и проявява самоувереност, Господ ще продължи да го благославя заради делото Си и за собствена прослава.

Брат А, видях, че има голяма опасност да станеш горд, лицемерно праведен и себедоволен и да смяташ, че си богат и не се нуждаеш от нищо. Ако не се пазиш, Господ ще допусне да продължиш в същия дух, докато покажеш слабостта си пред всички. Ще бъдеш доведен до ситуация, когато ще бъдеш горчиво изкушаван, ако другите не те смятат за толкова издигнат, колкото ти смяташ себе си и способностите си. Показано ми бе, че не си добре подготвен да издържиш на благоденствие и голям успех. Единствено пълното преобразяване може да постигне това, което ти е необходимо.

Показано ми бе, че и двамата сте егоисти по природа. Ако не се пазите, ще бъдете постоянно изложени на опасността да мислите и действате така, сякаш сте единствени. Ще правите планове за собствено удобство, без да вземате под внимание неудобството, което причинявате на другите. Склонни сте да осъществявате собствените си идеи и планове, без да зачитате плановете, възгледите и чувствата на околните. И двамата трябва да подхранвате в себе си почит и уважение към хората.

Брат А, ти смяташ, че работата ти е прекалено важна, за да се принизиш до обичайните домашни задължения. Никак не харесваш този дълг. Пренебрегвал си го в младежките си години. Тези пренебрегвани от тебе дребни задължения са изключително важни за формирането на балансиран характер.

Показано ми бе, че нашите служители обикновено не помагат на семействата, където са настанени. Някои се посвещават на изучаване, тъй като обичат умствената работа. Те не размислят за

това, че Бог е наредил на проповедниците да бъдат благословение за семействата, които посещават. Мнозина се отдават на четене, отделят се от семейството и не разговарят с домакините по въпросите на истината. Религиозните нужди на семейството рядко биват споменавани. Това е изключително погрешно. Проповедници, които не носят бремето и отговорностите на издателската работа и нямат върху раменете си товара на всички църкви, не бива да смятат, че работата им е прекалено тежка. Необходимо е да проявят силен интерес към семействата, които посещават. Не трябва да си мислят, че хората са длъжни да ги гледят и да им прислужват, а те да не дават нищо в замяна. Християнските семейства имат задължението да подслоняват Божиите служители, но и проповедниците са длъжни сами да си носят товарите и да не се превръщат в бреме за приятелите си. Голям брой проповедници си мислят, че трябва да им се правят услуги и да им се прислужва. Когато се отнасят с тях като с домашни любимци, това само им наврежда и те стават по-малко полезни.

Брат и сестра А, докато сте сред братята, често правите така, че на вас да ви е добре и да ви се обръща внимание, без да вземате предвид удобството или неудобството на околните. Има опасност да се превърнете в център на вниманието. Получавате любов и грижи от хората, макар че би било по-добре за самите вас и за тези около вас да отделяте повече внимание на хората, които посещавате. Такова поведение би увеличило влиянието ви и вие бихте били благословени със спечелването на повече души за истината.

Брат А, ти притежаваш способността да представяш истината пред хората. Имаш изследователски ум, но в характера ти съществуват сериозни дефекти, които вече споменах и които трябва да преодолееш. Пренебрегваш много от дребното житейско добротворство, тъй като имаш толкова високо мнение за себе си, че не осъзнаваш необходимостта да правиш някои незначителни жестове на внимание. Бог няма да допусне да се превръщаш в бреме за другите, докато си небрежен и не вършиш това, за което си длъжен. Достоинството на евангелския служител няма да намалее, ако донесе дърва и вода, когато е нужно, или извърши някаква необходима работа за семейството, където се е настанил. Ако не осъзнава, че трябва да изпълнява такива дребни незначителни задължения и ако не се възползва от възможността да помага, проповедникът не само се лишава от истински благословения, но лишава и другите от добрите неща, които, което те биха били щастливи да получат от него.

Някои от проповедниците ни не извършват физическа работа, която да съответства на умственото им натоварване. В резултат на това организъмът им отслабва. Няма причина да се влоши здравето на проповедници, които извършват само обичайните си задължения. Умовете им не са обременени с постоянните грижи и тежки отговорности във връзка с нашите институции. Видях, че няма истинска причина да се провалят в този важен период от делото, стига да обръщат достатъчно внимание на светлината, която Бог им е дал относно труда и физическата работа, както и на начина си на хранене.

Някои от нашите проповедници си хапват доста, след което не правят достатъчно физически упражнения, за да премахнат отпадъците, които се събират в организма. Те се хранят, след което прекарват повечето време в седене, четене, учене или писане, макар че част от времето им трябва да бъде посветена на систематичен физически труд. Проповедниците ни със сигурност ще сломят здравето си, ако не внимават да не претоварват стомаха с прекалено големи количества храна, дори тя да е

възможно най-здравословна. Видях че вие, брат и сестра А, сте в опасност и по този въпрос. Преляждането възпира свободния поток на мислите и думите. Притъпява остротата на чувствата, които са толкова важни, когато искате истината да стигне до сърцето на слушателя. Угаждането на апетита помрачава и оковава ума и замъглява святите чувства на душата. Умствените и моралните качества на проповедниците ни западат в резултат на неправилно хранене и липса на физически упражнения. Онези, които поглъщат големи количества храна, не бива да угаждат на апетита си, а да практикуват въздържание и да задържат благословенията, идващи от активните мускули и необременения ум. Преляждането парализира цялото естество, тъй като енергията се отклонява за работата на стомаха, вместо да отива към други органи.

Нежеланието на проповедниците ни да упражняват пропорционално всички органи на тялото води до изтощаване на някои от тези органи и до отслабването на други поради бездействие. Ако се позволи един орган или група мускули да работят непрекъснато, те ще се изтощат и значително ще отслабнат. Всяка способност на ума, всеки мускул имат своята определена работа. Всички трябва да бъдат натоварвани равномерно, за да се развият добре и да запазят жизнената си сила. Всеки орган трябва да свърши нещо определено в живия организъм. Всяко колело в машината трябва да бъде живо, активно и действено. Частите на тялото си влияят взаимно и е необходимо всички да бъдат упражнявани, за да бъдат съразмерно развити.

Брат и сестра А, вие не се радвате на физическия и домашния труд. И двамата трябва да подхранвате в себе си любов към ежедневните житейски задължения. Този вид възпитание е необходимо за вашето здраве и за развитието ви. Мислите прекалено много за това, което ядете. Не бива да се докосвате до тези храни, които ще ви дадат лошо качество на кръвта. И двамата имате скрофула.

Брат А, любовта ти към четенето и отвращението от физическата работа – макар че в същото време говориш много и напругаш гърлото си – те правят предразположен към болести на гърлото и белите дробове. Трябва да се пазиш да не говориш бързо, изстрелвайки онова, което имаш да кажеш, сякаш повтаряш някакъв научен урок. Не бива да допускаш напрежение в горната част на гласните органи, тъй като по този начин те постоянно се изтощават и възпаляват и полагат основите на болестта. Усилието трябва да идва от коремните мускули. Дробовете и гърлото трябва да бъдат средство, но не и да вършат цялата работа.

Показано ми бе, че начинът, по който ти и съпругата ти се храните, ще ви донесе болест. Веднъж намерила място във вас, болестта няма да бъде лесно победена. Може да издържате с години и да не показвате никакви особени признаци на заболяване, но това, което правите, със сигурност ще има лоши последици. Бог няма да извърши чудо за който и да е от вас, за да запази здравето и живота ви. Трябва да се храните, учите и трудите разумно, като следвате гласа на своята достатъчно просветена съвест. Всичките ни проповедници трябва да бъдат искрени и истински здравни реформатори, които приемат реформите не защото другите го правят, а ръководени от принципи и в подчинение на Божието слово. Бог ни е дал голяма светлина върху здравната реформа и изисква от всички нас да живеем съобразно с

нея. Той не изпраща светлина, която да бъде отхвърляна или пренебрегвана от народа Му. Ако постъпват така, ще понесат последиците.

Пионери в делото

Показано ми бе, че вие не познавате себе си. Ако допусне врагът да ви атакува, както се случи със слугата Му Йов, Бог не би открил във вас дух на непоклатима вярност, какъвто имаше в Йов, а по-скоро би забелязал дух на ропот и неверие. Ако се намирахте в Батъл Крийк по време на заболяването на съпруга ми, когато там имаше голямо изпитание за братята и сестрите и Сатана имаше голяма власт над тях, вие двамата щяхте да пиете дълбоко от духа им на завист и критикарство. Щяхте да бъдете сред тези, които въз основа на слухове смятаха един болен, изтощен и парализиран човек за нарушител.

Склонни сте да омаловажавате недостатъците си, като преувеличавате и говорите за злините, които според вас съществуват у брат и сестра Уайт. Ако имаште възможност като хората в Батъл Крийк, щяхте да се осмелите да стигнете още по-далеч от тях в нечестивия си кръстоносен поход срещу нас. Имате по-малко вяра и по-малко почит в сравнение с някои от тях и затова бихте проявили много по-малко уважение към нашата работа и към призванието ни.

Показано ми бе, че макар да имате пред себе си жалкия опит и пример на други, които са ни намразили, говорили са против нас и са проявявали завист, вие нямаше да бъдете повлияни от този пример и Бог би изпитал верността ви и би открил тайните на сърцата ви. Вашето недоверие, подозрение и завист биха се открили и слабостите ви биха излезли наяве, за да ги видите и осъзнаете, стига да можете.

Видях, че слушате разговорите на разни хора. Видях, че изпитвате единствено удоволствие от събирането на мнения и впечатления, хулещи нашия труд. Някои намираха грешка в едно, други – в друго, също като роптаещите израелтяни по времето, когато Мойсей бе техен водач. Някои укоряваха нашето поведение и заявяваха, че не сме толкова консервативни, колкото е необходимо; че не се опитваме да се харесаме на хората, както би трябвало да правим; че говорим прекалено просто; че укоряваме прекалено остро. Други говореха за облеклото на сестра Уайт и се захващаха за дреболии. Имаше и такива, които недоволстваха от работата на брат Уайт. Подхвърляха си забележки, поставяха под съмнение поведението му и търсеха грешки. Невидим ангел стоеше до тях и записваше думите им в книгата, която ще се отвори пред Бога и ангелите.

Някои внимателно следят за нещо осъждащо брат и сестра Уайт, които са побелели в службата си за Божието дело. Има хора, които изричат мнението си, че свидетелството на сестра Уайт не е надеждно. Точно това чакат мнозина непосветени. Свидетелствата на укор са възпирали тяхната суета и гордост, но ако бъдат предизвикани, ще отидат до краен предел в модата и горделивото си поведение. Бог ще даде на всички тях възможност да се докажат и да развият истинския си характер.

Преди няколко години видях, че трябва да се възпротивим на същия дух, възникнал в Парис, щата Мейн, и който все още не е напълно отминал. Той е в латентно състояние, но не е умрял. От време на време този дух на ропот и бунт се проявява в отделни личности, проникнати от същата нечистота, която ни следва от години. Сестра А, ти подхранваш този дух в известна степен и си допуснала влияние, което да оформя възгледите и чувствата ти. Лицемерието и неверието постепенно са завладявали ума на В и не е никак лесно, дори за нея, да се освободи от тези качества. Същият бунтовен дух, който толкова дълго държеше Г и други хора във фанатична заблуда в Мейн, има мощно измамно влияние над Д в град _____. Ти също си повлияна от този дух. Ти имаше спокоен, решителен и непоколебим нрав, но въпреки това бе повлияна от врага. Ще има много лоши последици, ако използваш лошото си влияние – дори по-лоши от последиците, идващи в резултат от влиянието на сестра Д.

От много години в ума ти са се загнездили завистта и неверието. Ненавиждаш укорите. Ти си много чувствителен и много бързо започваш да съчувстваш на хора, към които е отправено изобличение. Тези чувства не са святи и не са подбудени от Божия Дух. Брат и сестра А, показано ми бе, че когато този дух на критикарство и бунтарство се развие във вас; когато квасът на недоволството, завистта и неверието, станали проклетие за живота на Д и съпруга ѝ, се прояви и във вашия живот, ние ще трябва да направим нещо, за да се справим с него решително и да не му дадем място сред нас. Също така ми беше показано, че докато това се случи, трябва да мълча, защото има време за говорене и време за мълчание. Видях, че дори трудът на брат А да е съпроводен от очевиден успех, ще има опасност той да изгуби душата си в случай че не се преобрази изцяло. Не проявява подобаващото уважение към длъжността и работата на други хора. Смята се за нещо изключително.

Показано ми бе, че ще има все повече изкушения по отношение на работата на брат и сестра Уайт. Работата ни е специфична, различна по характер от това, което всички останали вършат. Бог не призовава проповедниците, които работят със слово и учение, да вършат нашата работа, нито пък призовава нас да вършим тяхната. Всеки от нас си има в известен смисъл специфично дело. Бог е благоволил да ми открие тайните на вътрешния живот и скритите грехове на хората Си. Когато бях принудена от Божия Дух да изобличавам грехове, за които други не подозираха, че съществуват, това пробуди лоши чувства в сърцата на неосветените. Докато някои смириха сърцата си пред Бога и с покаяние и изповед изоставиха греховете си, други подхраниха дух на омраза в себе си. Гордостта им бе наранена, когато поведението им бе изобличено. Сметнаха, че сестра Уайт е тази, която ги наранява, вместо да изпитат благодарност към Бога, че в милостта Си им е говорил чрез скромния си служител, за да им разкрие опасността от греховете и те да ги отстранят, преди да е станало прекалено късно.

Някои са готови да питат: “Кой каза на сестра Уайт за тези неща?” Дори ми зададох въпроса: “Някой разказа ли ти за всичко това?” Можеш да отговаряш: “Да, да, Божият ангел ми говори.” Всъщност си мислят дали братята и сестрите не са разказвали за техните грешки. В бъдеще няма да омаловажавам предадените ми от Бога свидетелства и да давам обяснения, за да се опитвам да задоволя такива ограничени умове, а ще смятам всички подобни въпроси за обида към Божия Дух. Бог е сметнал за нужно да ми даде длъжност, която не е дал на никой друг сред нашите редици. Поставил ми е товара на изобличенията, който не е възложил на никой друг. Съпругът ми стои до мен, за да подкрепя

свидетелствата и да издига гласа си в единство със свидетелството на изобличение. Беше принуден да заеме решителна позиция, за да отблъсне неверието и бунта, които бяха дръзки и предизвикателни и можеха да съсипят всяко дадено от мен свидетелство, тъй като изобличените бяха наранени и обидени поради укора. Бог е определил това да бъде така. Искал е да се почувстват по този начин. Бе необходимо да изпитат силни чувства, преди гордите им сърца да предадат греховете си и те да очистят сърцата и живота си от всяко беззаконие.

При всяка стъпка напред, в която Бог ни е водил, при всяка стъпка, която е била победа за Божия народ, сред нас са се появявали сатанински инструменти, за да дърпат назад, да подсказват съмнения и неверие, да създават пречки по пътя ни, да отслабват нашата вяра и смелост. Ние трябва да сме като войници, готови да си пробиват пътя напред с бой въпреки съпротивата. Това прави работата ни десетократно по-трудна, отколкото би била при други обстоятелства. Необходимо е да сме твърди и непоклатими като скали. Тази твърдост е била смятана за твърдоглавие и инат. Бог не е определил да криволичим наляво и надясно, за да задоволяваме умовете на непосветени братя. Той е решил пътят ни да бъде само напред. Не един и двама са идвали с твърдението, че са много загрижени за нас и искат да ни кажат да вървим по този или онзи път, в разрез с дадената ни от Бога светлина. Какво би станало, ако бяхме следвали тези фалшиви светлини и фанатични впечатления? Тогава хората със сигурност не биха ни се доверявали. Налагало се е да останем твърди като кремък за правдата, след което да продължим напред да работим и да изпълняваме дълга си.

Някои сред нас винаги са готови да довеждат нещата до крайности и да прехвърлят мярката. Сякаш нямат котва. Такива хора са нанасяли голяма вреда на делото на истината. Има и личности, които никога не са могли да стоят твърди и уверени, готови за битка, ако това е необходимо, когато Бог ги призове като верни войници да изпълнят дълга си. Има хора, които не биха се втурнали срещу врага, когато Бог го изиска от тях. Не правят нищо, докато другите водят битката и печелят победа вместо тях, след което са готови да участват във взимането на наградата. Доколко Бог може да разчита на такива войници? Те са смятани за страхливци в делото Му.

Видях, че тази категория хора не притежава личен опит във воюването против греха и Сатана. Те са по-склонни да се борят с верните Христови войници, а не със Сатана и войнството му. Ако си бяха сложили броня и се бяха втурнали в битката, щяха да спечелят ценен опит и да се радват, че го притежават. Те обаче не са имали смелостта да се борят за правдата, да рискуват нещо в битката, да се учат как да атакуват Сатана и крепостите му. Някои нямат никаква представа как се поема някакъв риск, нито как самостоятелно се предприема нещо. Някой обаче трябва да работи, да поема рискове в това дело. Онези, които не се решават и се излагат на неодобрение, стоят отстрани, готови да наблюдават хората, които наистина поемат отговорности. Стига да се намери и най-малък повод, те са готови да намират грешки в тях и да ги нараняват. Точно това са преживели брат и сестра Уайт в работата си. Сатана и войнството му са строени против тях, но пък много други са заедно с тях. Когато са ги виждали претоварени и измъчени извън мяра, онези, които са били редом до тях в битката, са били готови да се присъединят към Сатана в работата му, за да ги обезсърчат и отслабят и, ако е възможно, да ги пропъдят от мисионското поле.

Брат и сестра А, показано ми бе, че при пътуванията ви сте били възвеличавани, високо ценени и към вас са се отнасяли с по-голямо уважение и почит, отколкото е било добре за душите ви. Не ви е в природата да се отнасяте с уважение към тези, които носят възложения им от Бога товар в делото Му. И двамата обичате удобствата. Не сте склонни да промените плановете си или да си нарушавате спокойствието. Искате всичко да се прави така, че на вас да ви е удобно. Имате голямо самочувствие и високо мнение за постиженията си. Не сте преживели трудности и грижи и не сте имали товари за носене, нито се е налагало да вземате важни решения относно Божието дело, както многократно се е случвало на съпруга ми. Бог го е направил съветник на хората Си, за да напътства млади хора като вас, които са деца в истината. Когато се смирите, както би станало, ако осъзнаете истинското си състояние, ще имате желание да получавате напътствия. Именно поради малкото на брой задължения, които сте имали, не разбирате защо брат Уайт е по-загрижен от вас. Това е единствената разлика между вас и него по този въпрос. Той е вложил тридесет от най-добрите си години в Божието дело, докато вие имате само няколко години опит и не сте преживели нищо от трудностите, с които се е сблъсквал той.

След като тези, които са ръководили това дело, са се потрудили усърдно, за да подготвят истината и да я поставят в ръката ти, ти я приемаш и отиваш да работиш, като представяш скъпоценните аргументи, открити от други в резултат на неизмерими усилия. Докато ти си осигурен с достатъчно средства и заплатата ти е сигурна, без да имаш причина за безпокойство по този въпрос, пионерите на делото са страдали от всякакви лишения. Не са имали никаква сигурност. Зависели са от Бога и от малцината добросърдечни, които са ги приемали. Ти имаш състрадателни братя, които те подкрепят и оценяват работата ти, а първите работници в това дело са имали само няколко души до себе си. Можели са да се преброят за няколко минути. Знаем какво е да си гладен поради липса на храна или да мръзнеш поради липса на подходящо облекло. Пътували сме цяла нощ с лични средства, за да посещаваме братята, тъй като не сме имали пари да си платим нощувката в хотел. Многократно сме извървявали големи разстояния пеша, тъй като не сме могли да си позволим да наемем дилижанс. О, колко скъпоценна е била истината за нас! Колко скъпоценни са душите, изкупени с Христовата кръв!

Не се оплакваме за страданията си през онези дни на недоимък и трудности, които изискваха упражняване на вяра. Това бяха най-щастливите дни в живота ни. Тогава се научихме на семплата вяра; когато бяхме в беди, опитвахме Господа. Той бе нашата утеха. Той ни бе като сянката на голяма канара в безводна земя. Жалко е за теб, братко мой, както и за младите ни проповедници, че не сте преживели подобно лишение, изпитание и недоимък, защото подобни ситуации биха били много по-ценни за вас от къщи, земи, злато и сребро.

Когато споменаваме миналите си преживявания на изнурителен труд, недоимък, физическа работа, чрез която се издържахме и печатахме материали за истината в самото начало на делото, някои от младите ни проповедници с неколкогодишен опит в работата като че ли се притесняват и започват да ни обвиняват, че се хвалим с делата си. Причината е, че собственият им живот е така безгрижен и лишен от трудности, нищета и себепожертвувателност, че те не знаят как да изпитват съчувствие към нас. Контрастът никак не им се нрави. Ако представят пред хората чужди преживявания, така различни

от собственото им поведение, това няма да хвърли толкова добра светлина върху работата им, колкото те биха желали.

В началото на делото и двамата бяхме с крехко здраве. Съпругът ми страдаше от диспепсия. Три пъти на ден отправяхме с вяра молитви към Бога за сила. Съпругът ми отиде да работи на полето с косата и благодарение на дадената му от Бога сила като отговор на усърдните ни молитви, успя да спечели с косене пари, с които да си купим спретнати обикновени дрехи и да платим пътните разходи до далечен щат, където да представим истината на нашите братя.

Имаме право да говорим за миналото, както правеше апостол Павел. “А когато бях при вас и изпаднах в нужда, не бях в тежест на никого, защото братята, които дойдоха от Македония, задоволиха нуждата ми. Така във всичко се пазих и ще се пазя, да не ви бъда в тежест. Заради Христовата истина, която е и в мен, никой няма да ми отнеме тази похвала в Ахайските места.” Когато говорим за миналите си преживявания, ние изпълняваме наставлението на апостола към евреите: “Припомняйте си още за първите дни, когато, след като бяхте просветени, претърпяхте голяма борба от страдания, кога опозорявани с хули и оскърбления, кога пък като съучастници с тези, които страдаха така”.

Животът ни е вплетен в Божието дело. Нямаме никакви отделни интереси извън него. И когато видим какъв напредък е бил направен от самото начало, като всичко се е развивало бавно, но сигурно към сила и успех; когато видим успеха на делото, в което сме се трудили и страдали и почти сме пожертвали живота си, кой може да ни попречи или да ни забрани да се хвалим в Бога? Преживяванията в това дело са скъпоценни за нас. Вложили сме всичко в него.

Мойсей бе най-кроткият човек на света, но поради ропота на израелтяните често бе принуждаван след тръгването от Египет да защитава поведението си на техен водач. Малко преди да си тръгне от Израел, непосредствено преди смъртта си, той им повтори случаите на бунт и недоволство след излизането от Египет, а също и как грижите и любовта му към народа са го подтикнали да се застъпва пред Бога за тях. Разказа им как усърдно бе умолявал Господа да му позволи да премине Йордан и да влезе в Обещаната земя, “но Господ, понеже се беше разгневил на мен заради вас, не ме послуша”. Представи им извършените от тях грехове и им каза: “От първия ден, откакто ви познавам, вие сте били непокорни на Господа”. Разказа им колко пъти се е молил на Бога и е смирявал душата си в скръб поради греховете им.

Божият план бе Мойсей често да напомня на израелтяните за прегрешенията и бунтовете им, за да смирят сърцата си пред Бога, когато размислят за греховете си. Господ не желаше те да забравят своите заблуди и грехове, които са провокирали гнева Му към тях. Повтарянето на прегрешенията им, както и на проявената от Бога милост и доброта към тях, които не са били оценени от народа, бе нещо неприятно за слушателите. Въпреки всичко Бог нареди това да се прави.

Показано ми бе, че младите хора като вас, които са имали само няколко години на непълноценен опит в работата, свързана с настоящата истина, не са сред тези, на които Бог ще повери тежки отговорности и ръководенето на делото. Такива личности би трябвало да проявяват деликатност при

приемането на постове, противоречащи на възгледите и мненията на хората с повече опит, чийто живот е бил втъкан в Божието дело от почти толкова години, колкото ти си живял, и които са участвали активно в него от самото му незначително начало. Бог няма да избере хора с малък опит и голямо самочувствие за водачи в тази свята и важна работа. Прекалено много е заложено. Личности, които нямат голям опит в страданията, изпитанията, борбите и лишенията, претърпени, за да се доведе тя до сегашното й добро състояние, би трябвало да проявяват по-голяма възискателност към себе си.

Младите, които сега се включват в проповядването на истината, трябва да подхранват в себе си скромност и смирение. Необходимо е да внимават да не се възгордяват, за да не паднат. Ще бъдат отговорни за ясната светлина на истина, която сега сияе над тях. Видях, че Бог е недоволен от поведението на хора, роптаещи против тези, които са водили най-тежките битки заради тях и са претърпявали толкова много от самото начало на вестта, когато работата вървеше трудно.

Бог зачита опитните работници, трудили се под тежестта и непосилното бреме, когато е имало малцина помощници. Той се грижи ревностно за всички, които са доказали, че са верни. Не е доволен от хората, готови да търсят грешки и да укоряват Божиите служители, побелели в укрепването на делото на настоящата истина. Вашите укори и недоволства, млади хора, със сигурност ще застанат срещу вас в Божия ден. Докато Бог не ви даде тежки отговорности, не напускате местата си и не разчитайте на собствената си независима преценка, нито приемайте длъжности, за които не сте годни.

Скъпи братко и сестро, трябва да подхранвате в себе си бдителност и смирение и да бъдете усърдни в молитвата. Колкото по-близо живеете до Бога, толкова по-ясно ще различавате слабостите си и опасностите. Практическият поглед върху Божия закон, ясното разбиране за Христовото изкупление ще ви дадат познание за самите вас и ще ви покажат в какво не успявате да усъвършенствате Христовия характер. Накратко, и двамата имате нужда от ежедневен опит в това, каква е Божията воля за вас. Когато осъзнаете голямата си духовна недостатъчност, ще разберете че човешката низост, така точно описана в Божието Слово, е част и от вашия живот. И двамата сте като фарисеите и има опасност да останете доброволно в страшна тъмнина относно истинското си състояние пред Бога.

И двамата трябва да научите какви задължения имате при различни житейски обстоятелства и взаимоотношения. Пренебрегнали сте задълженията си както към Бога, така и към хората. Имате толкова голяма нужда да опознаете себе си. Невежеството по отношение на собствените ви сърца води до пренебрегване на ежедневното живо участие в Божествения живот. В известна степен пренебрегвате необходимостта да бъдете постоянно съпровождани от Божието влияние. Това е крайно необходимо, когато работите в Божието дело. Ако го пренебрегвате и продължавате да живеете самоуверено и самодоволно, ще бъдете оставени да направите големи грешки. Необходимо е постоянно да подхранвате в себе си смирен ум и дух на зависимост. Този, който усеща собствената си слабост, ще гледа по-надалеч от себе си и ще чувства нуждата от постоянна небесна сила. Божията благодат ще го води до упражняване и съхраняване на дух на постоянна благодарност. Този, който е добре запознат със своя недостатък, знае, че единствено несравнимата Божия благодат може да победи бунтовното сърце.

Трябва да опознаете както слабите, така и силните от черти от характерите си, за да се предпазвате от впускане в начинания и приемане на отговорности, които Бог никога не ви е давал. Не бива да сравнявате постъпките си и да мерите живота си по човешки стандарти, а с мерилото на дълга, разкрит в Библията. Брат и сестра А, самите вие трябва да извършите нещо, за което дори не сте предполагали, че е необходимо. От години подхранвате изкушения и завист към нас и работата ни. Това не е угодно на Бога. Може да си мислите, че вярвате в дадените от Бога свидетелства, но съмнението дали идват от Него се загнездва все по-дълбоко във вас.

Работата ти за обръщане на души към истината, брат А, би била много по-успешна, ако говориш за практиката и теорията, след като преживееш тези неща в собственото си сърце и ги приложиш в живота си. Трябва да се хванеш по-здраво за горното. Зависиш прекалено много от обстановката. Ако имаш голяма църква, ти си в приповдигнато настроение и имаш желание да говориш пред хората. Понякога събранието намалява, духът ти унива и ти нямаш почти никаква смелост да работиш. Очевидно нещо липсва. Не се държиш здраво за Бога. Някои от най-важните истини в Христовото учение бяха изречени пред една самарянка, която отида да черпи вода, докато Той седеше и почиваше върху кладенеца. Самият Той бе извор на вода. Ние също трябва да сме извор на жива вода, която да блика и да освежава тези, на които можем да влияем.

Христос търсеше хората, независимо къде се намират – на улицата, в частни домове, в синагогите, на брега. По цял ден проповядваше пред множествата и изцеляваше болните, довеждани при Него. Често се случваше да разпусне хората, за да се върнат по домовете си за почивка и сън, след което прекарваше цяла нощ в молитва и в началото на деня подновяваше усилната си работа. О, братко и сестро, вие не знаете нищо за въздържанието и себепожертвувателността в името на Христос и истината. Трябва да се упоавате повече на Бога и по-малко на собствените си качества. Необходимо е да се скриете в Бога.

Ти си склонен, брат А, да проявяваш строгост в изобличенията и да формираш собствени заключения за отделни личности, особено ако те ти пречат. В зависимост от мнението ти за определен случай понякога се отнасяш крайно рязко. Не си добросърдечен, състрадателен, любезен човек, какъвто е твоят Образец. Трябва да облагородиш духа си, да станеш по добър и по-любезен и да проявяваш несебелюбива доброжелателност. Необходимо е да доведеш душата си до по-тясно общение с Бога посредством искрена молитва и жива вяра. Всяка произнесена с вяра молитва издига молителя над обезсърчителните съмнения и човешките страсти. Молитвата дава сила за нова битка със силите на мрака, за понасяне на изпитанията и трудностите с търпение като добри Христови войници.

Докато отдаваш място на съмненията и страховете си или се опитваш да разрешиш всеки въпрос, който не можеш да видиш ясно, преди да проявиш вяра, объркването ти само ще се увеличава и задълбочава. Ако отидеш при Бога, чувствайки се безпомощен и зависим, какъвто си в действителност, и с искрена, доверяваща се молитва представиш нуждите си пред Този, Чийто знание е безкрайно и Който вижда всичко от самото му зараждане и управлява всичко чрез волята и словото Си, само Той ще бъде свидетел на твоя вик и ще допусне светлината да озари сърцето ти и всичко около теб. В резултат на искрената молитва душата ти влиза във връзка с ума на Всевишния. Тогава може да нямаш

убедително доказателство, че лицето на Изкупителя ти е над теб и бди със състрадание и любов, но това ще е така. Може да не усещаш осезателното Му докосване, но десницата Му на любов и нежно състрадание е над теб.

Бог обича и двамата ви и желае да ви спаси със Своето изобилно спасение. Но това не трябва да става по вашия начин, а по определения от Него път. Трябва да спазваш условията, изложени в Писанието на истината, и Бог ще изпълни Своя дял, което е толкова сигурно, колкото е сигурен Неговият трон. Ти, братко мой, не бива да се издигаш над тези укори и предупреждения само защото напътствията, които Бог изпраща на народа Си, са унижителни за човешкото естество. Трябва всеки ден сам да преживяваш разпятието.

Според дадената ми от Бога светлина във видение нечестият и лъжите се разпространяват сред Божия народ, който твърди, че спазва заповедите. Намалва духовното зрение на Божиите люде, чрез което да разпознават греха и да го премахват изсред лагера. Бързо ги обзема духовна слепота. Целенасоченото свидетелство трябва да бъде съживено. То ще отдели от Израел онези, които винаги са воювали против определеното от Бога средство за изкореняване на покварата от църквата. Злините трябва да бъдат наричани с истинските им имена. Тежките грехове трябва да бъдат назовавани с истинските им имена. Всички Божии люде трябва да отидат по-близо до Него и да избелят одеждите на характера си в кръвта на Агнето. Едва тогава ще видят греха в истинската му светлина и ще осъзнаят колко е противен в Божиите очи.

На нашите първи родители им се струваше, че е нещо маловажно по време на изкушението да нарушат Божията заповед чрез едно незначително действие и да ядат от дървото, което бе красиво за окото и приятно на вкус. За нарушителите това не бе нещо съществено, но по този начин разрушиха верността си към Бога и отвориха вратата на скръбта и вината, които заляха света. Можем да знаем в мигове на изкушение какви ужасни последици ще има от едно нечестиво и прибързано действие! Ще бъдем в безопасност единствено ако сме покрити от Божията благодат във всеки момент и не си слагаме наш собствен колурий, чрез който да наричаме злото добро, а доброто – зло. Без да се колебаем и да спорим, трябва да затваряме и завардваме портите на душата пред злото.

Ще са необходими усилия, за да спечелим вечния живот. Само чрез дълги и упорити усилия, стриктна дисциплина и голяма битка със себе си можем да станем победители. Ако търпеливо и решително, в името на Победителя, Който постигна победа вместо нас в пустинята на изкушението, побеждаваме така, както побеждаваше Той, ще получим вечната награда. Усилията ни, себеотрицанието, упоритостта трябва да са съразмерни с безкрайно голямата стойност на това, към което се стремим.

Не бива да допуснете любовта към вашето его да прикрие вас и други в злото само защото не виждате нищо осъдително във външния вид на нещата. Бог вижда. Той може да чете мотивите и намеренията на душата. Умолявам ви в името на Учителя, Който ни е призовал и ни е възложил тази работа, да свалите ръцете си от нас и да ни оставите да вършим това, което Бог ни е заръчал. Запазете думите си на съчувствие и съжаление за тези, които наистина ги заслужават; тези, които са подтиквани

от Божия Дух да показват на хората Му прегрешенията им и на Израелевия дом – греховете му. Заблудите и злото в тези последни дни биват приемани с по-голяма готовност, отколкото истината и правдата. Сега от войниците на Христовия кръст се изисква да облекат християнското всеоръжие и да отхвърлят моралната тъмнина, която завладява света.

Бог ще даде и на двама ви скъпоценни победи, ако Му се предадете изцяло и допуснете Неговата благодат да подчини гордите ви сърца. Вашата самодоволна правда няма никаква стойност пред Бога. Нищо не бива да се върши импулсивно или с рязък дух. Злината не може да стане правда, нито да се направи промяна в характера чрез слаби и откъслечни усилия. Освещението не е работа за един ден или година, а за цял живот. Без продължителни усилия и постоянна активност, не може да има напредък в духовния живот, нито да се получи короната на победителя. Ние вършим нещо за съда и не е безопасно да работим със собствена мъдрост и да се уповаваме на личните си преценки. С този дух на самоувереност, който в момента е във вас, никой от вас не може да е щастлив в небето, тъй като там всички се подчиняват, включително и святите ангели. Имате още да се учите на подчинение и покорство. И двамата трябва да бъдете преобразени от Божията благодат.

Сестра А, видях, че трябва да внимаваш да не отвориш вратата на изкушението пред съпруга си, която после не би могла да затвориш по свое желание. По-лесно е да поканите врага в сърцата си, отколкото да го изгониш, след като вече е заел позиция. Гордостта ти лесно се наранява и ти трябва да се приближиш повече до Бога и искрено да търсиш благодатта, Неговата благодат, за да издържаш на трудностите като добър войник на Христос Исус. Бог ще бъде твой Помощник, ако избереш Той да ти е силата. И двамата трябва да насърчавате в себе си по-сериозно посвещение към Бога. Единствено чрез молитва можеш да бдиш и да проявяваш смирение. Нито за миг не си мисли, че можете да се отпуснете, да се радвате на живота и да се стремите към удоволствия и удобства. Животът на Христос е нашият пример. Той бе човек на скърби и навикнал на печал. Той бе наранен и бит. Вие сте прекалено самодоволни от вашата служба. Имате нужда от непрестанна бдителност, за да не би Сатана да ви измами чрез своите хитри уловки, да поквари умовете ви и да ви доведе до заблуди и непрогледна тъмнина. Вашата бдителност трябва да се отличава с дух на смирено упование в Бога. Не бива да я проявявате с горд и себедоволен дух, а с дълбоко усещане за тъмнината, в която се намирате, както и с детинско упование в Божиите обещания.

Сега е лесно и приятно да се проповядва истината на третата ангелска вест за разлика от началото на вестта, когато имаше малцина на брой и на нас гледаха като на фанатици. Онези, които носеха отговорността за делото в самото начало и в ранния етап на вестта, добре познаваха борбите, мъките и душевната агония. Ден и нощ върху тях лежеше тежък товар. Те не си мислеха за почивка и удобства дори когато бяха притискани от страдания и болести. Краткото време изискваше работа, а работниците бяха малко.

Когато биваха довеждани до утеснение, често прекарваха цяла нощ в усърдна, агонизираща молитва със сълзи на очи, търсейки помощ от Бога и светлина от Словото Му. След като светлината идваше и облаците се отдръпваха, каква радост, благодарност и щастие обземаше упоритите и искрени изследователи! Благодарността ни към Бога бе толкова силна, колкото бе искреният и изпълнен с

копнеж вик за светлина. Понякога не можехме да спим през нощта, тъй като сърцата ни преливаха от любов и благодарност към Бога.

Хората, които сега отиват да проповядват истината, имат всичко наготово. Не могат да преживеят такива лишения, каквито служителите на настоящата истина са претърпявали преди тях. Истината е била изведе на бял свят брънка след брънка, докато е оформила ясна и взаимносвързана верига. Внимателно изследване е било необходимо, за да бъде тя видяна в такава чистота и хармония. Ожесточеното и решително противопоставяне довеждаше Божиите служители до Господа и до Библията. За тях светлината, която идваше от Бога, наистина бе скъпоценна.

Показано ми бе, че някои не могат да видят светлината, защото от дълго време хранят врага, който работи редом до тях, без да забележат силата му. Понякога изглежда трудно да очакваме търпеливо Бог да защити правдата ни. Показано ми бе, че ако станем нетърпеливи, губим богата награда. Като верни работници в голямото Божие поле, ние трябва да сеем със сълзи, да очакваме и да се надяваме. Необходимо е да се справяме с трудностите и скърбите. Изкушенията и изнурителният труд увреждат душата, но ние трябва да чакаме търпеливо и с вяра, за да пожънем с радост. В последната победна битка Бог няма да използва онези, които се покриват във време на бедствие и опасност, когато са нужни силата, смелостта и влиянието на всички, за да бъде атакуван неприятелят. Онези, които стоят като верни войници в битката против злото и за отстояване на правото, воювайки срещу началствата и властите и силите на тъмнината в този свят, срещу духовното безчестие на високи места, ще получат похвала от Господаря: “Хубаво, добри и верни слуго... влез в радостта на господаря си”.

Никога досега не е имало по-голяма нужда от предупреждения, укори и безкомпромисно отношение. Сатана е слязъл с голяма сила, тъй като знае, че времето му приближава. Той наводнява света с приятни басни, а Божиите люде обичат да им се говорят приятни неща. Грехът и беззаконието не предизвикват отвращение. Показано ми бе, че Божиите люде трябва да правят по-решителни усилия, за да отблъснат нахлуващата тъмнина. Изпитващото дело на Божия Дух е необходимо за сегашното време повече отвсякога. Глупостта трябва да бъде отхвърлена. Нужно е да се събудим от летаргията, която ще ни доведе до гибел, ако не ѝ се противопоставим. Сатана има силно контролиращо влияние върху умовете. Има опасност проповедници и народ да се окажат на страната на силите на тъмнината. Не съществува такова нещо като неутрална позиция. Всички сме или решително за правото, или решително за заблудата. Христос казва: “Който не е с Мен, той е против Мен; и който не събира с мен, разпилява”.

Винаги има хора, които симпатизират на грешащите. Сатана е имал симпатизанти на небето и голям брой ангели са тръгнали след него. Бог, Христос и небесните ангели са на една страна, а Сатана – на друга. Въпреки безкрайната сила и величие на Бога и Христос, някои ангели загубили чувствата си към тях. Сатанинските инсинуации дали резултат и те наистина започнали да вярват, че Отец и Синът са техни врагове, а Сатана – благодетел. Сатана притежава същата сила и същия контрол над умовете и в днешно време, с тази разлика, че ги е засилил стократно в резултат на упражняване и опит. Днешните хора са измамани и заслепени от неговите инсинуации и уловки, но не осъзнават това. Като дават място на съмнения и неверие относно Божието дело и подхранват чувства на недоверие и жестока ревност, те

се подготвят за една цялостна измама. Въстават против тези, които се осмеляват да говорят за грешките им и да изобличават греховете им.

Хората, които със страх от Бога се осмеляват да се противопоставят на заблудата и греха и да нарекат греха с истинското му име, изпълняват този неприятен дълг с голямо душевно страдание. Получават съчувствието на малцина и страдат от пренебрежението на мнозина. Съчувстващите са на погрешната страна. Те осъществяват сатанинската воля да осуетят Божието намерение.

Укорите винаги нанасят човешкото естество. Много души са били погубвани поради неразумното съчувствие на братята. Тъй като са получавали съчувствие, някои са смятали, че към тях наистина е проявена несправедливост и че изобличителят греши и има лош дух. Единствената надежда за грешниците в Сион е пълното осъзнаване, изповядването и изоставянето на греховете им. Онези, които се намесват, за да отклонят изпратеното от Бога острие на изобличението, заявявайки, че изобличителят отчасти греши, а изобличеният не е толкова виновен, доставят удоволствие на неприятеля. Всяко нещо, което Сатана може да изобрети, за да омаловажи укорите, действа в негова полза. Някои обвиняват този, когото Бог е изпратил с вестта на предупреждение, като казват, че е прекалено строг. По този начин стават отговорни за душата на грешника, когото Бог желае да спаси. Заради този грешник Бог в любовта Си е изпратил напътствие, за да може той да смири душата си пред Него и да премахне греховете от себе си. След време лъжливите утешители ще отговарят пред Господа за делата си, докарали смърт.

Мнозина твърдят, че вярват в истината, но са слепи за опасността, в която се намират. Те подхранват беззаконие в своите сърца и го практикуват в живота си. Приятелите им не могат да четат сърцата и често си мислят, че тези хора са наред.

Блек Хок, Колорадо, 12 август 1873 г.

31. Мечтателност

Скъпа сестра Д, показано ми бе, че се нуждаеш от цялостно преобразяване. Ти прие истината, но не получи благословенията от нея, тъй като не преживя преобразяващата ѝ сила. Има опасност да загубиш и двата свята, ако не дадеш място на благодатта в сърцето си и ако волята ти не бъде доведена до единство с Христовите ум и воля.

Ти не си направ път и не можеш да придобиеш онези мир и щастие, които истинският смирен, носещ кръста вярващ със сигурност ще получи. Носиш отпечатъка от характера на баща си. Имаш егоистичен нрав – не го осъзнаваш, но е така. Мислиш предимно за себе си, за собственото си удоволствие и за вършене на това, което ти е най-приятно, без да се замисляш за щастieto на хората около теб. Правиш грешка, като търсиш щастие. Ако го намериш, то ще се крие в изпълнението на

дълга и забравяне на личното “аз”. Не можеш да бъдеш щастлива, докато мислите ти са съсредоточени върху самата теб.

Пренебрегваш радостното участие в работата, която Бог те е оставил да вършиш. Издигаш се над обикновените простици задължения, а умът ти се рее към някакво велико дело, за което си представяш, че ще е по-приятно и ще запълни празнотата в живота ти, т.е. пустотата в душата. Със сигурност ще се разочароваш. Онова, което Бог ти е възложил да правиш, е да приемаш обикновените ежедневни задължения, които са навсякъде около теб. Трябва да изпълняваш обичайната домашна работа с жизнерадост – не механично, а със сърце.

Не се опитваш да правиш другите щастливи. Очите ти не са отворени и не виждат онези малки неща, които би могла да направиш; онези дребни прояви на внимание в ежедневните любезности, които можеш да покажеш на родителите си и на членовете на домакинството. Смяташ, че е голяма добродетел да се изолираш от семейството, да размишляваш за нерадостни настроения и случки, да събираш тръни и да се наслаждаваш, като се самонараняваш с тях. Отдаваш се на навика да мечтаеш, но е необходимо да скъсаш с него. Оставяш задълженията си неизпълнени. Пренебрегваш работата, която трябва да свършиш, за да облекчиш другите, заради удоволствието да се наслаждаваш на нерадостните си размишления. Не се познаваш. Вземи се в ръце! Събуди се и поеми пренебрегваната работа. Изкупи миналото чрез бъдещо усърдие. Заеми се с работата, която е пред теб. Чрез старателното изпълнение на дълга ще забравиш за себе си и няма да имаш време за униние и мрачно настроение и съответно няма да се чувстваш отблъсквана и нещастна.

Предстои ти да се учиш на всичко в християнския живот. Не постигаш напредък толкова бързо, колкото би могла и колкото би трябвало, ако желаеш да придобиеш вечен живот. Не формираш нито характер за небето, нито такъв, който би те лишил от небето. Умът и мислите ти са така завладени от самата себе си, че не осъзнаваш какво трябва да направиш, за да станеш истински последовател на кроткия и смирен Исус. Пренебрегваш домашните си задължения. Ти си облак и сянка в семейството, макар че имаш привилегията да разпръскваш светлина и да бъдеш благословение за любимите си хора около теб. Ти си нацупена, раздразнителна и недоволна, макар че в действителност няма нещо, което да те прави такава. Не разбираш какво би могла да направиш, за да облекчиш бремето на родителите си по всякакъв възможен начин и да бъдеш за тяхно благословение. Очакваш родителите и сестрите ти да ти помагат да бъдеш щастлива, да ти прислужват, да работят за теб, докато мислите ти са съсредоточени в самата теб. Нямах Божията благодат в сърцето си и се самозалъгваш, че наистина си напреднала в познаването на Божията воля.

Готова си да започваш разговори с хора, които не са адвентисти, макар че не можеш да им представиш разумно основание за нашата вяра. Така не представяш правилно истината и вредиш на делото повече, отколкото му помагаш. Ако говориш по-малко в защита на вярата ни и изучаваш Библията повече, и поведението ти бъде такова, че да свидетелства за доброто влияние на истината върху сърцето и живота ти. Тогава би могла да допринесеш за Божията кауза много повече, отколкото с обикновени приказки, в които не проявяваш благочестие.

Ако внимателно следваш примера на нашия себеотрицателен, себепожертвувателен Изкупител, Който винаги се старее да върши добро и да благославя хората, а не да търси удобства, удоволствия и развлечения, ще можеш да благославяш другите със своето влияние. Когато сме в обществото, в семейството или в условията на каквито и да било други взаимоотношения, в които животът ни поставя, независимо дали за кратко време или продължително, има много начини, по които да изявим нашия Господ; и много начини, по които да се отречем от Него. Можем да се отречем чрез думи, говорене на нечестиви неща, глупави разговори, закачки и шеги, празни или нелюбезни приказки или чрез лъжи и думи, противоречащи на истината. Със словото си можем да покажем, че Христос не е в нас. С характера си можем да се отречем от Него, като проявяваме любов към удобствата или избягваме житейските задължения и товари, които друг трябва да носи вместо нас, както и като се отдаваме на греховни удоволствия. Можем също да се отречем от Христос чрез суетност в облеклото и чрез съобразяване със света или чрез нелюбезно поведение. Или като разчитаме на собствените си мнения и се опитваме да угаждаме на личното “аз” и да го оправдаваме. Можем също така да се отричаме от Него, като оставяме ума си да тича по пътя на блудкавата сантименталност и да размишлява за предполагаеми трудности и изпитания.

Никой не може истински да изповяда Христос пред света, ако умът и Духът на Господа не са в него. Не е възможно да разпространяваме това, което не притежаваме. Разговорите и поведението трябва да са истинска и видима външна изява на благодатта и истината вътре в нас. Ако сърцето е осветено, покорно и смирено, плодовете ще се виждат отвън и ще бъдат най-успешната проповед за Христос. Думите и проповедите не са достатъчни. Ти, сестро моя, трябва да имаш нещо повече от това. Ти се самозалъгваш. Духът ти, характерът и постъпките ти не говорят за дух на кротост, себеотрицание и благотворителност. Думите и проповедите може да изразяват голямо смирение и любов, но ако постъпките не са ръководени ежедневно от Божията благодат, това означава, че няма да бъдеш участник в небесния дар; че не си изоставила всичко заради Христос, не си предала собствената си воля, не си изоставила удоволствията, за да станеш Негов ученик.

Ти извършваш грях и се отричаш от Спасителя си, като размишляваш за тъжни неща, създаваш си изпитания и си търсиш неприятности. През днешния ден изживяваш утрешните трудности, вгорчаваш сърцето си и с изкуствено създадените си изпитания докарваш мъка и тъмнина над хората около себе си. Скъпоценното благодатно време, което Бог ти дава, за да вършиш добро и да се обогатяваш с добри дела, ти пропиляваш неразумно в мрачни мисли и строене на въздушни кули. Мечтателността ти пречи да придобиеш здрав, разумен опит в Божиите дела, както и да станеш годна за по-добрия живот.

Получената в сърцето Божия истина може да те направи мъдра за спасение. Ако вярваш в нея и ѝ се подчиняваш, ще получиш благодат, която ще ти е достатъчна за днешните задължения и изпитания. Не ти е необходима благодат за утре. Трябва да осъзнаеш, че е необходимо да се занимаваш само с днешния ден. Постигай победи днес. Отричай се от личното “аз” днес. Обстоятелствата и средата, ежедневните промени около нас и писаното Божие Слово, което вижда и изпитва всичко – тези неща са достатъчни да ни покажат какъв е дългът ни и какво да правим ден след ден. Вместо да позволяваш на

ума си да се впуска в мисли, от които няма никаква полза, по-добре ще е да изследваш Писанието всеки ден и да изпълняваш тези ежедневни задължения, които сега може да ти се струват неприятни, но все пак трябва да бъдат свършени от някого.

Природните красоти говорят непрестанно на сетивата ни. Откритото сърце може да получи отпечатък от Божията любов и слава, които се виждат в делата на ръцете Му. Ухото може да чуе и да разбере Божиите послания чрез природата. Можем да получим урок чрез слънчевия лъч и различните природни красоти, които Бог представя пред очите ни. Зелените поля, величествените дървета, цветята, бягачият облак, падащият дъжд, ромонът на потока, слънцето, луната и небесните звезди – всичко това привлича вниманието и мислите ни и ни подтиква да се запознаем с Бога, Който ги е създал. Можем да научим следния урок от природата: всичко се подчинява на волята на Твореца; небесните тела никога не се отричат от Бога, никога не отказват да изпълняват волята Му. Само падналите същества отказват пълно подчинение на своя Създател. Думите и делата им са враждебни на Бога и са в разрез с принципите на управлението Му.

Мислите ти не са възвишени. В природата има достатъчно много неща, които да те доведат до любов и преклонение пред твоя Творец. За ума ти има достатъчно храна, без да е необходимо да се изолираш и да се отдаваш на мисли за разочарования и на извратеното въображение. Не започвай така охотно разговори с невярващи и спорове с опоненти на истината, тъй като нямаш достатъчно библейско познание. Пренебрегваш изучаването на Библията. Можеш най-добре да препоръчваш истината чрез кротък живот и усърдно изпълнение на ежедневните си задължения. Ще представяш истината много по-добре, ако си съвестна и стриктна в своята работа и проявяваш усърдие и искреност, за да разбереш какво трябва да правиш за хората, за които се трудиш. Най-добре можеш да препоръчваш истината не със спорове или приказки, а като я живееш всеки ден и водиш последователен, скромнен и смирен живот на Христов ученик.

Тъжно е да си недоволна от заобикалящата те среда или от обстоятелствата, които са те поставили там, където задълженията ти изглеждат скромни и маловажни. Не обичаш домашната и скромната работа. Ти си неспокойна, нервна и недоволна. Всичко това произлиза от егоизма ти. Имаш по-високо мнение за себе си, отколкото е мнението на околните за теб. Обичаш себе си повече от своите родители, сестри и брат и дори повече от Бога. Желаш по-приятна работа, за която смяташ, че си по-пригодна. Не желаш да работиш в скромната област, в която Бог те е поставил, докато те изпита и провери и докато покажем способности и годност си за по-висока позиция. “Блажени кротките, защото те ще наследят земята.” Духът на кротост не е дух на недоволство, а точно противоположното.

Така наречените християни, които постоянно мънкат и се оплакват и сякаш смятат, че щастието и жизнерадостният външен вид са грях, не са познали същността на религията. Тези, които гледат на природните красоти като на мъртва картина; които предпочитат да гледат мъртвите листа, а не да събират красивите живи цветя; които изпитват мрачно удоволствие от всичко меланхолично, изговорено им с езика на природата; които не виждат красотата на долините, облечени с жива зеленина, и величествените планини, покрити с растителност; които затварят сетивата си за радостния глас, говорещ им чрез природата и възприеман като сладост и музика от внимателното ухо – тези хора, не са

в Христос. Те не ходят в светлината, а си събират тъмнина и униение, макар че биха могли да притежават светлината и благословието на Слънцето на правдата, озаряващо сърцата им с изцеление в крилата Си.

Скъпа моя млада сестро, ти живееш един въображаем живот. Не можеш да видиш благословение в каквото и да било. Представяш си несъществуващи неприятности и изпитания. Преувеличаваш малките си безпокойства и ги превръщаш в тежки изпитания. Проявяваш нечестиво, бунтовно и недостойно за една дъщеря недоволство. Кротостта е скъпоценно качество, което помага да се страда мълчаливо, и да се понасят трудности. Кротостта е търпелива и способна да изпитва щастие при всички обстоятелства. Кротостта е винаги благодарна и винаги пее собствените си изпълнени с щастие песни, които създават мелодия в сърцето и радват Бога. Кротостта не бива да е мълчалива и нацупена. Мрачният характер е противоположното на кротостта. Такъв характер само наранява, нанася болка на хората и не изпитва удоволствие от нищо.

Току-що си влязла в Христовото училище. Все още ти предстои да научиш почти всичко. Сега не се обличаш разточително, но се гордееш от външния си вид. Желаете да се обличаш по-малко скромно. Мислиш си много повече за облеклото, отколкото би трябвало. Христос те кани: “Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко.” Постави врата си в игото, което Христос ти слага, и ще откриеш в това подчинение щастиято, което си опитвала да постигнеш по свой начин чрез следване на собствения си път.

Можеш да бъдеш жизнерадостна, ако доведеш всичко, дори мислите си, до подчинение на Христовата воля. Не се бави, а усърдно изследвай сърцето си и всеки ден умирай за собственото Аз. Може би ще попиташ: “Как мога да овладеея постъпките си и да контролирам емоциите си?”. Мнозина, които не твърдят, че обичат Бога, могат в значителна степен да контролират духа си без помощта на особената Божия благодат. Те се учат на самоконтрол. Това наистина е укор за онези, които знаят, че могат да получат сила и благодат от Бога, но въпреки това не проявяват качествата на Духа. Христос е нашият Образец. Той е кротък и смирен. Учи се от Него и подражай на примера Му. Божият Син е безгрешен. Трябва да се стремим към това съвършенство и да побеждаваме, както побеждаваше Той, ако искаме да седнем от дясната Му страна.

В характера ти има особености, които трябва да бъдат коригирани със строгост и контролирани с решителност, преди да е безопасно да влезеш в брачна връзка. Затова бракът трябва да излезе от ума ти, докато превъзмogneш дефектите в характера си. От теб не би излязла щастлива съпруга. Пренебрегнала си систематичното обучение на домашен труд. Не си осъзнала необходимостта да придобиеш трудови навици. Ако веднъж бъде формиран, навикът да се върши полезна работа никога няма да се загуби. Тогава ще си подготвена да се озовеш във всякакви житейски обстоятелства и ще бъдеш годна за всякаква дейност. Ще се научиш да обичаш труда. Ако полезната работа ти харесва, умът ти ще бъде зает с нея и тогава няма да намиращ време за мечти и фантазии.

Полезната работа ще придава на неспокойния ти и недоволен ум енергия, ефективност и подобаващо скромно достойнство, което ще предизвиква уважение. Не знаеш почти нищо за себе си. Не познаваш измамността на собственото си сърце. “Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно”. Изследвай внимателно своето сърце и си отделий време за размисъл и молитва. Ако не видиш дефектите в характера си и с неподправена искреност не поправиш грешките, не можеш да бъдеш Христов ученик.

Обичаш да мислиш и да говориш за млади мъже. Тълкуваш учтивостта им като особено отношение към теб. Ласкаеш се с мисълта, че си по-високо ценена, отколкото си в действителност. Разговорите ти трябва да са на теми, от които има полза и които облагородяват и въздигат. Мое скъпо дете, ти не си създаваш навика да бъдеш пряма и искрена. Сърцето ти не е право. Влиянието ти над младите не е добро, тъй като нямаш Христовия ум. Въпреки това си мислиш, че си напреднала много в християнския живот.

В семейството на баща ти трябва да започне реформация. Ти носиш отпечатък от неговия характер. Опитай се да избегнеш неговите грешки и крайности. Ако наистина си Христов ученик, ще разбереш каква важна работа имаш да свършиш у дома. Всяко семейство може да бъде едно безкрайно училище. По-големите сестри могат да оказват силно влияние върху по-младите членове на семейството. Младите, които виждат примера на възрастните, ще се ръководят повече от принципа на подражанието, отколкото от често повтаряни наредби. По-голямата сестра трябва винаги са осъзнава, че върху нея лежи християнското задължение да помага на майка си в изпълнението на многобройните изтощителни задължения. Загубени са часовете, прекарани в излежаване или в тъжни размисли, докато раменете на някои членове на семейството се превиват под тежкия и непосилен товар.

По-големите дъщери могат да помагат за възпитанието на по-малките членове в семейството. Ето една прекрасна възможност за теб – любезно, старателно и със страх от Господа да учиш по-малко напредналите. Можеш да спечелиш любовта на онези, на които се опитваш да помогнеш. Това е едно от най-добрите училища, в които да проявяваш християнските добродетели. Ти не обичаш децата. Всъщност, не обичаш нищо, което изисква постоянни, усърдни и неотслабващи усилия. Не ти харесва да проявяваш постоянство. Обичаш промяната и разнообразието и постоянно се опитваш да откриеш нещо, което да ти достави удоволствие и да ти донесе щастие. Трябва да обучаваеш самата себе си. Ще е по-добре да придобиеш добри качества сега, а не в бъдеще. Необходимо е да промениш почти всичко в живота си и дано Бог да ти помогне да се заемеш с тази работа без никакво бавене. Само чистите, добрите и святите ще бъдат с Христос, когато дойде в царството Си.

Не можеш да придобиеш небето без искрени и постоянни усилия. Разгледан в небесна светлина, животът ти досега е бил безцелен и почти безполезен. Сега имаш възможност да изкупиш времето и да изпереш дрехата на характера си в кръвта на Агнето. Бог ще ти помогне, ако осъзнаеш нуждата си от Неговата помощ. Правдата ти няма никаква стойност пред Бога. Единствено чрез Христовите заслуги можеш да получиш окончателната победа. Ако си сред хората, приели вечно спасение, небето ще е нещо скъпоценно за теб.

32. Големият бунт

Корей, Датан и Авирон въстанаха против Мойсей и Аарон и по този начин се разбунтуваха против Бога. Господ бе възложил особени отговорности на Мойсей и Аарон. Бе ги избрал за свещеническа длъжност и им бе поверил достойнството и властта да водят израелевото множество. Мойсей бе наскърбен от непрестанните бунтове на евреите. Като определен от Бога за техен видим водач, той бе свързан с израелтяните чрез времената на смъртни опасности и бе понасял тяхното недоволство, завист и ропот, без да си отмъщава и без да се опитва да се освободи от този труден пост.

Когато евреите бяха довеждани до опасни ситуации или когато апетитът им биваше обуздаван, те започваха да роптаят против Мойсей, вместо да се доверят на Бога, извършил чудни дела за тях. Макар и невидим сред множеството, Божият Син бе водачът на израелтяните. Присъствието Му бе пред тях, ръководейки ги в пътя, докато Мойсей бе техният видим водач, който получаваше напътствия директно от Ангела, т.е. от Христос.

Долно идолопоклонство

В отсъствието на Мойсей множеството поиска от Аарон да им направи богове, които да вървят пред тях и да ги върнат в Египет. Това бе обида за главния им водач, Сина на безкрайния Бог. Само преди няколко седмици те трепереха от страхопочитание и ужас пред планината и слушаха Господните думи: “Да нямаш други богове освен Мен”. Славата, която бе осветила хълма, и гласовете, които разтърсиха планината из основи, все още навяваха спомени на множеството. Евреите обаче отвърнаха очите си и поискаха други богове. Мойсей, техният видим водач, разговаряше с Бога на планината. Те забравиха обещанието и Божието предупреждение: “Ето, изпращам ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм ти приготвил. Внимавайте спрямо него и слушайте гласа му; не го предизвиквайте, защото той няма да прости престъпленията ви; понеже Моето Име е в Него.”

Евреите проявиха жестоко неверие и долна неблагодарност в нечестивото си искане: “Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас.” Дори Мойсей да отсъстваше, Божието присъствие оставаше и те не бяха изоставени. Манната продължаваше да пада и те биваха хранени от Божията десница сутрин и вечер. Облачният стълб през деня и огненият стълб през нощта отбелязваха Божието присъствие, което бе жив паметник сред тях. Божественото присъствие не зависеше от присъствието на

Мойсей. Точно във времето, когато той се застъпваше за тях пред Господа на планината, те вършеха срамни грешки и престъпваха Закона, който им бе даден наскоро в такова величие.

Тук виждаме слабостта на Аарон. Ако бе застанал смело и ако решително бе смърлил водачите на това срамно искане, навременните му слова биха ги спасили от ужасното отстъпление. Но в желанието си да бъде популярен сред народа и поради страха да не си навлече тяхното неодобрение, той страхливо пожертва верността на евреите в този решителен момент. Издигна олтар, направи излян образ и обяви ден, в който да го посвети като обект на поклонение. Той заяви пред целия Израел: “Тези са боговете ви, които ви изведоха от Египет”. Докато върхът на планината все още бе озарен от Божията слава, Аарон спокойно наблюдаваше веселбата и танците пред този бездихан образ. Тогава Мойсей бе изпратен от Господа да слезе и да изобличи народа. Мойсей обаче не се съгласи да тръгне, преди застъпничеството му за Израел да бъде чуто и на молбата му за Божието прощение да бъде отговорено.

Плочите на Закона счупени

Мойсей слезе от планината със скъпоценните плочи в ръцете си – Божието обещание пред човека, основаващо се на човешкото послушание. Той бе най-кроткият човек на земята, но когато видя отстъплението на Израел, изпита ревност за Божията слава. Във възмущението си хвърли на земята скъпоценните Божии обещания, които му бяха по-скъпи от живота. Разбра, че Законът е нарушен от евреите и в ревността си за Бога пожертва каменните плочи, за да изобличи идола, на когото служеха. Аарон спокойно стоеше наблизо и понасяше строгите укори на Мойсей. Всичко това би могло да се предотврати само с една навременна дума от негова страна. Точното и благородно решение на Аарон в името на правото в този час на опасност за Израел би наклонило умовете им в правилна насока.

Бог осъжда ли Мойсей? Не, не! В голямата си добротa Той оправда прибързаността и ревността му, тъй като бяха проявени поради неговата вярност, разочарование и мъка, изпитани при вида на израелското отстъпничество. Човекът, който би могъл да спаси евреите в часа на бедата, стоеше спокойно. Не показваше възмущение от греховете на хората, не се укоряваше, нито проявяваше съжаление поради чувство за вина. Опита се да оправдае поведението си при извършването на този тежък грях. Направи хората отговорни за своята слабост и за това, че се е поддал на искането им. Не желаше подобно на Мойсей да понася ропота на израелтяните и да бъде притискан от недоволството и неразумните им желания. Без да се противи, възприе духа и чувствата на хората, след което се опита да прехвърли отговорността върху тях.

Израелското множество сметна, че Аарон е много по-приятен водач от Мойсей. Не бе така неотстъпчив като него. Решиха, че Мойсей проявява лош дух и симпатиите им бяха на страната на Аарон, който бе така строго порицан от брат си. Бог обаче оправда неразумната постъпка, породена от искрената ревност на Мойсей, и в същото време сметна Аарон за отговорен за греховната му слабост и за липсата на почтеност под напора на обстоятелствата. За да спаси себе си, Аарон пожертва хиляди

израелтяни. Евреите почувстваха Божието наказание поради този акт на отстъпничество, но след известно време пак се изпълниха с недоволство и бунт.

Хората роптаят

Когато имаше успех, израелевата армия приемаше цялата слава за себе си, а когато биваха изпитвани чрез глад или война, те обвиняваха Мойсей за всичките си трудности. Божията сила, която се проявяваше по забележителен начин при извеждането им от Египет и често се забелязваше по време на пътуванията им, би трябвало да им вдъхва вяра и веднъж завинаги да затвори устата им за думи на неблагодарност. Но дори най-малкото предчувствие за нужда, най-незначителното усещане на страх поради някаква опасност надделяваха над придобитите благоденствия и ги караха да пренебрегват благословенията, получени във време на най-страшна опасност. Преживяванията, които имаха във връзка с поклонението пред златното теле, би трябвало да им направят толкова силно впечатление, че никога да не го забравят. Но макар че белезите на Божието неодобрение стояха пред очите им – оределите им редици и големият брой липсващи хора поради многократните оскърбления към водещия ги Ангел, – те не приеха сериозно тези уроци и не изкупили миналите неуспехи с вяроност и послушание. Отново бяха победени от сатанинските изкушения.

Дори най-големите усилия на най-кроткия човек на земята не можеха да победят непокорството им. Несебелюбивата грижа интерес на Мойсей бе наградена със завист, подозрение и злословие. Смиреният му живот на овчар бе по-спокоен и щастлив, отколкото сегашната му длъжност на ръководител на това голямо множество от разбунени духове. Неоснователните им подозрения бяха потрудни за понасяне от свирепите вълци в пустинята. Мойсей обаче не дръзна да сам да избере пътя си и да постъпи както му харесва. Той бе оставил овчарската гега и я бе заменил с жезъла на властта. Не посмя да изостави този скиптър и да се оттегли, за да бъде освободен от Бога.

Работата на Сатана е да изкушава умовете. Той внушава лукавите си предложения и подстрекава съмнението, оспорването, неверието и липсата на упование в думите и делата на този, който е поел отговорността и се стреми да осъществи Божията воля в работата си. Сатана има специална цел да атакува избраните от Бога служители с трудности, неприятности и противопоставяне, за да пречи на работата им и, ако е възможно, да ги обезсърчи. Завист, раздори и клюки в голяма степен ще противодействат на най-добрите усилия на Божиите служители, определени за особено дело. Сатанинският план е да си служи с посредници, за да ги отклони от поста им. Той ще използва за свои инструменти всички, в които може да вдъхне недоверие и подозрение. Позицията на Мойсей, който носеше тежко бреме заради Божия Израел, не бе оценявана. Когато не е под прякото влияние на Божия Дух, човекът е по природа склонен да завижда, да ревнува и да проявява жестокост и недоверие. Ако не бъдат подчинени, тези чувства водят до желание за съсипване на околните, а егоистичният дух ги подтиква да се въздигат върху руините на чуждия живот.

Корей, Датан и Авирон

Назначени от Бога, тези хора бяха отличени с особена почит. Те бяха онези, които заедно със седемдесетте старейшини отидоха с Мойсей до планината и видяха Божията слава. Видяха славната светлина, покриваща Божествените очертания на Христос. Долната част на облака бе като “настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небе”. Тези мъже бяха допуснати в присъствието на Господнята слава и можеха да ядат и пият, без да бъдат унищожени от чистотата и ненадминатата слава, която се отразяваше върху тях. Настъпи обаче промяна. Те подхранваха в себе си изкушението, което в началото бе съвсем слабо. Насърчаваха и укрепваха, докато накрая въображението им попадна под контрола на сатанинската власт. Под най-произволен претекст тези мъже се впуснаха в делото си, породено от недоволството. Отначало правеха намеци и изразяваха съмненията си един пред друг, като всеки говореше какво мисли за някои събития, забелязани от самия него. Тези заблудени души наистина повярваха, че имат ревност за Господа и че няма да имат никакво извинение, ако не осъществят напълно намерението си да накарат Мойсей да осъзнае и почувства колко нелепа е позицията му спрямо Израел. Малко квас на недоверие, несъгласие, завист и ревност успя да подкваси израелевия стан.

Корей, Датан и Авирон започнаха зловещото си дело по отношение на хората, на които Бог бе поверил святи отговорности. Успяха да отклонят двеста и петдесет водители, които бяха известни и почитани в обществото. С тези силни и влиятелни хора на своя страна те се почувстваха сигурни, че ще успеят да променят радикално съществуващия ред. Смятаха, че могат да преобразуват израелевото управление и да го направят много по-добро в сравнение с дотогавашното ръководство.

Корей не бе доволен от поста си. Той бе свързан със службата в скинията, но въпреки това желаше да се издигне до свещеническа длъжност. Бог бе поставил Мойсей за главен управител, а свещеничеството бе дадено на Аарон и синовете му. Корей бе решен да принуди Мойсей да промени този ред, за да успее да се издигне до достойната служба на свещеник. За да бъде по-сигурен, че ще постигне намерението си, привлече към бунта си Датан и Авирон, потомци на Рувим. Те си мислеха, че след като са потомци на най-големия син на Яков, узурпираната от Мойсей власт принадлежи на тях. Заедно с Корей бяха решени да получат свещеничеството. Тримата станаха ревностни в нечестивото си дело и повлияха на двеста и петдесетте влиятелни мъже, които също желаша да получат дял в свещеничеството и управлението.

Бог бе почел левитите да провеждат службата в скинията, тъй като не бяха участвали в направата на златното теле, а също и поради верността им в изпълнението на Божията присъда над идолопоклонниците. На левитите бе възложено построяването на шатъра за срещане, докато израелевото множество издигаше палатките си на известно разстояние около него. По време на пътуванията левитите сваляха шатъра и го носеха заедно с ковчега на завета и с всички останали святи съдове. Тъй като Бог бе почел левитите по този начин, бунтовниците пожелаха още по-издигната служба, чрез която да придобият по-голямо влияние над народа. “И така, събраха се против Мойсей и против Аарон и им казаха: “Стига ни толкова! Цялото общество е свято, всеки един от тях, и Господ сред тях. А защо възвисявате себе си над Господнето общество?”

Няма нищо, което да се хареса повече на народа от това да бъде хвален и ласкан, когато е в тъмнина и заблуда и заслужава укор. Корей галеше слуха на хората и си осигуряваше съчувствието им, представяйки Мойсей като непоносим водач. Твърдеше, че той е прекалено груб, взискателен и диктаторски настроен и че изобличава хората, сякаш са грешници, макар че те са свят народ, осветен от Господа, и че Господ е сред тях. Корей повтори случаите по време на пътуването им през пустинята, когато стигаха до големи трудности и мнозина умираха поради ропот и непослушание. Смятаха с извратеното си съзнание, че всичките им беди можеха да бъдат спестени, ако Мойсей имаше друго поведение. Той бе прекалено неотстъпчив и взискателен и те решиха, че е виновен за всичките им бедствия в пустинята. Корей, водещият дух, твърдеше, че има голяма мъдрост и знае истинската причина за техните изпитания и нещастия.

В тези прояви на недоволство имаше по-голяма от всякога преди хармония и единство във възгледите сред несъгласните. Успехът на Корей да спечели на своя страна по-голямата част от израелското множество го направи уверен, че е мъдър и точен в преценките си и че Мойсей наистина е узурпирал властта, което е заплаха за благоденствието и спасението на Израел. Твърдеше, че Бог му е разкрил тайни и му е възложил задачата да промени управлението на Израел малко преди да е станало прекалено късно. Заяви, че събранието не е сгрешило; че всички са праведни, а реакцията против ропота на народа, както и предизвикването на Божия гняв са нещо погрешно. Че единственото, което хората искат, е да се спазват правата им и че имат нужда от лична свобода.

Когато в умовете им нахлуваха спомени за себепожертвувателността и търпението на Мойсей и за лишените от всякаква изгода усилия, направени заради тях, докато бяха в оковите на робството, съвестта им биваше докосвана. Някои не споделяха изцяло възгледите на Корей по отношение на Мойсей и се опитваха да го защитават. Корей, Датан и Авирон трябваше да обяснят на народа защо Мойсей от самото начало е проявявал толкова големи грижи към израелтяните. Себелюбивите им умове, които се бяха принизили дотам, че бяха станали инструменти на Сатана, подсказаха мисълта, че най-накрай са открили причината за очевидната загриженост на Мойсей. Той бил направил план да ги води из пустинята, докато всички (или почти всички) загинат, след което да вземе притежанията им.

Корей, Датан и Авирон и двеста и петдесетте водачи, които се бяха присъединили към тях, първо станаха ревниви, след това завистливи и накрая – се разбунтуваха. Бяха обсъждали позицията на Мойсей като водач на народа, докато накрая си въобразиха, че постът му е доста привлекателен и всеки от тях би могъл да го заеме. Отдаваха се на недоволство, докато накрая наистина започнаха да се самозалъгват, че Мойсей и Аарон сами са се настанили на постове, които заемаха в Израел. Заявяваха, че за двамата ще е добре да са на едно ниво с братята си, тъй като не са по-святи от людете, еднакво почетени от Бога с видимо присъствие и закрила.

Изпит за характера

Докато слушаше думите на Корей, Мойсей се изпълни с болка и падна на лицето си пред народа. “И говори на Корей и на цялата му дружина: “Утре Господ ще покаже кои са Негови и кой е свят, и кого ще направи да се приближи до Него. Онзи, когото Той избере, ще направи да се приближи до Него. Това направете: ти, Корей, и цялата ти дружина, вземете си кадилници, сложете в тях огън и сложете в тях тамян пред Господа утре; и когото Господ избере, той ще бъде свят. Стига толкова и на вас, Левиеви синове!”. И Мойсей каза на Корей: “Чуйте сега, вие, Левиеви синове: Малко ли ви е това, че Израелевият Бог отдели вас от израелевото общество и ви направи да се приближавате до Него, за да вършите службата на Господнята скиния и да стоите пред обществото, за да им служите? Той те направи да се приближиш до Него и заедно с теб всичките ти братя, Левиевите синове; а искате ли и свещеничество? Така че ти и цялата ти дружина сте се събрали против Господа; защото кой е Аарон, за да роптаете против него?”. Мойсей им каза, че Аарон не е заел службата по собствено желание и че Бог го е поставил на тази свята длъжност.

Датан и Авирон заявиха: “Малко ли е това, че си ни извел от земята, в която текат мляко и мед, за да ни измориш в пустинята, а още и владетел ли искаш да направиш себе си пред нас? При това ти не си ни довел в земя, където текат мляко и мед, нито си ни дал да наследим ниви и лозя. Ще извъртиш ли очите на тези хора? Няма да дойдем”.

Те обвиниха Мойсей, че той е причина да не влязат в Обетованата земя. Казаха, че Бог не се е отнесъл с тях по този начин и не е заявил, че ще измрат в пустинята. Те никога не биха повярвали, че Бог е казал такова нещо. Това са думи на Мойсей, а не на Господа и всичко е подготвено от Мойсей, за да не ги въведе в Ханаанската земя. Говориха за това, че ги е извел от страна, в която текат мляко и мед. В слепия си бунт бяха забравили своите страдания в Египет и опустошителните язви, които сполетяха страната. Започнаха да обвиняват Мойсей, че ги е извел от една добра земя, за да ги убие в пустинята и да се обогати от притежанията им. Попитаха го с обиден тон дали смята всички израелтяни за толкова глупави, че да не могат да разберат мотивите и да разбулят измамите му или пък си мисли, че всички ще му се подчиняват и ще допуснат да ги води като слепци, където той желае – понякога към Ханаан, а после обратно към Червено Море и Египет. Изрекоха тези думи пред събранието и окончателно отказаха да признаят авторитета на Мойсей и Аарон.

Мойсей бе дълбоко оскърбен от тези несправедливи обвинения. Той запита Бога пред народа дали някога е действал произволно и Го помоли да бъде негов Съдия. Повечето хора бяха отчуждени от Мойсей и повлияни от лъжите на Корей: “Утре ти и всички, които си събрал, да се намерите пред Господа – ти и те, и Аарон; и вземете всеки кадилницата си, сложете в тях тамян и занесете пред Господа всеки кадилницата си, двеста и петдесет кадилници; също и ти, и Аарон – всеки своята кадилница. И така, те взеха всеки кадилницата си, сложиха в тях огън и тамян и застанаха пред входа на шатъра за срещане заедно с Мойсей и Аарон.”

Корей и групата му, които в самодоволството си бяха проявили аспирации към свещеническата длъжност, взеха кадилници и застанаха пред шатъра заедно с Мойсей. Корей бе подхранвал в себе си

завист и бунтовно настроение, докато накрая се самоизмами и сметна, че наистина събранието се състои от праведни хора, а Мойсей е тираничен управител, който постоянно натяква на народа, че не е свят, докато всъщност хората нямат нужда от святост, тъй като всички са святи.

Бунтовниците бяха ласкали народа, че е прав и че всичките им беди идват от Мойсей, техния водач, който постоянно им припомняше греховете. Хората сметнаха, че ако Корей може да ги води и да ги насърчава, като говори за праведните им дела, вместо да им припомня неуспехите, те биха имали мирно и успешно пътуване и той несъмнено би ги извел не обратно в пустинята, а напред към Обетованата земя.

Бунтът потушен

Надменно и самоуверено Корей събра цялото израелево събрание против Мойсей и Аарон “пред входа на шатъра за срещане; и Господнята слава се яви на цялото общество. “Тогава Господ говори на Мойсей и Аарон: “Отделете се от това общество, за да ги изстребя в един миг”. А те паднаха на лицата си и казаха: “О, Боже, Боже на духовете на всяка твар! Ако един човек е съгрешил, ще се разгневиш ли на цялото общество?”.

“Тогава Господ говори на Мойсей: “Кажете на обществото: Отстъпете от жилищата на Корей, Датан и Авирон”. И така, Мойсей стана и отиде при Датан и Авирон; след него отидоха и израелевите старейшини. Мойсей говори на обществото: “Отстъпете, моля ви се, от шатрите на тези нечестиви хора и не се допирайте до нищо тяхно, за да не погинете сред всичките им грехове”. И така, те навред отстъпиха от жилищата на Корей, Датан и Авирон; а Датан и Авирон излязоха и застанаха при входовете на шатрите с жените си и малките си деца. А Мойсей каза: “От това ще познаете, че Господ ме е изпратил да извърша всички тези дела и че не ги правя от себе си; ако тези хора умрат, както умираат всички хора, или ако им се въздаде, както се въздава на всички хора, то Господ не ме е изпратил; но ако Господ направи нещо ново – ако земята отвори устата си и погълне тях и всичко, което е тяхно, и те слязат живи в ада, тогава ще познаете, че тези хора презряха Господа”. Веднага след като Мойсей спря да говори, земята се отвори и техните шатри и всичко в тях бе погълнато. Те слязоха живи в рова, земята се затвори над тях и те погинаха сред събранието.

Когато чуха вика на погиващите, израелтяните избягаха надалеч. Те знаеха, че имат голяма вина за това, че бяха приемали обвиненията срещу Мойсей и Аарон. Уплашиха се, че ще загинат заедно с бунтовниците. Божията присъда обаче все още не беше изпълнена. Огън излезе от облака на Божията слава и погълна двеста и петдесетте мъже, които кадияха. Всички те бяха високопоставени личности, т.е. хора с остър ум и добро влияние в събранието, известни на всичките. За тях имаха добро мнение и преценката им често бе търсена за разрешаването на трудни въпроси. Те бяха попаднали под погрешно влияние и бяха станали завистливи, ревниви и бунтарски настроени. Не погинаха заедно с Корей, Датан и Авирон, защото не те бяха водачите на бунта. Трябваше първо да видят края на подстрекателите и да

имат възможност да се покаят за престъплението си. Но когато не се примириха с унищожаването на злите хора, Божият гняв слезе над тях и ги унищожи.

“След това Господ говори на Мойсей: “Кажете на Елеазар, син на свещеника Аарон, да прибере кадилниците отсрещ изгарянето; а ти разпръсни огъня нататък; защото свети са кадилниците на тези хора, които съгрешиха против своя си живот, и нека ги направят на плочи за обковане на жертвеника; понеже те ги принесоха пред Господа и затова са свети; и те ще бъдат за знамение на израелтяните”.

Бунтът не е премахнат

След тази страшна проява на Божия съд хората се върнаха по шатрите си. Те бяха ужасени, но не и смирени. Бяха силно повлияни от духа на бунт и от дълго време бяха ласкани от Корей и групата му с думите, че са добри хора и че Мойсей постъпва несправедливо и жестоко с тях. Умовете им бяха така изпълнени с духа на погиналите, че за тях бе трудно да се освободят от заслепяващите ги предразсъдъци. Ако признаеха, че Корей и групата му са нечестиви, а Мойсей – праведен, тогава трябваше да приемат като Слово от Господа онова, в което отказваха да повярват: всички със сигурност щяха да умрат в пустинята. Не желаеха да се подчинят и се опитваха да приемат, че всичко е само измама и че Мойсей ги е излъгал. Хората, които загинаха, им бяха говорили приятни думи и бяха проявявали особен интерес и любов към тях, затова Мойсей им се струваше като някакъв измамник. Сметнаха, че не е възможно да грешат и че все пак загиналите са добри хора, а Мойсей е станал причина за тяхната смърт.

Сатана може да доведе измамените души до големи крайности. Способен е да помрачи разума им, зрението и слуха им. Точно така стана с израелтяните. “А на следващия ден цялото общество израелтяни възроптаха против Мойсей и Аарон: “Вие избихте Господния народ”. Хората бяха разочаровани, че спорът е очевидно разрешен в полза на Мойсей и Аарон. Появата на Корей и групата му - всички благочестиво изпълняващи свещеническата служба с кадилниците си - изпълни народа с възхита. Те не разбираха, че тези хора дръзко обиждат великия Бог. След унищожаването им народът бе ужасен; но малко след това всички дойдоха с викове при Мойсей и Аарон и ги обвиниха в убийството на загиналите от Божията десница.

“Но когато обществото се беше събрало против Мойсей и Аарон, погледнаха към шатъра за срещане и видяха, че облакът го покри и Господната слава се яви. Мойсей и Аарон дойдоха пред шатъра за срещане. И Господ говори на Мойсей: “Оттеглете се от това общество, за да ги погубя в един миг”. Но те паднаха на лицата си. Въпреки бунта на Израел и жестокото им отношение, Мойсей пак прояви същата грижа както преди. Падна по очи пред Господа и Го помоли да пощади народа. Докато се молеше Господ да оправдае греховете на народа Си, Мойсей поиска от Аарон да направи умилостивение за греховете, докато самият той остане пред Господа, за да може молитвата му да се издигне с тамяна и да бъде приета, а събранието да не погине поради бунта си.

“Тогава Мойсей каза на Аарон: “Вземи кадилницата си, сложи в нея огън от жертвеника и сложи на него тамян, и иди скоро в обществото, и направи умилоствение за тях; защото гняв излезе от Господа, язвата почна”. И така, Аарон взе кадилницата си, както каза Мойсей, и се завтече сред обществото; а язвата беше почнала между народа; и той сложи тамяна и направи умилоствение за народа. А като застана между мъртвите и живите, язвата престана. Умрелите от язвата бяха четиринадесет хиляди и седемстотин души, освен онези, които умряха в Кореевия бунт. И Аарон се върна при Мойсей до входа на шатъра за срещане, защото язвата престана.”

Урок за нашето време

В случая с Корей, Датан и Авирон получаваме урок и предупреждение да не следваме примера им. “Нито да изпитваме Господа, както някои от тях Го изпитваха и погинаха от змиите. Нито роптайте, както възроптаха някои от тях и бяха поразени от погубителя. А всичко това им се случи за пример и се написа за поука за нас, върху които са дошли последните времена.”

В Божието слово имаме доказателство за това, че народът Му е податлив на големи измами. Съществуват много примери, показващи, че онова, което прилича на искрена ревност за Божията чест, произлиза от факта, че душата е останала без стража пред неприятеля, който изкушава и създава в ума изопачена представа за истинското състояние на нещата. Можем да очакваме подобни случки и в сегашните последни дни, тъй като Сатана е толкова усърден днес, колкото и сред израелевото събрание. Няма ясна представа за жестокостта и дълбочината на предразсъдъците. След като множеството видя с очите си доказателство за унищожаването на водачите на бунта, подозрението и недоверието, загнездили се в душите им, не изчезнаха. Те видяха земята да се отваря и водачите на бунта да слизат в земните недра. Тази ужасяваща проява би трябвало да ги излекува и да ги доведе до най-дълбоко покаяние заради хулите им против Мойсей.

Бог даде на целия Израел възможност да види и почувства греховността на своето поведение, за да стигне до покаяние и изповед. Даде на измамените достатъчно убедителни доказателства, че са в грях и че слугата Му Мойсей е правият. Имаха възможност да прекарат цяла нощ в размисъл върху страшното Божие наказание, на което бяха станали свидетели. Разумът им обаче бе помрачен. Корей бе подбудил бунта и двеста и петдесет видни мъже се бяха присъединили към него в разпространяване на недоволството. Всички от събранието бяха повече или по-малко повлияни от ревността, слуховите и омразата против Мойсей, което бе предизвикало Божието неодобрение и то се бе проявило по страшен и забележителен начин. Въпреки всичко милостивият Бог се проявява като Бог на справедливостта и милостта. Той направи разлика между подбудителите – водачите на бунта – и тези, които бяха измамени и подведени от тях. Господ изпитваше състрадание към невежеството и глупостта на заблудените.

Бог заръча на Мойсей да каже на израелтяните да напуснат шатрите на онези, които те бяха избрали за заместници на Мойсей. Точно хората, чието унищожение людете бяха замислили, станаха

инструмент в Божиите ръце за спасяване на живота им. Мойсей нареди: “Отстъпете от жилищата на Корей, Датан и Авирон.” Имаше голяма опасност хората да бъдат унищожени в греховете си от Божия гняв, тъй като бяха участвали в престъпленията на бунтовниците, на които симпатизираха и с които се бяха свързали.

Ако подстрекателите на бунта се бяха покаяли и потърсили прощение от Бога и от Неговия наскърбен служител, докато Мойсей ги изпитваше, Божият гняв дори в този момент би се спрял. Но там, в шатрите, смело стояха подбудителят на бунта Корей и неговите последователи, предизвиквайки Божия гняв, сякаш Бог никога не бе извършвал чудеса чрез Мойсей. Тези бунтовници се държаха така, сякаш наскоро са наскоро са били почетени от Бога, като са били доведени заедно с Мойсей директно в Божието присъствие и са видели несравнимата Му слава. Те бяха видели Мойсей да слиза от планината, след като бе получил вторите каменни плочи. Лицето му бе така озарено от Божията слава, че хората бягаха и не смееха да се приближат до него. Той ги извика, но те бяха ужасени. Мойсей им представи каменните плочи и заяви: “Аз се молих за вас и отклоних Божия гняв от вас. Настоявах, ако Бог желае да изостави и унищожи народа Си, моето име също да бъде изтрито от книгата Му. Ето, Той ми отговори! И каменните плочи, които държа в ръцете си, са доказателство за помирението с народа Му”.

Хората разбираха, че гласът е на Мойсей; че макар и преобразен и прославен, това е същият той. Казаха, че не могат да гледат лицето му, тъй като излизащата от него ярка светлина им причинява болка. То блестеше като слънце и те не можеха да го гледат. Когато разбра това, Мойсей сложи покривало на лицето си. Той не започна да обяснява, че тази светлина и слава са отражение на Божията слава и че хората трябва да я понесат; просто сложи покривало на лицето си. Греховността им пречеше да гледат сияещото му от слава лице. Така ще бъде, когато Божиите светии бъдат прославени непосредствено преди Второто пришествие на нашия Господ. Нечестивите ще се дърпат и крият от гледката, тъй като излизащата от лицата на светиите слава ще бъде болезнена за тях. Но цялата слава върху Мойсей и този Божествен отпечатък върху смирения Божи служител бяха забравени.

Пренебрегната милост

Евреите имаха възможност да размислят над сцената, на която бяха станали свидетели, когато Бог посети с гнева Си най-видните в този голям бунт. Поради Божията милост и доброта неблагодарните люде не бяха напълно изтребени, когато гневът Му се надигна против носещите най-голяма отговорност. Той даде възможност за покаяние на събранието, което бе допуснало да бъде измамено. Господ, техният невидим Водач, показа толкова много дълготърпение и милост в този случай! И това е ясно доказателство за Неговото желание да прощава дори на най-тежките нарушители, когато осъзнаят греха си и се върнат при Него в покаяние и смирение. Събранието бе възпряно в самонадеяното си поведение благодарение на проявения Божи гняв. Те обаче не бяха убедени, че са големи грешници пред Него, заслужаващи Неговото възмездие поради бунтовна дейност.

Едва ли е възможно за хората да обидят повече Бога от това да отхвърлят инструментите, определени от Него за техни водачи. Те не само бяха постъпили по този начин, но правеха планове да умъртвят както Мойсей, така и Аарон. Тези хора избягаха от шатрите на Корей, Датан и Авирон поради страх от унищожение, но бунтът им не бе потушен. Те се чувстваха наскърбени и отчаяни, но не поради вината си. Съвестта им не бе разбудена и изобличена поради факта, че са се подиграли с най-святите си привилегии и са съгрешили против светлината и знанието. От този случай можем да научим ценен урок за дълготърпението на Исус, Ангела, който вървеше пред евреите в пустинята.

Техният невидим Водач би ги спасил от позорна смърт. Прощението им бе осигурено. За тях бе възможно да намерят прощение, стига да се покаят дори в последния момент. Божията присъда се приближаваше и Бог апелираше за тяхното да се покаяние. Особената и неопровержима намеса от Небето бе възпряла самонадеяния им бунт. Ако откликнеха на Божието провидение, можеха да се спасят. Покаянието и смирението на множеството трябваше да бъдат съразмерни на греха. Изявата на видимата Божия сила не ги остави в съмнение. Ако искаха, можеха да разберат истинското си състояние и святата длъжност на Мойсей и Аарон. Тяхното пренебрежение спрямо дадените им от Бога доказателства се оказа фатално. Не осъзнаха колко е важно да действат незабавно, за да потърсят прощение от Бога за тежките си грехове.

Нощта на благодатно време за евреите не бе прекарана в изповед и покаяние за греховете им, а в измисляне на планове за оборване на доказателствата, чрез които им бе показано, че са в голям грях. Те все още подхранваха у себе си ревност и омраза към определените от Бога хора и се насърчаваха в налудничавите си планове да се противопоставят на властта на Мойсей и Аарон. Сатана бе наблизил, за да изкривява преценките им и да ги води, заслепени, към гибел. Умовете им бяха отровени от недоволството и те бяха решили без никакво колебание, че Мойсей и Аарон са зли хора; че са отговорни за смъртта на Корей, Датан и Авирон, за които се бяха надявали да станат спасители на евреите, като въдворят по-добър ред, където укорите ще отстъпят място на похвалите, а мирът ще се възцари на мястото на трудностите и борбите.

Предидания ден целият Израел бе избягал, уплашен, от вика на обречените грешници, които слязоха в рова. “Да не погълне земята и нас.” “А на следващия ден цялото общество израелтяни възроптаха против Мойсей и Аарон: “Вие избихте Господния народ”. В голямото си възмущение те бяха готови да използват насилие над определените от Бога хора, за които вярваха, че са извършили голямо зло и са убили добри и свети мъже.

Господнето присъствие се изяви в славата Му над скинията и бунтовният Израел бе възпрян в лудото си и дръзко поведение. Господният глас проговори на Мойсей и Аарон изсред страшната слава и изрече същите думи, които се чуха предишния ден за израелтяните: “Оттеглете се от това множество, за да ги погубя в един миг”.

Тук откриваме удивителна проява на слепотата, обхващаща човешкия, когато той се отвърне от светлината и доказателствата. Разбираме за силата на вкорененото бунтарство и колко трудно то може да бъде потушено. Евреите имаха най-убедителното доказателство, изразяващо се в унищожаването на

хората, които ги бяха измамили. Но те застанаха дръзко и предизвикателно и обвиниха Мойсей и Аарон, че са убили добрите и святи мъже. “Защото непокорството е като греха на врачуването, а упорството – като нечестието и идолопоклонството.”

Мойсей не чувстваше вина за грях и не побърза да избяга по заръка на Господа и да напусне събранието, за да не погине, както направиха евреите, бягайки от шатрите на Корей, Датан и Авирон предишния ден. Той остана на мястото си, защото не бе съгласен да предаде цялото това голямо множество на погибел, макар да знаеше, че заслужават Божия гняв поради упоритото си бунтовничество. Падна по очи пред Бога, тъй като хората не чувстваха нуждата си от смирение. Застъпи се за тях, защото те не осъзнаваха необходимостта сами да се молят за себе си.

Така Мойсей стана символ на Христос. В критичен момент прояви загрижеността на Добрия Пастир към повереното му стадо. Помоли се гневът на оскърбения Бог да не унищожи изцяло избрания Му народ. Чрез застъпничеството си отклони наказващата десница и предотврати окончателното изстребление на непокорния и бунтовен Израел. Упъти Аарон какви мерки да предприеме в тази страшна криза, когато Божият гняв се изля и язвата започна. Аарон застана с кадилницата си и започна да свещенодейства с нея пред Господа, докато застъпничеството на Мойсей се издигаше нагоре с дима от тамяна. Мойсей не се осмеляваше да прекрати молбите си. Хвана се за силата на Ангела, както Яков в своята борба, и победи. Аарон стоеше между живите и мъртвите, когато се получи отговорът на милост: “Няма да унищожа докрай”. Точно тези, които събранието презираше и желаше да умъртви, се молеха Божият меч на наказанието да бъде прибран, а греховният Израел – пощаден.

Презиращи укора

Апостол Павел ясно заявява, че преживяванията на израелтяните по време на пътуванията им са записани за полза на живеещите в сегашния век, за които предстои краят на света. Не смятаме, че нашите опасности са по-малки от тези на евреите. Напротив, по-големи са. Ще има изкушения, завист и ропот, както и явен бунт, подобен на този сред древния Израел. Винаги ще се надига дух на съпротива против укорите за греховете и злините. Трябва ли обаче гласът на изобличение да бъде смълчан заради всичко това? Ако стане така, ние няма да сме по-добри от различните църкви в страната ни, които се страхуват да се докоснат до заблудите и широкоразпространените грехове на народа.

Онези, които Бог е отделил за служители на правдата, имат тържествената отговорност да изобличават греховете на Неговия народ. Павел заръчва на Тит: “Така говори, увещавай и изобличавай с пълна власт. Никой да не те презира.” Винаги се намират хора, които презират дръзналия да укорява греха, но има време, когато изобличението трябва да бъде изречено. Павел заръчва на Тит да отправи остро предупреждение към една група хора, за да станат твърди във вярата. Мъже и жени с различни характери, които се съединяват в една църква, си имат своите особености и слабости. С развиването на определени черти идва и необходимостта от смъряне. Ако заемащите важни длъжности никога не изобличават и не укоряват, скоро ще настъпи деморализация, която ще обезслави Бога. Но как да се

отправят изобличенията? Нека апостолът да отговори: “С голямо търпение и непрестанно поучаване”. Нуждаещият се от укор трябва да бъде изобличаван от гледна точка на принципа, а грешките на Божия народ никога не бива да бъдат отминавани с безразличие.

Има хора, които презират укора и винаги ще го отхвърлят. Не е приятно да ти говорят за извършените грешки. В почти всички случаи, където има нужда от изобличение, хората пренебрегват факта, че Господният Дух е наскърбен и делото Му – похулено. Те състрадават на онези, които заслужават порицание, тъй като личните им чувства са наранени. Подобна нечестива симпатия прави съчувстващите участници във вината на изобличения. В девет от десет случая, ако изобличаваният е осъзнавал грешките си, би могло да му се помогне и той да се поправи. Нечестиви “съчувствители”, които се бъркат в чуждите работи, тълкуват напълно погрешно мотивите на укоряващия и естеството на порицанието. Със съчувствието си те карат грешния да се чувства така, сякаш е бил малтретиран, и той въстава против този, който само е изпълнил дълга си. Човекът, който ревностно изпълнява това неприятно задължение поради чувство за отговорност пред Бога, ще получи благословието Му. Бог изисква служителите Му винаги да изпълняват искрено Неговата воля. Апостолът увещава Тимотей да проповядва словото, да настоява навреме и не навреме, да изобличава, да порицава и да увещава с голямо търпение и непрестанно поучаване.

Евреите не желяеха да се подчинят на Господните напътствия и ограничения. Те просто искаха да вървят по своя път, да следват подбудите на собствения си разум и да бъдат контролирани единствено от личната си преценка. Ако бяха оставени да живеят по този начин, не биха отправяли никакви обвинения към Мойсей. Те обаче не от ограниченията.

Бог би желал народът Му да е дисциплиниран и единен в своя начин на действие, за могат всички да бъдат единомислени и да имат същия ум и същата преценка. Има много да се направи, за да бъде тази цел осъществена. Плътското сърце трябва да бъде подчинено и преобразено. Бог желяе в църквата винаги да има живо свидетелство. То ще е необходимо за порицание и увещание. Някои трябва да бъдат изобличавани остро в зависимост от конкретния случай. Чуваме да казват: “О, аз съм толкова чувствителен, не мога да понеса тези забележки”. Ако тези личности трябва да представят случая във вярна светлина, би трябвало да кажат: “Аз съм толкова своенравен, самодоволен, горделив, че няма да допусна да ми се нарежда. Не желяя да бъда порицаван. Имам си лична преценка. Имам правото да вярвам и да говоря, каквото ми харесва”. Господ не желяе да се откажем от нашата индивидуалност, но кой човек може подходящо да отсъди докъде може да се стигне с индивидуалната независимост?

Ап. Павел увещава братята: “Така и вие, по-младите, покорявайте се на презвитерите. Да, всички един на друг. Облечете се със смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат”. Съветва също братята във Филипи да бъдат единни и смирени: “И така, ако има някое насърчение в Христос или някоя утеха в любовта и общение в Духа, или някое милосърдие и състрадание, направете радостта ми пълна, като имате една мисъл, като стоите в една и съща любов и бъдете единомислени и единомислени. Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но нека всеки със смиреномъдрие смята другия за по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, а всеки и за чуждото. Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус”. На друго място апостолът заръчва

на братята си: “Любовта ви да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото и се привързвайте към доброто. Бъдете мили един към друг като към близки роднини; с братска обич, изпреварвайте се да си отдавате почит един на друг.” В посланието си към ефесяните пише: “... като се подчинявате един на друг в страх от Христос”.

Историята на израелтяните ни показва голямата опасност от залъгването. Мнозина нямат представа за греховността на естеството си или за благодатта на прощението. Те са в тъмнина, подчинени на изкушенията и на голямата измама. Стоят далеч от Бога, но са доволни от живота си, макар че поведението им е противно за Него. Тази група хора винаги ще воюва с водителството на Божия Дух и най-вече с изобличенията. Те не желаят да бъдат обезпокоявани. Понякога изпитват страх и имат добри намерения, а понякога са неспокойни и се чувстват изобличени. В тях няма дълбока духовност, тъй като не стоят стабилно върху вечната Канара. Такива хора никога не разбират необходимостта от ясно свидетелство. Грехът не им се струва толкова страшен, защото не ходят в светлината, както Христос е в нея.

Други имат голяма светлина, специални убеждения и истински опит в действието на Божия Дух, но многобройните сатанински изкушения са ги победили. Те не оценяват дадената им от Бога светлина. Не се вслушват в предупрежденията и изобличенията на Божия Дух. Над тях тегне присъда. Те никога няма да са съгласни с ясното свидетелство, тъй като то ги осъжда.

Бог е определил хората Му да бъдат едно цяло, да са единомислени, да имат един ум и единна преценка. Това не може да се постигне без ясно, целенасочено и живо свидетелство в църквата. Христовата молитва бе последователите Му да са едно, както Той е едно със Своя Отец. “И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение - да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен.”

33. Апел към младите

Скъпи младежи, понякога Господ ми дава свидетелства на предупреждение за вас. Той ви насърчава, стига да Му предадете най-добрите си и святи чувства. Всички тези предупреждения се събуждат съвсем ясно в съзнанието ми и аз усещам опасността, за която знам, че вие не подозирате. Училището в Батъл Крийк събира много млади хора с различна настройка на ума. Ако не са посветени на Бога, ако не са послушни на волята Му и не ходят смирено по пътя, начертан от заповедите Му, построяването на училище в Батъл Крийк ще се окаже голямо разочарование за църквата. Училището може да стане благословение или проклетие. Умолявам вас, които носите Христовото име, да изоставите всяко беззаконие и да развиете одобрен от Бога характер.

Задавам въпроса: Вярвате ли, че дадените ви свидетелства на изобличение са от Бога? Ако наистина вярвате, че Божият глас ви е говорил и ви е посочил опасностите, ще се вслушате ли в дадените съвети? Припомняте ли си често тези свидетелства на предупреждение, като ги препрочитате с молитвено настроени сърца? Господ многократно ви говори, деца и младежи, но вие мудно се вслушвате в предупрежденията. Макар че не настроихте сърцата си за бунт против направените от Бога разкрития за вашия характер, както и за опасностите, и не се настроихте против предложения за вас път, някои от вас останаха глухи за това, което се изисква, за да получите духовна сила и да бъдете благословение в училище, в църквата и за всички, с които общувате.

Млади мъже и жени, вие сте отговорни пред Бога за светлината, която ви е дал. Ако не ѝ обърнете внимание, както и на предупрежденията, те ще свидетелстват против вас в съда. Опасностите са ви ясно изявени; съветвани и предпазвани сте били от всяка страна; обградени сте с предупреждения. В Божия дом сте слушали най-тържествените, изпитващи сърцето истини, представени от Божии служители с изявяването на Божия Дух. Как са повлияли тези тържествени апели на сърцата ви? Как са повлияли върху характера ви? Вие сте отговорни за всеки един от тези апели и предупреждения. Те ще въстанат в съда, за да осъдят водещите живот на суета, лекомислие и гордост.

Мили млади приятели, каквото посееете, това и ще пожънете. Сега е за вас времето за сеене. Каква ще бъде жетвата? Какво сеете? Всяка изговорена дума, всяка постъпка е семе, което ще даде добър или лош плод и в резултат – радост или скръб за сеяча. Каквото е посятото семе, такава ще бъде и жетвата. Бог ви е дал голяма светлина и много привилегии. След като тази светлина ви е дадена, след като опасностите са ви били ясно изложени, отговорността е вече ваша. Начинът, по който се отнесете към светлината, която Бог ви дава, ще наклони везните към щастие за вас или към окаяност. Сами определяте участта си.

Всички вие имате влияние за добро или за зло върху умовете и характерите на хората. Влиянието, което оказвате, се регистрира в небесната книга на възпоменанието. Ангел присъства до вас и записва вашите думи и постъпки. Когато се събудите сутрин, чувствате ли безпомощността си и нуждата си от Божията сила? Изказвате ли смирено и сърдечно нуждите си на вашия Небесен Баща? Ако е така, ангели отбелязват молитвите ви. Ако те не са изказани лицемерно, когато сте в опасност несъзнателно да сторите зло или да повлияете лошо на други, което би довело до извършване на нещо греховно, вашия ангел пазител ще застане на ваша страна и ще ви подтикне към по-добро действие, ще избере думите вместо вас и ще повлияе на постъпките ви.

Ако не чувствате никаква опасност и не се молите за помощ и сила срещу изкушенията, със сигурност ще се заблудите. Немарливостта ви към греха ще бъде отбелязана в Божията небесна книга и в деня на изпитанието ще се окажете недостойни. Около вас има личности, които са получили религиозни наставления, както и такива, които са били глезени, ласкани и хвалени, докато накрая са станали практически неспособни за реалния живот. Говоря за хора, които познавам. Те са така затънали в удоволствия, ласкателства и леност, че са станали безполезни за този живот. И ако досега са били такива, какви надежди можем да имаме за тях относно бъдещия живот, където всичко е чистота и святост и хората притежават хармонично развит характер? Моля се за тях, обръщала съм се лично към

тях. Видях какво влияние ще имат над други умове, като ги насочват към суетата, любовта към външните украси и ги карат да са небрежни по отношение на вечната им участ. Единствената надежда за тези хора е да се замислят за пътя си, да смират гордите си и суетни сърца пред Бога, да изповядат греховете си и да бъдат преобразени.

Суетата в облеклото, както и любовта към забавленията е голямо изкушение за младите. Бог има святи изисквания към всички нас. Той желае цялото сърце, цялата душа, цялата любов! На тези изисквания понякога се отговаря с думите: “О, нали изповядвам, че съм християнин!”. А ако не го правиш? Тъй като сте дръзки в безгрижното пренебрегване на всичко свято, дали вашият грях и бунт ще бъдат подминати от Господа? Всеки ден, в който отхвърляте Божиите изисквания, всяка подмината възможност за получаване на милост бива отбелязвана във вашата сметка и това удължава списъка с грехове, който ще бъде представен в деня на съда. Обръщам се вас, млади мъже и жени, преподаватели и ученици: Бог ви призовава да Му отдадете своите чувства, радостно послушание и посвещение. Сега имате кратко благодатно време. Можете да му се възползвате от тази възможност и да се предадете безрезервно.

Послушанието и подчинението на Божиите изисквания са условията, поставени от вдъхновения апостол, чрез които можем да станем Божии деца, членове на царското семейство. Исус избавя чрез кръвта Си всяко дете и младеж, всеки мъж и жена от бездната на унищожението, към която Сатана ги тласка. Нима грешниците са освободени от задълженията си само защото не приемат даденото им даром спасение? Изборът им да останат в злото и дръзката им греховност не намаляват тяхната вина. Исус е платил страшна цена за тях и те Му принадлежат. Те са Негова собственост. Ако не се подчинят на Този, Който е дал живота Си за тях, но посвещават време, сила и таланти да служат на Сатана, печелят “заплата”, която е смърт. Безсмъртна слава и вечен живот са наградата, която Изкупителят предлага на тези, които са Му послушни. Направил е всичко възможно за тях да изработят християнски характер чрез името Му и да побеждават самостоятелно, тъй като Той е победил вместо тях. Дал им е пример в собствения Си живот и им е показал как могат да победят. “Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос, нашия Господ.”

Божиите изисквания са еднакво задължителни за всички. Онези, които решат да пренебрегнат великото спасение, предлагано им даром, и предпочитат да служат на себе си и да останат врагове на Бога, врагове на себепожертвувателния Изкупител, работят за своето възмездие. Те сеят за плътта и от нея ще пожънат смърт.

Хората, които се обличат в Христос чрез кръщение, показват с този акт, че се отделят от света и правят завет да водят обновен живот и да не си издигат идоли в сърцата. Всички, които някога са се радвали на доказателството, че греховете им са простени, които са опитали любовта на Спасителя, но са упорствали в съюза си с Неговите врагове и са отхвърлили предложената им съвършена правда, избирайки да ходят по осъден от Него път, ще бъдат съдени по-строго от езичниците, които никога не са имали светлината и никога не са познавали Бога или Закона Му. Отказалите да следват дадената им от Бога светлина, тъй като са предпочели забавленията, суетата и светската глупост и после са отказали

да се придържат към святите изисквания на Божия закон, са виновни за най-тежък грях в Божиите очи. Вината и възмездието им ще бъдат съразмерни на притежаваните от тях светлина и привилегии.

Виждаме как светът е погълнат от забавленията си. Голяма част от хората, и най-вече жените, мислят предимно и единствено за външната показност. Любовта към дрехите и удоволствията съсипва щастието на мнозина. Някои от тези, които твърдят, че обичат Божиите заповеди и ги спазват, подражават по маймунски и доста усърдно на тази група, но въпреки това остават християни по име. Някои младежи имат толкова силно влечение към външната показност, че дори са склонни да се откажат от името християнин, стига да могат да следват суетните си желания в обличането и любовта си към удоволствия. Въздържанието в облеклото е част от християнския дълг. В съгласие с нашата вяра е да се обличаме скромно и да се въздържаме от показ на бижута и всякакви украшения. Дали сме от тези, които виждат глупостта на светските хора, отдали се на разточителност в облеклото и на любовта си към забавления? Ако е така, трябва да сме от групата, която отбягва всяко нещо, което подхранва този дух, завладял умовете и сърцата на живеещите единствено за този свят и нехаещи за бъдещия.

Християнски младежи, виждам в някои от вас любов към облеклото и външната показност, което ме наранява. У някои от вас, които са били добре обучени, имали са предимствата на религията от детската си възраст и са облекли Христос чрез кръщение, като по този начин са изповядали, че са мъртви за света, виждам суета в обличането и лекомислие в поведението, което наскърбява скъпия Спасител и е укор за Божието дело. Забелязвам с душевна болка отклоненията ви и склонността ви да се гиздите и да украсявате облеклото си. Някои са имали неблагоприятното да се сдобият със златни верижки или с брошки, или и с двата вида украшения, след което са проявили лош вкус, като са ги поставили на видно място, за да привличат вниманието. Не мога да не направя сравнение между тези личности и суетния паун, който показва разкошните си пера, за да му се възхищават. Това е всичкото, което бедната птица притежава, за да привлича вниманието, тъй като гласът и външният ѝ вид са всичко друго, но не и привлекателни.

Младите трябва да се надпреварват в търсене на украсението на кротък и тих дух, бижута с неоченима стойност, което може да се носи с небесна благодат. Тази украса ще бъде привлекателна за мнозина в този свят, ще бъде смятана за скъпоценна от небесните ангели и най-вече от нашия Небесен Отец и ще направи хората, които я носят, почтени гости в небесните дворове.

Младите имат способности, които ако бъдат правилно развивани, ще ги направят годни за почти всяка позиция, изискваща доверие. Ако бяха превърнали в своя основна цел получаването на образование, което да упражнява и развива дадените им от Бога способности, за да бъдат полезни и да станат благословение за околните, умовете им не биха били принизени до толкова ниски стандарти. Те биха показали дълбочина на мисълта и твърдост на принципите, с което биха си спечелили авторитет и уважение. Биха имали възвишено влияние над околните, което би довело души до възприемане и признаване силата на интелигентния християнски живот. Онези, които се грижат повече за украсата си и за външния показ, отколкото за образование на ума и упражняване на способностите с цел прославяне на Бога, не осъзнават своята отговорност пред Него. Те са склонни да бъдат повърхностни във всичките си начинания, да намаляват своята полезност и да осакатяват интелекта си.

Боли ме сърцето за бащите и майките на тези младежи, както и за децата. Обучението им е недостатъчно и някой носи сериозна вина за това. Родителите, които гледат и позволяват всичко на децата си, вместо да ги обуздават с твърди принципи и благоразумие, могат да видят характеристиките, които са оформили. Каквото е обучението, такъв става характерът.

Верният Авраам

Умът ми се връща към верния Авраам, който се подчини на Божествената заповед, дадена му в нощно видение край Вирсавее, и тръгна на път с Исаак. Той вижда пред себе си планината, за която Бог му е казал, че е мястото на жертвата. Сваля дървата от раменете на своя слуга и натоварва с тях Исаак – бъдещата жертва. Изпълва се с решителност и болезнена строгост, готов да извърши това, което Бог изисква от него. Със съкрушено сърце и треперещи ръце той разпалва огъня, докато Исаак пита: “Татко, тук има огън и дърва, но къде е жертвата?”. Уви, Авраам не може да му каже! Баща и син построяват олтара, след което идва ужасният момент, когато Авраам трябва да разкаже на сина си това, което разкъсва душата му по време на дългото пътуване: жертвата е самият Исаак. Синът не е момче, а истински мъж. Стига да иска, би могъл да откаже да се подчини на волята на баща си. Но не го обвинява в безумие, нито се опитва да промени намерението му. Просто се подчинява. Вярва в любовта му и знае, че той не би могъл да пожертва единствения си син, ако Бог не му е заповядал. Синът се подчинява, защото вярва в почтеността на баща си. Но когато всичко е готово и вярата на бащата и покорството на сина са напълно изпитани, Божият ангел хваща десницата на Авраам, която се е издигнала, за да убие сина, и му нарежда да спре. “Сега знам, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син.”

Този акт на вяра е записан за наша полза. Той засяга великия урок за доверие в Божиите изисквания, колкото и взискателни и строги да са. Учи децата на съвършено покорство пред родителите и пред Бога. Чрез послушанието на Авраам научаваме, че нищо не е толкова ценно, щото да не можем да го дадем на Бога.

Исаак е символ на Божия Син, Който бе принесен в жертва за греховете на света. Бог желаше да разкрие на Авраам евангелието на спасение за човечеството. За да го направи и да превърне тази истина в нещо реално за него, както и за да изпита вярата му, Бог изиска от него да убие скъпият си син. Скръбта и агонията, които Авраам преживя в този тежък и страшен изпит, трябваше да му разкрият изкупителния план за падналото човечество. Той трябваше да разбере чрез собственото си преживяване колко неизразимо велика бе жертвата на безкрайния Бог, Който пожертва собствения Си Син, за да спаси човека от окончателно унищожение. За Авраам нямаше душевно страдание, което да се сравнява с изживяното при изпълнение на Божествената заповед да пожертва сина си.

Бог даде на Сина Си живот на смирение, себеотрицание, бедност, усърдна работа, укори и смъртна агония на кръста. Там нямаше ангел, който да донесе радостната вест: “Стига вече, не е необходимо да умираш, Мой любими сине!”. Легиони ангели се бяха събрали и очакваха, наскърбени,

надявайки се, че както в случая с Исаак, Бог ще предотврати в последния момент тази позорна смърт. Но на ангелите не бе разрешено да занесат такава вест на скъпия Божи Син. Унижението от съдебната зала и по пътя за Голгота сякаш нямаше край. Подиграваха се, присмиваха Му се и Го заплюваха. Исус понасяше злобата, заплахите и хулите на тези, които Го мразеха, чак докато на кръста главата Му клюмна и Той умря.

Възможно ли бе Бог да ни даде по-убедително доказателство за Своята любов от това да позволи Синът Му да премине през такова страдание? И както Божият дар за човека е безвъзмезден, а любовта Му – безгранична, така изискванията Му за доверие, послушание, цялостно предаване на сърцето и на всичките ни чувства също са безгранични. Той изисква всичко, което е възможно, да Му бъде дадено от човека. Подчинението от наша страна трябва да бъде съразмерно на Божия дар; трябва да е цялостно и в него да не липсва нищо. Всички сме длъжници на Бога. Той има изисквания към нас, които не можем да изпълним, без да се предадем в пълна и доброволна жертва. Изисква незабавно и доброволно послушание и няма да приеме нищо по-малко от това. Сега имаме възможност да си осигурим Божията любов и благосклонност. Настоящата година може да е последната в живота на някои от хората, които четат тези думи. Сред младежите, четящи този апел, има ли такива, които да изберат удоволствията на света пред мира, който Христос дава на искрения изследовател и на изпълнителя на волята Му?

Бог претегля нашите характери, поведението и мотивите ни с теглилка на светилището. Ще е страшно, ако някой бъде обявен за недостатъчен в любов и послушание към нашия Изкупител, Който умря на кръста, за да привлече сърцата ни към Бога. Господ ни е дал големи и скъпоценни дарове. Дал ни е светлина и познание за волята Си, затова не бива да грешим, да се заблуждаваме или да ходим в тъмнина. Да бъдем претеглени на везните и намерени за недостойни в деня за наказание или награда, ще бъде нещо страшно - ужасна грешка, която никога няма да можем да поправим. Млади приятели, нима имената ви ще липсват от Божията книга?

Бог е определил работа за вас, която ще ви направи Негови съработници. Навсякъде около вас има души за спасяване. Има хора, които можете да насърчите и благословите чрез усърдните си старания. Можете да обръщате души от греха към правдата. Когато осъзнавате отговорността си пред Бога, ще почувствате необходимост от постоянна молитва и бдителност спрямо сатанинските изкушения. Ако наистина сте християни, ще проявявате желание по-скоро да скърбите за моралната тъмнина в света, отколкото да се отдавате на лекомислие и суета. Ще бъдете сред тези, които въздишат и плачат заради извършваните в земята ни мерзости. Ще се съпротивлявате на изкушенията на Сатана, които ви карат да се отдавате на суета и на външна украса. Само празен ум и ограничен интелект могат да се радват на тези лекомислени неща и да пренебрегват сериозните отговорности.

Стига да желаят, съвременните младежи могат да бъдат съработници с Христос. Когато работят, вярата им укрепва и познанието им върху Божията воля се увеличава. Всяко добро намерение и всяка благочестива постъпка ще бъдат записани в Книгата на живота. Бих желала да успее да събудя младите, за да осъзнаят и почувстват колко е греховно да водят живот на удоволствие и да осакатяват интелекта си заради евтините и суетни неща в този живот. Ако издигнат мислите и думите си над лекомислените

атракции на света и ги насочат към прославянето на Бога, мирът Му, който никои ум не може да обхване, ще бъде техен.

Смирение в Христос

Нима нашият Образец не извървя заради нас трудния път на себеотрицанието, себепожертвувателността и смирението, за да ни спаси? Той се сблъска с трудности, преживя разочарование и понесе укори и беди в работата Си за нашето спасение. Ще откажем ли да вървим по пътя, по който е минал Царят на славата? Ще се оплакваме ли от трудностите и изпитанията, когато трябва да побеждаваме, след като знаем за страданията на нашия Изкупител в пустинята на изкушението, в Гетсимания и на Голгота? Той преживя всичко това, за да ни покаже пътя и да даде Божествената помощ, без която бихме погинали. Ако желаят да спечелят вечен живот, младите хора не бива да очакват, че могат да следват собствените си наклонности. Това ще им струва твърде скъпо - всъщност ще им струва всичко. Сега могат да имат или Исус, или света. Колко много са скъпите младежи, които биха понесли лишения, умора, тежък труд и страдание, за да служат на себе си и да постигнат някаква цел в този живот! Дори не им идва на ум да се оплакват от бедите и трудностите, с които се сблъскват, за да служат на личните си интереси. Защо тогава бягат от борбата, въздържанието или от каквато и да е жертва в постигането на вечен живот?

Христос дойде от царството на славата в този омърсен от греха свят и се смири, ставайки Човек. Той се уеднакви с нашите слабости и бе изкушаван във всичко като нас. Човешкият Син усъвършенства праведен характер тук, на земята, но не за Себе Си, тъй като характерът Му бе чист и свят, а за падналия човек. Той ни предлага Своя характер, стига да го приемем. Чрез покаяние за греховете, чрез вяра в Христос и послушание на съвършения Божии закон на грешника се вменява Христовата правда. Тя става негова правда и името му бива записано в Книгата на живота на Агнето. Той се превръща в Божие дете, в член на царското семейство.

Исус плати безкрайно голяма цена, за да изкупи света и човечеството бе дадено в ръцете Му, за да стане Негова собственост. Той пожертва Своята чест, богатства и славния Си дом в царските дворове, за да стане син на Йосиф и Мария. Йосиф бе скромен работник. Исус също живя в труд. Животът му бе изпълнен с работа и трудности. Когато започна дейността Си след кръщението, Той преживя агонизиращ пост от почти шест седмици. Не разяждащата болка от глада направи страданието Му толкова неописуемо тежко, а вината за греховете на света, която Го притискаше с такава страшна сила. Този, Който не познаваше грях, стана грешен за нас. С тази страшна тежест от вина поради нашите грехове Той устоя на ужасния изпит да се поддаде на апетита, на любов към света, към почести и гордост от външна показност, водеща до самонадеяност. Христос преживя тези три големи изкушения и победи от името на хората, изработвайки за тях праведен характер, тъй като знаеше, че сами те не могат да го постигнат. Знаеше, че Сатана ще напада човечеството по тези три точки. Дяволът бе

победил Адам и бе решил да продължи делото си до пълното унищожение на човечеството. Христос дойде на света от името на човека, за да победи Сатана, тъй като виждаше, че хората не са способни сами да постигнат победа. Той подготви пътя за откупуването на мнозина чрез живота Си на страдание, въздържание, саможертва, унижение и накрая – смърт. Даде ни помощ, за да успеем чрез следване на Христовия пример, да станем победители, тъй като Христос е победил вместо нас.

“Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, Който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена; затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божи.” “Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие.” “Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината? И какво съгласие има Христос с Велиал? Или какво съучастие има вярващият с невярващия? И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както казва Бог: “Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ.” Затова: “Излезте отред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто и аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ.”

Колко милостиво и нежно нашият Небесен Отец се отнася към децата Си! Предпазва ги от хиляди невидими за тях опасности и от хитрите уловки на Сатана, за да не бъдат унищожени. Тъй като със замъгленото си зрение не можем да различим спасяващата Божия грижа чрез ангелите Му, ние не размисляме и не оценяваме постоянната бдителност и интерес от страна на нашия благ Творец към делото на ръцете Му. Не сме благодарни за множеството милости, които ежедневно излива върху нас.

Младите не знаят за многобройните опасности, на които са изложени всеки ден. Никога не могат да ги осъзнаят напълно. Но ако бдят и се молят, Бог ще поддържа съвестта им чувствителна, а разсъдък – бистър, за да забелязват делата на неприятеля и да се укрепват против атаките му. Мнозина младежи толкова дълго са следвали собствените си наклонности, че за тях думата *дълг* няма никакво значение. Не осъзнават възвишените и святи задължения, които могат да изпълняват, за да бъдат от полза на хората и да прославят Бога. Проявяват голяма немарливост в изпълнението им.

Ако младите можеха да се събудят и да почувстват необходимостта от сила от Бога за справяне със сатанинските изкушения, биха спечелили скъпоценни победи и биха получили ценен опит в християнското воюване. Колко малко са младежите, които си спомнят за думите на боговдъхновения апостол Петър: “Бъдете трезвени, будни! Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне. Съпротивете му се, като стоите твърди във вярата.” Йоан видя във видение властта на Сатана над хората и възкликна: “Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време”.

Младежите могат да бъдат в безопасност само ако бдят непрестанно и се молят със смирение. Не бива да се ласкаят, че могат да бъдат християни без тези неща. Сатана прикрива изкушенията и уловките си със светлина, както когато отиде при Христос в пустинята. Тогава бе на външен вид като един от небесните ангели. Противникът на душите ще идва като небесен гост и затова апостолът

препоръчва трезвостта и бдителността като средствата, чрез които можем да сме в безопасност. Младите, които се отдават на безгрижие и лекомислие и отхвърлят християнския си дълг, постоянно падат под изкушенията на неприятеля, вместо да побеждават така, както победи Христос.

За напълно посветената душа служенето на Христос не е нещо тежко и неприятно. Послушанието към нашия Спасител не ни отнема от щастието и от истинското удоволствие в този свят, но има облагодияващо и извисяващо влияние над характера ни. Ежедневното изучаване на намиращите се в Библията скъпоценни слова на живота укрепва интелекта и дава познание върху великите и славни дела на Бога в природата. Чрез изучаване на Свещеното Писание получаваме добро познание за това, как да живеем и да се наслаждаваме възможно най-пълно на неподправеното щастие. Писанието дава на библейския изследовател аргументи, с които да посрещне съмненията на невярващите и да ги премахне чрез ярката светлина на истината. Онези, които изследват Писанието, могат да бъдат постоянно укрепвани срещу изкушенията на Сатана; да са напълно подготвени за всякакви добри дела и готови да представят основанията за надеждата си пред всеки, който ги запита.

Твърде често се създава впечатлението, че религията принизява човека и грешниците се унижават, като приемат библейския стандарт за правило в живота. Мислят, че изискванията му са някак си грубовати и че ако ги приемат, ще трябва да изоставят всичките си радости и наслади от красивите неща и вместо тях да приемат унижението и принизяването. Това е най-голямата измама, която Сатана насажда в умовете. Чистата Исусова религия изисква от последователите си простотата на естествената красота и изискаността на вроденото благородство и възвишената чистота, а не нещо изкуствено и фалшиво.

Когато на чистата религия се гледа като на прекалено строга и изискваща и най-вече младите я сравняват, и то в неблагоприятна светлина, с фалшивия блясък и светските дрънкулки, библейските изисквания биват смятани за унижаващи и изискващи въздържание изпити, които им ограбват всяка радост от живота. Библейската религия обаче винаги облагородява и издига. Ако изповядващите се за Христови последователи се придържат към принципите на чистата религия в живота си, християнството би било прието от повече благородни умове. Библейската религия няма нищо общо с това, което дразни най-благородните чувства. Във всичките заповеди и изисквания тя е толкова чиста, колкото е Божият характер, и толкова издигната, колкото е Неговият трон.

Изкупителят на света ни предупреди да се пазим от гордостта на живота, но не и от добрите неща и от природните красоти. Той посочи за пример на присъстващите красотата на полските цветя и лилията, разкриваща безукорната си чистота до лазурносиньото езеро: “Наблюдавайте полските лилии как растат – не се трудят, нито предат; но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като някоя от тях.” Тук той показва, че макар и човек да полага големи грижи и да работи непрестанно, за да се превърне в обект на възхита чрез външната си украса, всички изкуствени украшения, които се ценят толкова високо, не могат да се сравняват по изящество с обикновените полски цветя. Дори тези прости цветя, облечени с Божията одежда, изглеждат по-прекрасни от облеклото на Соломон. “Но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като някоя от тях.”

Тук се крие важен урок за всеки Христов последовател. Изкупителят на света говори на младежите. Ще се вслушате ли в небесните напътствия? Той ви представя теми за размисъл, които могат да облагородяват, издигат, усъвършенстват и пречистват, но не и да принижават или осакатяват интелекта. Гласът Му ви говори: “Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие”. “Също така нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.” Ако Божията светлина е във вас, тя ще огрява околните и никога няма да бъде скрита.”

Мили младежи, вашето предразположение да се обличате според модата и да носите дантели, злато и изкуствени накити за показ няма да препоръча на другите религията, която изповядвате. Проницателните хора ще гледат на вашите опити да разкрасите външността си като на доказателство за слаб ум и гордо сърце. Скромното, просто, непретенциозно облекло е препоръчително за моите млади сестри. Няма по-добър начин, по който да оставите светлината ви да осветява другите, от простотата в облеклото и поведението. Можете да покажете на всички, че сравнявайки с вечните ценности, поставяте нещата в този свят на подходящото им място.

Сега е златната възможност да оформите чисти и святи характери за Небето. Не можете да си позволите да посветите тези скъпоценни моменти на кипрене и разкрасяване на външността за сметка на вътрешната украса. “Вашето украшение да не е външно, т.е. плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, а скритият в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога.”

Бог, който е сътворил всичко прекрасно и красиво за окото, обича красотата. Той ви показва как гледа на истинската красота. Украсата на кротък и тих дух има много по-голяма стойност за Него. Няма ли да се постареем да спечелим това, което Бог смята за по-ценно от скъпите дрехи, бисерите и златото? Вътрешното украшение, кротостта, духът, намиращ се в хармония с небесните ангели, няма да намалят истинското величие на характера, нито да ни направят по-малко красиви в този свят.

Чистата и неопетнена религия облагородява човека, който я притежава. В истинския християнин винаги ще намерите забележима жизнерадост, свято, радостно упование в Бога, покорство на волята Му, което освежава душата. Божията любов и благосклонност могат да се видят във всяко нещо, което християнинът получава в изобилие. Природните красоти са тема за размисъл. Когато изучава красотата на природата около нас, умът се пренася от природата към Създателя на всичко прекрасно. Всички Божии дела говорят на сетивата ни, възвеличават Неговата слава, извисяват мъдростта Му. Всичко сътворено от Него съдържа в себе си очарование, което интригува Божието дете и оформя вкуса му да зачита тези скъпоценни свидетелства за Божията любов повече от делата на човешките ръце.

С думи, преливащи от възхита, пророкът възвеличава Бога за сътвореното от Него: “Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си отредил, си казвам: “Какво е човек, за да го помниш? Или човешки син, за да го посещаваш?”. “Господи наш, колко е превъзходно Твоето име по цялата земя! Ще Те славословя, Господи, с цялото си сърце, ще разкажа всичките Твои чудесни дела.”

Отсъствието на вяра е това, което прави толкова мрачен пътя на мнозина изповядващи се за религиозни. Има хора, които минават за християни, но са недостойни за това име. Те не притежават християнски характер. Когато християнството им бъде поставено на изпит, фалшивата му същност става съвсем явна. Истинската религия може да бъде видяна в ежедневно поведение. Животът на християнина се характеризира с искрени, несебелюбиви дела на правене на добро и прославяне на Бога. Пътят му не е в тъмнина и униение. Боговдъхновен автор е написал следното: “А пътят на праведните е като светлината на разсъмване, която се развиделява, докато стане съвършен ден. Пътят на нечестивите е като тъмнина; не знаят от какво се спъват”.

Ще водят ли младите празен и безсмислен живот, отдаден на мода и лекомислие и ограничаващ мислите им до дрехи и прекарване на времето в чувствени удоволствия? В момент, когато не са готови, Бог може да им каже: “Тази нощ се слага край на глупостта ти”. Той може да допусне смъртоносна болест върху тези, които не са давали плод за Негова слава. Изправени пред реалността на вечността, те може да започнат да осъзнават стойността на времето и на живота, който са изгубили. Тогава ще осъзнаят стойността на душата си.

Ще започнат да разбират, че животът им не е прославял Бога и не е осветявал пътя на другите към небето. Живели са, за да прославят себе си. Но когато са поразени от болка и душевно страдание, те не могат да имат ясна представа за вечното. Може да премислят отминалия си живот и в съжалението си да извикат: “Не съм направил нищо за Исус, Който е направил всичко за мен! Животът ми е пълен провал”.

Скъпи младежи, докато се молите да не бъдете въвеждани в изкушение, помнете, че работата ви не приключва с молитвата. Тогава трябва да застанете зад собствената си молитва, доколкото е възможно, като устоявате на изкушението и оставяте това, което не можете сами да направите, Исус да извърши за вас. Трябва постоянно да проявявате предпазливост в думите и поведението си, за да не каните неприятеля да ви изкушава. С безгрижието и пренебрежението си към отпращените им предупреждения и упори много от нашите младежи отварят широко вратата пред Сатана. След като имаме Божието Слово за свой пътеводител и Исус за наш Небесен Учител, не би трябвало да сме невежи относно изискванията Му или за сатанинските уловки, нито пък да бъдем побеждавани чрез изкушения. Няма да е неприятно да се подчиняваме на Божиата воля, когато се предадем изцяло на ръководството на Духа Му.

Сега е времето за работа. Ако сме Божии деца, докато живеем на този свят, Той ще ни дава да работим. Никога не можем да кажем, че няма какво да правим, тъй като има какво да се върши. Бих желала всички младежи да разберат така, както съм разбрала аз, каква работа могат да извършат, както и да осъзнаят, че Бог ще ги държи отговорни за небрежността. Най-великото дело на този свят бе извършено от Този, Който бе “Човек на скърби и навикнал на печал”. Лекомисленият никога не може да постигне нещо добро.

Духовната слабост на много млади мъже и жени в сегашното време е достойна за съжаление, тъй като те биха могли да са истински проводници на доброто, ако бяха посветени на Бога. Дълбоко скърбя

за липсата на стабилност у младите. Всички трябва да осъждаме това състояние. Като че ли нямат силата да вършат добро, не правят по-големи усилия да се подчинят на повика на дълга, отколкото на наклонностите си. Те са духовни джуджета, тъй като не укрепват духовно чрез упражняване. Стоят на едно място във времето, когато трябва да вървят напред. Всяка стъпка в живота на вяра и дълг е стъпка към Небето. Имам голямо желание да чуя за такава реформация в много области, каквато младите не са преживявали никога преди. Всяко изкушение, което Сатана може да измисли, се поставя пред тях, за да ги направи безразлични и небрежни по отношение на нещата с вечна стойност. Предлагам младите да направят особени усилия да си помагат един на друг, за да живеят съобразно дадените при кръщението обещания, както и да заявяват тържествено пред Бог, че ще изоставят желанията си за мода и външна показност.

Бих напомнила на младите, които се гиздят и слагат пера на шапките си, че Спасителят понесе позорната корона от тръни поради нашите грехове. Когато посвещавате скъпоценно време на издокарване, помнете, че Царят на славата носеше обикновена дреха без шевове. Вие, които стигате до изтощение в украсяването на телата си, помнете, че Исус бе често изтощен от усърдна работа, въздържание и себепожертвувателност, за да благославя страдащите и хората в нужда. Прекарваше цели нощи в молитва върху самотните планини, но не заради Свои слабости и нужди, а защото виждаше и чувстваше слабостта на нашето естество в справяне с изкушенията на неприятеля точно в тази област, в която сега сте победени. Знаеше, че ще проявите безразличие към опасностите и няма да разбирате необходимостта от молитва. Именно заради нас той изливаше молитвите Си към Своя Отец с викове и сълзи. Правеше го, за да ни спаси точно от тази суета, на която се отдавате и която премахва от вас Исусовата любов, която Го накара да пролива сълзи и поради която образът Му бе помрачен от скръб и болка повече, отколкото на всички останали човешки синове.

Млади приятели, ще се събудите ли и ще отхвърлите ли това страшно безразличие и вцепенение, които ви карат да се придържате към светското? Ще се вслушате ли в глава на предупреждение, който ви казва, че унищожението е на пътя на тези, които живеят в удоволствия в часа на опасност? Божието търпение невинаги ще се проявява към вас, бедни, суетни души! Този, Който държи съдбата ни в ръцете Си, няма винаги да допуска подигравки спрямо Себе Си. Исус ни казва, че има по-голям грях от този, който е причинил унищожението на Содом и Гомор. Това е грехът на хората, които в днешно време имат голямата светлината на истината, но не желаят да се покаят. Това е грехът на отхвърляне на светлината за най-тържествената вест на милост към света. Това е грехът на онези, които виждат Исус в пустинята на изкушението, сякаш смазан от смъртна агония поради греховете на света, и въпреки това не чувстват необходимост от пълно покаяние. Той пости почти шест седмици, за да победи от името на човека апетита, суетата и желанието за външна показност и светски почести. Показал ни е как да победим, както Той е победил, но на хората не им е приятно да минават през борби, укори, подигравки и позор заради скъпия Исус. Не им е приятно да се откажат от личното Аз и винаги да се стремят да правят добро на околните. Не им е приятно да побеждават като Христос и затова изоставят Образеца, Който им е даден за подражание, отказват да следват примера, заради който Спасителят слезе от небесните дворове.

Но на Содом и Гомор ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на тези, които са имали привилегиите и голямата светлина за нашето време, но не са я следвали и не са предали изцяло сърцето си на Бога.

34. Десятъци и приноси

Мисията на Христовата църква е да спасява погиващи грешници. Тя трябва да изяви Божията любов пред хората и да ги спечели за Христос чрез силата на тази любов. Истината за сегашното време трябва да бъде занесена и в най-тъмните ъгълчета на земята, но работата трябва да започне у дома. Христовите последователи не бива да живеят егоистично. Пропити от Христовия Дух, те трябва да работят в хармония с Него.

Има причини за сегашната студенина и неверие. Любовта към света и житейските грижи отделят душата от Бога. Водата на живота трябва да бъде в нас и, като излиза от нас, да разпръсква вечен живот. Необходимо е да вършим навън това, което Бог върши вътре в нас. Ако се радва на светлината на живота, християнинът би трябвало да увеличи усилията си да довежда другите до познаване на истината. Животът му трябва да се характеризира с усилия и жертви за вършене на добро на околните; тогава няма да има оплаквания за липса на радост.

Ангелите са постоянно заети с работа за щастието на хората. Това е тяхната радост. Онова, което себелюбивите сърца смятат за унизително – служене на окаяните и във всяко отношение по-долни по характер и социално положение – е делото на чистите и безгрешни ангели в царските небесни дворове. Духът на Христовата себепожертвувателна любов прониква навсякъде в небето и е същността на неговото блаженство.

Онези, които не изпитват особено удоволствия в стремежа да са благословение за хората чрез дела и дори чрез саможертва, не могат да имат от Духа на Христос или на Небето, тъй като не са част от делото на небесните ангели и не могат да участват в благословието, което им носи благородна радост. Христос е заявил: “Казвам ви, също така че ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние”. Ако ангелите се радват да видят грешници да се покайват, няма ли спасените чрез Христовата кръв да се радват, когато видят други да се покайват и да се обръщат към Христос благодарение на тях? Когато работим в хармония с Христос и със святите ангели, ще изпитваме радост, която не може да се изпита вън от делото.

Принципът на Христовия кръст довежда всички вярващи до сериозното задължение да се отрекат от себе си, да пръскат светлина над хората и да дават от средствата си за разпространяване на тази светлина. Ако са във връзка с Небето, ще се включат в работата и ще действат в хармония с ангелите.

Принципът на светските хора е да вземат колкото могат повече от тленните неща в този живот. Егоистичната любов към печалба е основният принцип в живота им. Най-чистата радост обаче не е в богатствата, нито в отдаване на желанията, а там, където цари удовлетворение и където себепожертвувателната любов е ръководен принцип. Хиляди прекарват живота си в разпуснатост и сърцата им са изпълнени с недоволство. Те са жертва на егоизма и неудовлетвореността поради напразните усилия да задоволят капризите си. Нещастieto е отпечатано върху лицата им, а в душите им е пустиня, тъй като животът им не изобилства с добри дела.

Колкото повече Христовата любов изпълва сърцата ни и контролира живота ни, толкова по-лесно биват побеждавани алчността, егоизмът и любовта към удобствата. Ние изпитваме удоволствие да вършим волята на Христос, на Когото претендираме, че служим. Тогава щастието ни е съизмерено на несебелюбивите дела, мотивирани от Христовата любов.

В спасителния план Божията мъдрост е определила закона за действието и противодействието, което прави безкористната работа във всичките й клонове двойно благословена. Този, който дава на нуждаещите се, благославя хората, но самият той бива благословен в още по-голяма степен. Бог би могъл да постигне целта си да спасява грешници и без помощта на човека, но Той знае, че човекът не би бил щастлив, без да участва във великото дело, в което се култивира себеотрицанието и благотворителността.

За да не загуби човекът благословенията на благотворителността, нашият Изкупител състави план да го употреби за Свой сътрудник. Чрез поредица от обстоятелства, които да предизвикат неговата милост. Той дарява на човека най-доброто средство да поддържа добротата си и го подтиква постоянно да дарява, за да помага на бедните и да работи за напредъка на делото Му. Изпраща бедните като Свои представители. Посредством техните нужди един съсипан свят получава от нас талантите на парите и влиянието, за да му представим истината, от която има животоспасяваща нужда. Когато откликнем на тези призиви с труда си и с дела на благотворителност, ние се преобразяваме по образа на Този, Който стана беден заради нас. Когато даваме, ние благославяме хората и така си събираме истинско богатство.

В църквата съществува сериозна липса на християнска благотворителност. Тези, които имат най-големи възможности да подпомогнат напредъка на Божието дело, са направили съвсем малко. В милостта си Бог е довел една група до познаване на истината, за да могат да оценят нейната неизмерима стойност в сравнение със земните съкровища. Исус им е казал: “Следвай Ме!”. Той ги изпитва чрез покана за вечерята, която е приготвил. Наблюдава, за да разбере какви характери ще развият и дали личните им егоистични интереси ще бъдат сметнати за по-ценни от вечните богатства. С постъпките си много от тези скъпи братя представят извиненията, споменати в следната притча:

“Някой си човек даде голяма вечеря и покани мнозина. И в часа на вечерята изпрати слугата си да каже на поканените: “Елате, понеже всичко вече е готово”. А те всички започнаха еднородно да се извиняват. Първият му каза: “Купих си нива и трябва да изляза да я видя; моля ти се, извини ме!”. Друг каза: “Купих си пет впряга волове и отивам да ги опитам; моля ти се, извини ме!”. А друг каза: “Ожених се и затова не мога да дойда”. И слугата дойде и каза това на господаря си. Тогава стопанинът,

разгневен, каза на слугата си: “Излез бързо на градските улици и пътеки и доведи тук сиромасите, недъгавите, слепите и куците!”.

Тази притча много точно представя състоянието на мнозина, изповядващи, че вярват в настоящата истина. Господ им е изпратил покана за вечерята, която е приготвил за тях, като е заплатил със самия Себе Си. На тях обаче светските интереси им се струват по-важни от небесното съкровище. Те са поканени да вземат участие в нещо с вечна стойност, но нивите, добитъкът и домашните интереси им се струват толкова по-важни от приемането на небесната покана, че надделяват над всичко Божествено. Тези земни неща стават извинение за тяхното непокорство спрямо небесната заповед. “Елате, понеже всичко е готово.” Братята сляпо следват примера на хората, представени в притчата. Гледат на земните си притежания и казват: “Не, Господи, не мога да Те последвам, извини ме!”

Точно благословенията, които Бог е дал на тези хора, за да ги изпита и да провери дали ще отдадат Божието на Бога, биват използвани от тях като извинение за нежеланието им да се подчинят на изискванията на истината. Те са сграбчили здраво земното си съкровище и казват: “Трябва да се погрижа за всичко това; не бива да пренебрегвам нещата от този живот; те са си мои”. Така сърцата на тези хора стават твърди като утъпкан път. Те затварят портата на сърцата си за небесния вестител, който казва: “Елате, всичко е готово”, след което я отварят за светските грижи и деловите задължения. Тогава Исус напразно чука на вратата и чака да бъде допуснат.

Сърцата им са така обрасли с тръни и житейски грижи, че небесните неща не могат да намерят място в тях. Исус кани наскърбените и угнетените с обещания за покой, стига да отидат при Него. Предлага им да заменят тежкото иго на егоизма и пожеланието, което ги прави на роби на мамона, с Неговото иго, което е благо, и с бремето Му, което е леко: “Научете от Мен; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си”. Той желае да изоставят тежкото си бреме от светски грижи и трудности и да вземат Неговото иго, което е себеотрицание и жертва за другите. Това бреме ще се окаже леко. Онези, които отказват да приемат дадената им от Бога помощ и продължават да носят непоносимото иго на егоизма, като обременяват душите си до крайна степен с планове за събиране на пари с цел себелюбиво угаждане, не са преживели мира и покоя от носенето на Христовото иго и от облекчаването на товара чрез себеотрицание и безкористна благотворителност, който Христос е понесъл вместо тях.

Когато любовта към света завладее сърцето и стане управляваща страст, не остава място за поклонение пред Бога. Висшите способности на ума попадат в робството на мамона и не могат да подхранват мисли за Бога и за небето. Умът губи спомена си за Бога и бива принизен и осакатен единство до мисълта за изкарване на пари.

Поради егоизма и любовта към света тези хора живеят с все по-дробна представа за величието на делото за тези последни дни. Не са обучили умовете си да служат на Бога. Няма опит в тази насока. Притежанията са погълнали всичките им чувства и за замъглили величието на спасителния план. Докато подобряват и разширяват светските си планове, те не виждат необходимост от подобряване и разширяване на Божието дело. Инвестират парите си в земното, а не във вечното. Сърцата им жадуват

за повече пари. Бог ги е направил пазители на Закона Си, за да живеят така, че милостиво дадената им светлина да озарява и други. Те обаче са увеличили толкова много грижите и безпокойствата си, че нямат време да благославят хората със своето влияние, да разговарят със съседите си, да се молят с тях и за тях, да ги търсят и да ги водят до познаване на истината.

Тези хора са отговорни за доброто, което биха могли да направят, но което отхвърлят поради светските грижи и трудности, завладели умовете им и поглъщащи чувствата им. Души, за които Христос е умрял, биха могли да бъдат спасени чрез техните лични усилия и благочестив пример. Скъпоценни души погиват без светлината, която Бог е дал на хората, за да бъде отразявана върху пътя на околните. Тази скъпоценна светлина е скрита под шиник и не може да освети хората в дома.

Всеки човек е Божи настойник. Господарят е поверил средства на всеки, но хората твърдят, че тези средства са тяхна лична собственост. Христос е наредил: “Търгувайте с това, докато дойда”. Дошло е време, когато Христос ще изисква с лихва това, което Му принадлежи. Тогава ще каже на всеки настойник: “Дай сметка за настойничеството си.” Онези, които са скрили парите на своя Господ в земята, вместо да ги дадат на bankerите, както и хората, които са разпилели парите Му, като са ги похарчили за ненужни неща, вместо да ги вложат в делото Му, няма да получат одобрение от Господаря, а ще бъдат решително осъдени. Безползният слуга от притчата връща таланта на Бога с думите: “Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал; и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето”. Господарят му отговори със следните думи: “Лукави и лениви слуго! Знаел си, че жъна, където не съм сял, и събирам, където не съм пръскал. Ти поне трябваше да внесеш парите ми при bankerите и когато си дойда, щях да взема своето с лихва”.

Безползният слуга знаеше много добре за Божиите планове, но твърдо бе решил да осуети Божието намерение, обвинявайки Бога поради изискванията дадените таланти да се умножат. Оплакванията и недоволството идват от голяма група богати хора, които изповядват, че вярват в истината. Подобно на неверния слуга, те се страхуват, че спечеленото с дадения им назаем от Бога талант ще бъде изискано за разпространяване на истината. Затова го блокират чрез влагане в земни съкровища и го “заравят” в света, след което показват, че не притежават нищо или почти нищо за инвестиране в Божието дело. Те го блокират, страхувайки се, че Бог ще поиска главницата или лихвата. Когато по настояване на своя Господ донесат онова, което им е дадено, започват да се извиняват, че не са дали средствата на bankerите, т.е. не са ги инвестирали в каузата Му и за напредъка на делото.

Този, който краде от богатата на своя Господ, губи не само заетия от Бога талант, но и вечния живот. За такива е казано: “А този безползнен слуга хвърлете във външната тъмнина”. Верният слуга, който влага парите си в Божието дело за спасяване на души, използва средствата си за прослава на Бога и ще получи похвала от Господаря: “Хубаво, добри и верни слуго!.. Влез в радостта на господаря си”. Коя е радостта на нашия Господ? Това е радостта, която изпитва, когато вижда души, спасени в царството на славата. “Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол.”

Идеята за настойничеството трябва да има практически последици за Божия народ. Ако бъде правилно разбрана, притчата за талантите ще изгони алчността, наречена от Бога идолопоклонство. Практическата благотворителност ще даде духовен живот на хиляди християни само по име, които сега жалеят за тъмнината, в която се намират. Тя ще ги превърне от егоистични и алчни поклонници на мамона в искрени и верни съработници на Христос в спасяването на грешниците.

Спасителният план се основава на *жертвата*. Исус напусна царските дворове и стана беден, за да можем чрез Неговата бедност да станем богати. Всички, които споделят това спасение, откупено за тях чрез безкрайно голямата жертва на Божия Син, ще следват примера на своя Образец. Христос бе главният Крайъгълен камък и ние трябва да строим върху тази Основа. Всеки трябва да притежава дух на себеотрицание и саможертва. Христовият живот на земята бе несебелюбив; беше белязан със смирение и жертвоготовност. Нима хората, участници във великото спасение, което Исус им подари, когато дойде на земята, ще откажат да следват своя Господ и да споделят Неговата себеотрицателност и жертвоготовност? Христос е казал: “Аз съм Лозата, вие сте пръчките”. “Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка, която дава плод, подрязва я, за да дава повече плод.” Според този важен принцип сокът, който протича през лозата, храни клоните, за да могат да цъфтят и да дават плод. По-голям ли е слугата от Господаря си? Редно ли е Изкупителят на света да проявява въздържание и себепожертвувателност заради нас, а членовете на Христовото тяло да се отдават на себеугаждане? Себеотрицанието е основно условие за следване на Христос.

“Тогава Исус каза на учениците Си: “Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва”. Аз ви водя по пътя на себеотрицанието. Мои последователи изисквам от вас не по-малко, , от това, което Аз, вашият Господ, ви дадох като пример в собствения Си живот.

Спасителят на света победи над Сатана в пустинята на изкушението. Победи, за да покаже на човека как да постигне победа. Исус заяви в назаретската синагога: “Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; пратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господня година”.

Великото дело, което Исус обеща да извърши, бе поверено на последователите Му на земята. Като наш Ръководител Той ни води във великото спасително дело и ни кани да следваме примера Му. Дал ни е вест за целия свят. Истината трябва да бъде разпространена сред всички народи, езици и племена. Силата на Сатана ще бъде сломена. Той ще бъде победен от Христос и от последователите Му. Срещу силите на тъмнината трябва да се води интензивна война. За да бъде успешно това дело, има нужда от пари. Бог не предлага да ги изпрати директно от небето, а дава в ръцете на последователите Си таланта на парите, за да го използват за финансиране на тази битка.

Господ е дал на народа Си план за събиране на суми, чрез който делото да бъде на самоиздръжка. Божият план за десетъка е прекрасен в своята простота и равнопоставеност. Всички могат да го приемат с вяра и смелост, тъй като произходът му е от Бога. В него са съчетани простотата и полезността. Не се

изискват дълбоки познания, за да бъде разбран и изпълнен. Всички могат да почувстват, че имат роля в осъществяване на скъпоценното спасително дело. Всеки мъж, жена и младеж могат да бъдат касиери за Господа и да станат средство за посрещане нуждите на съкровищницата. Апостолът пише: “Всеки от вас да отделя според успеха на работите си”.

Чрез тази система се постигат големи цели. Ако всички я приемат, ще станат бдителни и верни Божии управници и тогава няма да има нужда от пари, с които да се финансира великото дело за разтръбяване на последната вест на предупреждение към света. Съкровищницата ще бъде пълна, ако всички възприемат системата. Дарителите няма да останат по-бедни. Благодарение на всяко дарение те ще стават все по-свързани с делото на настоящата истина. Ще “събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот”.

Когато видят, че безкористните им усилия подхранват любовта към Бога и ближния и че личните им усилия увеличават обхвата на тяхната полезност, упоритите и благотворително настроените работници ще осъзнаят, че е голямо благословение да бъдат Христовите съработници. Християните в църквата като цяло се отричат от Божиите изисквания да дават дарения от притежанията си, за да финансират битката против моралната тъмнина, която обхваща света. Божието дело никога не може да напредне толкова, колкото би трябвало, докато Христовите последователи не станат активни и ревностни работници.

Ако планът за систематична благотворителност бе приет от всички и осъществен в цялост, в съкровищницата щеше да има постоянен приход. Средствата биха се стичали като пълноводен поток, който непрестанно се подхранва от преливащите извори на благотворителността. Даването на милостиня е част от евангелската религия. Нима мисълта за безкрайно голямата цена, платена за нашето изкупление, не ни налага най-тържествено финансово задължение, както и изискването всички наши способности да бъдат посветени на делото на Господа?

След известно време ще трябва да уредим един дълг с Господаря, когато Той ще каже: “Дай сметка за настойничеството си”. Ако хората предпочетат да се отдалечават от Божиите изисквания, като приемат и егоистично задържат всичко, което Той им дава, Господ няма да предприеме нищо, а ще продължи да ги изпитва често, като увеличава изобилните си дарове и допуска благословенията Му да текат. Такива хора могат да продължават да живеят, получавайки почести от околните и без да бъдат укорявани от църквата. Но накрая ще каже: “Дай сметка за настойничеството си”. Христос заявява: “Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили”. “И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена.” Дължни сте да прославяте Бога със средствата си, както и с телата и с духа си, които са Негови. “Били сте купени с *цена*”, “не с преходни неща – сребро или злато”, “а със скъпоценната кръв на Христос”. Той желае да инвестирате в делото Му една част от даровете, които ви е поверил, за да подпомогнете спасяването на души. Дал ни е кръвта Си, а иска нашето сребро. Именно чрез Неговата бедност ние ставаме богати. Ще откажем ли да Му върнем Неговите собствени дарове?

Бог не зависи от човека, за да подкрепя каузата Си. Той би могъл да изпрати средства директно от небето, за да попълни съкровищницата Си, стига провидението Му да види, че това е най-доброто за хората. Господ би могъл да намери начин ангели да бъдат изпратени, за да публикуват истината за света, без помощта от хора. Би могъл да изпише истината върху небето и по този начин да обяви пред света изискванията Си чрез живи букви. Бог не зависи от човешкото злато и сребро. Той потвърждава: “Защото Мои са всички горски зверове и добитъкът, който е по хиляди хълмове”. “Ако огладнеех, не щях да кажа на теб; защото Моя е Вселената и всичко, което има в нея.” Каквато и необходимост да има от нашето посредничество за напредъка на Божието дело, Той е наредил всичко за наше добро. Определил е да има необходимост от човешко сътрудничество, за да може човекът да упражнява своята благотворителност.

В мъдрото Си провидение Бог е определил сред нас винаги да има бедни. Когато ставаме свидетели на различни форми на нужда и страдание, ние сме изпитвани, проверявани и подтиквани да развиваме християнски характер. Поставил е бедните сред нас, за да породи в душите ни християнско съчувствие и любов.

Грешниците, които погиват от липса на знание, ще останат в невежество и тъмнина, ако някой не им занесе светлината на истината. Бог няма да изпрати небесни ангели да свършат работата, която е оставил за хората. На всички е възложил нещо за вършене, за да може да ги изпита и те да разкрият истинския си характер. Христос поставя бедните сред нас като Свои представители. “Защото огладнях и не Ме нахранихте – казва Исус, - ожаднях и не Ме напоихте.” Христос се уеднаквява със страдащото човечество в лицето на страдащите човешки чада. Прави техните нужди Свои собствени и приема присърце скърбите им.

Моралната тъмнина на един съсипан свят би трябвало да подтиква християните да полагат лични усилия, да отдават от средствата и влиянието си, за да се преобразяват по образа на Този, Който, макар че притежаваше безкрайно големи богатства, стана беден заради нас. Божият Дух не може да пребъдва в тези, на които е изпратил вестта на Своята истина, но които трябва да бъдат подбутвани, за да осъзнаят дълга си да станат Христови съработници. Апостолът налага задължението да даваме от много по-висша гледна точка, отколкото обичайната човешка симпатия, която изпитваме, когато сме трогнати. Той налага принципи да работим несебелюбиво с очи, приковани към Божиата слава.

Писанието изисква от християните да приемат план за активна благотворителност, чрез който постоянно да вземат под внимание спасението на своите ближни. Моралният закон налага спазването на съботата, което не е бreme, освен когато Законът бе потъпкван и хората бяха наказвани за нарушаването му. Десятъчната система не е бreme за онези, които не се отклоняват от Божия план. Дадената на евреите система не е отхвърлена или облекчена от Този, Който я въведе. Вместо да е невалидно изискване в наше време, тя би трябвало да се провежда толкова по-цялостно и в по-голям мащаб, колкото спасението единствено чрез Христос трябва да бъде по-цялостно изкарано на светлина в християнската епоха.

Исус показа на законника, че условието за получаване на живот е изпълнение на специалните заповеди от Закона, които се състоят в любов към Бога от цялото сърце, душа, ум и сила, и любов към ближния, когото човек трябва да обича както себе си. Когато жертвите бяха прекратени при Христовата смърт, оригиналният закон, издълбан в каменни плочи, остана непроменен и валиден за хората от всички векове. В християнската епоха задължението на човека не бе ограничено, но напротив – по-ясно дефинирано и по-просто изразено.

Разширеното и по-всеобхватно евангелие изискваше по-сериозни мерки, за да се поддържа битката след Христовата смърт. Това превърна Закона за даването на милостиня в по-голяма необходимост, отколкото бе по време на еврейското управление. Сега Бог изисква не по-малки, а по-големи дарения, отколкото в която и да е друга епоха. Според дадения от Христос принцип даренията и приносите трябва да бъдат съразмерни на светлината и благословенията, които сме получили. Той е казал: “И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква”.

Първите ученици откликнаха на благословенията на християнството епоха с дела на благотворителност и милосърдие. Изливането на Божия Дух, след като Христос напусна учениците Си и се възнесе в небето, поради себеотрицание и себепожертвувателност за спасяването на хората. Когато бедните светии в Йерусалим бяха в беда, Павел писа на християните от езически произход относно делата на благотворителност: “И така, както избобилвате във всяко нещо – във вяра, в слово, в знание, в пълно усърдие и в любов към нас, така да преизобилвате и в това благодеяние”. Тук благотворителността е поставена редом до вярата, любовта и християнското усърдие. Онези, които мислят, че могат да бъдат добри християни и да си затварят ушите и сърцата за Божиите призиви да даряват щедро, живеят в страшна измама. Има хора, които правят многословни изповеди за голямата си любов към истината и поне на думи желаят да я видят да напредва, но не правят нищо за нейното разпространение. Вярата им е мъртва, тъй като не е усъвършенствана от делата им. Господ никога не е правил грешката да преобрази една душа и после да я остави под властта на алчността.

Системата за даване на десетък е по-стара дори от Мойсей. Назад в историята, още от времето на Адам, преди определена система да е била дадена на Мойсей, Бог е изисквал от хората да отдават дарове за религиозни цели. В съгласие с Божиите изисквания е трябвало да покажат чрез приноси, че са благодарни за Неговите милости и благословения. Това продължило поколения наред и стигнало до времето на Авраам, който дал десетъци на Мелхиседек, свещеник на Всевишния Бог. Същият принцип е съществувал и в дните на Йов. Когато е бил беглец във Ветил и беден странник, самотният Яков легнал една нощ с глава, положена върху камък, вместо върху възглавница, и тогава обещал на Бога: “И от всичко, което ми дадеш, ще дам десетък на Теб.” Бог не задължава хората да дават. Всичко дадено трябва да е доброволно. Той няма да напълни съкровищницата Си с дарени насила приноси.

Господ е определил да доведе човека до близка връзка със Себе Си и до съчувствие и любов към ближния, като му възложи отговорности, които биха противодействали на егоизма и биха укрепили любовта му към Бога и към хората. Планът за систематична благотворителност е определен от Бога за доброто на човека, който по природа е склонен да бъде егоист и да затваря сърцето си за добрите дела. Господ изисква даровете да се правят в определено време и по този начин даряването да става навик, а

благотворителността да се чувства като християнски дълг. Сърцето, отворено за едно дарение, не бива да има време да стане егоистично и студено и да се затвори преди даването на следващото дарение. Този поток трябва постоянно да тече и така да държи отворено руслото за делата на благотворителност.

Що се отнася до изисканото количество, Бог е определил една десета част от дохода. Това е оставено на съвестта и благотворителността на хората, чиято преценка в десетъчната система трябва да остане свободна. Макар и оставена на съвестта, един определен план е бил даден за всички. Не е необходима никаква принуда.

Бог призова хората от Мойсеевата епоха да дават една десета от всичките си приходи. Той им поверява нещата от този живот, таланти, които да бъдат умножени и да Му се върнат. Господ изисква една десета част и това Той смята за най-малкото, което човек трябва да Му върне. Бог казва: “Давам ти девет десети, а изисквам само една десета, която Ми принадлежи”. Когато задържат едната десета, хората ограбват Бога. Приносите за грях, мирните и благодарствените приноси бяха изисквани в допълнение към десетата част от дохода.

Всяко нещо, което бива задържано въпреки Божиите изисквания, например една десета от дохода, е записвано като кражба в небесните книги срещу името на човека. Такива хора ограбват своя Творец; и когато този грях на пренебрежението бъде изявен пред тях, няма да е достатъчно да се променят и да започнат да действат съобразно с верния принцип. Това няма да промени числата в небесната книга за откраднатата собственост, която им е била поверена, за да бъде върната на Дарителя. Изисква се покаяние за проявената невярност към Бога и за долната неблагодарност.

“Ще краде ли човек от Бога? Вие обаче Ме крадете. И казвате: “В какво Те крадем?”. В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, защото вие – да!, - целият този народ Ме крадете. Донесете всички десетъци в съкровищницата, за да има храна в дома Ми и Ме опитайте сега за това, казва Господ на Силите, дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него.” С тези думи е дадено обещание, че ако всички десетъци бъдат донесени в съкровищницата, Божието благословение ще бъде излято над послушните.

“И заради вас ще смърря онзи, който поглъща, и той няма вече да поврежда произведенията на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите. Всички народи ще ви облажават, защото ще бъдете желана земя, казва Господ на Силите.” Ако всички, които твърдят, че вярват в истината, откликнат на Божиите изисквания за даването на една десета, която според Бога е Негова собственост, съкровищницата ще бъде изобилно снабдена със средства и така ще се осъществи великото дело за спасяването на човека.

Бог дава на човека девет десети и изисква една десета за святи цели, както е дал на хората шест дни да вършат собствената си работа и е запазил и отделил седмия ден за Себе Си. Също като съботата, едната десета от дохода е свята. Бог е запазил тази десета част за Себе Си. Той ще осъществи делото Си на земята с прихода от средствата, които е поверил на човека.

Бог изискваше от древния Си народ три годишни събирания. “Три пъти в годината всеки мъж да се явява пред Господа, твоя Бог, на мястото, което избере Той: в празника на безквасните хлябове, в празника на седмиците и в празника на шатроразпъването; но да не се явяват пред Господа с празни ръце. Всеки да дава по силата си, според благословието, което Господ, твоят Бог, ти е дал.” Не по-малко от една трета от техния доход бе посветена за святи и религиозни цели.

Когато Господните люде, в който и да е период на световната история, са провеждали радостно и доброволно плана Му за систематична благотворителност и за даване на дарения и приноси, винаги се е изпълнявало непроменящото се обещание, че успехът ще съпровожда всичките им дейности съразмерно с тяхното подчинение на Божиите изисквания. Когато признаваха Божиите наредби и се съобразяваха с изискванията Му, като Го почитаха с доходите си, житниците им се изпълваха изобилно. Но когато Го ограбваха в десетъци и приноси, разбираха, че ограбват не само Него, но и самите себе си, тъй като Той ограничаваше благословенията Си върху тях съразмерно с техните приноси за Него.

Някои ще кажат, че това е един от строгите закони, задължителни само за евреите. Но изискването не бе бreme за желяещото сърце, което обича Бога. Само когато егоистичната им природа се закоравяваше чрез задържане на средствата, хората губеха от погледа си вечните стойности и проявяваха по-голям интерес към земните съкровища, отколкото към душите. Божият Израел в тези последни дни има дори повече спешни нужди, отколкото бяха нуждите на древния Израел. Трябва да се свърши едно велико и важно дело за много кратко време. Бог никога не е определял законът за десетъка да бъде пренебрегван сред народа Му. Напротив, направил е така, че духът на жертвоготовност да се разпространява и задълбочава в края на делото.

Систематичната благотворителност не бива да се превръща в систематично задължение. Доброволният принос е това, което Бог приема. Истинската християнска благотворителност произлиза от принципа на благодарността и любовта. Любов към Христос не може да съществува, без да се проявява съответна на нея любов към онези, които Той е дошъл да изкупи. Любовта към Христос трябва да бъде основен принцип на нашето естество, да контролира всичките ни емоции и да направлява всичките ни сили. Изкупителната любов е способна да пробуди всички нежни чувства и себепожертвувателното посвещение, които е възможно да съществуват в човешкото сърце. Когато това се случи, няма да има нужда от никакви сърцераздирателни апели, за да се пробие егоизмът и да се разбуди спящото съчувствие, в резултат на което да се направят доброволни дарения за скъпоценното дело на истината.

Исус ни е изкупил на безкрайно висока цена. Всичките ни способности и влиянието ни наистина принадлежат на нашия Спасител и трябва да бъдат посветени в служба за Него. По този начин проявяваме благодарността си за това, че сме били изкупени със скъпоценната кръв на Христос. Нашият Спасител постоянно работи за нас. Той се е възнесъл нависоко и се моли от името на тези, които е изкупил с кръвта Си. Представя пред Отец агонията на разпятието. Вдига наранените Си ръце и се застъпва за Своята църква, която да бъде пазена от падане в изкушение.

Ако чувствата ни можеха да се събудят и да възприемат това чудно дело на нашия Изкупител за спасението ни, тогава в сърцата ни би се разгоряла дълбока и всеотдайна любов. Тогава апатията и студеното ни безразличие биха ни обезпокоили. Цялостното посвещение и благотворителност, мотивирани от благодарност и любов, ще придадат дори на най-дребния принос и доброволна жертва Божествено ухание, превръщайки дара в нещо безкрайно ценно. Когато доброволно дадем на нашия Изкупител всичко, на което сме способни, колкото и ценно да е за нас, и размислим за дълга си на благодарност към Бога, всичко, което бихме могли да предложим, ще ни се стори крайно недостатъчно и незначително. Ангелите вземат тези приноси, които ни се струват бедни, представят ги като благоуханна жертва пред трона и тогава те биват приети.

Ние като Христови последователи не осъзнаваме истинското си състояние. Нямаме правилни възгледи за отговорностите си като наети слуги на Христос. Той ни е дал предварително заплатата чрез страдалческия Си живот и пролятата Си кръв, за да ни обвърже в доброволно служене. Всички добри неща, които притежаваме, са заем от нашия Спасител. Той ни е направил настойници. Най-дребните ни приноси, най-скромното ни служене, представени с вяра и любов, могат да бъдат посветени дарове за спечелване на души за служене на Господа и за разгласяване на славата Му. Интересите и благоуспяването на Христовото царство трябва да са по-важни от всичко останало. Онези, които превръщат удоволствието и егоистичните си интереси в основна цел на своя живот, не са верни настойници.

Хората, които се отричат от личното Аз, за да вършат добро на другите, и посвещават себе си и всичките си притежания в служба за Христос, ще получат онова щастие, което себелюбивите търсят напразно. Спасителят е казал: “И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик”. Благотворителността “не търси своето”. Това е плодът на онази себеотрицателна любов и благотворителност, които характеризираха Христовия живот. Божият закон в сърцата ни ще доведе собствените ни интереси до подчинение на висшите и вечни интереси. Христос ни е заповядал да търсим първо Божието царство и Неговата правда. Това е първото ни и най-висше задължение. Нашият Господ съвсем ясно е предупредил служителите Си да не събират за себе си съкровища на земята; по този начин сърцата им биха били приковани към земното, а не към небесното. Точно по този въпрос мнозина са се провалили във вярата. Те живеят в пълна противоположност на ясното напътствие на Господа и допускат любовта към парите да стане основна страст в живота им. Невъздържани са в усилията си да печелят пари. Толкова са опиянени от безумното желание за богатства, колкото е пияницата.

Християните забравят, че са слуги на Господа. Самите те, времето им и всичко, което притежават, принадлежи на Него. Мнозина са изкушени и повечето са победени от измамното желание, което Сатана им представя, за да влагат парите си там, където ще получат най-голяма печалба в долари и центове. Малцина размишляват за задължителните Божии изисквания, а именно: да направят своя най-важна задача посрещането на нуждите на делото Му и изоставяне на личните желания на последно място. Не са много хората, които инвестират в Божието дело съразмерно на средствата си. Мнозина са блокирали парите си в собственост, която трябва да бъде продадена, за да могат да инвестират в

Божието дело и по този начин да ги употребят практично. Те превръщат това в извинение, за да не правят почти нищо за каузата на Изкупителя си. Заровили са дълбоко парите си в земята, подобно на човека от притчата. Те ограбват Бога от десетата част, която Той изисква за Себе Си, и по този начин се лишават от небесното съкровище.

Планът за систематична благотворителност не е тежък за който и да е човек. “А колкото за събирането на дарение за светиите, правете и вие, както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си и да го има при себе си, за да не се събира, когато дойда.” Бедните не са изключени от привилегията да дават. Бедните, както и богатите, могат да участват в това дело. Урокът, който Христос ни дава във връзка с двете лепти на вдовицата, показва, че дори най-малките доброволни приноси на бедните са приети като най-големите дарения на богатите, стига да са дадени от сърце, изпълнено с любов.

Когато бъдат поставени на везните на светилището, даренията на бедните, направени от любов към Христос, не се разглеждат съобразно количеството им, а според любовта, подбудила жертвата. Исусовите обещания със сигурност ще се изпълнят за щедрия бедняк, който може да даде малко, но го прави от сърце, както и за богатия, който дава от изобилието си. Бедният жертва от малкото си и това му се зачита. Той се лишава от някои необходими неща, докато богатият дава от изобилието си и не усеща нужда. Всъщност богатият не се лишава от нещо, от което да има нужда. Затова има нещо свято в приноса на бедняка, което не се намира в дарението на богатия, тъй като заможните дават от изобилието си. Божието провидение е начертало цялостен план за систематична благотворителност за доброто на човека. Провидението никога не стои на едно място. Ако Божиите служители следват предоставените им възможности, всички ще бъдат активни работници.

Онези, които задържат от Божията съкровищница и трупат пари за децата си, заплашват духовността на тези деца. Собствеността, която е камък за препъване на самите тях, бива поставена по пътя на децата им така, че и те да се препънат и да погинат. Мнозина правят голяма грешка относно нещата от този живот. Те пестят и задържат за себе си и за другите блага, които биха могли да получат от добрата употреба на заетите им от Бога средства, и стават егоисти и скъперници. Пренебрегват духовните си интереси и стават религиозни джуджета. Всичко това се случва заради събирането на богатство, което не могат да използват. Оставят собствеността си на децата и в девет от десет случая имотите се оказват по-голямо проклятие за наследниците, отколкото са били за собственика. Децата, разчитащи на имотите на своите родители, често се провалят в този живот и обикновено не успяват да постигнат и бъдещия. Най-доброто наследство, което родителите могат да оставят на децата си, е умението за полезен труд и примерът на живот, характеризиращ се със всеотдайност и благотворителност. С такъв живот показват истинската стойност на парите и това, че те трябва да бъдат оценявани според доброто, което ще бъде постигнато чрез тях – облекчаване на собствените нужди, помощ за нуждаещите се и подпомагане на Божието дело.

Някои имат желание да даряват, според това, което притежават, и смятат, че Бог няма никакви други изисквания към тях, тъй като нямат много средства. Нямат доход, от който могат да спестят, след като задоволят нуждите на семействата си. Мнозина от тази група обаче биха могли да се запитат:

“Давам ли според това, което бих могъл да имам?”. Бог е определил силите на тялото и ума да бъдат използвани. Някои не са употребявали по възможно най-добрия начин дадените им от Бога способности. На човека е дадено да работи. Трудът бе свързан с проклятие, тъй като грехът го превърна в необходимост. Животът на полезен труд е необходим за физическото, умственото и моралното преуспяване на човека. “... не бъдете лениви”, съветва боговдъхновеният апостол Павел.

Нито един човек, независимо дали е богат, или беден, не може да прослави Бога с живот на леност. Целият капитал, който мнозина бедни имат, е времето и физическата им сила. Често те ги пропиляват поради любов към лесния живот и безгрижна леност, в резултат на което нямат какво да донесат на своя Господ в десетъци и приноси. Ако на християнина липсва мъдрост да работи по възможно най-добрия начин и разумно да отделя от физическите и умствените си сили, би трябвало да проявява кротост и смирение на ума, за да приема съвети и напътствия от братята си, чиято преценка да компенсира собствените му недостатъци. Мнозина бедни, които сега са доволни от това, че не правят нищо за доброто на своите ближни и за напредъка на Божието дело, можеха да свършат много, стига да пожелаеха. Те са толкова отговорни пред Бога за капитала си от физическа сила, колкото е богаташът за капитала си от пари.

Някои от тези, които би трябвало да дават средства в Божиата съкровищница, ще получават от нея. Има и такива, които сега са бедни, но биха могли да подобрят своето положение чрез разумно използване на времето си и ограничаване на склонностите си да се занимават с далавери, за да печелят пари по някакъв по-лесен начин, отколкото с търпелив и упорит труд. Ако проявят желание да бъдат напътствани, тези, които не са успели в живота, биха могли да се научат на въздържание и строга икономия и биха изпитали удовлетворението да са дарители, а не получатели на помощи. Има много лениви слуги. Ако правят това, което е по силите им, биха преживели толкова голямо благословение от помощта за другите, че наистина биха осъзнали истината: “По-блажено е да дава човек, отколкото да получава”.

Правилно направляваната благотворителност се отразява на умствените и моралните способности на човека и го подтиква да върши полезни неща, като благославя нуждаещите се и помага за напредъка на Божието дело. Ако притежаващите средства осъзнаят, че са отговорни пред Бога за всеки похарчен долар, предполагаемите им нужди биха били много по-малки. Ако бе будна, съвестта им би свидетелствала за ненужните средства, прарасвани за задоволяване на апетита, гордостта, суетата и любовта към забавленията; би довела до размисъл за прарасването на Божиите пари, които би трябвало да се посветят на напредъка на делото Му. Онези, които пилеят Господните средства, ще трябва след време да дадат отчет пред Него за поведението си.

Ако така наречените християни харчат по-малко от средствата си за разкрасяване на тялото и на къщите си и по-малко за изобилни и вредни за здравето ястия, биха могли да дават много по-големи суми в Божиата съкровищница. По такъв начин биха подражавали на своя Изкупител, Който напусна небето, богатствата и славата Си и заради нас стана беден, за да имаме вечното съкровище. Ако сме прекалено бедни, за да можем да даваме на Бога изискваните от Него десетъци и приноси, ние би трябвало да сме прекалено бедни и по отношението на скъпото облекло и разточителното хранене. С

тези неща пилеем Господните пари за вредни удоволствия, за задоволяване и прославяне на самите себе си. Би трябвало да се запитаме: “Какво съкровище сме си осигурили в Божието царство? Богати ли сме в Бога?”.

Исус даде на учениците Си урок за алчността: “Нивите на един богаташ родиха много плод. И той размишляваше в себе си, и си казваше: Какво да правя, защото нямам къде да събера плодовете си? И каза: “Ето какво ще направя – ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичкото си зърно и богатата си. И ще кажа на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий и се весели”. А Бог му каза: “Глупецо! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде?”. Така е с този, който събира имот за себе си и не богатее в Бога”. Продължителността на живота и щастието не зависят от количеството земни притежания. В крайния си егоизъм глупавият богаташ си бе събирал съкровища, които не можеше да използва. Той бе живял единствено за себе си. Бе преуспял в търговията, имаше печеливши сделки и не бе проявявал милост или любов към Бога. Бе крал от сирачето и вдовицата и бе ограбвал ближните си, за да увеличи светските си притежания. Би могъл да си натрупа съкровище на небето в торби, които не остаряват, но в резултат на своята алчност загубил и двата свята. Онези, които смирено използват поверените им средства за слава на Бога, ще получат съкровището си от ръката на Господ, както и похвалата: “Добре, добри и верни слуго... влез в радостта на господаря си!”.

Оставаме поразени, когато размислим за безкрайно голямата жертва за спасението на човека. Когато егоизмът изиска победа в сърцата на хората и те са изкушени да не дадат своя дължим дял във всяко добро дело, биха могли да укрепят принципите си с мисълта, че Този, Който бе богат с небесното необхватно съкровище, изостави всичко и стана беден. Нямахше дори къде глава да подслони. Цялата тази жертва бе заради нас, за да можем ние да имаме вечните съкровища.

Христос постави нозете си по пътя на себеотрицанието и саможертвата, който всички Негови ученици трябва да изминат, ако искат накрая да бъдат възвисени заедно с Него. Той прие в сърцето Си скърбите, които човекът трябва да претърпи. Умовете на светските хора често закърняват. Те виждат само земното, което затъмнява славата и стойността на небесното. Хората прекосяват земя и море за земна печалба и претърпяват лишения и страдания, за да постигнат целта си, но се отвръщат от небесните красоти и не зачитат вечните богатства. Обикновено живеещите в бедност са тези, които вършат най-много за подпомагане на Божието дело. Те са щедри с малкото, което притежават. Укрепили са в себе си желанието да бъдат щедри чрез непрестанно даряване. Когато разходите им натежават в значителна степен, страстта към земни богатства не може да бъде подхранвана или засилвана.

Когато започнат да събират земни богатства, мнозина пресмятат колко време ще мине, преди да се сдобият с известна сума. В желанието си да натрупат богатство за себе си, те не успяват да станат богати в Бога. Благотворителността им не е съразмерна на натрупаното. Колкото повече се задълбочава страстта им за придобиване на богатства, толкова повече чувствата им се насочват към съкровището. Натрупването на собственост засилва желанието за печелене на все повече, докато накрая някои сметнат, че даването на една десета на Господа е строг и несправедлив данък. Боговдъхновеното слово е

заявило: “Ако изникне богатство, не прилепявайте към него сърцето си”. Мнозина са казвали: “Ако бях богат като този или онзи, щях да умножа даренията си за Божиата съкровищница. Няма да използвам богатството си за нищо друго, освен за напредъка на Божието дело.” Бог е изпитал някои от тях, като им е дал богатства, но заедно с богатствата идва и страшно изкушение и благотворителността им намалява в сравнение с това, което е било в дните на бедност. Неутолимото желание за все повече богатства завладява ума и сърцето и те започват да вършат идолопоклонство.

Този, Който представи на хората безкрайните богатства и вечния живот на блаженство в Неговото царство като награда за вяност и послушание, няма да приеме разделено сърце. Живеем сред опасностите на последните дни, когато почти всичко отвлича ума и отклонява чувствата от Бога. Ще можем да осъзнаем и оценим дълга си, когато го разгледаме в светлината, излизаща от Христовия живот. Както слънцето изгрява от изток и минава на запад, изпълвайки света със светлина, така истинският Христов последовател ще бъде светлина за света. Той ще се проявява в света като ярка и сияеща светлина, за да могат живеещите в тъмнина да бъдат осветени и стоплени от лъчите му. Христос казва за последователите Си: “Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие.”

Спасителят даде всичко за един погиващ свят, като не пожали дори Себе Си. Нима поведението на изповядващите се за Негови последователи трябва да е така различно от Неговото? Божиата църква спи. Хората са отслабнали от бездействие. От всички части на света до нас достигат гласове: “Елате да ни помогнете”, но не следва никакъв отговор. От време на време има някакви леки усилия; неколцина показват, че желаят да бъдат съработници на своя Учител, но такива хора обикновено биват оставяни да работят почти без никаква помощ. Има само един мисионер от хората ни сред цялото обширно поле в чужбина.

Истината е могъща, но не се живее на практика. Не е достатъчно да поставим само парите на олтара. Бог призовава за хора доброволци, които да разнесат истината на други народи, езици и племена. Забележителната победа няма да бъде постигната чрез нашия брой и богатство, а с посветеност на работата, морал и смелост, гореща любов към душите и неуморно, неотслабващо усърдие.

Мнозина гледат на евреите като на народ, който трябва да бъде съжаляван, тъй като постоянно е трябвало да даряват, за да издържат религията си. Бог обаче, Който е създал човека и му е дал всички благословения, много добре е знаел кое е най-добро за него. Чрез благословенията Си Той правел техните девет десети много повече, отколкото цялото количество, но без Неговото благословение. Ако в резултат на егоизма си някой ограбвал Бога или Му носел несъвършен дар, със сигурност го очаквало бедствие и загуба. Бог чете мотивите на сърцето. Той познава целите на хората и ще им отдаде заслуженото в избрано от Него време.

Специалната система за даване на десетък бе основана на принцип, който е толкова траен, колкото и Божият закон. Десетъчната система бе благословение за евреите и ако не бе така, Бог не би им я дал. Тя ще бъде благословение и за тези, които я практикуват до края на времето. Нашият Небесен

Отец не измисли плана за систематична благотворителност с цел да се обогати, а за да го направи благословение за човека. Той видя, че тази система на благотворителност бе точно това, от което човекът се нуждаеше.

Онези църкви, които са най-последователни и щедри в поддържането на Божието дело, са най-преуспяващи в духовно отношение. Истинската щедрост в Христовия последовател уеднаквява интересите си с тези на неговия Господар. В делата Си с евреите и с народа Си до края на времето Бог изисква систематична благотворителност, съразмерна на техния доход. Спасителният план бе осъществен с безкрайната жертва на Божия Син. Излизащата от Христовия кръст светлина на евангелието укорява егоизма и насърчава щедростта и благотворителността. Все по-настойчивите призови за дарения не бива да се възприемат като нещо достойно за съжаление. В провидението Си Бог призовава Своя народ да дава от своите ограничени притежания, за да може да предприеме и по-големи начинания. Изискват се безгранични усилия в сегашното време, когато моралната тъмнина покрива света. Светският дух и алчността разяждат Божия народ. Трябва да се разбере, че Неговата милост е това, което умножава апелите за дарения. Божият ангел поставя добродетелните дела редом с молитвите. На Корнилий бе казано: “Твоите молитви и твоите милостини се издигнаха пред Бога за спомен”.

Христос е казал в поученията Си: “И така, ако в несправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство?”. Духовното здраве и преуспяването на църквата зависят до голяма степен от систематичната благотворителност. Това е като кръвта на живота, която трябва да протича през цялото тяло, за да оживотворява всяка част от него. Увеличава любовта към душите на нашите ближни, тъй като чрез себеотрицание и себепожертвувателност ние биваме доведени до по-близка връзка с Христос, Който заради нас стана беден. Колкото повече инвестираме в Божието дело, за да допринесем за спасяването на души, толкова по-близки до сърцата ни стават те. Ако броят ни бе двойно по-голям и всички бяха посветени работници, щяхме да имаме сила, която да разтърси света. Христос отправя следните думи към активните работници: “И ето, Аз Съм с вас през всички дни до свършека на века”.

Ще се сблъскаме с противопоставяне, произлизащо от егоистични мотиви и от фанатизъм и предразсъдъци, но с неустрашима смелост и жива вяра, трябва да сеем при всякакви условия. Сатанинските посредници са страшни. Ще ги срещнем и ще трябва да се борим с тях. Работата ни не бива да е ограничена само в нашата страна. Полето е светът. Жетвата е зряла. Малко преди да се възнесе, Христос нареди на учениците Си: “Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание”.

Изпитваме неизразима болка, когато виждаме някои от нашите проповедници да се реят около църквите, като очевидно полагат някакви незначителни усилия, но без да има почти никакъв резултат от тях. Полето е светът. Нека да отидат сред невярващите в света и да работят за обръщане на души към истината. Ние припомним на нашите братя и сестри за примера на Авраам, който отиде на планината Мория, за да пожертва единствения си син по заповед от Бога. Ето какво е послушание и жертва. Мойсей бе в царските палати и му предстоеше да стане владетел. Той обаче се отклони от този

изкусителен подкуп и “се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като разсъди, че укорът за Христос е по-голямо богатство от египетските съкровища.”

Апостолите не смятаха живота си за толкова ценен и се радваха, че са сред достойните, които могат да понесат срам заради Христовото име. Павел и Сила загубиха всичко. Бяха бичувани и хвърлени върху студения под на тъмницата в крайно болезнена поза, а краката им бяха вдигнати и стегнати в клада. Дали в тази ситуация до ушите на тъмничаря стигнаха викове и оплаквания? О, не! От най-вътрешната част на затвора се чува гласове, които изгониха среднощната тишина с песни на радост и хваление към Бога. Тези ученици получаваха радост от дълбоката си и искрена любов към делото на техния Изкупител, заради Когото страдаха.

Когато Божията истина изпълва сърцата, поглъща чувствата и контролира живота ни, ние също с радост ще страдаме заради нея. Тогава затворническите стени или мъченическите окови няма да ни изплашат или да ни попречат в това велико дело.

Ела при Голгота, душе моя

Спомнете си за смирения живот на Божия Син. Той бе “човек на скърби и навикнал на печал”. Погледнете към Неговото опозоряване, към агонията Му в Гетсимания и научете какво означава себеотрицание. Страдаме ли от недоимък? Така бе и с Христос, Величието на небето. Но Той стана беден заради нас. Сред богатите ли сме? Той също. Но се съгласи заради нас да стане беден, за да можем чрез Неговата бедност да станем богати. В Христос имаме нагледен пример за себеотрицателност. Жертвата Му не се състоеше само в напускане на царските небесни двореци, в осъждането Му като престъпник от нечестиви хора, в провъзгласяването Му за виновен и предаването Му като злосторник, а в понасяне тежестта на греховете на света. Животът на Христос е укор за нашето безразличие и студенина. Времето на края е близо на и Сатана е слязъл със силна ярост, тъй като знае, че часът му е наближил. Той действа с цялата измама на неправдата за онези, които погиват. Нашият велик Предводител е оставил битката в ръцете ни, за да я завършим с голяма сила. Не вършим и една двадесета част от това, което бихме могли, ако бяхме будни. Работата се бави поради любовта към лесен живот и липса на себеотрицателен дух, за който нашият Спасител ни даде пример в живота Си.

Има нужда от Христови съработници, от хора, които усещат необходимостта от по-големи усилия. Работата в печатниците ни не бива да намалява, а да се удвоява. Трябва да се основават училища на различни места, за да образуват нашите младежи и да бъдат подготвени за работата им по разпространяване на истината. Пропуснато е много време и ангелите издигат към небето доклада за пропуснатите ни възможности. Състоянието на сънливост и непосветеност е довело до загуба на скъпоценни възможности, които Бог ни е изпращал в лицето на тези, които са можели да ни помогнат в настоящата нужда. О, колко много се нуждаем от нашата Хана Мор, за да ни помогне сега в работата сред други народи! Големите ѝ познания за мисионското поле би ни дало достъп до хора с други езици,

които сега не можем да достигнем. Бог ни даде този дар, за да се справим със сегашната спешна ситуация, но ние не го оценихме и Той ни го отне. Тя си почива от своя труд, но себеотрицателните й дела я следват. Може да се съжالياва, че мисионерската ни работа ще бъде забавена поради липса на знания за това, как да достигнем до различни народи и местности в голямото поле, готово за жътва.

Чувстваме душевна мъка, тъй като някои дарове са загубени за нас, макар че можехме да ги притежаваме, ако бяхме будни. Работници са държани настрана от узрелите за жътва полета. Редно е Божиите люде да смирят сърцата си пред Господа и в най-дълбоко покаяние да Му се молят да прости нашата апатия и егоизъм и да заличи срамния доклад за пренебрегнатите ни задължения и неизползваните ни възможности. Размишлявайки за Голготския кръст, истинският християнин изоставя мисълта за ограничаване на даренията си дотолкова, че това да не му се отразява по никакъв начин, и тогава чува зова на тръбата: “Върви! В Моего лозе работи!

Покоя за сетне запази!”.

Когато се готвеше да се възнесе, Исус посочи полята и каза на последователите Си: “Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание.” Няма ли да се отречем от личното “аз”, за да бъде събрана жетвата, която иначе би се разпиляла?

Бог призовава за талантите на влиянието и парите. Ще откажем ли да се подчиним? Нашият Небесен Отец дарява и изисква една част обратно, за да ни изпита дали сме достойни да получим дара на вечния живот.

35. Систематична благотворителност

Ако всички, които Бог е благословил със земни богатства, изпълняват плана Му, като неотклонно дават една десета от целия си доход и ако не задържат приносите си за вина и благодарствените приноси, съкровищницата би била винаги пълна. Простотата в плана за систематична благотворителност не отнема от добрите му страни, а напротив – издига Божията мъдрост, проявена в съставянето му. Всяко нещо, носещо Божествения отпечатък, съединява простотата с полезността. Ако систематичната благотворителност бе всеобщо приета съгласно Божията план и десетъчната система бе прилагана толкова усърдно от богатите, колкото от по-бедните, нямаше да има нужда от многократни и спешни призиви за средства в нашите големи религиозни събрания. Съществува пренебрежение в църквите ни по отношение спазването на плана за систематична благотворителност и резултатът е изпразнена съкровищница и отстъпила църква.

“Ще краде ли човек от Бога? Вие обаче Ме крадете. И казвате: “В какво Те крадем?”. В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, защото вие – да!, - целият този народ Ме крадете. Донесете всички десетъци в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и Ме опитайте сега за това,

казва Господ на Силите, дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него. И заради вас ще смърря онзи, който поглъща, и той няма вече да поврежда произведенията на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите.”

Бог е бил ограбван в десетъци и дарения. Страшно е да си виновен в задържане на средства от съкровищницата или в ограбване на Бога. Служители, проповядващи словото на големите ни събрания, осъзнават колко е греховно да не отдават на Бога нещата, които Му принадлежат. Те знаят, че Бог няма да благослови народа си, докато бъде пренебрегван планът Му за благотворителност. Опитват се да събудят хората за дълга им чрез целенасочени и практически беседи, показвайки опасността и греховността, идващи от егоизма и алчността. Умовете им биват изобличени и ледът на егоизма се пропуква. Когато се направи призив за дарение за Божието дело, някои, намиращи се под влиянието на събранията, биват подбудени да дарят, макар че при други обстоятелства не биха го направили. Що се отнася до тази група, има постигнати добри резултати. Под настойчивите призови мнозина се разчувстват, тъй като сърцата им не са се превърнали в леден къс поради егоизъм. Те съзнателно са поддържали потока на даренията за напредъка на Божието дело. Цялото им естество е раздвижено от отправените искрени призови. Откликват точно хората, давали всичко, което житейските обстоятелства са им позволявали.

Тези щедри, чистосърдечни вярващи, подтиквани от искрена любов към делото и от желание да помогнат незабавно, смятат себе си за способни да направят повече, отколкото Бог изисква от тях, тъй като не са полезни в други области. Приятелите на истината бяха малцина, а средствата им – силно ограничени. Делото обаче се разширява и укрепва, когато в ръцете на вярващите има достатъчно средства да го подкрепят във всичките му отдели, без да затрудняват никой от тях, стига всеки отдел да работи в хармония с останалите. Божието дело не бива да бъде осакатявано дори в най-малка степен. Скъпоценната истина е толкова ясна, че са я възприели мнозина, включително и хора, в чиито ръце Бог е поверил средства, които да бъдат използвани за нейния напредък. Ако тези състоятелни хора изпълнят дълга си, няма да има нужда от натиск върху по-бедните братя.

Живеем в свят на изобилие. Ако даровете и приносите бяха пропорционални на средствата, които всеки е получил от Бога, нямаше да има необходимост от настойчиви призови за дарения на големите ни събрания. Убедена съм напълно, че не е най-доброто да оказваме натиск по въпроса за средствата на нашите лагерни събрания. Хората, които обичат Божието дело като живота си, правят обещания в тези случаи, макар че семействата им ще страдат поради липсата на парите, които са обещали да дадат за напредъка на делото. Бог не е строг работодател и не изисква бедният да дава за делото средства, които принадлежат на семейството му и трябва да бъдат използвани, за да живеят удобно и над болезнената нищета.

Призивите за събиране на средства на нашите големи лагерни събрания са имали добри резултати, що се отнася до заможните хора. Ние обаче се страхуваме от последиците на непрестанните усилия съкровищницата да се пълни по този начин. Боим се, че ще има реакция. Трябва да се полагат по-големи усилия от страна на отговорни хора в различни църкви да се следва определеният от Бога

план. Ако се провежда планът за систематична благотворителност, по време на лагерните събрания няма да има нужда от настойчиви призови за различни начинания.

Бог е определил план всички да даряват според това, с което Той ги е благословил, и което превръща даряването в навик, без да се чакат никакви специални призови. Онези, които могат да постъпват по този начин, но не го правят поради егоизма си, ограбват своя Създател, Който им е дал средства за инвестиране в делото и за напредъка на каузата Му. Докато всички не започнат да изпълняват плана за систематична благотворителност, няма да успеем да живеем според апостолското правило. Хората, които служат със слово и доктрина, трябва да имат здрав разум. Когато отправят общи призови, трябва да се запознават с възможностите на онези, които откликват на апелите им, и не бива да допускат бедните да правят големи обещания за дарения. След като вече е посветил известна сума на Господа, човек смята, че тя е свята и е посветена за свята употреба. Това е вярно и следователно братята проповедници трябва да са добре информирани от кого приемат обещания.

Всеки вярващ в истината член от семействата в нашите църкви може да вземе дял в разпространяването ѝ, като с радост възприеме систематичната благотворителност. "... всеки от вас да отделя според успеха на работите си и да го има при себе си, за да не се събира, когато дойда." Настояването и подтикването на хората да дават от средствата си не бе част от работата на Божиите служители. Отговорността трябва да лежи върху всеки, който с радост вярва в истината. "Всеки от вас да отделя според успеха на работите си." Всеки член на семейството, от най-възрастния до най-младия, трябва да вземе участие в благотворителността.

Приносът на малките деца може да бъде приемлив и угоден на Бога. Стойността на дарението ще съответства на духа, който го подбужда. Като следват апостолското правило и заделят малка сума всяка седмица, бедните помагат за изпълването на съкровищницата и даровете им биват напълно приети от Бога, защото правят дори по-голяма жертва от своите по-богати братя. За всяко семейство планът за систематична благотворителност ще се окаже стража пред изкушението да харчат пари за ненужни неща. Ще бъде особено благословение и за богатите, тъй като ще ги предпазва от разточителство.

Всяка седмица Божиите изисквания към семейството биват припомняни от всеки негов член, който изпълнява плана. Когато хората се лишават от нещо, което не им е много нужно, за да дадат пари за съкровищницата, ценни уроци на себеотрицание заради Божията слава се запечатват в сърцето. Веднъж седмично всеки прави равносметка за извършеното през изминалата седмица – например за дохода, който би могъл да има, ако е бил пестелив, и средствата, които не притежава поради прояви на разточителност. Съвестта му се събужда, сякаш е застанал пред Бога, и го издига или осъжда. Осъзнава, че ако запази душевния си мир и Божията благосклонност, трябва да яде, да пие и да се облича за Негова слава.

Съответстващото с плана систематично и щедро даряване държи отворена вратата на сърцето. Ние влизаме във връзка с Бога, за да може Той да ни използва като посредници, чрез които даровете Му да стигат до хората. Бедните няма да се оплакват от систематичната благотворителност, тъй като тя ги засяга съвсем леко. Те не са пренебрегнати или отминати, а им се дава привилегията също да бъдат

Христови съработници. Те ще получат Божието благословение също като богатите. В самия процес на заделяне на малкото, което имат, те проявяват себеотрицание и сърцето им става щедро. Учат се да вършат добри дела и осъществяват толкова успешно Божия план за систематична благотворителност, колкото го правят и по-богатите, които дават от изобилието си.

В дните на апостолите хората пътуваха навред да проповядват словото. Раждаха се нови църкви. Тяхната любов и ревност за Христос ги подтикваша към дела на голямо себеотрицание и саможертва. Много от църквите на езичниците бяха крайно бедни, но въпреки това апостолът заявява, че бедността не е попречила на тяхната щедрост. Даровете им бяха много по-големи от възможностите да даряват. Хората рискуваха живота си и губеха всичко заради истината.

Апостолът предлага първия ден от седмицата като подходящо време за правене на равносметка за делата на Провидението и за преживения успех, след което със страх от Бога и истинска благодарност в сърцето за дарените благословения да се реши колко да се върне на Господа съобразно съставения от Него план.

Господ е определил упражняването на благотворителност да бъде съвсем доброволно, без да се прибегва до многословни апели, които да събуждат съчувствие. “Бог обича онзи, който дава на драго сърце.” Той не е доволен, ако съкровищницата Му се пълни с насила дадени блага.” Лоялните сърца на народа Му, радващ се на спасителната истина за сегашното време, с любов и благодарност към Него заради скъпоценната светлина ще бъдат искрени и усърдни да подпомагат със средствата си изпращането на истината на други хора. Най-добрият начин, по който можем да изразим любовта си към нашия Изкупител, е да правим дарения за довеждане на души до познаване на истината. Спасителният план бе напълно доброволен за нашия Изкупител и намерението на Христос е цялата ни благотворителност да се основава на доброволни приноси.

36. Независими действия

Скъпи брат А, мисля много за твоя случай. Написах ти някои неща, които ми бяха показани относно твоето минало, настоящо и бъдещо поведение. Обезпокоена съм, тъй като виждам в каква опасност се намиращ. Предишният ти опит със спиритизма те излага на много изкушения и жестоки конфликти. След като умът вече се е поддал на прекия контрол на неприятеля посредством зли ангели, човекът трябва да бъде крайно недоверчив към впечатления и чувства, които биха го отвели по един независим път настрана от Христовата църква. Първата стъпка, която някой прави независимо от църквата, трябва да бъде смятана за измамна и унищожителна уловка на неприятеля. Бог е направил църквата Си проводник на светлина и чрез нея Той предава намеренията и волята Си. Господ не дава на един човек познание за волята Си относно цялата църква, а тя като Христово тяло да остава в тъмнина.

Брат А, трябва да проявяваш най-голяма загриженост за това, което строиш. Идва буря, която ще изпита твоята надежда до краен предел. Трябва да копаеш дълбоко и да поставяш сигурна основа. “И така, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара. И заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и се устремиха върху тази къща; но тя не падна, защото бе основана на канара.” Строителят слага стабилно камък върху камък, докато градежът се издигне. Евангелският строител често върши работата си със сълзи, сред изпитания, бури и гонения, жестоко противопоставяне и несправедливи укори. Той обаче не се поклаща, защото строи за вечността. Внимавай, брат А, основата ти да бъде на твърдата Скала, върху която да се крепиш - самият Христос е тази скала.

Имаш силна, непоклатима воля и независим дух, за които смяташ, че трябва да бъдат запазени въпреки всички рискове. Въвел си същия дух в религиозните преживявания и в живота си. Невинаги си в хармония с Божието дело, провеждано от американските ти братя. Различаваш се от тях и не си съгласен с начина им работа. Почти не познаваш работата в различните отдели. Нямаш желание да се запознаеш с различните области на делото. Гледаш с подозрение и недоверие на работата и на избраните от Бога водачи, които го осъществяват. Ти си по-склонен да поставяш под съмнение, да правиш догадки и да ревнуваш тези, на които Бог е поставил по-тежките отговорности, отколкото да изследваш и така да се свържеш с Божието дело, че да се запознаеш с начините, по които то действа, и с напредъка му.

Бог видя, че не си годен за пастир, проповедник на правдата, който да провъзгласява истината пред хората, докато не се преобразиш напълно. Той допусна да минеш през истински изпитания и да изпиташ лишение и нужда, за да разбереш как да проявяваш съжаление, съчувствие и нежна любов към бедните, потиснатите и тези, които са сломени от нищета, намиращи се в изпитание и бедствие.

Докато се молеше в бедствието си за мир в Христос, тъмен облак сякаш замъгли ума ти. Спокойствието и мирът не дойдоха, както бе очаквал. Понякога вярата ти бе изпитвана до краен предел. Когато си спомняше за предишния си живот, виждаше само скръб и разочарование; когато размисляше за бъдещето, виждаше само несигурност. Божествената десница те доведе по чуден начин до кръста, за да те научи, че Бог наистина възнагражда тези, които Го търсят искрено. Хората, които искат правилно, получават. Този, който търси с вяра, намира. Полученият опит в пещта на изпитанията и бедствията си струваше неудобствата и болезнените преживявания.

На молитвите, които отправи в своята самота, мъка и изпитание, бе отговорено от Бога – не винаги и според очакванията ти, но за твое добро. Ти нямаше ясна и точна представа за братята си, нито можеше да се видиш в правилна светлина. Но в Своето провидение Бог отговори на молитвите ти, които отправи в беда, по такъв начин, че да те спаси и да прослави името си. В невежеството си ти поиска неща, които не са добри за теб. Бог чу искрените ти молитви, но даденото благословение бе нещо съвсем различно от това, което бе очаквал. В провидението Си Бог реши да те постави в много по-близка връзка със Своята църква, за да може да се доверяваш по-малко на себе си и повече на тези, които Той води в работата за делото си.

Бог чува всяка искрена молитва. Той би те поставил във връзка с делото си, за да те доведе по-близо до светлината. Ако не затвориш очи за доказателствата и светлината, ще се убедиш, че стига да си по-недоверчив към себе си и по-малко недоверчив към братята си, ще преуспяваш много повече в Бога. Господ е Този, Който те превежда през изпитания. По този начин Той изпълнява целта Си и изпитанията ти пораждат търпение, търпението – опит, а опитът – надежда. Бог допусна изпитанията да те връхлетят, за да можеш да получиш мирните плодове на правдата чрез тях.

Апостол Петър се отрече от Човека на скръбта, навикнал на печал в часа на Неговото унижение. След това обаче се покая и отново се преобрази. Испита истинско душевно разкаяние и отново се предаде на своя Спасител. Със сълзи в очите той се отправи към уединеното място в Гетсиманската градина и се просна по лице там, където неговият Спасител бе паднал по очи и кървава пот бе избила по кожата Му в резултат на тежката агония. Спомни си с угризение, че бе заспал, докато Исус се молеше в онези страшни часове. Гордото му сърце бе сломено и сълзи на покаяние обляха земята, съвсем наскоро поела кървавата пот на скъпия Божи Син. Петър си тръгна от градината като преобразен човек. Тогава бе готов да изпитва състрадание към изкушаваните. Бе смирен и можеше да съчувства на слабите и грешащите. Можеше да предупреждава дръзките и бе напълно подготвен да укрепва братята си.

Бог те преведе през бедствия и изпитания, за да имаш по-съвършено упование и доверие в Него и да нямаш толкова високо мнение за собствения си ум. Можеш да понасяш трудностите по-добре от благоденствието. Всевиждащото око на Йехова видя в теб много шлага, която ти смяташ за злато, твърде скъпоценно, за да бъде изхвърлено. Властта на неприятеля над теб понякога е пряка и много силна. Измамите на спиритизма са объркали вярата ти, извъртели разсъдък ти и смутили духовния ти опит. В провидението Си Бог ще те изпита, за да те пречисти, подобно на левийците, за да можеш да Му предложиш праведен принос.

В цялата си работа влагаш много от собственото Аз. Ако волята ти не бъде оформена от Божията воля, ще паднеш в тежки изкушения. Видях, че когато работиш в Бога, без да гледаш към своето его, ще получиш сила от Него, която ще ти даде достъп до сърцата. Божии ангели ще работят съвместно с теб, когато си смирен и малък в собствените си очи. Но когато мислиш, че знаеш повече от тези, които Бог е водил от години и които е напътствал в истината и е подготвял за разпространението на делото, тогава се самовъзвеличаваш и неизбежно ще паднеш в изкушение.

Трябва да подхранваш в себе си любезност и нежност. Трябва да си състрадателен и учтив. В работата ти има прекалено много строгост и дух на възискателност, диктаторство и себеналагане. Невинаги си любезен и състрадателен към чувствата на хората и това създава ненужни изпитания и недоволство. Повече любов в работата ти и повече любезност и съчувствие ще ти дадат достъп до сърцата и ще спечелят души за Христос и истината.

Често изявяваш своята независимост. Не осъзнаваш, че независимостта е лошо нещо, когато те води до прекалено голямо доверие в себе си и до упование в собствените ти преценки, вместо към уважение спрямо съветите и преценките на твоите братя, особено тези, които са на длъжности,

посочени от Бога за спасението на народа Му. Бог е дал на църквата Си особена власт и сила, която никой не бива да пренебрегва и презира, защото по този начин презира Божия глас.

За теб не е безопасно да се доверяваш на впечатленията и чувствата. Имал си нещастieto да попаднеш под властта на сатанинската измама, наречена спиритизъм. Саванът на смъртта те е покрил и твоето въображение и нерви са под контрола на демони. Когато станеш самоуверен и не се държиш с неотслабващо доверие за Бога, ти се намиращ в явна беда. Способен си, а и често го правиш, да отвориш портата и да каниш врага, след което той завладява мислите и действията ти, докато в същото време оставаш измамен и се ласкаеш с мисълта, че имаш Божията благосклонност.

Сатана се опитва да ти попречи да имаш доверие в американските си братя. Ти гледаш на тях, на постъпките и опита им с подозрение, макар че точно те са тези, които биха могли да ти помогнат и да бъдат благословение за теб. Сатана ще прави големи усилия да те отдели от хората, които са проводници на светлина и чрез които Бог е предавал волята Си и е работил за укрепването и разширяването на делото Си. Твоите възгледи, чувства и опит са прекалено незначителни, а работата ти не е по-добра от тяхната.

За да бъдеш благословение за околните, трябва да се поправиш в много области. Трябва да се научиш на любезност и да съхраняваш в себе си нежност и съчувствие към всички. Необходимо е да притежаваш най-важната Божия добродетел – любовта. Критикуваш прекалено много и не си толкова търпелив, колкото би трябвало, ако искаш да печелиш души. Би могъл да имаш много по-голямо влияние, ако бе по-малко официален и скован и ако бе движен в по-голяма степен от Святия Дух. Прекалено много се страхуваш да не бъдеш воден от хора. Бог използва хората за Свои инструменти и ще ги използва, докато светът съществува.

Падналите ангели имаха голямо желание да са независими от Бога. Те бяха много красиви и славни, но зависещи от Бога за своето щастие и за светлината и разума, на който се радваха. Паднаха от извисеното си състояние поради неподчинение. Христос и църквата Му са неделими. Да се пренебрегват или презират тези, които Бог е определил да ръководят и да носят отговорности, свързани с делото Му и с напредъка и разпространяването на истината, означава да се отхвърлят определените от Бога средства за подпомагане, насърчаване и укрепване на народа Му. Ако подминаваш тези неща и мислиш, че светлината не идва по друг начин освен директно от Бога, това означава да попаднеш в положение, в което си подвластен на измамите и може да паднеш.

Бог те е поставил във връзка с определените от Него служители в църквата, за да ти помогне. Предишните ти връзки със спиритизма те поставят в по-голяма опасност, отколкото би бил в друга ситуация, тъй като разсъдъкът, мъдростта и преценките ти са изкривени. Невинаги можеш сам да различиш духовете, тъй като Сатана е много лукав. Бог те е свързал с църквата Си, за да получиш помощ от нея.

Понякога ти си прекалено официален, студен и без никакво съчувствие. Трябва да приемаш хората такива, каквито са, без да се поставяш високо над тях и да изискваш прекалено много от тях.

Трябва да бъдеш изцяло пропит и подчинен от Божия Дух, когато проповядваш. Необходимо е да се обучаваш така, че да разбираш кой е най-добрият начин да работиш, за да успяваш в набелязаната цел. Работата ти трябва да се характеризира с Исусовата любов, която да преизобилва в сърцето, да смекчава думите, да оформя нрава и да облагородява душата ти.

Често говориш прекалено дълго, макар че не притежаваш оживотворяващото влияние на Духа на небето. Отегчаваш слушателите си. Мнозина правят грешки в проповедите си, като не спират, когато все още има интерес. Продължават да ораторстват, докато събуденият в умовете на слушателите интерес замре и хората се изтощат от думи, в които не виждат особен смисъл или нещо интересно. Спри, преди да стигнеш до този момент. Спри, когато няма нещо с изключителна важност, което да кажеш. Не продължавай със сухи думи, които само създават предразсъдъци и не облагородяват сърцето. Трябва да си така съединен с Христос, че думите ти да проникват до сърцето, като го смекчават и изгарят. Обичайните прозаични думи не са достатъчни в днешно време. Аргументите са добри, но е възможно да има прекалено много аргументация и прекалено малко от Божия Дух и живот.

Ако нямаш особената Божия сила, която да съпровожда усилията ти; ако духът ти не е подчинен и смирен в Бога, а сърцето смекчено; ако думите ти не излизат от изпълнено с любов сърце, работата ти ще бъде изтощителна и няма да даде благословени резултати. Христовият служител стига до граница, отвъд която човешките познания и умения са безсилни. Борим се с гигантски заблуди и злини, които не можем да поправим, нито можем да събудим хората да ги видят и разберат, тъй като не сме в състояние да променяме сърцата. Не можем да подтикнем душата да осъзнае сериозността на греха и да почувства необходимостта от Спасител. Но ако работата ни носи отпечатъка на Божия Дух, ако една по-висша и божествена сила придружава усилията ни да сеем евангелското семе, ще видим плодовете на нашия труд за Божия слава. Само Той може да напои посятото семе.

Така е с теб, брат А. Не бива да бързаш прекалено и да очакваш много от замъглени умове. Трябва да съхраняваш в себе си надеждата, че Бог в милостта Си ще даде тайнственото, оживотворяващо влияние на Своя Дух, чрез което работата ти в Господа няма да бъде напразна. Важно е да се хванеш за Бога с жива вяра, всеки момент да виждаш опасностите и слабостта си и постоянно да се стремиш към онази сила и власт, които единствено Бог може да даде. Опитай да следваш най-добрия път - сам не можеш да постигнеш нищо.

Трябва да се обучаваш, за да получиш мъдрост да работиш с хората. Необходимо е към някои да проявяваш състрадание, докато други можеш да спасиш със страх, като ги изтегляш от огъня. Нашият Небесен Отец често ни оставя в несигурност по отношение на собствените ни усилия. Трябва да сеем, без да знаем кое ще израсне - това или онова. Можем да стимулираме вярата и енергията си чрез Източника на нашата сила и да се облягаме на Него с пълно и цялостно упование.

Брат А, трябва да работиш много старателно, за да постигнеш контрол над себе си и да развиеш характер, който е в хармония с принципите на Божието слово. Необходимо е да се обучаваш, за да станеш успешен пастир. Трябва да подхранваш в себе си добър характер – любезност, жизнерадост, щедрост, състрадание, учтивост, милосърдие. Трябва да превъзмогнеш духа на начумереност,

фанатизъм, тесногърдие, критикарство и свадливост. Ако си свързан с Божието дело, трябва да се бориш енергично със себе си и да оформиш характера си съобразно Божествения образец.

Ако не полагаш постоянни усилия, някои ситуации, породени от влиянието на покварени умове, сякаш ще застанат на пътя ти и ти ще си склонен да обвиниш за пречката някой друг. Имаш нужда от самодисциплина. Нашето благочестие не бива да изглежда кисело, студено и мрачно, а изпълнено с любов и готовност да се учи. Духът на изобличение ще издигне стена около теб и ще затвори сърцата на хората. Ако не проявяваш смирена зависимост от Бога, често ще поставяш пречки на пътя си и ще обвиняваш други за това.

Трябва да бъдеш страж на самия себе си, за да не преподаваш истината или да извършваш задълженията си с дух на фанатизъм, което ще събуди предразсъдъци. Трябва да разбереш как да се покажеш като одобрен от Бога, работник, който не бива да се срамува. Запитай се какъв е твоят нрав, какъв характер си развил. Необходимо е ти, както и всеки Христов служител, да упражняваш по-голяма бдителност и да не подхранваш навици или интелектуални и морални качества, за които не желаеш да бъдат видени от хората, водени от тебе в истината.

Христовите служители са длъжни да бъдат пример за Божието стадо. Влиянието на служителите може да постигне много за оформяне на характера на народа. Ако служителят е ленив, ако не е чист в сърце и живот и ако е рязък, критичен, търсещ недостатъци, егоистичен, независим и без самоконтрол, тези неприятни черти ще се проявяват в работата му сред хората и ще бъде много трудно нещата да се оправят там, където лошите влияния са създали безпорядък. Онова, което се вижда в служителя, има голямо значение в развиването на християнските добродетели у народа. Ако животът му е съчетание от превъзходни качества, онези, които проповедникът довежда до познаване на истината чрез работата си, стига да обичат Бога истински, ще отразяват до голяма степен неговия пример и влияние, тъй като той е Христов представител. Проповедникът трябва да осъзнава отговорността си да краси всичко - учението на Бога и нашия Спасител.

Най-благородните усилия на евангелския служител трябва да са насочени към посвещаване на всички таланти за делото в спасяване на души. Едва тогава той може да има успех. Мъдрост и бдителна строгост са необходими в живота на всеки, който носи Христовото име. В още по-голяма степен тези качества са необходими за евангелския служител, който е Христов представител. Нашият Спасител предизвикваше страхопочитание у хората чрез Своята чистота и извисен морал, а любовта и нежното Му състрадание ги въодушевяваха. Най-бедните и най-скромните не се страхуваха да отидат при Него. Дори малките деца се привързваха към Него. Обичаха да се качват на скута му и да целуват това замислено лице, греещо от любов. Имаш нужда точно от такава любов и нежност. Трябва да подхранваш любовта в себе си. Проявите на съчувствие, любезност и уважение към хората не биха отнели нито частица от твоето достойнство, а само ще отворят много сърца, които сега са затворени от теб.

Христос бе точно това, което всеки служител трябва да се стреми да бъде. Необходимо е да се учим да подражаваме на характера Му и да съчетаваме строга справедливост, чистота и почтеност с

любов и благородна щедрост. Приятно лице, излъчващо любов, любезни и учтиви обноски ще постигнат повече извън църквата, отколкото работата на амвона без тях. Редно е да подхранваме у себе си уважение към преценките на другите, когато повече или по-малко сме напълно зависими от тях. Трябва да сме любезни по християнски, нежни и съчувствителни дори към най-грубите и трудни личности. Исус дойде от чистите небесни дворове да спаси и такива хора. Ти затваряш сърцето си доста лесно за мнозина, които очевидно не проявяват интерес към проповядваната от теб вест, но които все пак са обект на благодатта и са скъпоценни в Божиите очи. “Който е мъдър, придобива души.” Ап. Павел стана всичко за всички, та по всякакъв възможен начин да спаси неколцина. Трябва да си като него. Трябва да изоставиш своята независимост. Не притежаваш смирение. Имаш нужда от облагородяващото влияние на Божията благодат в сърцето си, за да не дразниш хората, а да намираш пътя към сърцата им, дори когато тези сърца са повлияни от предразсъдъци.

Божие дело има голяма нужда от искрени хора, които горят от ентузиазъм, надежда, вяра и смелост. Не своеволните, а искрените могат да отговорят на изискванията на сегашното време. Има прекалено много чувствителни проповедници, които са с оскъден духовен опит, без достатъчно християнски добродетели, непосветени, податливи на обезсърчение. Стремят се да задоволят желанията на волята си и упорстват в усилията си да постигнат своите егоистични намерения. Такива хора няма да отговорят на изискванията на сегашното време. Имаме нужда от постоянно будни хора в тези последни дни. Има нужда от войници, които са искрени в любовта си към истината и желаят да работят себепожертвувателно, за да съдействат за напредъка на Божието дело и да спасяват скъпоценни души. В това дело има нужда от хора, които няма да роптаят или да се оплакват от трудностите и изпитанията, тъй като знаят, че това е част от завещаното им от Исус наследство. Важно е да имат желание да излязат “извън стана”, за да преживеят укори и да понесат товара като добри Христови войници. Те ще носят Христовия кръст, без да се оплакват, без ропот или раздражение и търпеливи в моменти на изпитание.

Поверена ни е тържествената изпитваща истина за тези последни дни и ние трябва да я превърнем в реалност. Брат А, не бива да превръщаш себе си в критерий. Умолявам те, не се съобразявай с личните си симпатии. Всичко, което можем да претърпим, всичко, което някога можем да бъдем призовани да претърпим заради истината, ще ни изглежда прекалено малко, когато го сравняваме с това, което нашият Спасител е претърпял за нас, грешниците. Не бива винаги да очакваш да бъдеш съден или представян коректно. Христос казва, че в света ще имаме изпитания, но в Него ще имаме мир.

Подхранваш в себе си дух на заядливост. Когато ти попречат, веднага заставащ в отбранителна позиция. Макар да си сред братята, които обичат истината и отдават живота си за Божието дело, ти оправдаваш себе си, когато ги критикуваш, не одобряваш думите им, подозираш мотивите им и по този начин загубваш големи благословения, които би могъл да спечелиш чрез опита на своите братя.

Споровете трябва да се избягват

Обичаш да спориш за истината и дискусиите ти харесват. Тези съревнования не ти помагат да оформиш хармоничен християнски характер, тъй като в тях имаш благоприятна възможност да проявяваш точно тези черти, които трябва да бъдат превъзможнати, ако искаш да влезеш в небесното царство. Естествено споровете невинаги могат да бъдат избягвани. Понякога обстоятелствата са такива, че от двете злини, трябва да се избере по-малката, т.е. да се влезе в спор. Необходимо е обаче да го избягваме, когато е възможно, защото едва ли по този начин можем да прославим Бога.

Хората, които обичат да гледат словесни битки между опоненти, жадуват за дискусии. Други, които имат желание да изслушват доказателствата на двете страни, може да те подтикнат към дискусия искрено и добронамерено. Необходимо е обаче дискусията да се избягва, когато това е възможно. Обикновено спорът засилва духа на заядливост и отслабва чистата любов и святото съчувствие, които би трябвало да съществуват винаги в сърцата на християните, макар да имат различни мнения.

Споровете в настоящата епоха не са истинско доказателство за искрено желание у хората да изследват истината. Обикновено те са породени от желание за нови неща и от възбудата, която е обичайна за дискусиите. Бог рядко бива прославян и истината не напредва в резултат на такива спорове. Истината е толкова тържествена, толкова грандиозна, че никак не е маловажно дали е приета или отхвърлена. Споровете за истината, проведени, за да се покаже на опонентите уменията да се дискутира, са лоша политика.

Противниците на истината показват ловкост в изопачаването на думите на опонентите си. Превръщат най-тържествените и святи истини в обект на подигравки. Обикновено се шегуват, осмиват скъпоценната свята истина и я поставят в толкова фалшива светлина че умовете на хората, биват замъглени от заблудата и омърсени от греха. В резултат те не успяват да разберат мотивите и целите на тези лукави хора, които прикриват и фалшифицират скъпоценната и важна истина. Поради това, че има хора, занимаващи се със спорове, малко на брой дискусии могат да се проведат от позицията на правилните принципи. Твърде често се отправят остри нападки и от двете страни, намесва се личното Аз и нерядко спорещите падат дотам, че да подхвърлят сарказми и остроумия. Обикновено дискусиите водят до дълбоки и горчиви предразсъдъци.

Видях ангелите наскърбени, когато най-скъпоценните перли на истината са изкарани пред хора, напълно неспособни да оценят доказателствата в нейна полза. Цялото им естество воюва с принципите на истината. Характерът им е враждебен на нея. Целта на дискусията не е да проучат самите доказателства в нейна полза или хората да разберат истинската ни позиция, а да объркат разума, като поставят истината в извратена светлина пред народа. Има хора, които са се научили да спорят. Имат практиката да представят в погрешна светлина изявленията на опонента и да замазват ясните аргументи с нечестни увъртания. Те посвещават дадените им от Бога сили на това безчестно дело, тъй като в сърцата им няма нищо, което да е в хармония с чистите принципи на истината. Хващат се за всеки възможен аргумент, с който да сразят поддръжниците на истината, макар че самите те не вярват в това, което използват против тях. Самовъзвеличават се на избраната от тях позиция, без да вземат под внимание справедливостта и истината. Не размислят за това, че им предстои съд и тогава злополучният им триумф ще се види в истинската му светлина с всичките му катастрофални резултати. Тогава

заблудата с всичките ѝ измамни извъртания, фалшификации, криволичения и опити истината да се представи като лъжа ще бъде извадена на показ в цялата си уродливост. Няма победа, която да устои в Господния ден, освен тази, която истината, чистата, благородна, свята истина печели за Божия слава.

Ангелите плачат, когато видят скъпоценната истината с небесен произход захвърлена на свинете и тъпкана в калта и мръсотията. Не “хвърляйте бисерите си пред свинете, да не би да ги стъпчат с краката си и се обърнат да ви разкъсат”. Тези думи са изречени от Изкупителя на света.

Божии служители не бива да смятат възможността за влизане в дискусия като някакво голямо предимство. Не всички точки от нашата вяра трябва да бъдат представяни пред изпълнените с предразсъдъци тълпи. Исус говореше пред фарисеите и садукееите с притчи, като криеше чистотата на истината под символи и образи, тъй като те биха използвали погрешно представяните от Него истини. Пред учениците Си обаче говореше съвсем ясно. Трябва да се учим от Христовия метод на проповядване и да внимаваме да не отблъскваме хората, като им представяме истините, които те няма да могат да приемат, ако не бъдат изцяло обяснени.

Трябва първо да се спираме на истините, които са общи за нас, за да бъде спечелено доверието на слушателите. След като хората стигнат до определена позиция, можем да напредваме бавно с представяните теми. Изисква се голяма мъдрост, за да се представят непопулярни истини пред изпълнени с предразсъдъци хора по възможно най-предпазлив начин така, че да се получи достъп до сърцата на слушателите. Дискусиите извеждат на бял свят пред хората, които не са просветени относно нашите учения и не познават библейската истина, поредица аргументи, разработени и внимателно подредени, за да обяснят ясните точки от истината. Някои са се специализирали в покриването на ясни факти от Божието Слово с измамни теории, които биват превръщани в нещо правдоподобно за хората, които не са го изследвали самостоятелно.

Човек трудно може да се справи с тези инструменти на Сатана и не е лесно да се прояви търпение към тях. Спокойствието, търпението и самоконтролът обаче са черти, които всеки Христов служител трябва да развива у себе си. Опонентите на истината са се подготвили за интелектуална битка. Те могат да представят своите софистики и погрешни заключения като Божие Слово. Объркват нищо неподозиращите умове и замъгляват истината, като в същото време представят на хората приятни басни вместо чистата библейска истина.

Мнозина избират тъмнината пред светлината, тъй като делата им са зли. Има и такива, биха били очаровани от нейната чистота и биха се хванали за нея, ако при по-различни обстоятелства им се даде възможност сами да претеглят аргументите и да сравнят различни библейски текстове.

Крайно неблагоприятно от страна на наши проповедници бе публикуването за широката общественост на хитрите извъртания и заблуди, подготвени от лукави хора, за да прикрият и омаловажат тържествената свята истина на Йехова. Тези хитреци, които дебнат, за да мамят неподготвените, посвещават цялата си интелектуална сила за извращаване на Божието Слово. Неопитните и нищо неподозиращите биват измамени за своя погибел. Голяма грешка бе да се

публикуват аргументите, с които опонентите ни се борят против Божията истината, защото по този начин умовете от всички прослойки биват снабдени с аргументи, които повечето от тях никога не биха изнамерили. Някой трябва да даде отчет за това неразумно начинание.

Аргументите против святата истина, притежаващи фино влияние, въздействат на умовете на хора, които не са добре информирани относно силата на истината. Моралните сетива на обществото като цяло са притъпени в резултат на тясната връзка с греха. Егоизмът, безчестието и различните грехове, които преобладават в този дегенерирал век, притъпяват сетивата за нещата с вечна стойност и Божията истина не може да бъде различена. Като дават гласност на погрешните аргументи на нашите опоненти, истината и заблудата биват поставени на едно ниво в умовете на хората. Ако имат истината пред себе си в цялата ѝ чистота и достатъчно дълго, за да я видят и да възприемат нейната святост и значимост, те биха били убедени от силните аргументите в нейна полза и след това биха били готови да се справят с представяните от опонентите доказателства.

Онези, които искат да опознаят истината и да разберат Божията воля; които са верни на светлината и ревностни в изпълнението на ежедневните си задължения, със сигурност ще научат доктрините, тъй като ще бъдат направлявани до истината в нейната цялост. Бог не е обещал неизбежно да доведе хората до познаване на истината чрез могъщи дела на Своето провидение, когато те не я търсят и нямат желание да я опознаят. Човешките същества имат силата да угасят Божия Дух; оставена им е силата да избират. Позволено им е да имат свобода на действията. Могат да бъдат послушни чрез името и благодатта на нашия Изкупител или да бъдат непокорни и да понесат последиците. Човекът е отговорен за приемането или отхвърлянето на святата и вечна истина. Божият Дух постоянно убеждава и душите решават в полза на истината или против нея. Поведението, думите, делата на Христовия служител могат да наклонят везните на душата за или против истината. Колко важно е всяка постъпка в живота да бъде от такова естество, че да не се налага да се покаяваме за нея. Това важи с особена сила за Христовите посланици, които работят от Негово име.

Властта на църквата

Изкупителят на света е дал голяма власт на църквата Си. Той е обявил правила, които да се прилагат в случаи на изпитания за нейните членове. След като дал ясни напътствия за начина на действие, Той заявява: “Истина ви казвам: каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете [с църковна дисциплина] на земята, ще бъде развързано на небесата.” По този начин дори небесната власт узаконява дисциплината в църквата по отношение на църковните членове, в случаите, когато библейското правило е било спазено.

Божие слово не разрешава на един човек да противопостави преценката си на преценката на църквата, нито допуска налагането на личните му мнения над мненията на църквата. Ако нямаше църковна дисциплина и управление, църквата би се разпаднала на парчета; не би могла да остане свързана като едно тяло. Винаги е имало личности с независими умове, които са твърдели, че са прави и

че Бог по особен начин ги е учил, наставлявал и ръководил. Всеки си има своя теория, отличителни възгледи и всеки твърди, че възгледите му са в хармония с Божието слово. Всеки има различна теория и вяра, но въпреки това твърди, че е получил специална светлина от Бога. Такива хора се откъсват от тялото и всеки става църква сам за себе си. Не е възможно всички да бъдат прави, но въпреки това всички твърдят, че са ръководени от Господа. Боговдъхновеното слово не е “да” и “не”, но “да” и “амин” в Христос Исус.

След като даде Своите уроци и напътствия, нашият Спасител обеща, че ако двама или трима бъдат съединени в искането на нещо от Бога, то ще им бъде дадено. Тук Христос показва, че трябва да има единство с хората, дори в желанията ни по даден въпрос. Голямо значение се придава на обединената молитва, на единството в намеренията. Бог чува молитвата на отделните личности, но в този случай Исус даде специални и важни уроци, които трябваше да окажат силно влияние върху новоорганизираната Му църква на земята. Трябваше да има съгласие в нещата, които желаят и за които се молят, но не само в мислите и интелектуалните занимания на един ум, податлив на изкушения - молитвата трябваше да бъде породена от искреното желание на няколко души, обединени по даден въпрос.

В чудното преобразяване на апостол Павел виждаме вършешата чудеса Божия сила. Той бе озарен от светлина, по-ярка от дневното слънце. Исус, Чиего име мразеше и презираше повече от всичко друго на света, му се откри с цел да прекрати налудничавото му, но искрено дело, след което този най-незначителен инструмент да се превърне в избран съд, който да разнесе евангелието сред езичниците. Той съзнателно бе вършил много неща срещу името на Исус от Назарет. В ревността си бе станал упорит и усърден гонител на Христовата църква. Имаше дълбокото и силно убеждение, че е негов дълг да премахне “опасното” учение, че Исус е Князът на живота, което се разпространяваше навред.

Павел наистина бе убеден, че вярата в Исус обезсилва Божия закон, религиозното служене чрез святи приноси, както и ритуала на обрязването, който през всички изминали векове имаше пълното Божие одобрение. Но чудното откриване на Христос внесе светлина в замъгления му ум. Точно този Исус от Назарет, срещу Когото воюваше, наистина се оказа Изкупителят на света.

Павел осъзна погрешното си усърдие и извика: “Господи, що искаш да сторя?” [Цариградски превод]. Макар че можеше да го направи, Исус не му каза в това време и на това място каква задача ще му възложи. Павел трябваше да получи напътствия в християнската вяра и да започне да действа разумно. За да се учи от тях, Христос го изпрати точно при тези ученици, които Павел бе преследвал така настървено. Светлината на небесното озарение бе отнела зрението му, но Исус, великият Лечител на слепите, не го възстанови. Той отговори на въпроса на Павел със следните думи: “Но стани, влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш”. Исус би могъл не само да премахне слепотата му, но и да му прости греховете, да му каже какво му възлага и да начертае бъдещите му задачи. От Христос трябваше да излезе сила и милост, но при обръщането на Павел към истината Той не му даде духовен опит, независим от наскоро организираната земна църква.

Чудната светлина, която този апостол получи, го озадачи и обърка. Той бе напълно смирен. Човек не би могъл да свърши тази работа за него. И все пак Христовите служители можеха да направят нещо за Павел. Исус го насочи към служителите Си в църквата, за да получи по-голямо познание за своята задача. Така Той дава власт и разрешение на организираната Си църква. Христос бе извършил откровението и убеждаването, след което Павел бе в състояние да се учи от тези, които Бог бе определил да преподават истината. Христос го насочи към избраните Си служители и по този начин го свърза със Своята църква.

Точно вярващите, които Павел бе решил да унищожи, трябваше да станат наставници в религията, която той бе презирал и преследвал. Прекара три дни без храна и без зрение, на път към хората, които в своето сляпо усърдие бе възнамерявал да унищожи. Там Исус свърза Павел със земните Си представители. Господ изпрати Анания във видение да отиде до една къща в Дамаск и да намери тарсянина на име Савел, защото “той се моли”.

След като бе насочен към Дамаск, Павел бе заведен от мъжете, които го придружаваха и му помагаша да върне завързаните ученици в Йерусалим, за да бъдат съдени и умъртвени. Савел остана при Юда в Дамаск, като посвети времето си на пост и молитва. Там вярата му бе изпитана. Три дни бе в пълна душевна тъмнина относно това, което се изискваше от него. Три дни бе без зрение. Бе насочен към Дамаск, защото там трябваше да му се каже какво да прави. Чувстваше се в неизвестност и пламенно викаше към Бога. Ангел бе изпратен до Ананий, за да го упъти до къщата, където Павел се молеше да бъде упътен какво да прави. Гордостта му бе изчезнала. Доскоро бе самоуверен и убеден, че се е захванал с добро дело, за което ще бъде възнаграден. Сега обаче всичко се бе променило. Той бе сломен и смирен до прахта в разкаяние и срам, отправящ горещи молитви за прощение. Господ каза на Ананий чрез ангела Си: “Ето, той се моли”. Ангелът разказа на Божия служител, че е разкрил на Савел във видение един човек на име Ананий, който отива при него и полага ръце върху главата му, за да прогледа. Ананий не можа да повярва на думите на ангела и повтори това, което бе чул за провежданото от Савел жестоко гонение на светиите в Йерусалим. Заповедта към Ананий обаче не търпеше възражение: “Иди, защото той Ми е съд, избран да разгласява Моето име пред народи и царе, и пред израелтяните”.

Анания се подчини на заповедта на ангела. Положи ръце на човека, който до скоро бе проявявал дух на най-силна омраза и бе дишал заплахи против всички вярващи в Христовото име. Анания каза на Павел: “Брате Савле, Господ ме изпрати – същият Исус, Който ти се яви на пътя, по който ти идваше, - за да прогледнеш и да се изпълниш със Святия Дух. И веднага сякаш люспи паднаха от очите му и той прогледна; и стана и се кръсти”.

Исус би могъл да направи всичко това за Павел, но не такъв бе Неговият план. Павел трябваше да изповяда греховете си пред тези, чието унищожаване бе обмислял, а Бог имаше важна работа за хората, които бе определил да действат от Негово име. Павел трябваше да предприеме стъпките, необходими при религиозното обръщане. От него се изискваше да се съедини с хората, които бе преследвал заради тяхната религия. Така Христос дава на целия Си народ пример за начина, по който работи за човешкото спасение. Човешкият Син се уеднакви с ръководството и властта на Своята организирана църква.

Благословенията Му трябваше да дойдат чрез определените от Него инструменти, като по този начин човекът се свърже с проводника, чрез който Божието благословение се излива. Това, че Павел действаше от убеждение, като преследваше светиите, не го оневини, когато Божият Дух му помогна да осъзнае колко жестоко е постъпвал. Той трябваше да се учи от учениците.

Павел научи, че Исус, Когото в слепотата си смяташе за измамник, наистина е Авторът и Основата на религията на богоизбрания народ от дните на Адам и Завършителят на вярата, станала така ясна за обновеното му зрение. Видя Христос като Защитник на истината, като изпълнение на всички пророчества. Смяташе се, че Христос омаловажа Божия закон. Когато духовното му зрение бе докоснато от Божия пръст, Павел научи от последователите, че Христос е Начинателят и Основата на цялата еврейска жертвена система; че в смъртта Му символът е намерил своето изпълнение; че Христос е дошъл на света с ясната цел да защити Закона на Своя Отец.

С светлината на Закона Павел видя себе си като грешник. Откри, че нарушава точно този Закон, който смяташе, че спазва толкова ревностно. Покая се и умря за греха, стана послушен на изискванията на Божия закон, повярва в Христос като в свой Спасител, кръсти се и започна да проповядва Исус толкова искрено и усърдно, колкото някога Го бе осъждал. В преобразяването на Павел са дадени важни принципи, които трябва винаги да помним. Изкупителят на света няма благоволение в религиозен опит и действия по религиозни въпроси извън Своята организирана и призната църква там, където Той има такава.

Мнозина мислят, че са отговорни единствено пред Христос за светлината и духовните си преживявания, които са във Неговата призната църква в света. Това обаче е осъдено от Исус в ученията, примерите и фактите, които е оставил за наше наставление. Ето Павел, когото Христос трябваше да направи годен за най-важното дело; човекът, който бе избран от Него съд, доведен директно в Христовото присъствие. Не Христос му преподава уроци върху истината. Той го спира и го избличава и когато Савел задава въпроса “що искаш да сторя?”, Спасителят не му казва директно, а го свързва с църквата Си. Те ще ти кажат какво трябва да направиш. Исус е Приятел на грешниците, сърцето Му винаги е отворено и винаги съчувства на човешкото страдание. Той има цялата власт на небето и земята, но уважава инструментите, които е определил за просвещаването и спасяването на хората. Насочи Савел към църквата и по този начин призна силата, която е вложил в нея като проводник на светлина за света. Това е Христовата организация на земята и Неговите наредби трябва да се уважават. В случая със Савел Ананий представлява Христос; той е представител и на Христовите служители на земята, които са определени да действат от Негово име.

Савел бе изявен учител в Израел, но докато се намираще под влиянието на заслепяващи заблуди и предразсъдъци, Христос му се разкри и го постави в общение с църквата Си, която е светлината на света. Църковните членове трябваше да напътстват и наставляват известния оратор в християнската религия. Ананий докосна очите му вместо Христос, за да му даде зрение; вместо Христос положи ръце върху него, помоли се в Христовото име и Савел прие Светия Дух. Всичко бе направено в името и властта на Христос. Той е Изворът. Църквата е средството за връзка. Онези, които се хвалят с лична независимост, трябва да постигнат по-близка връзка с Христос, като се свържат със земната Му църква.

Брат А, Бог те обича и желае да те спаси и да те приведе в добро състояние. Ако желаеш да се смириш, да се учиш и да бъдеш оформен от Неговия Дух, Той ще бъде твоя сила и правда, и най-голяма награда. Можеш да постигнеш много за братята си, ако се скриеш в Бога и оставиш Неговия Дух да смекчи твоя дух. Трябва да се срещаш с трудни хора. Те са изпълнени с жестоки предразсъдъци, но едва ли повече, отколкото е бил Савел. Бог може да действа мощно за братята ти, ако не допуснеш да станеш пречка, както в техния, така и в своя път. Нека разтапящата любов, съчувствие и нежност намират място в сърцето ти, когато работиш. Можеш да разрушиш железните стени на предразсъдъка, ако се държиш здраво за Христос и си готов да бъдеш съветван от по-опитните си братя.

Като Божи служител не бива да се обезсърчаваш лесно от трудностите или от свирепо противопоставяне. Върви напред, но не в свое име, а със силата и мощта на Израелевия Бог. Изтърпявай трудностите като добър войник на Христовия кръст. Исус претърпя противоборството на грешниците срещу Себе Си. Размисли за Христовия живот, укрепи се и продължи напред с вяра, смелост и надежда.

37. Единство в църквата

В последното видение ми бе показано въвеждането на истината и напредъка на Божието дело по тихоокеанското крайбрежие. Видях, че се върши добра работа за много хора в Калифорния, но мнозина от изповядващите истината не бяха готови да се заемат с Божието дело в точното време и да действат според както Божието провидение ги напътства в задълженията им. По крайбрежието може да се свърши голяма работа за довеждане на души до познание на истината, стига да има единство в действията ни.

Ако всички вярващи, които имат влияние, почувстват необходимостта от сътрудничество и се опитат да отговорят на Христовата молитва за единство, т.е. да бъдат едно, както Той е едно с Отец, делото на настоящата истина би придобило голямо сила по крайбрежието. Божият народ обаче спи и не вижда нуждите на делото за сегашното време. Не усеща необходимостта от съсредоточени действия. Сатана винаги се стреми да раздели вярата и сърцата на Божия народ. Той знае добре, че единството е сила, а разделението – слабост. Изключително важно е всички Христови последователи да разбират сатанинските уловки и в общ фронт да посрещнат атаките му и да го победят. Трябва да правят непрестанни усилия да се държат заедно, дори това да им налага известни жертви.

Божииите люде, различни по темперамент и характер, биват събрани заедно и стават църква. Приетата в сърцето Божия истина пречиства, облагородява, освещава живота и побеждава някои особени възгледи и предразсъдъци у всеки поотделно. Всички трябва да се стремят да бъдат колкото е възможно по-близо един до друг. Тези, които обичат Бога и спазват заповедите Му в истина, ще имат влияние над невярващите, ще печелят души за Христос и ще пеят радостните песни на триумф и победа пред величествения бял трон. Егоизмът ще бъде победен и преливащата от душите им любов към Христос ще се проявява в тяхната работа за спасяване на души, за които Той е умрял.

Показани ми бяха много семейства, които не живеят така, както Исус би искал от тях. Трябва да започнат от дома си, преди да постигнат някакъв напредък в Божествения живот. Показан ми бе случаят на брат Б и бях върната назад във времето, когато той прие истината. Тогава тя имаше преобразяващо влияние в живота му. Личното Аз се загуби до известна степен поради интереса му към истината. Той се опита да покаже вярата си чрез дела и личните му интереси бяха поставени на заден план. Обичаше Господното дело и с радост се опитваше да работи за напредъка на каузата Му. Господ прие неговите усилия да Му служи и направи така, че той да преуспява.

Показано ми бе че брат Б разсърди Бога и си навлече голяма тъмнина, когато се противопостави на братята относно начина за истинското съблюдаване на съботата. Интересите му бяха поставени на изпитание и той отказа да се вслуша в правилния възглед по въпроса. Ако бе в светлината, никога не би поел по този път след завръщането си от Източните щати. Тогава бях пренесена в друг момент от живота му и го видях по време на път. Докато бе сред невярващи, той не допусна светлината му да изгрее пред хората, така че когато видят добрите му дела, да прославят нашия Небесен Отец. Той забрави за Бога и за задължението си правилно да представя нашия Спасител на всяко място и при всякакви случаи.

Брат Б е особено слаб по някои точки. Той обича похвалите и ласкателствата; харесва удоволствията и горделивото поведение; възвеличава се, говори много и се моли малко и Бог го остави на слабостите му, тъй като не принасяше плодове за Божия слава. По време на пътуването имаше възможност да направи много добри неща, но не осъзна, че е отговорен пред Бога за талантите си и това, че като Божи настойник ще бъде повикан да даде отчет дали е използвал способностите си за лично удоволствие, или за Божия слава. Ако бе усетил силата на Христовата любов в сърцето си, брат Б щеше да прояви интерес към спасението на тези, с които влиза във връзка, за да им говори, подтикващи ги да размислят за вечната си участ.

Той имаше възможност да сее семето на истината, но не се възползва от нея, както би трябвало. Би могъл да занесе вярата си сред своите роднини. Святата му изповед и Божията истина би трябвало да проникнат във всичките му мисли, чувства, думи и действия. Христос заповядва на последователите Си да ходят в светлината. Да ходим означава да вървим напред, да правим усилия, да упражняваме способностите си и да работим активно. Ако не се упражняваме в доброто дело, за което Спасителят ни е призовал, и ако не разберем важността на личните усилия в това дело, ще имаме болнава и недоразвита религия. Получаваме нов опит благодарение на опита си в работата. Ставаме активни и силни, като ходим в светлината и така получаваме енергия да тичаме по пътя на Божиите заповеди. Можем да увеличаваме силата си при всяка стъпка в пътя ни към Небето. Бог ще благослови хората Си само когато те се опитват да бъдат благословение за околните. Нашите добродетели съзряват и се развиват чрез упражняване.

Показано ми бе, че докато бе в Батъл Крик, брат Б бе слаб в морално отношение. Той не се опитваше да се държи за Бога и да запази душата си чиста в мисли и постъпки. Оставен бе да следва собствения си ум и да получава впечатления, които бяха пагубни за духовното му състояние. Срещна се

с хора, които изопачаваха истината, и бе подтикнат от тях да повярва в заблуда. Тъй като отвори вратата пред неприятеля и го прие като светъл ангел, изкушенията лесно го победиха.

Изпълни се с нечестиви предразсъдъци и стана мнителен точно спрямо тези, в които Бог би желал да има доверие. Видя нещата в погрешна светлина и събранията, които би трябвало да са източник на голяма сила за него, му нанесоха вреда. Получи се така, както Сатана желаше, и брат Б загуби доверието си в хората, които Бог бе посочил за водачи. Започна да се разграничава от тях и от същността на делото. Стана като кораб без котва или кормило. Ако няма доверие в ръководителите на делото, не би могъл да има доверие в когото и да било.

Брат Б няма почти никакво уважение към братята си. Смята, че неговите преценки, познания и способности надхвърлят техните, затова не желае да приеме нищо от тях, нито да се довери на преценките или да потърси съвет от тях, освен ако не може да ги води и наставлява. Действа според собствените си решения, без да се съобразява с чувствата на братята, техните мъки и умолявания. Когато брат Б оттегли доверието си от ръководството на делото, Сатана разбра, че той ще бъде лесна плячка, освен ако не възстанови това доверие. Вечният живот на брата зависи от приемането и уважението към помощниците и ръководителите, които Бог е благоволил да постави в църквата. Ако върви по свой път, след време ще открие, че е вървял в напълно погрешна посока и се е самозаблуждавал за своя погибел. Ще тръгне по една пътека, после по друга и накрая ще пропусне единствения път, водещ към небето.

Хиляди хора вървят по пътя на тъмнината и заблудата - широкия път, водещ към смъртта – а в същото време се ласкаят, че са застанали в пътя на щастието и небето. Те обаче никога няма да го намерят или достигнат. Брат Б се нуждае от помощта, която Бог е поставил в църквата, тъй като не братът не може да направи себе си църква. И все пак поведението му показва, че ще бъде доволен, ако неговата личност е отделна църква, която не се подчинява на никого. Брат Б отдавна е загубил посвещението си към Бога. Той не запази вратата към душата си от сатанинските нашепвания. Видях, че Божии ангели записват думите и делата му. Той се отдалечаваше все повече и повече от небесната светлина. Когато Божията благодат не те контролира, брат Б, с теб е трудно да се общува. Имаш голяма самоувереност и твърдост, които се чувстват от твоето семейство и от църквата. Нямах почит и уважение към когото и да било. Не притежаваш добродетелта смирение.

Брат Б се завърна в голяма тъмнина; той бе загубил любовта си към истината и към Бога. Естествените му чувства го контролираха и той прояви гордост. Той обича себе си, обича парите повече от истината и от своя Спасител. Показано ми бе, че поведението му след завръщането от Източните щати бе позор за името християнин. Видях го да се събира с безпътните любители на удоволствията. Той наскърби братята си, нарани своя Спасител и го опозори пред невярващите. Видях, че понякога не изпитва удоволствие от служенето на Бога или от напредъка на истината. Той сякаш има усърдие да изследва Писанието и различни автори не за да се утвърди във важните точки от настоящата истина, които Божието провидение му е дало чрез избрани от Господа хора, а за да открие нови доказателства и да разпространява нови възгледи, противопоставящи се на установената вяра на църквата. Изследванията му не се правят, за да се прослави Бога, а да се изтъкне личното Аз.

Когато брат Б веднъж заеме дадена погрешна позиция, следва природата си и вместо да я осъзнае и да я изповяда, започва да се бори до последно, каквито и да са последиците. Трябва да смекчи сърцето си и да допусне в него нежността, смирението и любовта. Има нужда от добронамереност, благородство и великодушие. С други думи, трябва да бъде изцяло преобразен и да стане нов човек в Христос Исус. Тогава влиянието му в църквата ще бъде добро и той ще бъде човекът, от когото не се нуждаят. Ще има уважението и любовта на семейството си и ще ръководи дома си. Също като брат и сестра дългът и любовта ще му помагат във възпитанието на децата му.

Видях, че сестра Б изпита голяма скръб поради поведението на съпруга ѝ към нея. Животът ѝ е изпълнен с мъка, макар че той би могъл да го направи щастлив. Изглежда обезсърчена от постоянното усещане, че е пренебрегната и не е обичана от съпруга си. По време на отсъствието му понякога почти изпаднаше в умопомрачение и започваше да проявява ревност и недоверие към него. Сатана присъстваше там с изкушенията си и тя гледаше на всичко това от погрешен ъгъл. Тези преживявания биха могли да ѝ бъдат спестени, ако брат Б бе запазил посвещението си към Бога. Бях пренесена по-напред във времето и видях, че той живее в неверие и тъмнина, макар да се ласкае, че единствен той притежава истинската светлина. Колкото повече се отделяше от Бога, толкова по-малко любов изпитваше към братята си и към истината.

Показано ми бе как брат Б поставя под съмнение една след друга основни точки от вярата ни, която ни изведе от света и ни направи отделен и различен народ, очакващ блажената надежда и славното явяване на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Неговото неверие и тъмнина не поклащат основните стълбове на вярата ни. Божията истина не е обезсилена от него. Тя все още си остава истина, но той е оказал известно влияние над умовете на братята. Докладите на лъжливи уста за съпруга ми и за мен, които бяха донесени от Източните щати, създадоха подозрения и съмнения в умовете на хората. Тези, които не бяха запознати с нас, не можеха да застанат в наша защита. Видях, че църквата в ____ би могла да е три пъти по-многобройна и да има десетократно по-голяма сила, ако брат Б не се бе оставил в ръцете на неприятеля. В сляпото си неверие той направи всичко възможно, за да обезсърчи и разпръсне вярващите в истината. В своята слепота той не разбра, че поведението му наскърбява Бога. Предизвиканите от него обезсърчение и тъмнина направиха работата на брат В двойно по-трудна, тъй като влиянието на Б бе почувствано не само от църквата в ____, но и от други църкви.

Брат Б засили неверието и противните влияния, с които брат В трябваше да се справи. Видях, че ние ще се сблъскаме със същото и ще е необходимо време да се изтръгне старият корен на огорчението, чрез който мнозина се оскверниха; че има време да се говори и време да се мълчи; че когато Бог ни задължи да говорим, ние няма да се колебаем, независимо дали хората ще ни чуят, или ще ни пренебрегнат; че трябва да довършим започнатото, независимо дали някои ще останат извън църквата и извън истината. Бог има велика и важна работа за всички в ____ и в определеното време тя ще бъде свършена и истината ще триумфира.

Онези наши братя, които не са придобили самостоятелен духовен опит в настоящата истина, не биха могли да отговарят на аргументите на брат Б и, макар и да не приемат поддържаните от него възгледи, те са повече или по-малко повлияни от думите и доводите му. Някои не се чувстват спокойни,

когато се срещат за богослужение. В събота се страхуваха да говорят за истинските си чувства и вяра, тъй като очакваха, че той ще критикува онова, което кажат. В събранията има смърт и почти никаква свобода.

Брат Б желае всички останали да гледат на него като на човек, който може да обяснява Писанията, но на мен ми бе показано, че той се мами и не ги разбира. Тръгнал е по-погрешна пътека в опитите си да намери нова вяра и оригинална теория за вярата. Би искал да премахне и да премести крайпътните камъни, които ни показват точното местоположение и че сме в края на земната история. Може да се ласкае, че е воден от Господа, но със сигурност го води друг дух. Ако изцяло не промени поведението си и не пожелае да бъде воден и да се учи, ще бъде оставен да следва собствените си пътища и да провали вярата си.

Някои са така заслепени от собственото си неверие, че не могат да различат духа на брат Б. Биха могли да получат помощ от него, ако стоеше в Божия съвет. Той би могъл да ги води към светлината, вместо да увеличава тяхната обърканост и трудностите им. Брат Б обаче е камък за препъване, сялп водач на слепи хора. Ако бе направил прави пътеките за нозете си, хромите не биха отпаднали от пътя, а щяха да получат изцеление. Той отказа да ходи в светлината на истината, която Бог е дал на народа Си.

Брат Б смята, че е голяма чест да сее съмнения и неверие относно установената вяра на спазващите заповедите Божии люде. Истината, която някога го е радвала, сега е тъмнина за него и ако не се промени, ще падне обратно в смесицата от възгледи на различни църкви, без да е съгласен изцяло с нито една от тях. Ще бъде църква сам за себе си, но не под контрола на великия Ръководител на църквата. Като внася възгледите си, които са противоположни на вярата на организацията, той обезсилва и обезсърчава църквата. Осъзнава, че ако църквата на спазващите съботата има истината, това означава, че той е в тъмнина, а не му се иска да признае подобно нещо. Истината го осъжда и вместо да се стреми да приведе душата си в съгласие с нея, като приеме нейните изисквания и умре за личното Аз, той се стреми към някаква позиция, при която не би бил под осъждане.

Показано ми бе, че ако продължава да върви по същия път, заслепен за истинското си състояние, след време ще се радва да намери претекст за отказване и от съботата. Сатана наистина го води, както е водил мнозина, настрана от организацията по посока към измамата и заблудата. Колко по-сигурно би било за брат Б да приведе душата си до хармония с истината, вместо да тълкува погрешно Писанието с цел да го привежда в съгласие с личните си мнения и постъпки. Ако пожелае да постигне съгласие между постъпките си и принципите на Божия закон, ще има да изпълни задача, за която едва ли някога е мечтал. Плътското сърце е враждебно на Бога. Той не се подчинява на Божия закон, нито пък е в състояние да го прави.

Инсинуациите и острите думи на враговете ни в Батъл Крийк бяха приети от брат Б, докато пътуваше на Изток. Той се завърна, изпълнен с ожесточение и лоши чувства в сърцето си против ръководството и най-вече против мен и моята работа. Нямахше основание да подхранва такива чувства и да изразява такива мнения относно дейността и свидетелствата ми. Опита се да внуши на други неверието и предразсъдъците, които уязвяват собствената му душа. Направи го и постигна значителни

резултати. Отначало мнозина бяха повлияни от неговата софистика и от тъмнината му, тъй като е способен да твърди неща и да прави намеци, сякаш борави с очевидни факти. Знае как да бъде настоятелен и има предварително подготвени слова. Думите му имаха влияние сред някои, които не бяха посветени и им се искаше всичко да е така, както той представя нашата работа и призвание. Той бе влиятелен и възбуди предразсъдъци в умовете на хора, на които би могъл да помогне, ако не бе затворил пътя пред нас и не ни бе попречил да стигнем до тях. Брат и сестра Г бяха сред тази група.

Брат Б може да види плодовете от поведението си. Има и други, които бяха повлияни по същия начин и със същите резултати, що се отнася до вярата им и до доверието им в истината. Веднага след като брат Б или някой друг заяви, че хората, които са извършили най-много за довеждане на делото на истината до сегашното му състояние, не са водени от Бога, а са хитри и лукави люде, мамещи народа, не остава нищо друго, освен да бъдат последователни и да отхвърлят цялото дело като измама и фалшификация. За да бъдат последователни, трябва да отрекат всичко. Точно така постъпва брат Б почти незабележимо за себе си; така постъпват и някои други. Ако не сега, след известно време ще размисли за дейността от по-различна гледна точка. Ще погледне на това, което върши през последните няколко години така, както Бог гледа на него, и няма да е никак доволен. Когато види жалката работа, с която се е ангажирал през последните години, хвалбите му за мъдрост и превъзходно знание ще секнат и той ще покае с горчивина в душата за кръвта по одеждата му.

Ако брат Б желаше да разгледа нещата в правилна светлина и бе почувствал, че е възможно да го мамят, щеше да дойде при брат и сестра Уайт с докладите, увреждащи тяхната репутация, и щеше да им даде възможност да се защитят. Разнасяните от него доклади от равнините до тихоокеанското крайбрежие са лъжесвидетелство и следователно нарушаване на Божия закон. Един ден той ще се изправи пред злостните думи и внушената от Сатана измамна софистика, които е насаждал в умовете, за да увреди моето влияние и това на съпруга ми. Спорът е не между брат Б и мен, а между него и Бога.

Бог ни е дал работа и ако ни е възложил разнасянето на една вест сред народа Му, онези, които биха ни попречили в работата и биха отслабили вярата на хората в истината, не се борят против инструмента, а против Бога и ще трябва да дават отчет пред Него за последиците от думите и делата си. Всички, които разбират от духовното, могат да преценят “дървото по плодовете му”. Брат Б се изявява като просветен от Бога и помагач на хората да се освободят от заблудите си относно нашата работа и мисия. Ако желаят, всички могат да видят плода от това дърво. Брат Б, този плод за вечен живот ли е, или за смърт?

След като получи тези особени “знания” от Батъл Крийк и започна да омаловажава нашата работа и мисия, брат Б се почувства свободен да се свърже с невярващите в разгула и удоволствията. В резултат на своето лекомислено поведение предизвика укор над Христовото дело и голямо страдание на съпругата си. Толкова заслепен ли беше, че не успя да осъзнае, че разрушава това, което Бог съгражда? Не му ли мина през ума, че е възможно да се бори против Бога? Извършеното от него се записва от ангелите в небето и ще трябва да отговаря за него, когато всяко дело бъде изкарано на съд за проверка от безкрайния Бог. В своята слепота брат Б издига немощната си десница за битка против Бога, като в

същото време ласкае измамената си душа, че работи за Него. Всяко човешко дело ще бъде изпитано в огъня на последния ден и само златото, среброто и скъпоценните камъни ще устоят на проверката.

С Бог шега не бива. Той търпи дълго хората, но ще ги посети заради прегрешенията им и ще въздаде на всеки според делата му. Макар и да изричат самохвални думи и да се гордеят с мъдростта си, един дъх от Божията уста може да свали тяхната чест и слава в прахта. Показано ми бе, че за брат Б няма да има извинение в съдния ден, когато всеки случай ще бъде претеглен на везните на светилището. Би могъл да постъпи много по-добре. Имал е достатъчно доказателства, за да разбере характера на делото, което Бог ни е поверил. Плодовете на това дело са пред очите му и той може да ги види и проумее, стига да желае.

Самоувереността на брат Б е доста учудваща и освен това е страшна клопка за самия него. Ако не победи тази опасна черта от характера си, тя ще доведе до неговото падение. Той е в стихията си, когато води битки и спори по доктринални въпроси. Ще се съмнява, ще спори и ще показва, че се различава от братята си, докато Сатана така завладее ума му, че започне да се смята за човек притежаващ истината, а братята си - за заблудени. Той не стои в светлината и няма Божието благословение, тъй като религията му се състои в противопоставяне спрямо установените учения на спазващия заповедите Божи народ. Всички ли са измамени? Дали брат Б е единственият, на когото Бог е дал истината? Нима Бог не е така готов да даде на посветените Си себепожертвувателни слуги правилно разбиране върху Писанието, или предпочита да го даде на брат Б, който от своя страна да им го предаде?

Изпитва ли брат Б поведението си чрез следния простичък изпит: “Дали тази светлина и познание, които съм намерил и които ме поставят в конфликт с моите братя, ме приближава до Христос? По този начин става ли моят Спасител по-близък за мен и превръща ли се характерът ми в подобие на Неговия характер?”. Естествена, макар и не много приятна черта в характера ни е да възприемаме остро и да запомняме за дълго чуждите грешки и провали.

Брат Б не се опитва да бъде едно със своите братя; самоувереността му го подтиква да не изпитва необходимост от единство. Смята, че умовете им са по-низши от неговия и че ще бъде проява на голяма снизходителност да приеме техните мнения и съвети като достойни за внимание. Тази самоувереност го изолира от любовта и съчувствие на братята и му пречи да е единен с тях. Чувства, че е твърде мъдър и опитен, за да се нуждае от предпазните мерки, без които мнозина не могат. Има толкова високо мнение за собствените си способности и така силно разчита на личните си постижения, че се смята подготвен за всякакви спешни случаи. Сочейки към брат Б, небесните ангели заявиха: “Този, който мисли, че седи, нека внимава да не падне”. Самоувереността води до пренебрегване на бдителността и на смирената изпълнена с разкаяние молитва. Има външни изкушения, които да бъдат избягвани, както и вътрешни врагове и затруднения, които да бъдат побеждавани, тъй като Сатана приспособява изкушенията си към различните характери и темпераменти.

Христовата църква е в постоянна опасност. Сатана се опитва да унищожи Божия народ и умът на един човек, както и преценката на един човек, не са достатъчни, за да разчитаме на тях. Христос желае последователите Му да бъдат свързани в църква, да спазват ред, да имат правила и дисциплина, всички

да се подчиняват един на друг и да смятат другите за по-добри от себе си. Единството и доверието са жизненоважни за благоуспяването на църквата. Ако всеки църковен член се смята свободен да действа независимо от другите и да ходи по свой собствен път, как е възможно църквата да има сигурност в час на опасност и бедствие? Благоуспяването и дори съществуването на църквата зависят от бързите обединени действия и от взаимното доверие на нейните членове. Когато в критичен час някой извести за опасността, има нужда от бърза и активна работа, без да се спира, за да се поставя под съмнение и да се разглежда целия въпрос от край до край, тъй като по този начин неприятелят се възползва от забавянето, а обединените действия могат да спасят много души от погибел.

Бог желае народът Му да бъде единен и свързан с връзките на християнското общуване; доверието в нашите братя е изключително важно за успеха на църквата. Единните действия са необходими в случаите на духовна криза. Една непредпазлива стъпка, едно небрежно действие може да хвърли църквата в трудности и изпитания, от които да не се съвземе с години. Един църковен член, изпълнен с неверие, може да даде предимство на големия неприятел, което ще се отрази на състоянието на цялата общност и в резултат много души да бъдат загубени. Исус желае последователите Му да се подчиняват един на друг, тъй като един може да не е в състояние да различава опасностите, които биват забелязани от друг; когато обаче по-бавният прояви разбиране и се подчини на предупреждението, могат да бъдат спестени големи трудности и изпитания.

Когато се канеше да напусне Своите ученици, Исус се помоли за тях крайно трогателно и тържествено “да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, аз я дадох на тях; за да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен”. В първото си послание към коринтяните апостол Павел увещава вярващите да бъдат единни: “Моля ви се, братя, заради името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие и да няма раздори между вас, а да бъдете свършено съединени в един ум и в една мисъл.”

Бог извежда един народ от света към издигнатата платформа на вечната заповед, Божиите заповеди и вярата Исусова. Той ще възпитава и обучава людете Си. Те няма да имат разногласия, като един вярва в едно, а друг има напълно противоположни възгледи, като всеки действа независимо от тялото. Чрез разнообразието на дарби и служби, които е поставил в църквата, всички те ще постигнат единство във вярата. Ако някой зачита собствените си възгледи върху библейската истина, без да зачита мненията на братята си, и оправдава поведението си, като твърди, че има право на собствени особени възгледи, както и да ги налага на останалите, как може да изпълни Христовата молитва? А ако се появи друг и след него друг, като всеки от тях твърди, че има право да вярва и да говори каквото си иска, без да се съобразява с вярата на църквата, къде ще остане хармонията, която се проявява между Христос и Неговия Отец и за която Господ се моли да съществува между братята Му?

Бог води един народ и го укрепва върху издигнатата платформа на вечната истина, Божиите заповеди и Исусовото свидетелство. Той е дал на народа Си последователната библейска истина – ясна

и взаимосвързана. Тази истина има небесен произход и е била търсена като скрито съкровище. Била е извадена чрез внимателно изследване на Писанието и в резултат на много молитви.

Брат Б се съмнява във все повече точки от вярата ни. Ако е прав в новите си теории, църквата на пазителите на съботата греша. Нима установената вяра в силните ни учения, които са ни извели от света и са ни обединили като отделен и особен народ, ще бъде отхвърлена и сметната за погрешна? Ще приемем ли вярата на този човек и дадените от него доказателства за плодовете на неговата религия и характер? Или брат Б ще се откаже от своите преценки и мнения и ще дойде в църквата? Ако не е заслепил душата си, като е приел предразсъдъци и е подхранил горчива опозиция против Божието дело, няма да бъде оставен в тъмнина и измама.

Той говори с охота, постоянно налага мненията си и не желае да приеме доказателствата против тях. От негова страна е жестоко да пречи на благоуспяването на църквата. Светът е голям. Има всички възможности, за които може да си представи, за да отиде сред невярващите и да ги обръща към своите теории. Когато може да представи една добре организирана църква, която е обърнал от греха към правдата, едва тогава, но не и по-рано, би трябвало да представя особените си възгледи пред Божиата църква, която сега страда и се обезсърчава от неговата тъмнина и заблуда. Няма право да гради върху чужда основа и да поставя своето “сено и слама”, които ще бъдат погълнати от огъня на последния ден.

Показано ми бе, че брат Б може да е в безопасност само ако седне в нозете на Исус и получи посвършено познание за пътя на живота. Доктрината му ще се стопи като сняг и думите му ще станат като роса върху сърцето на смирения и учещия се. Не бива да се държи като съдия, а да се учи; да не злослови, а да вярва; да не поставя под съмнение, да намира грешки и да се противопоставя, а да слуша. Гордостта трябва да отстъпи място на смирението, предразсъдъкът да бъде заменен с почтеността, защото, ако това не стане, Христовите думи на благодат ще бъдат напразни за него. Братко мой, можеш да водиш спорове със заслепения си разсъдък и неосветен ум до Господния ден и да не напреднеш с нито една стъпка към Небето; можеш да водиш дебати, да проучваш и да изследваш известни автори и дори Писанието и въпреки това да се мамиш все повече и да изпадаш във все по-голяма тъмнина, подобно на евреите по отношение на Христос. Каква бе тяхната грешка? Отхвърлиха светлината, която Бог вече им бе дал, и потърсиха нова светлина, чрез която да тълкуват Писанията, за да оправдаят постъпките си.

Правиш същото. Отминаваш светлината, която Бог е сметнал за необходимо да ти даде чрез публикациите върху настоящата истина и в Словото Си, и търсиш свои собствени учения и теории, които не могат да бъдат подкрепени с Божието Слово. Когато станеш като малко дете и пожелаеш да бъдеш воден и когато разумът ти бъде осветен, а волята и предразсъдъците бъдат изоставени, сърцето ти ще бъде озарено от такава светлина, че Писанията ще просветнат и ще ти покажат настоящата истина в нейната красота и хармония. Тя ще ти се яви като златна верига, в която отделните брънки са свързани една с друга в съвършено цяло. “... и научете се от Мен – казва Христос, - защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си.”

Ако настина си влязъл в Христовото училище, Той очаква от теб да проявяваш в характера и поведението си онова смирение, което бе така прекрасно онагледено в Неговия характер. Христос няма да започне да учи онези, които се смятат за праведни, самодоволните и своенравните. Ако такива хора отидат при Него с въпроса “Що е истина”, Той не им отговаря. Той направлява само преценката на смирените. Учи ги на пътищата Си. Соломон бе надарен с разум и способност да разсъждава, но призна, че е като малко дете пред Бога. Потърси мъдрост от Него със смирение и търсенето му не бе напрасно. Ако наистина търсиш истината с правилния мотив, ще бъдеш едно с църквата, защото тя притежава истината. Ако изследваш Писанията и различни автори, за да откриеш учения, които да съвпаднат със собствените ти предварително създадени мнения, и ако вече си затвърдил това, в което вярваш, тогава ще се хвалиш и ще бъдеш самоуверен и непокорен.

Самоувереността е капан

Брат Б, с твоя своенрав и упорит дух ти ще се отклоняваш все повече и повече от истината и ако не се преобразиш, ще се окажеш голяма пречка за Божието дело навсякъде, където имаш някакво влияние. Ти си упорит в налагането на своите учения. Самодоволният ти дух трябва да бъде смирен, за да можеш да видиш ясно нещата. Подбудил си жена си да смята, че познаваш истината по-добре от който и да е наш проповедник; взел си ключа на познанието в ръцете си и я държиш в тъмнина. Бог е дал на църквата Си хора с разум, опит и вяра. Те познават пътя на истината и спасението, тъй като са го търсили с агонизиращ дух поради опозицията на хора, превърнали Божията истина в лъжа. Ползата от работата на тези верни Божии служители може да бъде видяна от целия свят.

Малцина осъзнават възвишеното естество на Божието дело в сравнение със светските житейски грижи. Небесният Учител Исус ни е дал уроци и напътствия чрез Своите ученици. Когато изпрати дванадесетте, Той ги упъти, когато пристигнат в някой град, да питат кой е сред достойните, за да му окажат внимание и да го посетят. Ако се намереше подходящо място, където хората биха били благодарни за изпратеното им благословение, т.е. за привилегията да подслонят Христовите вестители, те трябваше да останат там и мирът им да бъде в града, докато си тръгнат. Не им бе казано да посещават домовете безразборно и да натрапват присъствието си на хората, независимо дали ги приемат, или не. Ако не ги приемаха и ако мирът им не можеше да почива в дома, те трябваше да го напуснат и да потърсят къща, където домакините са достойни и където духът им би могъл да намери покой.

Когато Христовите вестители тръгнат да проповядват истината и бъдат отхвърлени, а думите им не намерят място в сърцата, всъщност Христос бива отхвърлен и Словото му презряно в лицето на вестителите на истината, които Той е избрал и изпратил. Това се отнася със същата сила за настоящия век, както се е отнасяло и за времето, когато Христос е дал наставленията Си на Своите избрани вестители.

Когато Христос бе на земята, имаше хора, които не уважаваха и не зачитаха Божиите вестители и не приемаха нито предупрежденията, нито преценките им. В настоящия век също има хора, които не

зачитат свидетелството на избраните от Бога служители повече от собствените си мнения. Те не могат да се възползват от дейността на Божиите служители и не бива да се губи време и да се принизява Божието дело, за да се задоволяват подобни умове. Христос каза на изпратените от него служители: “Който слуша вас, Мен слуша; и който отхвърля вас, Мен отхвърля; а който отхвърля Мен, отхвърля Онзи, Който Ме е изпратил”.

Христос даде власт на църквата: “Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата”. Никъде не е казано, че един човек може да започне индивидуална дейност и да поддържа каквито си иска възгледи, без да се съобразява с мнението на църквата. Бог е дарил на Своята църква най-висшата власт под небето. Трябва да уважаваме именно Божия глас, проявяващ се чрез обединените в църквата хора.

Бог е дал на църквата Си хора с опит – такива, които са постили, плакали са и са се молили по цяла нощ Господ да отвори Писанията пред ума им. В своето смирение тези хора са били от полза за света със своя зрял духовен опит. Тази светлина от Небето ли идва, или от хора? Има ли някаква стойност, или е нещо безполезно? Брат Б се занимава с разпространяване на погрешни възгледи върху библейската истина, които един ден ще желае да поправи, но тогава опитите му ще бъдат напразни. Може да се покае, може дори да се спаси като през огън, но колко много от загубеното време няма да бъде изкупено! Колко много посети от него семена ще родят бурени и тръни! Колко много души ще са били изгубени, макар че биха могли да се спасят, ако бе проявил толкова старание в разпръскването на истинската светлина, колкото и в разпространяването на тъмнината! Колко много би могъл да свърши, ако бе посветен и осветен чрез истината! Брат Б се смята за напълно самостоятелен, забогатял с блага и следователно без нужда от каквото и да било. Верният Свидетел го посочи и каза: “Ако не станеш като малко дете, няма да видиш небесното царство”. Той не зачита светлината на истината, така внимателно представена в нашите книги и вестници; издига собствения си разум над най-скъпоценната светлина и тази светлина ще го осъди в съдния ден.

Видях, че ще постави под съмнение хората, на които Бог е сметнал за необходимо да възложи отговорността на делото Си. Той ще издига собствените си мнения и възгледи над светлината, която Бог е дал чрез тях, и ще се хвали с познанията си; ще бъде обвинител на братята и няма да приеме Христовите посланици. Цялото това смазващо влияние, предназначено да омаловажава преценките на Божиите служители и да ги обвинява в слабости и заблуди, като въздига собственото си мнение над тяхното, ако не бъде отхвърлено с покаяние, ще бъде записано срещу името му в книгите, които ще види засрамен в Божия ден.

Бог ще поддържа служителите Си, ще запази Своите избрани; но горко на този, който омаловажи думите на Христовите посланици, получаващи Словото от устата на Господа, за да го изговорят пред хората, и които им казват, че мечът се издига, и ги предупреждава да се подготвят за великия Божи ден. Брат Б ще открие, че това, с което се е заел, не е никак безопасно или невинно. Става въпрос за дейност, която ще смаже душата му с огромната си тежест. Той е въвел духа си на противопоставяне срещу Бога. Предстои му трудна работа. Христос е казал: “Горко на света поради съблазните, защото е неизбежно да дойдат съблазните; но горко на онзи човек, чрез когото съблазънта идва”.

Брат Б, пътят, по който вървиш, ми бе показан преди три години. Видях, че грешиш в почти всяка твоя постъпка и въпреки това се опитваш да измериш Истината със собствените си действия, вместо тях да измерваш чрез Истината. Ти не бе светлина за Божия народ, а едно ужасно бреме. Не поемаш отговорности, когато е необходимо, и насърчаваш останалите да не действат единно. Постоянно намиращ грешки и говориш за братята си. Докато поставяш под съмнение действията на околните, отровните бурени избуяха и пуснаха дълбок корен в собственото ти сърце. Тези корени на огорчението са омърсили мнозина и ще омърсят още много хора, ако не ги видиш и не ги изкорениш.

Показано ми бе, че в брат Б ще се загнезди дух на грубост и фарисейство и този дух ще го завладее, ако не осъзнае ужасните дефекти на своя характер и не получи благодат от Бога, за да поправи злината. Преди да приеме истината, ръката му сякаш бе против всеки. Желанието му за битка се засилваше при всяка провокация и гордостта му биваше наранявана. Той бе човек с труден характер и постоянно попадеше в беди и сам създаваше неприятности. Божията истина го промени. Бог го прие и десницата Му го издигна. Но след като брат Б загуби духа на посвещение, старият буен дух на разногласие с хората се укрепи и отново получи надмощие. Когато умре за личното Аз и смири гордото си сърце пред Бога, тогава ще осъзнае колко е слаб; ще почувства нуждата от небесна сила и ще извика: “Нечист, нечист съм пред Тебе, О, Боже!”. Тогава ще се сложи край на гордостта и самохвалството му.

Животът в този бурен свят, където моралната тъмнина триумфира над истината и добродетелта, ще бъде непрестанна борба за християнина. Той открива, че трябва да бъде облечен с всеоръжието, защото ще е необходимо да се бори срещу сили, които никога не се уморяват, и срещу врагове, които никога не спят. Разбираме, че сме обкръжени от неизброими изкушения и трябва да намерим сила в Христос, за да ги победим, защото в противен случай ще бъдем победени от тях и ще загубим душите си. Трябва да извършим нещо велико и сериозно и колко страшна ще бъде загубата, ако се провалим. Ако работата, която нашият Господар ни е оставил, остане незавършена, няма да имаме второ благодатно време. Тя ще си остане несвършена завинаги.

Показан ми бе семейният живот на брат Б. Ангели плачеха, когато наблюдаваха поведението му къщи и когато виждаха липсата на любов към съпругата му, която не получава уважение от този, чийто дълг е да я обича и да се грижи за нея като за собственото си тяло, както Христос е възлюбил църквата и се грижи за нея. Старае се да покаже дефектите ѝ и да възвеличи собствената си мъдрост и преценка и да я накара да се чувства по-низша в присъствието на други хора и когато е сама. Въпреки че е неграмотна, нейният дух е далеч по-приемлив за Бога от духа на съпруга ѝ. Бог наблюдава сестра Б с най-дълбоко състрадание. Тя живее в много по-голяма степен от съпруга си според принципите на истината и според притежаваната светлина. Няма да бъде отговорна за светлината и познанието, които съпругът ѝ притежава, но които тя не е имала. Той би могъл да бъде светлина, утеха и благословение за нея, но използва влиянието си в напълно погрешна посока. Чете ѝ каквото му харесва; неща, които подхранват неговите възгледи и идеи, докато в същото време я държи настрана от основна светлина, която той не желае да бъде получена от нея.

Не уважава съпругата си и позволява на децата си да проявяват неуважение към нея. Също като синовете на Илий тези деца са оставени на произвола. Не ги обуздават и тази немарливост след време

ще засегне самия Б. Това, което сега брат Б сее, със сигурност ще пожъне много скоро. В много отношения сестра Б е по-близо от съпруга си до Божието царство. Тези необуздани, непокорни деца, които не са възпитавани на самоконтрол, ще посеят тръни в сърцата на родителите си и няма да бъдат възпрени; и тогава в съдния ден Бог ще повика родителите да дадат отчет за това, че децата им са в света и че са допуснали да станат невъзпитани, непроявяващи любов и неполучаващи любов. Тези деца не могат да бъдат спасени в небесното царство, освен ако не се извърши голяма промяна в характерите им.

Брат Б иска съпругата му да вярва така, както той вярва, и я кара да приема, че всичко вършено от него е право, че знае повече от всички проповедници и е по-мъдър от всички хора. Показано ми бе, че в своята прехвалена мъдрост той се отнася към телата на децата така, както се отнася към душата на съпругата си. Поведението му следва неговата собствена мъдрост, което съсипва здравето на децата му. Смята, че отровата, която ѝ дава, я поддържа жива. Каква грешка! Би трябвало да помисли колко по-добре би се чувствала, ако я бе оставил на мира и не бе противоречал на природата. Това дете никога няма да има здраво тяло, тъй като костите и кръвта във вените ѝ са отровени. Съсипаното здраве на децата му и техните болести викат против прехвалената му мъдрост, която всъщност е глупост.

Най-жалко от всичко е, че е оставил вратата към погибелта широко отворена пред децата си, за да могат да влязат през нея и да бъдат погубени. Естеството на децата му трябва да бъде променено, характерите им преобразени и обновени, за да има надежда за тях. Брат Б, могат ли ангелите да гледат благосклонно на семейството ти? Могат ли да изпитват удоволствие да живеят в дома ти? Къщата е хубава, но сградата не може да създаде щастие. Онези, които живеят между стените ѝ, я правят рай или ад. Ти не уважавах майката на децата си. Допускаш в тях непокорство и липса на почит.

Може би ще кажеш: “Защо сестра Уайт ми говори всичко това? Аз не вярвам във виденията”. Знаех това, преди да ти пиша, но чувствам, че е дошло време всички тези неща да ти бъдат представени. Трябва да ти кажа истината, защото очаквам да видя в съдния ден онова, което съм написала тук по един несъвършен начин. Чаках, надявах се, че ще кажа нещо, което ще докосне сърцето ти и ще го смекчи поради всичко, което съм написала тук. Загубих обаче всяка надежда, тъй като си се въоръжил с броня, непробиваема като стомана. Не приемаш нищо, което не отговаря на възгледите ти. Показано ми бе, че би било много по-добре за делото на настоящата истина, ако никога не бе приел съботата. Съвестта ти не е много чувствителна; ти си заслепен от неприятеля.

Отказах се от всяка надежда да направя нещо за църквата в _____, докато ти си камък за препъване за тях. Някога обичаше истината и вървеше по пътя на истината и светостта и сега можеше да бъдеш Христов посланик. Във великия Господен ден ще трябва да даваш страшна сметка за талантите, които са останали неизползвани. Имаше добри способности. Бог ти зае тези таланти, за да ги използваш за добро, но ти злоупотреби с дарбите. Ако бе използвал дадената ти от Бога способност за нещо добро, щеше да постигнеш много в печеленето на души за Христос и би видял в небесното царство спасените благодарение на теб души. Ти обаче започна да разпиляваш, вместо да събираш заедно с Христос. Братята ти са обезсърчени и не напредват заради теб, тъй като си чуждо тяло, противопоставящо се на доброто, което те биха могли да направят.

Сега повече от всякога преди сърцето на Бога копнее с голяма любов и състрадателна нежност за земните Му чада. Сега повече от всякога преди Бог е готов и очакващ да направи нещо за народа Си. Той ще напътства и спасява всички, които изберат да бъдат спасени по определения от Него начин. Духовните хора могат да разбират духовните неща и навсякъде да виждат знаци за Божието присъствие и дело. Чрез умелата и нечестива стратегия Сатана изкара от Едемската градина нашите първи родители. Изкара ги от тяхната невинност и чистота и ги вкара в греха и неизразимата окаяност. Той не е престанал да унищожават. Всички сили, които може да ръководи, са впрегнати от него в сегашните последни дни, за да работят за съсипването на души. Той се възползва от всяка хитрост, за да мами и обърква Божия народ.

Сатана те използва като свой посредник, за да разпръсква тъмнина и объркване, и открива, че работиш по забележителен начин в ръцете му. Ти си първото средство, което той може да използва с добри за него резултати, за да наранява, обезсърчава и събаря. Не си ревностен в поемането на товара заедно с Божия народ; когато те тръгнат напред, ти се хвърляш върху тях като допълнителен товар, за да им попречиш да направят необходимото за придвижването им в правилна посока. Сатана работи с онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата в Исус. Изпитва най-жестоката омраза към всички, които са верни на Бога и спазват Неговите заповеди. Той не спи и не отслабва бдителността си нито за миг. Защо изповядващите се за Божии последователи не са поне наполовина толкова мъдри, усърдни и упорити в Божието дело, колкото Сатана в неговото?

Брат Б, ако бе вървял в права посока, когато за първи път постави ръката си на плуга, и не се бе обърщал назад, сега щеше да си вестител на светлината и щеше да разнасяш истината на живеещите в тъмнина. Бог не може да те използва за Своя слава, докато не се научиш да се съветваш с братята си и да не смяташ, че знаеш всичко, което си заслужава да бъде узнато. Сатана е успял да те държи настрана от вършенето на добро. Известно време се държеше добре, но сатанинските изкушения те победиха. Хареса ти да бъдеш пръв и да те ласкаят. Хареса ти властта, която се получава от парите. Сатана разбира човешките слабости. Той притежава познанието, което е трупал векове наред, и има опитни помощници в работата си. Лукавството и уловките му са добре подготвени и твърде често успяват, тъй като Божиите люде не са “хитри като змиите”.

Сатана често се явява като светъл ангел, облечен в небесна одежда; проявява приятелско отношение, изявява голяма святост на характера и голям интерес към жертвите си, чиито души желае да измами и унищожи. Кани ги по път, изпълнен с опасности, но успява да ги прикрие и представя единствено приятните неща. Великият Предводител на нашето спасение е победил от наше име, за да можем чрез Него самите ние да станем победители, стига да желаем. Христос не спасява никого против волята му; не принуждава никого да се подчинява. Той направи безкрайно голямата жертва, за да могат всички да победят в негово име и правдата Му да им се вмени.

За да се спасиш, трябва да приемеш Христовото иго и да свалиш този хомот, който сам си поставил на врата си. Постигнатата от Исус победа в пустинята е залог за победата, която можеш да спечелиш чрез Неговото име. Можеш да имаш надежда и да се спасиш единствено ако победиш така, както Христос победи. Божият гняв тегне над теб. Харесваш светските развлечения повече от небесното

съкровище. Похотта на очите и тщеславието на живота са те отделили от Бога. Трябва да премахнеш увереността в собствената си бедна, слаба и греховна личност. Трябва да осъзнаеш слабостта си, преди да се отпуснеш с всичките си проблеми в Божиите ръце. Душата, която се уповава пълно и цялостно на Бога, никога няма да бъде объркана.

Бог не желае да се съобразяваме с личното си удобство, когато Му се подчиняваме. Христос не си угаждаше, когато стана човек между хората. Той бе човек на скърби и навикнал на печал. Величието на Небето нямаше къде глава да подслони, нямаше място, което да нарече свое. Стана беден заради нас, за да можем чрез Него да станем истински богати. Нека не говорим за саможертва, защото не знаем какво означава човек да се жертва за истината. Досега не се е случвало да вдигаме кръста заради скъпия Христос. Нека не търсим път, който е по-лесен от пътя, извървян от нашия Изкупител. Колко си некомпетентен с цялата си прехвалена мъдрост, която те ръководи! Колко много си склонен да следваш диктата на една измамена съвест, за да тичаш по пътя на заблудата и да завличаш други след себе си!

По природа си такъв, че ти е много трудно да се подчиняваш и да бъдеш послушен на Божиите изисквания. Твоята безгранична самоувереност, предразсъдъците и настроенятия ти лесно те подвеждат да избереш погрешния път. Христос ще ти бъде непогрешим Водач, ако предпочетеш Него пред заслепения си разум. В своите сделки ти не вземаш под внимание Божията слава. Трябвало е да се справяш с много проблеми и трудности и ако се беше уповавал на истинския Съветник, а не собствената си преценка, щеше винаги да си ръководен в деловите си начинания.

Имаш важна работа пред себе си, която не можеш да извършиш без особена помощ от Бога. Способен си да си осигуриш приятелството на ангелите и да станеш Божи наследник и сънаследник с Исус Христос. Ако продължиш да ограничаваш надеждите и желанията си в тесните граници на собственото си удобство, това ще бъде грешка за цял живот. Ужасна грешка е да се живее само за този свят. Поглеждаш назад и осъзнаваш проклятието на собственото си погрешно поведение и се опитваш да се оправдаеш, като намиращ грешки в другите. Каквото и поведение да имат околните или каквато и злина да са извършили, техните заблуди никога няма да покрият дори само една твоя грешка. И в деня на окончателната сметка, няма да смееш да ги представиш пред Бога като извинение за пренебрегнатия си дълг.

Бог ти предложи да те приеме като Свое дете и да те направи член на царското семейство, дете на Небесния Цар, при условие, че излезеш от света и се отделиш и не се докосваш до нищо нечисто. Небесният Монарх искаше да притежаваш всичко, което може да облагородява и издига твоето естество, както и да те направи годен да живееш с Него във вечността и съществуването ти да бъде съразмерно с Божия живот. Какво бъдеще ни чака в идещия живот! Какво очарование има в него! Колко широка, дълбока и неизмерима е Божията любов към човека! Няма думи, които да я опишат; тя надхвърля мислите и въображението, но е реалност, която ти трябва да научиш от опит; можеш да се радваш в нея с неизразима и изпълнена със слава радост.

С такава надежда пред себе си как можеш да ограничаваш своя разум до светските мисли и земните задължения, като търсиш печалба и се отказваш от все повече части от настоящата истина?

Желателно за теб е да запазиш истината, принципите и съвестта си. Божията благосклонност е нещо по-добро от къщи, направени от сребро и злато. Най-голямата радост на сърцето идва от най-дълбокото смирение. Доверието и подчинението спрямо Бога изработват сила и благородство на характера. Невинаги сълзите са доказателство за слабост. За да построиш балансиран характер пред чистия и свят Бог, трябва да започнеш от основата. Сърцето трябва да бъде сломено пред Бога и да се прояви истинско покаяние за греха, докато отговориш на всички изисквания на истината и дълга. Тогава ще имаш истинско уважение към себе си и истинско доверие към Бога; ще изпитваш нежни чувства; духът на самохвалство ще изчезне. Вместо грубост ще се проявява дълбока нежност, примесена с твърдост в намеренията и желание да се устоява в името на истината при всякакви обстоятелства. Тогава ще разбереш много повече неща за света и за собственото си сърце, които ще те накарат да плачеш.

38. Истинско пречистване в служенето

Брат Д, от известно време исках да ти пиша, но едва сега намерих възможност да го направя. Докато говорех пред хората миналата събота, имах толкова ясно впечатление за твоя случай, че едва се въздържах да не спомена името ти пред всички. Сега ще разговаря ума си, като ти пиша. В последното си видение видях недостатъците на тези, които твърдят, че работят със слово и доктрина. Видях, че не използваш способностите си, а ставаш все по-малко ефективен в проповядването на истината. Нуждаеш се от цялостно преобразяване. Имаш силна, непроменяща се воля, граничеща с ината. Сега би могъл да си годин за тържественото дело на разнасяне на вестта на истината, ако бе по-малко самоуверен и по-смирнен и кротък по дух.

Не обичаш да работиш дълго време, нито да се изморяваш. Не си упорит изследовател на Божието Слово, нито си усърден работник в Божието дело. Животът ти е далеч от представянето на Христовия живот. Нямах силата да преценяваш. Не си мъдър и разумен работник. Не се обучавааш, за да печелиш души за Христос, както би трябвало да прави всеки Христов служител. Вървиш по утъпкана пътека и имаш свой собствен стандарт, към който искаш да приобщиш всички хора, но не успяваш да го направиш, тъй като те не желаят да го приемат. Ти си фанатизиран и често стигааш до крайности, поради което нанасяш големи поражения на Божието дело и отблъскваш души от истината, вместо да ги печелиш за нея.

Показано ми бе, че си провалил няколко добри възможности в резултат на неразумната си работа. Какво бих могла да ти кажа по този въпрос? Загубени са души поради липсата ти на мъдрост в представянето на истината и поради неспособността ти да украсиш призиванието си на евангелски служител с любезност, доброта и дълготърпение. Истинската християнска любезност трябва да бъде част от живота на Христовия служител. О, по-какъв жалък начин си представял нашия милостив и състрадателен Изкупител, чийто живот бе воплощение на добротата и истинската чистота! Отблъскваш души от истината чрез своя рязък, укоряващ и надменен дух. Словата ти не са в Христовата доброта, а в

духа на Д. По природа си груб и недодялан и тъй като никога не си осъзнавал необходимостта от истинско благородство и християнска любезност, животът ти не е така възвишен, както би трябвало да бъде.

Ти остана в руслото на навиците. Възпитанието и обучението ти не са добри и затова трябва да положиш големи усилия да се поправиш, да се реформиращ и у теб да се извърши цялостна промяна. Ако не преживееш решително и цялостно преобразяване в почти всяко отношение, ще бъдеш напълно негоден да проповядваш истината. Ако не получиш подходящо и подобаващо благородство на характера, обноските и словата, ще извършиш повече зло, отколкото добро. Не си направил много за напредъка на истината, защото стоиш дълго време в църквите, макар че не би могъл да им помогнеш, а само да им навредиш. Твоите постъпки и обноски имат нужда от изисканост и освещение. Не бива повече да петниш Господното дело с твоите недостатъци, тъй като не си показал решителната промяна, която е необходима, за да станеш работник за Божията кауза.

За теб е невъзможно да доведеш другите до по-висок стандарт от този, който самият ти си постигнал. Ако ти самияр не напредваш, как можеш да водиш църквата към по-високия стандарт на благочестието и светостта? От няколко години всички подобни на теб служители са по-скоро проклятие, отколкото благословение за Божието дело и колкото по-малко от тях останат, толкова по-успешна ще бъде каузата на настоящата истина.

Не си издигнат в своите възгледи, нито се стремиш към усъвършенстване в работата си. Доволен си да бъдеш невзрачен и незначителен проповедник. Не се стремиш към съвършенството на християнския характер и към тази позиция в делото, която Христос изисква от всеки Свой служител. Никой от изповядващите, че разнасят истината пред хората, няма да е годен за отговорното дело, ако не напредва в познание и посвещение, ако не подобрява своите обноски и нрав и не израства ежедневно в истинска мъдрост. Тясното общуване с Бога е необходимо за всеки човек, който насочва души към истината. Тези, които поемат върху себе си отговорността да извеждат души от тъмнината и да ги насочват към чудната Божия светлина, трябва винаги да помнят, че самите те имат нужда от напредване в нея. Ако не го правят, как ще водят хората? Ако самите те ходят в тъмнина, поемат страшна отговорност, като претендират, че учат хората на пътя.

Ти се захващаш с работа в места, където не си компетентен да оправдаеш доверието. Не работиш благоразумно. Стремиш се да компенсираш липсата на истинско познание, като укоряваш другите деноминации, бичуваш хората и отправяш груби и жестоки критики към тяхното поведение и начин на живот. Ако сърцето ти гори от духа на истината, ако беше осветен за Бога и живееше в светлината така, както Христос е в светлината, щеше да действаш с мъдрост и щеше да имаш начините и средствата да поддържаш интереса на слушателите, без да се отклоняваш от специфичната си работа и да злословиш против други, които наричат себе си християни.

Невярващите са отвратени. Смятат, че ти представляваш адвентистите от седмия ден и не желаят повече да слушат подобни доктрини. Нашата вяра е доста непопулярна и е в контраст с вярата и практиките на други деноминации. За да достигнем тези, които са в тъмнина и заблуда и изповядват

фалшиви теории, трябва да се приближаваме до тях с голямо внимание и мъдрост и да се съгласяваме по всеки въпрос, по който това е възможно, без да противоречи на съвестта ни.

Трябва да се обръща сериозно внимание на тези, които живеят в заблуда, и да им се отдава заслуженото заради тяхната искреност. Необходимо е да отиваме колкото се може по-близо до хората и едва тогава притежаваната от нас светлина на истината може да им бъде от полза. Брат Б, подобно на мнозина от нашите проповедници, веднага започва битка срещу заблудите им. По този начин ги предизвиква да се отбраняват и да се закоравяват във възгледите си и те остават покрити с бронята на егоистичните предразсъдъци, през която не могат да проникнат никакви доказателства.

Кой друг освен теб ще бъде отговорен за душите, които си отблъснал от истината в резултат на неосветената си дейност? Кой може да сломи стените на предразсъдъците, предизвикани от неблагоприятната ти работа? Не познавам по-голям грях против Бога от това хора да се заемат с проповедническата работа и да работят за себе си, а не за Христос. На тях се гледа като на Христови посланици, макар че не представляват Неговия Дух в нито едно от делата си. Не виждат и не осъзнават опасностите, съпровождащи работата на непосветените и непреобразени хора. Действат като слепци, неспособни да направят каквото и да било, и въпреки това проявяващи самоувереност и самодоволство, но продължаващи да ходят в тъмнина и себеупование и да се препъват на всяка крачка. Те са потънали в тъмнина.

Брат Д, ти имаш тесногръди идеи и дейността ти по-скоро принизява, а не издига истината. Причината не е в липсата ти на способности. Би могъл да станеш добър работник, но си прекалено ленив, за да направиш необходимите усилия за постигане на тази цел. Предпочиташ да се принизиш до грубите и надменни обноски спрямо тези, които се различават от тебе, вместо да си направиш труда да постигнеш повече благородство в работата си. Заемаш дадена позиция и когато я поставят под съмнение, не проявяваш достатъчно смирение да се откажеш от идеята си, макар и да се вижда, че тя е погрешна. Отстояваш независимостта си и се хващаш здраво за своите идеи, макар че отстъпчивостта е нещо важно и си длъжен да я проявяваш. Упорито и неотстъпчиво се държиш за собствените си преценки и мнения, въпреки че това е пагубно за душите.

Брат Д, твърдите ти възгледи и силната ти решителна воля да се налагаш на всяка цена бяха почувствани и изстрадани от твоята съпруга, в резултат на което здравето ѝ пострада. Ти не бе внимателен и нежен към това чувствително Божие дете; силният ти дух надделя над нейния по-благ нрав. Тя скърби за много неща. Стига да бе опитал, можеше да направиш живота ѝ по-щастлив. Ти обаче се опита да я накараш да мисли като теб и вместо да се опиташ да се пригодиш към по-мекия ѝ характер, ти се опита да я оформиш според собствената си груба природа и крайни възгледи. Характерът ѝ се промени и тя не можеше да постъпва като самата себе си. Изсъхна като растение присадено на негостоприемна почва.

Не бива да се стремиш да оформяш умовете и характерите по твоя калъп, а да допускаш собствения ти характер да бъде оформян по Божествения образец. Тежко и горко на света, ако се

изпълни с хора, притежаващи характер и темперамент като твоя. Тъй като сходните неща си приличат, ти би се отвратил от хората около тебе, които биха били твое точно копие, и би пожелал да не си от тях.

Ти се хвалиш и превъзнасяш самия себе си. О, колко неудачно е това за който да било човек, дори да притежава най-фините качества на ума и най-значимото влияние! Дори за хора с превъзходни качества и изключително силно влияние, тъй като знаят стойността си и колко добро вършат в света. Крайно неуместно е за личности с характер като твоя да се превъзнасят и да се хвалят.

В работата си често започваш добре. Предизвикваш интерес и хората се убеждават, че използваните аргументи не могат да бъдат оборени; но след време, когато застанат на страната на истината, личното ти Аз изпъква толкова отчетливо, че се губи всичко, което би могло да бъде спечелено, ако Исус се виждаше в твоите думи и поведение.

Липсват ти точно тези добродетели, които са необходими за печелене на души за Христос и за истината. Можеш да спориш умело, но не познаваш Божията воля от опит и поради липсата си на духовен опит не си способен да водиш другите до Извора на жива вода. Душата ти не общува с Бога, а е потънала в тъмнина. Нищо друго освен светлината на истината не може да запълни тази липса в душите, лутаци се в тъмнина. Ако не се преобразиш напълно, ще бъде по-добре усилията ти да преобразяваш другите да бъдат прекратени още сега, вместо да продължаваш да изопачаваш и извращаваш духовния стандарт с тесногръдите си и фанатични идеи. Не познаваш Божията воля от опит. Струва ти се, че собствената ти правда има някаква стойност, макар че е напълно безполезна. Трябва да се преобразиш, преди да бъдеш от полза за Божието дело. Когато бъдеш преобразен, тогава ще можеш да работиш, за да бъдеш приет.

Ти не притежаваш Христовата религия. Трябва да преобразиш сърцето си, да умреш за своето его и Христос да заживее в теб. Тогава ще можеш да ходиш в светлината, както Той е в светлината, и да оставиш светла диря нагоре към небето, която да осветява пътя на други хора. Изпитваш голямо задоволство от самия себе си. Би трябвало да се образоваш и да победиш духа си на фанатизъм и критикарство. Необходимо е да подчиняваш тялото си и да го държиш под контрол, да не би след като проповядваш на други, самият ти да бъдеш отхвърлен.

Имаш тесногръди разбирания, препираш се за дребни неща, търсиш грешки и поставяш под съмнение поведението на околните, макар че би било далеч по-добре да победиш недостатъците в собствения си характер и живот, да работиш от позицията на християнин, да търсиш светлина от Бога и да се подготвяш да станеш едно с чистите ангели в небесното царство. Такъв, какъвто си сега, би опетнил цялото небе. Ти си невъзпитан, недоद्याн и неосветен. В небето няма място за характер като този, който притежаваш в момента.

Ако се захванеш с делото искрено и без да извиняваш греха по какъвто и да е начин, ако осъдиш греха в плътта и протегнеш ръка с вяра и надежда в Божията благодат и праведен съд, ще можеш да победиш недостатъците в характера си, които те правят негоден за работа в Божията кауза. От много години не си напредвал и не си се подобрявал. Днес си по-далеч от стандарта на християнското

съвършенство и от качествата, които би трябвало да се намират в служителя на евангелието, отколкото си бил няколко месеца след като си приел истината.

Бог не е доволен от хора, които не проявяват разум по отношение на християнската религия, но въпреки това се опитват да водят другите. С право можеш да бъдеш оприличен на човека, който се опитва да извади съчицата от око на брата си, но не вижда гредата в собственото си око. Първо оправи сърцето си, реформирай собствения си характер, свържи се с Бога и придобивай ежедневен християнски опит; тогава ще можеш да носиш отговорност за душите, които са без Христос.

Едва ли има друг брат, който да е отделил повече време от теб да четеш различни автори, но въпреки това ти липсват качествата, необходими за служител, проповядващ истината. Не можеш да цитираш и дори да четеш правилно от Писанието. Не бива да е така. Не си напреднал в умствени качества и душата ти не е израснала в благодатта. Ако това бе станало, от всичките ти думи и дела щеше да грее светлина. Не си почувствал необходимостта да имаш по-благородни и по-святи постижения.

Повърхностното прелистване на книги задръства ума ти и предизвиква у теб “умствена диспепсия”. Не можеш да “смелиш” и да използваш дори половината от прочетеното. Ако четеш по дадена тема, за да усъвършенстваш ума си, би трябвало да четеш толкова, колкото умът може да възприеме и смели, и по този начин би постигнал добри резултати. Ти и някои други проповедници имате нужда да ходите на училище и да започнете като децата да усвоявате първите степени на познанието. Не можеш да четеш, да пишеш и да произнасяш думите правилно, но въпреки това не са много хората, които са проявявали по-голямо нехайство за човешките души и които са поемали по-малко отговорности от теб.

Длъжността на нашите проповедници изисква телесно здраве и дисциплина на ума. Здравият разум, силната нервна система и веселият нрав ще препоръчат евангелския служител на всяко място. Тези качества трябва да бъдат търсени и целенасочено възпитавани.

Досегашният ти живот е безполезен. Имаш някои добри идеи, но Божият Дух не обитава в сърцето ти. Не си оживотворен от Неговата сила и не притежаваш истинска вяра, надежда и любов. Христовият Дух в теб ще ти помогне да възприемеш Божиите неща и да ги разкриеш пред околните. Не можеш да си полезен за Божието дело, докато не си създадеш по-възвишена представа за работата на верния Христов служител. Искаш да намериш цел в живота си, за да вършиш добро, подобно на Исус. Себеотрицанието и любовта, които проявяваш в тази дейност, ще се отразят на живота и характера на много хора.

Трябва да се отървеш от студения си и замръзвал формализъм, колкото се може по-скоро. Необходимо е да развиваш в себе си нежността и приятелството, които да се проявяват в ежедневния ти живот. Проявявай истинска любезност и християнска доброта. Сърцето, което наистина обича Исус, обича и всички, за които Той е умрял. Както иглата сочи към Северния полюс, така всеки истински Христов последовател с дух на искрен работник трябва да се стреми да спасява души, за които Христос

е дал живота Си. Работата за спасението на грешниците ще поддържа Христовата любов в сърцата ни и ще помага на тази любов да расте и да се развива. Ако човек няма правилно познание за Божията воля, не може да развие хармоничен християнски характер.

Умолявам те, братко мой, да се запознаеш с Бога. “Стъпките на човека се оправят от Господа.” Прислужващите ангели отбелязват всяка стъпка от нашия път. Волята ти не е предадена на Бога; мислите ти не са святи. Вървиш и се препъваш в тъмнина, без да знаеш къде да стъпваш. Господ разкрива волята Си на тези, които са искрени и имат желание да бъдат водени. Нямах успехи, защото си се отказал от желанието да опознаваш и да вършиш Божията воля. Следователно нямаш познание върху нищо позитивно. Макар че самият ти си сляп, правиш опити да водиш слепите.

О, какво е твоето състояние и това на много наши служители! След като сте изоставили Бога, Извора на живите води, ти и много от тях сте си изсекли пропукани щерни, които не могат да задържат водата. Умолявам те да се стреснеш и да се обърнеш към Господа в онова дълбоко и искрено покаяние, което ще ти помогне да получиш Неговото прощение и трайната Му сила, и така наистина да се изпълниш с Божията пълнота. Той те наблюдава с неодобрение, тъй като си камък за препъвване за много души. Разчиташ на собствените си дела и праведност, за да успееш, но не познаваш Неговата воля.

Дано Господ да ти разкрие твоя истински характер и да ти помогне да видиш недостатъците си. Когато бъдеш просветлен от Божия Дух, за да разбереш това, ще осъзнаеш толкова интензивно греховната си немарливост и безполезен живот, че душата ти ще бъде обзета от ужас и ще изпита скръб, която ще те доведе до покаяние.

Номер двадесет и пет

Свидетелство за църквата

39. Важността на делото

На 3 януари 1875 г. ми бяха показани много неща във връзка с големи и важни интереси в Батъл Крик относно работата на издателската асоциация, училището и здравния институт. Ако бяха правилно ръководени, тези институции биха постигнали голям напредък за Божието дело и за разпространяването на истината и спасяването на души. Живеем сред опасностите на последните дни. Единствено посвещението към Бога може да ни направи годни да вземем участие в тържественото и важно заключително дело за това време. Има малцина на брой напълно всеотдайни хора, които да заемат отговорни длъжности; малцина, които безрезервно да се предадат на Бога, за да слушат Неговия

глас и да изучават славата Му. Не са много на брой онези, които биха отдали живота си за напредъка на Божието дело, ако това се изиска от тях. И все пак Бог изисква точно таква посвещение.

Хората се мамят, като мислят, че служат на Бога, макар че всъщност служат на себе си, а интересите на Божието дело остават на заден план. Сърцата им не са посветени. Господ не се радва на такова служене. С напредъка на работата Бог понякога определяше хора, които да заемат длъжности в Батъл Крийк. Те биха могли да заемат важни позиции, ако се бяха посветили на Бога и бяха отдали силите си за делото Му. Посочените от Бога се нуждаеха точно от тази дисциплина, която работата за делото Му би им дала. Той би могъл да ги почете, като ги свърже със Себе Си и им даде Светия Си Дух, за да ги направи годни за отговорностите, които са призвани да носят. Тези хора не биха могли да придобият задълбочен религиозен опит и познание на Божествената воля, ако не бяха на позиции, изискващи носене на бреме и отговорности.

Никой не трябва да се мами и да мисли, че като се свърже с Божието дело в Батъл Крийк, ще има по-малко грижи, по-лесна работа и по-малко изпитания. Сатана е най-активен там, където се върши най-много за напредъка на истината и за спасяването на души. Той познава човешкото естество и няма да остави тези хора на мира, ако има дори и най-малката възможност да заприличат на Христос и да станат полезни работници в Божието дело. Сатана съставя планове да изкушава точно тези, за които Бог е казал, че ще приеме като служители в делото Си. Дяволът проучва как най-успешно да воюва против Божиите намерения и да ги осуetyава. Той е запознат както със слабите, така и със силните черти на човешкия характер. Работи доста фино с цялата измама на неправдата, за да осуetyава Божиите намерения, като напада слабите места в характера им. След като успее, подготвя пътя за атакуване и завладяване на тези по-слаби места. Спечелва контрол над ума и заслепява възприятията. Подтиква обърканите и хванати от уловките му хора към самоувереност и самодоволство точно във времето, когато моралните им качества са най-слаби. Те се самозалъгват и смятат, че са в добро духовно състояние.

Врагът ще използва всичко възможно в своя полза, за да унищожава души. Дават се свидетелства за отделни личности, заемащи важни длъжности. Те започват да работят добре в Божието дело. Сатана обаче ги преследва с изкушенията си и накрая те биват победени. Когато околните наблюдават погрешното им поведение, Сатана им внушава, че сигурно има грешка в свидетелствата, дадени за тези хора, защото, ако свидетелствата бяха верни, тези служители не биха се оказали недостойни за участие в Божието дело.

Точно така е планирал дяволът. Той хвърля съмнение относно дадената от Бога светлина. Тези хора биха могли да устоят на сатанинските изкушения, ако се пазеха и бдяха, осъзнавайки собствените си недостатъци и уповавайки се на Исусовото име и сила, за да успеят да изпълнят дълга си. Трябва да се има предвид, че винаги е имало условия към тях; ако подхранват дух на себеотрицание, ако осъзнаят собствената си слабост и разчитат на Бога, без да се доверяват на мъдростта и преценките си, а Го направят своя сила, биха могли да бъдат голямо благословение за делото Му. Сатана обаче се е намесвал с изкушенията си и почти винаги е побеждавал. Той подрежда обстоятелствата така, че да атакува слабите им места, след което да ги победи. Колко позорно са навредили на Божията кауза!

Колко много са се отдалечили от Него, като са следвали собствените си покварени сърца! Божият ден ще разкрие истинската причина за всичките ни разочарования от хората. Бог не греши. Той им е дал насърчителни обещания с известни условия, но те не са ги изпълнили. Уповавали са се на собствената си сила и са паднали в изкушение.

Онова, което важи за някои личности при определени обстоятелства, не важи при други обстоятелства. Хората са слаби в морал и толкова егоистични, толкова самодоволни и така лесно се отдава на суета и надменност, че Бог не може да работи с тях и те биват оставени да се движат като слепци и да проявяват толкова големи слабости и безумия, че мнозина остават удивени как такива личности са били приети и признати за достойни да работят каквото и да било за Божието дело. Точно такъв е бил сатанинският план. Такава е била целта му още по времето, когато ги е изкушил за първи път да укорят Божиата кауза и да хвърлят съмнения върху свидетелствата. Ако бяха останали там, където влиянието им не би се отразило на Божието дело, Сатана не би ги нападал толкова свирепо, защото не би могъл да осъществи намерението си и да ги използва за свои специални инструменти.

В Божието дело онова, което може да се каже със сигурност за някой служител в един случай, няма да е вярно при друг случай. Причината е, че един месец този служител може да е бил благочестив и да е живял по най-добрия начин според притежаваната светлина, докато следващия месец да е допуснал да бъде победен от сатанинските изкушения и в резултат на своята самоувереност да е паднал в тежък грях и да е станал негоден за Божието дело.

Умовете се променят в резултат на изтънчените сатанински изкушения толкова лесно, че не е най-добрата политика за съпруга ми и за мен да поемаме отговорността да изразяваме мненията си за качествата на хората, които трябва да заемат различни длъжности, тъй като ставаме отговорни за поведението им. Въпреки това, ако са били смирени и са имали твърдо упование в Бога по времето, когато са били препоръчани да поемат отговорности, те биха могли да са хората за съответните длъжности. Ако обаче паднат в изкушение, ако престанат да проявяват твърдост и прекъснат връзката си с Бога, те биват завладени от неприятеля и вършат и казват неща, които са позор за Бога и укор за делото Му. Тогава Сатана ликува, когато види как нашите братя и сестри ни гледат с подозрение, тъй като сме насърчили подобни личности да служат в делото.

40. Състоянието на света

Показано ми бе състоянието на света, който бързо пълни чашата на беззаконието. Насилие и всякакви по вид престъпления изпълват нашия свят и Сатана използва всички възможни средства, за да превърне престъпленията и покваряващите грехове в нещо популярно. Младежите, които ходят по улицата, са заобиколени от плакати и обяви за престъпления и грях, представени в роман или театрална постановка. Умовете им биват приучвани да свикват с греха. Животът на нечестивите и скверните

постоянно се излага пред тях в ежедневниците. Всяко нещо, което може да предизвика любопитство и да възбуди животинските страсти, им се представя в увлекателен и интересен вид.

Литература, която се произвежда от покварени личности, отравя умовете на хиляди хора. Грехът не им се вижда прекалено грозен. Те слушат и четат толкова много за долни престъпления и разгул, че чувствителната им някога съвест, която би потръпнала от ужас пред подобни неща, закърнява.

“И както стана в дните на Ной, така ще бъде и в дните на Човешкия Син.” Бог ще има народ, ревностен за добри дела, стоящ твърд сред развалата на този пропаднал свят. Ще има народ, който ще се държи здраво за Божията сила, за да устои на всяко изкушение. Нечестивите изрази и възбуждащите плакати може да се опитват да говорят на сетивата им и да покваряват умовете им, но те ще бъдат така съединени с Бога и ангелите, че ще приличат на хора, които не виждат и не чуват. Те ще трябва да направят нещо, което никой друг не може да направи вместо тях, а именно – да се борят със силата на вярата и да се хванат за вечния живот. Не бива да са самоуверени и самодоволни. Като познават своите слабости, те ще съединят своето невежество с Христовата мъдрост и своята слабост с Неговата сила.

Младите хора могат да имат толкова твърди принципи, че дори най-силните изкушения на Сатана да не ги отклонят от верността им. Самуил бе дете, заобиколено с най-покваряващо влияние. Той виждаше и чуваше неща, които наскърбяваха душата му. Синовете на Илий, които имаха дълга на свято служене, бяха контролирани от Сатана. Тези хора отравяха атмосферата около него. Мнозина други бяха очаровани от греха и неправдата, но въпреки това Самуил остана неопетнен. Одеждата на неговия характер остана без петно. Той не общуваше, нито изпитваше каквато и да е наслада от греховете, които изпълваха целия Израел с разкази за страшни неща. Самуил обичаше Бога и пазеше душата си в толкова тясна връзка с Небето, че ангел бе изпратен да му говори за греховете на Илиевите синове, които покваряваха Израел.

Апетитът и страстите са победили хиляди, изповядващи се за Христови последователи. Сетивата им така се притъпяват поради близкото общуване с греха, че те не се отвращават от него, а го смятат за нещо привлекателно. Краят на всичко е наближил. Бог няма повече да понася престъпленията и покваряващото беззаконие на човешките чедра. Престъпленията им наистина са стигнали до Небето и тескоро ще бъдат посетени от страшните Божии язви. Те ще пият от чашата на Божията гняв, неподправен с милост.

Видях, че има опасност дори изповядващите се за Божии деца да се покварят. Развратът заслепява хората и ги държи в плен. Сякаш са неспособни и безсилни да се възпротивят и да победят апетита и страстите. В Бога има мощ; в Него има сила. Ако се хванат за нея, даряващата живот Исусова сила ще помогне на всеки, наричащ се с Христовото име. Заобиколени сме от опасности и беди. В безопасност сме само когато осъзнаваме слабостите си и се хващаме с вяра за нашия могъщ Избавител. Времето, в което живеем, е страшно. Не можем да престанем да бдим и да се молим дори за миг. Безпомощните ни души трябва да разчитат на Исус, нашия състрадателен Изкупител.

Показано ми бе голямото значение на делото пред нас. Малцина осъзнават истинското състояние на нещата. Всички, които спят и не могат да осъзнаят необходимостта от бдителност и грижа, ще бъдат победени. Появяват се млади хора, които се включват в Божието дело, но някои от тях не притежават почти никакъв усет за светостта и отговорността на тази кауза. Няма почти никакъв опит в упражняването на вяра и в искреното жадуване на душата за Божия Дух, което винаги донася благословения. Някои хора с добри качества, които биха могли да заемат важни длъжности, не знаят на какъв дух служат. Отдават се на веселие така естествено, както водата тече надолу. Говорят глупости, закачат се с младите момичета, макар че почти всеки ден слушат най-святите и пробуждащи душата истини. Тези хора имат религията в главите си, но сърцата им не са осветени от истините, които слушат. Те никога не могат да заведат околните до Извора на живи води, докато самите те не пият от него.

Сега не е време за лекомислие, суета или незначителни неща. Земната история скоро ще приключи. Умовете, които са се отдали на безпътни мисли, трябва да се променят. Апостол Петър заявява: “Затова препашете се през кръста на вашите помисли. Бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос. Като послушни деца не се съобразявайте с първите страсти, които имавте във времето на незнанието си. Но както е свят Този, Който ви е призовал, така бъдете святи и вие в цялото си поведение; защото е писано: “Бъдете святи, понеже Аз съм свят.”

Безпътните мисли трябва да бъдат овладени и насочени към Бога в послушание на Неговата воля. Не бива нито да отправят, нито да очакват похвали, тъй като по този начин се подхранва самоувереността, вместо да се задълбочава смирението; стига се до поквара, а не до чистота. Хората, които наистина имат качества и смятат, че трябва да участват в Божието дело, ще се чувстват смазани от светостта на това дело, подобно на кола под товар от снопове. Сега е времето да се направят най-усърдни усилия за побеждаване на естествените чувства на плътското сърце.

41. Състоянието на църквата

Има голяма нужда от реформация сред Божия народ. Сегашното състояние на църквата ни кара да си задаваме въпроса: Така ли представяме по правилен начин Този, Който даде живота Си за нас? Тези ли са Христовите последователи, които не смятат живота си за достатъчно скъп? Рядко се намират личности, които се издигат до библейския стандарт и отговарят на библейското описание на Христовите последователи. След като изоставиха Бога, Източника на жива вода, те си изсякоха водоеми, “пукнати водоеми, които не могат да държат вода”.

Ангелът каза: “Липсата на любов и вяра са големите грехове на Божия народ”. Липсата на вяра води до небрежност и до себелюбие и любов към света. Онези, които се отделят от Бога и падат в изкушение, се отдават на грозни грехове, тъй като плътското сърце води до голямо беззаконие. Точно така става и с голям брой от изповядващите се за Божи народ. Макар и да твърдят, че служат на Бога, с

всичките си намерения и цели те покваряват пътищата си пред Него. Мнозина се поддават на апетита и страстите си, въпреки че ярката светлина на истината им посочва опасностите и ги предупреждава да се пазят, да се ограничават, да се въздържат. “Заплатата на греха е смърт.” Макар че примерът на тези, които са провалили вярата си, стои като фар, предупреждаващ ни да не вървим по същия път, мнозина са се забързали натам. Сатана контролира умовете им и като че ли има власти над телата им.

О, колко много хора се ласкаят, че имат в себе си доброта и праведност, а истинската Божия светлина разкрива, че живеят единствено за да си угаждат! Цялото им поведение е омразно на Бога. Колко много са тези, които живеят без Закона! Обхванати са от тъмнина, но продължават да живеят в самодоволство. Ако Божият закон се разкрие пред съвестта им, както стана с Павел, ще осъзнаят, че са продадени под грех и трябва да умрат за плътския ум. “Личното Аз трябва да умре.

Колко тъжни и страшни грешки правят мнозина! Те строят на пясък, но си мислят, че са затвърдени върху вечната Канара. Мнозина, които изповядват благочестието, живеят безразсъдно и не осъзнават в каква опасност се намират, сякаш никога няма да отидат на съд. Чака ги страшно възмездие, но въпреки остават под контрола на импулсите и грозните страсти и продължават да запълват един черен доклад за съда. Издигам глас на предупреждение към всички, които носят Христовото име, да изоставят всяко беззаконие. Изчистете душите си, като се подчините на истината. Очистете се от всяка нечистота на плътта и духа, като се усъвършенствате в святост в страх от Бога. Тези, към които отправям апела, знаят какво имам предвид.

Дори и вие, които сте покварили пътищата си пред Господа, които сте участвали в ширещото се беззаконие и сте очернили душите си с грех, все още имате покана от Исус да изоставите този начин на живот, да се хванете за силата Му и да намерите в Него мир, сила и благодат, които ще ви направят повече от победители в Неговото име.

Развалата на този пропаднал век опетнява много души, които твърдят, че служат на Бога. Но дори сега не е прекалено късно да поправят злините и кръвта на разпнатия и възкръснал Спасител да ги изкупи, ако се покаят и почувстват нуждата от прощение. Сега трябва да бдим и да се молим както никога преди, за да не попаднем под властта на изкушението и да оставим като пример живот, превърнал се в окаяна развалина. Като народ не бива да ставаме небрежни и да гледаме на греха с безразличие. Станът се нуждае от пречистване. Всички, които носят Христовото име, трябва да бдят, да се молят и да пазят входовете към душите си, защото Сатана работи, за да покварява и унищожава, когато му се предостави дори най-малка възможност.

Братя мои, Бог ви призовава като Свои последователи да ходите в светлината. Трябва да се стреснете. Грехът е сред нас и не се възприема като нещо лошо. Сетивата на мнозина са притъпени от угаждане на апетита и поради близостта с греха. Имаме нужда от приближаване към небето. Можем да израстваме в благодат и в познаване на истината. Ходенето в светлината и изпълняването на Божиите заповеди не означава, че трябва да стоим на едно място и да не правим нищо. Трябва да вървим напред.

Има голяма слабост в самолюбието, себевъзвеличаването и гордостта, а огромна сила в смирението. Истинското ни достойнство се поддържа не когато се смятаме за нещо голямо, а когато Бог е в нашите мисли и сърцата ни горят от любов към нашия Изкупител и към ближните. Простичкият характер и смиреното сърце даряват с щастие, докато високомерието води до недоволство, оплакване и непрестанни разочарования. Когато се научим да мислим по-малко за себе си и повече за това, как да направим другите щастливи, ще получим Божествена сила.

В отделянето си от Бога, в нашата гордост и тъмнина постоянно се стремим към себевъзвеличаване и забравяме, че смиреният ум е сила. Мощта на нашия Спасител не бе в използването на остри думи, които да пронизват душата. Неговата доброта и семпли, скромни обноски го направиха победител над сърцата. Когато бъдат сравнени с кротостта и смирението, гордостта и себвъздигането наистина се виждат като слабости – каквито са. Поканени сме да се учим от Този, Който бе кротък и смирен по сърце; тогава ще преживеем онова спокойствие и мир, за които имаме толкова голямо желание.

42. Любов към света

Представеното от Сатана изкушение пред нашия Спасител на високата планина е едно от основните, с които хората се сблъскват. Царствата на света с цялата си слава бяха предложени на Христос от Сатана като дар при условие, че Божият Син му отдаде такава почит, каквато се полага на висшестоящ. Спасителят почувства силата на това изкушение, но се изправи срещу него от наше име и победи. Той не би бил изпитан по този въпрос, ако хората не бяха изкушавани по същия начин. Когато се противопостави, Христос даде пример за поведението, което трябва да имаме, когато Сатана идва при всеки от нас, за да ни отклони от нашата вяност.

Никой човек не може да бъде Христов последовател и въпреки това да насочи чувствата си към нещата от този свят. В своето послание Йоан пише: “Не обичайте света, нито каквото е на света. Ако някой обича света, в него няма любов към Отца”. Изкупителят, Който се справи със сатанинското изкушение, разразило се с най-голяма сила, знае колко опасно е човек да се поддаде на изкушението да обича света.

Христос се уеднакви с човечеството, като издържа на изпитанието и победи от името на човека. Той е предупредил за точките, по които Сатана може да успее, когато ни изкушава. Знаеше, че дяволът ще постигне победа, ако не се пазим по въпроса за апетита и алчността за земни богатства и почести. “Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат. А си събирайте съкровища на небето, където молец и ръжда не ги разяждат и където крадци не подкопават, нито крадат; защото където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.” “Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона.”

Христос ни показва, че съществуват двама господари – Бог и светът. Ясно ни представя факта, че не е възможно да служим и на двамата. Ако интересите и любовта ни към този свят са преобладаващото чувство, няма да оценяваме нещата, които повече от всичко са достойни за нашето внимание. Любовта към света изключва любовта към Бога и подчинява най-висшите ни интереси на светските стремежи. По този начин Бог не заема толкова важно място в нашите чувства и вяра, колкото нещата от този свят.

Нашите дела ще покажат до каква степен земните съкровища са завладели чувствата ни. Най-големите грижи, безпокойства и усилия са посветени на светските дела, докато нещата с вечна стойност остават на заден план. Така Сатана получава от човека онази почит, който изиска от Христос, но не може да получи. Егоистичната любов към света е това, което покварява вярата на изповядващите се за Христови последователи и ги прави хора със слаб морал. Колкото повече обичат земните богатства, толкова повече се отклоняват от Бога и по-малко участват в Неговото Божествено естество, което би им дало усещане за нечистите влияния в света и за опасностите, на които са изложени.

С изкушенията си Сатана възнамерява да направи света изключително привлекателен. Чрез любовта към богатствата и светските почести той упражнява омайващата си сила за спечелване на чувствата дори на така наречения християнски свят. Голяма част от християните правят всякакви жертви, за да спечелят богатства и колкото повече успяват в намеренията си, толкова по-малко обичат скъпоценната истина и толкова по-малък интерес проявяват към нейния напредък. Загубват любовта си към Бога и започват да действат като обезумели. Колкото повече преуспяват в трупането на богатства, толкова по-бедни се чувстват, тъй като се стремят към повече, и толкова по-малко влагат в Божието дело.

Делата на тези хора, които изпитват безумна любов към богатствата, показват, че за тях не е възможно да служат на двама господари – Бога и мамона. Парите са техен Бог. Отдават почит на властта им. Служат на света с всичките си намерения и цели. Честта им, която е тяхното първородство, бива жертвана за светска печалба. Тази управляваща сила контролира умовете им и те нарушават Божия закон, за да служат на личните си интереси за увеличаване на земното съкровище.

Мнозина от изповядващите Христовата религия не обичат и не изпълняват дори буквата на принципите на Неговите учения. Отдават най-доброто от себе си на светски занимания и се покланят на мамона. Обезпокоително е, че толкова много хора са измамани от Сатана и въображението им се възбужда от блестящите перспективи за светска печалба. Увличат се по мечтите си за съвършено щастие, като постигнат целта си да придобият почит и богатство в този свят. Сатана ги изкушава с мамещите думи: “Всичко това е твое”, цялата тази власт и богатство, с което можеш да извършиш много добрини. Но когато постигнат това, за което са работили, вече нямат онази връзка със себеотрицателния Изкупител, която би ги направила участници в Божественото естество. Държат се за земното богатство и презират себеотрицанието и себепожертвувателността, необходими за връзката им с Христос. Нямат желание да се разделят с така скъпите им земни съкровища, към които сърцето им се е прилепило. Сменили са господаря си; приели са мамона вместо Христос. Мамонът е техният бог и те служат на него.

Сатана си е осигурил поклонението на тези измамни души в резултат на тяхната алчност за богатства. Промяната е станала така неусетно, сатанинската сила е била толкова измамна и лукава, щото те са се съединили със света и не усещат, че са се отделили от Христос и повече не са Негови служители, освен само по име.

Сатана пристъпва към хората много по-предпазливо, отколкото е постъпил с Христос в пустинята на изкушението, тъй като знаеше, че тогава бе обречен на поражение. Той е победен враг. Не отива при човека директно, за да изиска почит чрез външно поклонение. Просто го кани да насочи чувствата си към добрите неща в този свят. Ако успее да овладее ума и чувствата му, небесните радости биват засенчени. Всичко, което той иска от човека, е да го постави под измамната сила на изкушенията си, за да обича света, славата и почестите, да обича парите и да насочва вниманието си към земните съкровища. Ако успее по този начин, спечелва всичко, което бе поискал от Христос.

Христовият пример ни показва, че можем да се надяваме на победа само ако непрестанно се противопоставяме на сатанинските атаки. Този, който триумфира над неприятеля на душите в битката с изкушението, познава сатанинската власт над човечеството, и затова го е победил от наше име. Като победител Той ни дава предимствата на Своята победа, за да успеем чрез усилията си да се противопоставим на изкушенията на Сатана и да съединим нашата слабост с Неговата сила, нашата нищожност с Неговите заслуги. Поддържани от непресъхващата Му сила във време на силно изкушение, ние можем да се противопоставим в Неговото всемогъщо име и да победим така, както Той е победил.

Именно чрез неизразими страдания Спасителят е направил изкуплението достъпно за нас. В този свят Той е нямал почести и слава, за да може чрез чудното Си смирение да издигне човека до небесни почести и вечна радост в царските Си двореци. Ще роптае ли падналият човек за това, че небето може да бъде спечелено единствено чрез борби, себевладеене и упорит труд?

Мнозина с горди сърца се питат: Защо да преживявам смирение и покаяние, преди да получа увереност, че съм приет от Бога и че ще постигна вечната награда? Защо пътят към небето не е по-малко труден, по-приятен и по-привлекателен? Насочваме тези съмняващи се и роптаещи хора към нашия велик Пример, който страдаше под товара на човешката вина и търпеше най-острите болки на глада. Той бе не само безгрешен, но и нещо повече. Бе Князът на небето, станал грешен за човечеството. “Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.”

Христос пожертва всичко за човека, за да му помогне да спечели небето. Сега падналият човек трябва да покаже, че ще пожертва всичко свое заради Христос и за спечелването на вечната слава. Онези, които осъзнават величието на спасението и неговата цена, никога няма да роптаят, че трябва да преживеят сълзи и че борбите и въздържанието са част от християнския живот. Условието за спасението на човека са определени от Бога. Смирението и носенето на кръста са условия, чрез които каещият се грешник ще намери утеха и мир. Мисълта, че Исус е преживял унижение и жертва, каквато хората никога няма да претърпят, би трябвало да смълчи всеки глас на недоволство. Най-сладката радост

изпълва човека, когато се покае искрено пред Бога за нарушаването на Закона Му и се изпълни с вяра в Христос като Изкупител и Застъпник на грешниците.

Хората работят на толкова висока цена, за да си осигурят съкровищата на този живот. Трудят се и претърпяват трудности и лишения, за да придобият някакво светско предимство. Защо грешникът трябва да желае в по-малка степен да търпи, да страда и да жертва, за да си осигури непреходното съкровище – живот с Бога и корона на безсмъртна слава, която не увяхва? Безграничните небесни богатства - наследството, което има вечна трайност, което надминава въображението и има “вечна тежина на слава”, трябва да бъдат спечелени на всяка цена. Не бива да роптаем заради въздържанието, тъй като Господарят на живота и славата го е преживял преди нас. Не бива да избягваме страданието и лишенията, тъй като Величието на небето ги е приело от името на грешниците. Жертването на спокойствието и удобството не бива да предизвиква дори една мисъл на жалеене, защото Изкупителят на света прие всичко това заради нас. Дори да оценим по най-високия начин нашето въздържание, лишенията и жертвите, всички те са по-много по-малко от онова, което е изпитал Князът на живота. Всяка наша жертва се вижда като нещо незначително, когато я сравним с преживяното от Христос заради нас.

43. Самонадеяност

Има хора с безразсъден дух, който те наричат смелост и храброст. Без да е необходимо, отиват на места, където има опасност и риск, и по този начин се излагат на изкушения, за чието преодоляване ще е нужно чудо от Бога, за да останат неувредени и неопетнени. Изкушението на Сатана към Спасителя на света изискваше Той да се хвърли от кулата на храма, но Исус го посрещна с твърдост и устоя. Сатана цитира обещание от Бога като гаранция, че Христос може да постъпи така, без да се нарани, само защото е обещано. Христос посрещна изкушението с текст от Писанието: “Писано е още: Да не изпитваш Господа, твоя Бог.” Християнинът може да е в безопасност само когато отблъсква неприятеля с Божието слово. Сатана подтиква хората да отиват там, където Бог не е изискал от тях, и им представя цитати от Словото, за да оправдае нашепванията си.

Божии скъпоценни обещания не са дадени, за да укрепят човека в дързостта му или да може да разчита на тях, когато се втурва в ненужна опасност. Господ изисква от нас да действаме със смирение и упование в Неговото провидение. “Не е дадено на човек, който ходи, да оправя сам стъпките си.” Нашето преуспяване и животът ни са в Бога. Нищо не може да бъде осъществено с успех без Божието позволение и благословение. Той може да протегне десницата Си, за да помогне и благослови, както и да я оттегли и да я използва против нас. “Предай на Господа пътя си; и уповавай се на Него и Той ще извърши очакваното ти.” Като Божии чеда от нас се изисква да поддържаме последователен християнски характер. Трябва да упражняваме благоразумие, предпазливост и смирение и да пристъпваме с разум към външните хора. В никакъв случай не бива да предаваме принципите си.

Можем да сме в безопасност, когато не даваме място на дявола, тъй като неговите предложения и намерения винаги целят да ни попречат да разчитаме на Бога. Той се преобразява в чист ангел, за да може чрез многостранните си изкушения да поставя своите клопки по такъв начин, че да не различаваме хитростите му. Колкото повече се поддаваме, толкова по-силни ще бъдат измамите му над нас. Не е безопасно да влизаме в спорове или да разговаряме с него. При всяко предимство, което даваме на неприятеля, той изисква нещо повече. Ще сме сигурни само ако твърдо отхвърляме първите признаци на самонадеяност. Чрез Христовите заслуги Бог ни е дал достатъчно благодат, за да устояваме на Сатана и да бъдем повече от победители. Съпротивата означава успех. "... но се противете на дявола и той ще бяга от вас." Съпротивата трябва да е твърда и упорита. Губим всичко спечелено, ако се съпротивляваме само днес, но утре се предадем.

Грехът на този век е пренебрегването на ясните Божии заповеди. Голяма е силата на лошото влияние. Ева имаше всичко, от което се нуждаеше. Не ѝ липсваше нищо, което да я направи щастлива, но невъздържаният апетит пожела плода на единственото забранено от Бога дърво. Нямаше нужда от плода на дървото на познанието, но позволи апетитът и любопитството да я завладеят. Тя бе съвършено щастлива в едемския си дом редом до своя съпруг, но също като съвременните еви тя си помисли, че има нещо по-висше от това, което Бог е отредил за нея. Когато се опита да се изкачи по-високо от първоначално определената ѝ позиция, тя падна далеч по-ниско. Със сигурност такъв ще е резултатът за евите от сегашното поколение, ако пренебрегват радостното изпълнение на ежедневните си задължения в съгласие с Божия план.

Жените имат задължения, които са дори по-важни и благородни от длъжностите на царя, седящ на своя трон. Те могат да култивират умовете на децата си и да оформят характерите им по такъв начин, че да ги направят полезни за този свят и да им дадат възможност да станат Божии синове и дъщери. Времето им е прекалено ценно, за да бъде прекарано в балните зали или в ненужна работа. В този изпълнен с нужди и страдания свят има достатъчно по количество и важност работа, за да се позволи губенето на скъпоценни моменти за украса или външна показност. Дъщерите на Небесния Цар, членовете на царското семейство, би трябвало да усещат бремето на отговорността, за да постигнат по-възвишен живот, да влязат в тясна връзка с Небето и да работят в хармония с Изкупителя на света. Онези, които се заемат с такава работа, няма да изпитват задоволство от модата и от глупостите, обсебили умовете и сърцата на жените в последните дни. Ако наистина са Божии дъщери, те ще бъдат участници в Божественото естество. Подобно на своя Божествен Изкупител, те ще бъдат разтърсени от най-дълбоко състрадание, когато виждат покварената атмосфера в обществото. Ще изпитват същото съчувствие като Христос и в своята област според своите способности и възможности ще работят за спасяването на загиващи души така, както Христос в своята издигната позиция работеше за доброто на човека.

Когато жена пренебрегне Божия план от сътворението, усилията да заеме важни позиции, за които Бог не ѝ е дал качества, водят до това, че позицията, която би могла да заеме по един приемлив начин, остава незаета. Излизайки от своята сфера, тя загубва истинското женско достойнство и благородство. Когато създаде Ева, Бог определи тя да не бъде нито по-нисша, нито-висша от мъжа, а

във всичко да е равна с него. Не бе необходимо членовете на святото семейство да зависят един от друг, но въпреки това всеки от тях притежаваше индивидуалност в мислите и действията. След греха на Ева, Господ ѝ каза, че Адам ще я управлява, тъй като тя бе първа в прегрешението. Щеше да бъде подчинена на съпруга си и това бе част от проклятието. В много случаи проклятието е направило участта на жената тежка, а живота ѝ – бреме. В много отношения мъжът е злоупотребил с даденото му от Бога превъзходство, като е упражнявал произволна сила. В безграничната Си мъдрост Господ е създал спасителния план, който предоставя на хората благодатно време и им дава втора възможност.

Сатана използва хора за свои посредници, за да кара обичащите Бога да бъдат самонадеяни. Това се случва най-вече с личности, които са измамани от спиритизма. Обикновено спиритистите не приемат Христос като Божи Син и чрез неверието си водят много души до извършване на дръзки грехове. Дори твърдят, че имат превъзходство над Христос, както твърдеше и Сатана, когато влезе в противоборство с Княза на живота. Спиритистите, чиито души са обагрени с най-отвратителни грехове, а съвестта им е прегоряла, се осмеляват да произнасят с устните си името на безукорния Божи Син и богохулно да свързват това най-възвишено име с низостта, така характерна за омърсеното им естество.

Хората, въвеждащи тези прокълнати ереси, ще предизвикат онези, които проповядват Божието Слово да влизат в спорове с тях. Някои от проповедниците на истината нямат смелостта да се противопоставят на предизвикателствата, отправени им от такива личности, осъдени в Писанието. Някои от нашите служители нямат духовната смелост да им кажат: “Бог ни е предупредил в словото Си за вас. Дал ни е точно описание на вашия характер и на поддържаните от вас ереси.” За да не дадат на тази група възможност да триумфира или да ги обвинява в страхливост, някои от нашите проповедници се срещат с тях в открита дискусия. При дебата със спиритисти те се изправят не пред хора, а пред Сатана и неговите ангели. Влизат във връзка със силите на тъмнината и насърчават стоящите наоколо демони.

Спиритистите искат да разпространяват ересите си и проповедници, които поддържат библийската истина, им помагат да го правят, когато се съгласяват да се впуснат в дебат с тях. Те се възползват от възможностите да представят ересите си пред хората и при всяка дискусия с тях някои ще бъдат измамани. Най-доброто за нас е да ги отбягваме.

44. Силата на апетита

Апетитът е едно от най-силните изкушения, с които човек трябва да се справи. Има тайнствена и чудна връзка между ума и тялото. Те си влияят взаимно. Една от основните теми за изучаване в живота ни трябва да бъде поддържането на тялото в добро здраве, за да се развива силата му и всяка част от живата машина да работи в синхрон. Пренебрегването на тялото означава да се пренебрегва умът. Божиите деца не могат да отдават слава, на своя Небесен Отец, ако имат болнави тела и недоразвити умове. Задоволяването на апетита за сметка на здравето е нечестива злоупотреба. Онези, които се

отдават на невъздържаност чрез ядене или пиене, пилеят физическата си енергия и намаляват моралните си сили. Те ще почувстват възмездието, което идва в резултат от нарушаването на физическите закони.

Изкупителят на света знаеше, че задоволяването на апетита ще доведе до физическа слабост и така ще притъпи сетивата, че святите и вечните неща няма да бъдат различавани. Знаеше, че светът се е отдал на лакомия и че това ще доведе до израждане на моралните сили. Ако угаждането на апетита така е завладяло хората, че Божият Син трябваше да пости заради нас почти шест седмици, какво дело стои пред всеки християнин, за да стане победител подобно на Христос! Силата на изкушението да насити извратения апетит е съизмерима единствено с неизразимата мъка на Христос по време на дългия пост в пустинята.

Той знаеше, че за да осъществи спасителния план, трябва да започне изкуплението точно там, където започна провалът. Адам падна, защото задоволи апетита си. За да покаже на човека задължението му да спазва Божия закон, Христос започна изкупителното дело с реформиране на физическите навици у хората. Упадъкът на морала и израждането на човека се дължат обикновено на неестествения апетит.

Всички и най-вече служителите, проповядващи истината, имат великата отговорност да победят апетита. Трудът им би бил много по-полезен, ако контролират апетита и страстите си. Умствените и моралните им сили биха били по-големи, ако съчетават физическия с интелектуалния труд. Със стриктни навици на въздържание и с комбиниране на умствените и физическите усилия те биха постигнали много повече и биха запазили ума си бистър. Ако действат по този начин, биха изразявали мислите и думите си по-свободно, религиозният им живот би бил по-енергичен и впечатленията у слушателите им – по-силни. Строгото въздържание в яденето и пиенето е изключително важно за запазване на здравето и за полезно използване на всички функции на тялото. Строгите навици на въздържание, съчетани с упражняване на мускулите и ума, ще запазят умствената и физическата сила и ще засилят издръжливостта у заетите с проповедническа или редакторска работа, както и у всички, които водят заседнал живот. Въпреки твърденията ни, че спазваме здравната реформа, като народ ние ядем прекалено много. Задоволяването на апетита е най-сериозната причина за физическа и умствена немощ и е в основата на болнавостта, която се забелязва навсякъде.

Невъздържанието започва от нашите трапези, като ядем нездравословна храна. След известно време, в резултат на продължителното себеугаждане храносмилателните органи се изтощават и приетата храна не задоволява апетита. Организмът става болнав и се провокира желанието за още по-дразнеща храна. Чаят, кафето и месото имат бързо въздействие. Под влиянието на тези отрови нервната система се възбужда и в някои случаи за известно време интелектът сякаш е подсилен и въображението – по-образно. Тъй като за кратко време резултатите от тези възбуждащи вещества са положителни, мнозина правят извода, че наистина се нуждаят от тях и продължават да ги употребяват. Но винаги има реакция. Неестествено възбудената нервна система получава сила за момента от бъдещите си резерви. Цялата временна възбуда на организма е последвана от чувството на потиснатост. След предизвиканата от тези вещества временна възбуда силата на раздразнените органи отслабва съразмерно. Апетитът се

приучва към още по-силни дразнителни, които да поддържат и да увеличават приятната възбуда, като накрая чревоугодничеството става навик и се създава непрестанно желание за по-интензивни дразнителни – тютюн, вино и силни алкохолни питиета. Колкото повече се угажда на апетита, толкова по-чести и по-трудни за контролиране ще бъдат неговите желания. Колкото повече организмът отслабва, станал неспособен да живее без изкуствени дразнителни, толкова повече страстта към тях се засилва, докато накрая волята бива победена и силата за ограничаване на неестественото желание за тези прищевки сякаш се изгубва.

Единственото сигурно действие е човек да не се докосва, да не вкухва, да не държи чай, кафе, вино, тютюн, опиум и силни алкохолни напитки. Хората от сегашното поколение в сравнение с предците си имат двойно по-голяма нужда да извикат на помощ силата на волята, укрепена чрез Божията благодат, за да устоят на сатанинските изкушения и да се противопоставят и на най-малкото желание на извратения апетит. Настоящото поколение има по-малко сила на самоконтрол от своите предшественици. Онези, които задоволяват желанието си за стимулиращи вещества, предават своя покварен апетит и страсти на децата си и тогава се изисква много по-голяма морална сила, за да се устои на невъздържанието във всичките му форми. Можем да сме в безопасност само ако застанем твърдо на страната на въздържанието и не се впускаме по пътя на опасността.

Великата цел, заради която Христос претърпя дългия път в пустинята, бе да ни покаже необходимостта от себеотрицание и въздържание. Това дело трябва да започне на нашите маси и да се осъществява във всичките ни житейски дейности. Изкупителят на света дойде от небето, за да подпомогне човека в неговата слабост; и така чрез силата, която Исус му даде, да се укрепи и да победи апетита и страстите и да стане победител във всичко.

Много родители създават вкусовете на своите деца и оформят апетита им. Позволяват им да ядат месо и да пият чай и кафе. Силно подправеното месо, чаят и кафето, които някои майки насърчават децата си да приемат, подготвят пътя за използване на по-силни стимуланти като тютюна. Употребата на тютюн насърчава желанието за алкохол, а тютюнът и алкохолът неизбежно намаляват силата на нервната система.

Ако моралните им сетива се събудят по въпроса за въздържанието във всичко, християните биха могли с примера си, започвайки от своите трапези, да помогнат на хората, които не могат да се въздържат и са почти безпомощни да устоят на желанията на апетита. Ако можем да осъзнаем, че привичките, които формираме в този живот, ще засегнат вечния ни живот и че вечната ни участ зависи от строгите въздържателни навици, бихме работили за постигане на стриктна въздържаност в яденето и пиенето. Чрез примера си и чрез лични усилия можем да бъдем средство за спасяване на много души от деградацията на невъздържанието, престъпленията и смъртта. Нашите сестри могат да направят много във великото дело за спасяване на хората, като поставят на масите си само здравословна и питателна храна. Те могат да използват скъпоценното си време за формиране на вкуса и апетита на децата си, навици на въздържаност във всичко и насърчаване на себеотрицанието и добродетелността за доброто на околните.

Въпреки че пред нас е примерът, който Христос ни даде в пустинята на изкушението, като се отрече от апетита и победи неговата сила, има много майки християнки, които с примера си и с начина си на възпитание подготвят своите деца за лакомия и пианство. Често децата биват насърчавани да ядат каквото и когато си поискат, без да се взема предвид дали това е полезно за здравето им. Много са възпитавани да станат чревоугодници още от бебешка възраст поради угаждане на апетита им. Навиците на себеугаждането и невъздържанието в ядене се засилват с годините и укрепват с израстването. Умствената и физическата енергия биват пожертвани заради прищевките на родителите. Формира се вкус към определени храни, от които няма полза, а само вреда. Когато тялото бъде натоварено, физиката отслабва.

Проповедници, учители и ученици не получават толкова познания, колкото би трябвало, относно необходимостта от физически упражнения на открито. Те пренебрегват това задължение, което е крайно необходимо за запазване на здравето. Занимават се единствено с книги, но ядат колкото занимаващ се с тежък труд работник. След като притежават такива навици, някои стигат до наднормено тегло, тъй като организмът се задръства. Други стават хилави и слаби, защото жизнените им сили се изтощават в резултат на непрестанното изхвърляне на храна; черният дроб се натоварва и не успява да отдели нечистотиите в кръвта, поради което настъпва болест. Ако умствената работа, беше съчетана с физически упражнения с, кръвта би се раздвижила, сърцето би заработило по-съвършено, нечистите вещества биха били изхвърлени и нов живот и сила биха се почувствали от всяка част на тялото.

Когато умовете на проповедници, учители и ученици биват постоянно заети с учене, а на тялото се позволява да остане бездейно, силата на емоциите се изчерпва и мускулите закърняват. Тъй като се натоварва прекалено, умът отслабва, а мускулите губят от своята енергия поради липсата на движение. Такива хора не желаят да упражняват мускулите си с физическа работа, тъй като това им се струва досадно.

Христовите служители, които твърдят, че са Негови представители, би трябвало да следват примера Му и повече от всички останали да формират навици на най-строгото въздържание. Те трябва да извяват Христовия живот и пример пред хората чрез собствения си живот и дела на въздържание, себепожертвувателност и действена благотворителност. Христос победи апетита от името на човека и вместо Него те трябва да дават на околните пример, достоен за подражание. Онези, които не осъзнават необходимостта да се заемат с побеждаване на апетита, няма да успеят да си осигурят скъпоценните победи, които биха могли да спечелят, след което ще станат роби на апетита и похотта, изпълващи чашата на беззаконието заедно с всички живеещи по лицето на земята, които са отхвърлили Бога.

Хората, заели се да предупредят света за последната вест, която ще реши съдбата на душите, би трябвало да живеят на практика истините, проповядвани на другите. Те трябва да бъдат пример в начин на хранене, пиене, в благопристойни разговори и поведение. По целия свят мнозина така наречени Христови представители са скрили под одеждата на светостта своята лакомия, похоти и тайни грехове. Има хора с изключителни природни способности, чийто труд не постига и половината от очакваното само защото не са умерени във всичко. Задоволяването на апетита и страстите замъглява ума, намалява

физическата сила и отслабва устоите на морала. Мислите им не са чисти. Думите им не носят сила и не са оживотворени от Светия Дух, така че да стигат до сърцата на слушателите.

Тъй като нашите първи родители загубиха Едем като последица от задоволяването на апетита, единствената ни надежда отново да спечелим рая е да устояваме твърдо на апетита и страстите. Въздържателната диета и контролът над всички страсти ще запазят интелекта и ще придадат умствена и морална енергия, правещи човека годен да подчини наклонностите си на контрола на висшите сили и да прави разлика между добро и зло, свято и обикновено. Всички, които истински разбират жертвата на Христос, с радост ще се отрекат от своето его и ще предпочетат да бъдат участници в Христовите страдания.

Страхът от Господа е начало на мъдростта. Всички, които побеждават, както Христос е победил, ще трябва постоянно да се пазят от сатанинските изкушения. Апетитът и страстите трябва да бъдат ограничавани и поставяни под контрола на просветената съвест, за да бъде интелектът непокътнат, а възприятията чисти. Тогава действията на Сатана и неговите уловки няма да бъдат смятани за Божие провидение. Мнозина желаят да победят и да получат крайната награда, предназначена за победителите, но не искат да полагат усилия, да се лишават и да се отричат от егоизма, както направи техният Спасител. Само чрез послушание и продължителни усилия можем да победим, както и Христос е победил.

Завладяващата сила на апетита ще причини гибелта на хиляди, макар че ако го бяха надмогнали, щяха да имат моралната сила да печелят победа след победа над останалите сатанински изкушения. Робите на апетита няма да успеят да усъвършенстват християнския си характер. Плодовете на 6000-годишната греховност на човека са болести, болки и смърт. Колкото приближаваме края на вековете, толкова по-силни и по-трудни за преодоляване ще стават сатанинските изкушения за задоволяване на апетита.

45. Ръководене

Брат А, опитът ти в ръководството преди две години бе от полза за теб. Това ти бе изключително необходимо. Ти имаше доста специфични и твърди възгледи относно личната си независимост и правото на собствено мнение. Доведе възгледите си до крайност. Твърдиш, че самият ти трябва да имаш светлина и доказателства за своята работа.

Показано ми бе, че преценките на нито един човек не бива да се подчиняват на преценките на друг човек. Когато обаче бъде изразено мнението на Генералната конференция, която е поставеният от Бога най-висш църковен орган на земята, личната независимост и собствените мнения трябва да бъдат изоставени. Заблудата ти се състои в това, че упорито отстояваш личното си мнение относно твоята работа въпреки гласа на най-висшия авторитет, който Господ е поставил на земята. След отсъствието

ти, при което твоята работа пострада поради дългото забавяне, ти дойде в Батъл Крийк в отговор на многократните и настоятелни призови на Генералната конференция. Твърдо отстояваш мнението, че си постъпил правилно, като си последвал собствените си разбирания за дълг. Сметна, че е добродетелно да отстояваш упорито независимата си позиция. Като че ли не осъзнаваше властта, която Бог е дал на църквата Си в лицето на Генералната конференция. Сметна, че като откликваш на поканата на Генералната конференция, всъщност се подчиняваш на мнението и преценката на един човек. В резултат на това прояви независимост и упорит, инатлив дух, което бе изцяло погрешно.

По онова време Бог ти даде ценен духовен опит, който ти бе от полза и допринесе за успеха ти като Христов служител. Гордата ти и неподатлива воля бе смирена. Ти преживя истинско преобразяване. Това те накара да размислиш за мнението си относно ръководството. Принципите ти за ръководство са правилни, но не ги прилагаш правилно. Ако допуснеш властта в църквата и мнението на Генералната конференция да заемат мястото, което си отредил на съпруга ми, тогава не би имало грешка в твоята позиция. Ти обаче правиш голяма грешка, като отдаваш на разума и мнението на един човек онази власт и влияние, които Бог е дарил на Своята църква чрез мнението и гласа на Генералната конференция.

Когато дадената от Бога власт на църквата се приписва на един човек и на него му се вменява правото да бъде съдник, тогава истинският библейски ред се променя. Усилията на Сатана да повлияе върху ума на такъв човек биха били доста фини и понякога неустойими, тъй като той смята, че чрез него би могъл да окаже влияние върху мнозина. Позицията ти относно ръководството е правилна, стига да отдадеш на най-висшата организирана власт в църквата онова, което приписваш на един човек. Бог никога не е желал делото Му да носи отпечатъка на преценките и мненията на една личност.

Сериозната причина, поради която братята Б и В не притежават необходимия духовен опит, е, че не разчитат на себе си. Те избягват отговорностите, защото предполагат, че недостатъците им ще станат известни. Имат прекалено голямо желание да оставят съпруга ми да ръководи и да поема отговорности и са му позволили да мисли и да преценява вместо тях. Тези братя са слаби, макар че би трябвало да проявяват сила. Не се осмеляват да следват собствената си независима преценка, да не би да направят грешка и да бъдат обвинени за нея, като в същото време са готови за изкушението да направят съпруга ми отговорен, ако според тях има някакви грешки в работата му. Те не носят товара заедно с него. Постоянно се обръщат към съпруга ми и го карат да поема отговорностите, които би трябвало да споделят с него, докато накрая отслабват точно в тези области, в които би трябвало да проявяват сила. Слаби са в морално отношение, макар че биха могли да са гиганти, способни да стоят като стълбове в Божието дело.

Тези братя не разчитат на себе си, нито имат увереността, която Бог изисква от тях, когато следват дадената им от Него светлина. Бог никога не е възнамерявал силни и независими мъже с превъзходен интелект да разчитат на другите за опора, подобно на увилия се около дъба бръшлян. Всички трудности, спънки, неприятности и разочарования, с които Божиите служители се сблъскат в активната си работа, само ги укрепват и им помагат да формират подходящ характер. Ако използват силата на собствения си ум, срещаните от тях спънки ще се окажат благословения. Ще придобият

умствена и духовна сила, която да се използва при важни случаи с най-добри резултати. Ще се научат да разчитат на себе си и ще станат уверени в личния си опит, показващ, че Бог наистина ги води и направлява. Когато се сблъскат с опасност и изпитат истинска душевна болка, ще размишляват и ще почувстват необходимостта от молитва в усилията си да действат разумно и да работят за напредъка на Божието дело. Ще открият, че конфликтите и трудностите изискват упражняване на вяра, упование в Бога и твърдост, която увеличава силата. Постоянно изникват нужди за нови начини и средства за справяне със спешните ситуации. Изискват се качества, които биха останали скрити, ако не бяха неотложните нужди на Божието дело. Всичко това обогатява опита и показва, че не са необходими хора, които са с едностранчиви разбирания или са едностранчиво развити.

Хората със сила и авторитет в делото, които ще бъдат използвани от Бога за Негова слава, са се сблъскали с противопоставяне и пречки и плановете им са били осуетявани. Братята Б и В биха могли да превърнат неуспехите си във важни победи, но вместо това те избягват отговорностите, които биха ги довели до някои евентуални грешки. Тези ценни братя не са успели да получат онова обучение, което се задълбочава от духовния опит и с което не биха могли да се сдобият чрез четене, учене и всякакви други начинания.

Ти, брат А, имаш силата да приемаш някои отговорности. Бог е приел енергичната ти работа и е благословил усилията ти. Направил си някои грешки, но не е редно поради неуспехите да имаш погрешна преценка за способностите си и да не се доверяваш на силата, която можеш да намериш в Бога. Не си склонен и готов да приемаш отговорности. По природа си склонен да ги избягваш, да си избираш по-лесна позиция, да пишеш и да упражняваш ума си в области, в които не се засягат особени и важни въпроси. Правиш грешка, като разчиташ на съпруга ми да ти казва какво да правиш. Не това е работата, която Бог му е възложил. Необходимо е да търсиш онова, което трябва да се свърши, и сам да се захващаш с неприятната работа. Бог ще те благослови, когато постъпваш по този начин. Трябва да носиш товарите, свързани с Божието дело, по най-добрия начин, на който си способен. Важно е обаче да се пазиш, да не би разумът ти да бъде повлиян от чужди мнения. Ако стане очевидно, че си направил грешки, ще имаш щастието да превърнеш неуспеха в победа и да избягваш тези грешки в бъдеще. Ако ти се казва какво да правиш, никога няма да получиш духовния опит, необходим за всяка важна длъжност.

Същото важи за всички, които заемат отговорни постове в различните отдели в Батъл Крик. Не бива да бъдат глезени и галени и да им се помага във всяка ситуация, тъй като това няма да им съдейства да станат способни да заемат важни позиции. Именно пречките ги правят силни. Не помощта, а трудностите, конфликтите и отхвърлянето прави мъжете силни в морално отношение. Твърде многото удобства и избягването на отговорности превръщат в слабаци и джуджета онези, които би трябвало да са отговорни, да притежават морална сила и да са крепки в духовно отношение.

Хора, които трябва да са верни във всяка спешна ситуация, както е стрелката, сочеща към Северния полюс, са станали неефективни в работата си в резултат на усилията им да се предпазят от укори и да избягват отговорности поради страх от неуспехи. Хора с гигантски интелект са бебета в работата, тъй като се страхуват да приемат и да изпълняват задачи. На всяка стъпка се сблъскват с

личности с душевни недостатъци. Хора, които се задоволяват други да мислят и да планират вместо тях, не са напълно развити. Ако бъдат оставени сами да си правят плановете, се вижда, че са мъдри и благоразумни. Когато се свържат с Божието дело, с тях се случва нещо съвсем различно; те почти изцяло загубват тези качества. Доволни са да останат некомпетентни и неефективни, сякаш други трябва да планират и да мислят вместо тях. Някои сякаш са напълно неспособни сами да си прокарат пътя. Трябва ли да разчитат на други да планират и да учат вместо тях, както и да бъдат техен ум и разсъдък? Бог се срамува от такива войници. Не е прославян от това, че те участват в делото Му като обикновени машини.

Има нужда от независими хора, правещи искрени усилия, а не от личности, които са непробиваеми като желязо. Онези, които желаят работата им да е добре подсигурана, които искат точно определено количество труд, фиксирана заплата и рамки на своята дейност, без да се налага да правят никакви усилия да се приспособяват или да се учат, не са сред хората, които Бог призовава да работят в делото Му. Личностите, които Бог иска да свърже с работата Си, не са отпуснати и безгръбначни, без мускули или морална сила на характера. Само чрез продължителен и упорит труд тези хора могат да бъдат научени да поемат своя дял в Божето дело. Не бива да се обезсърчават, ако обстоятелствата и околната среда са крайно неподходящи. Не би трябвало да се отказват от целта си и да смятат, че са се провалили изцяло, докато не бъдат убедени извън всяко съмнение, че не могат да направят много за Божия прослава и за доброто на душите.

Мнозина се ласкаят, че биха могли да извършат нещо велико и полезно, стига да се намират в различна ситуация, а в същото време не се възползват от способностите, които вече притежават, за да работят там, където Провидението ги е поставило. Човек може да създаде обстоятелствата, но обстоятелствата не бива да създават човека. Той трябва да се възползва от обстоятелствата като свои инструменти за работа. Трябва да ги контролира, но не и да допусне те го контролират. Сега има нужда от качества като лична независимост и сила. Индивидуалността не бива да се жертва, а да се преобразява, пречиства и извисява.

Показано ми бе, че съпругът ми е длъжен да отхвърли задълженията, които другите с удоволствие му стоварват, за да се отърват от големи трудности. Точните преценки и бистрията на ума на съпруга ми, развит с обучение и упражняване, са го подтиквали да приеме много отговорности, които би трябвало да поемат други.

Брат А, ти си прекалено бавен. Би трябвало да подхранваш в себе си съвсем противоположни качества. Божието дело има нужда от хора, които разбират бързо и действат незабавно в подходящото време и с цялата си сила. Ако чакаш, за да прецениш всяка трудност и да поставиш на везните всяка трудна ситуация, едва ли ще постигнеш много. На всяка крачка ще трябва да се справяш с много пречки и трудности и ще се налага да ги преодоляваш с твърдост, за да не бъдеш победен от тях.

Понякога различни методи и цели, различни начини на действие във връзка с Божието дело се намират в състояние на баланс в ума, но точно тогава е необходима изключително точна преценка. Ако искаме да постигнем нещо, трябва да го извършим в златния момент. Дори най-незначителното

колебание на везната трябва да бъде забелязано и въпросът да бъде решен незабавно. Дългото забавяне дотяга на ангелите. Понякога е по-добре да се вземе погрешно решение, отколкото постоянно да проявяваш неувереност, да се колебаеш и да се накланяш ту в една, ту в друга посока. Понякога от тези колебания произлиза повече обърканост и окаяност, отколкото от прибързаните действия.

Показано ми бе, че най-значимите победи и най-страшните поражения са ставали за броени минути. Бог изисква бързи действия. Забавянията, съмненията и нерешителността често дават предимство на врага. Братко мой, трябва да се реформираш. Навременното вършене на нещата говори в полза на истината. Често се случва победата да бъде изгубена в резултат на забавяне. Ще има кризи в делото. Бързите и решителни действия в точното време ще доведат до славни победи, а забавянето и небрежността ще доведат до сериозни провали и обезславяне на Бога. Незабавната реакция в критичния момент често обезоръжава неприятеля и той остава разочарован и победен, тъй като е очаквал, че ще има повече време да прави планове и да поставя клопки.

Бог има нужди от такива хора в Батъл Крийк, които да преценяват бързо и чиито умове да действат като светкавица, когато е необходимо. В миг на бедствие или опасност има остра нужда от бърза реакция. Всеки план може да бъде добре съставен, за да постигне известни резултати, но въпреки това минимално забавяне може да тласне събитията в различна посока и голямата цел, която би могла да се постигне, бива пропусната поради липса на предвидливост и бърза реакция. Много може да се направи, ако умът се обучава да побеждава леността. Има случаи, когато са необходими предпазливост и сериозно обмисляне; прибързаността би била глупост. Но дори и тук много е било загубено поради колебливост. Изисква се предпазливост - но до известна степен. Колебанието и дългосрочните планове в дадени случаи са много по-пагубни, отколкото би бил неуспехът, породен от прибързаност.

Братко мой, трябва да се учиш на бързи реакции. Остави настрана колебливостта си. Ти си бавен и немарлив, когато трябва да се захванеш с нещо и да го завършиш. Трябва да изоставиш подобно тесногръдо разбиране, защото е напълно погрешно. Когато неверието се загнезди в душата ти, работата ти става толкова колеблива и бавна, че не само не постигаш нещо, но пречиш и на другите. Проявяваш достатъчно интерес, за да проумееш трудностите и да започнеш да се съмняваш, но нямаш достатъчно интерес или смелост да ги превъзмогнеш или да разпръснеш съмненията. В такива моменти трябва да се предадеш на Бога. Имаш нужда от силен характер и да проявяваш по-малко упоритост и инатливост. Забавените действия, ленивостта в работата е един от най-големите дефекти в твоя характер, който ти пречи да бъдеш полезен.

Бавното вземане на решения във връзка с Божието дело е нещо достойно за съжаление. Не е необходимо да се действа по този начин. Бързото и решително действие може да постигне добри резултати. Обикновено желаш да работиш, когато ти се работи, готов си да действаш, когато разбираш ясно какво трябва да се свърши; не можеш да си толкова полезен за делото, колкото би могъл, ако бе бърз и решителен в критичния момент и ако бе победил навика да се колебаеш и бавиш, който е белязал твоя характер и до голяма степен е забавил Божието дело. Ако не бъде победен, в случаи на голяма криза този дефект ще се окаже пагубен за делото и за собствената ти душа. Трябва да се научиш на точни и решителни действия в точното време, но ти не притежаваш подобни качества. Във войните и

битките на различните народи често се печели повече с добро планиране и бързи действия, отколкото чрез смъртна схватка с врага.

Способността да работиш бързо и въпреки това старателно е голяма придобивка. Братко мой, наистина си сметнал, че предпазливото ти и колебливо поведение е достойно за похвала и е по-скоро добродетел отколкото недостатък. Според това, което Господ ми е показал по този въпрос, бавната ти работа е голяма пречка за Божието дело. Това е причината много неща да останат несвършени, макар че е трябвало да бъдат направени незабавно. Сега ще ти бъде трудно да направиш тези промени в характера си, които Бог изисква от тебе, тъй като в младостта си не си успявал да бъдеш точен и бърз в своите действия. Когато характерът се формира, навиците се утвърждават и умствените и моралните способности стават твърди, не е никак лесно да изоставиш погрешните навици и да станеш по-бърз в работата си. Трябва да осъзнаеш стойността на времето. Не си извинен за това, че напускаш най-важната, макар и неприятна работа, с надеждата да се отървеш от нея или с мисълта, че тя ще стане по-малко неприятна, докато използваш времето си за приятни неща, които не те натоварват по никакъв начин. Трябва първо да вършиш това, което трябва да се свърши и което засяга жизнените интереси на делото, а после да се захващаш с по-маловажните неща. От голямо значение са точността и решителността в Божието дело. Забавянията са всъщност поражения. Минутите са златни и трябва да се използват по възможно най-добрия начин. Земните отношения и личните интереси трябва да остават на заден план. Никога, дори в един-единствен случай, не бива Божието дело да се оставя да страда заради нашите земни приятели или скъпи роднини.

“А на друг каза: “Върви след Мен”. А той каза: “Господи, позволи ми първо да отида и да погребя баща си”. Но Той му каза: “Остави мъртвите да погребват своите мъртъвци, а ти иди и прогласявай Божието царство”. А друг каза: “Ще дойда след Теб, Господи, но първо ми позволи да се сбогувам с домашните си”. А Исус му каза: “Никой, който е сложил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство”.

Никакви земни връзки или земни интереси не трябва да натежат дори за миг срещу везната, на която са поставени дългът и Божието дело. Исус прекъсна връзката Си с всичко, за да спаси един изгубен свят, и затова изисква от нас пълно и цялостно посвещение. Трябва да се правят жертви за Божието дело. Най-болезнена е жертвата на чувства, но въпреки това тя е нещо незначително. Имаш много приятели и, ако чувствата са осветени, не бива да смяташ, че правиш голяма жертва. Не оставяш съпругата си сред езичници. От теб не се иска да прекосяваш горяща африканска пустиня, да влизаш в затвор или постоянно да се сблъскваш с изпитания. Бъди внимателен какви са твоите симпатии и как човешките чувства и лични интереси влияят на работата ти за Божието дело. Той изисква несебелюбиво и доброволно служене. Можеш да служиш и въпреки това да изпълняваш всичките си семейни задължения, стига те да са на второ място.

Съпругът ми и аз сме правили грешки, като сме се съгласявали да поемаме отговорности, които другите би трябвало да носят. В началото на това дело имаше нужда от мъж, който да предлага, да изпълнява с решителност и да води битката със заблудите и заобикалящите ни препятствия. Съпругът ми пое най-големия товар и се изправи пред най-страшно противопоставяне. Когато станахме напълно

организирана църква и няколко мъже бяха избрани на отговорни длъжности, тогава бе подходящото време за него да престане да действа като единствен човек, който поема отговорностите и върши тежката работа. Задълженията трябваше да се разпределят между повече хора. Точно тук братята му направиха грешка, като го принуждаваха, а той се съгласяваше да остане под товара на отговорностите, които бе носил от много време. Би трябвало да остави тези задължения преди години и те да се разпределят между други, избрани да действат от името на църковните членове. Сатана би се радвал, ако умът и мненията на един човек контролират умовете и мненията на онези, които вярват в настоящата истина.

Съпругът ми често е бил оставян сам да преценява нуждите на Божието дело и да действа незабавно. Ръководните братя не са с по-нисък интелект, но на тях им липсваше желанието да заемат длъжността на съпруга ми. В своята непоследователност те допуснаха един парализиран човек да носи товара и отговорностите на това дело, които никой друг не би понесъл сам въпреки здравите си нерви и силни мускули. Понякога той използва очевидна строгост и говори така, че обижда. Когато вижда, че хора, които биха могли да споделят неговото бреме, отбягват отговорностите, това наскърбява сърцето му и той говори импулсивно. Но той не е поставен на тази неразумна позиция от Господа, а от своите братя. Животът му не е по-добър от този на някои роби. Непрестанните изпитания, изгарящите грижи и изтощителната работа не бяха оценени от тях. Той има нерадостен живот и нещастieto му се увеличава поради оплакванията, че братята проповедници не са направили това, което би трябвало. Здраве му многократно е рухвало. Макар да смятат, че греша, като работи толкова много, братята му не идват да поемат част от задълженията, а проявяват голямо желание да го направят отговорен за всичко. Ти постъпи благородно, като дойде да поемеш част от бремето на работата, когато нямаше кой друг да се заеме с нея. Ако братята в служенето имаха желание да поемат част от товара, съпругът ми не би свършил толкова много от работата, която трябваше да се свърши и която той смяташе, че остава пренебрегната.

Бог не е допуснал животът на съпруга ми да приключи безславно. Той го поддържа. Човекът, който работи за двама и вмества двегодишната работа в една година, изгаря като свещичка. И все пак се налага съпругът ми да направи нещо, което би трябвало да бъде свършено преди доста години. Сега трябва да поема по-малко от борбите, трудностите и отговорностите на живота, но за сметка на това да съзрява, да се облагородяване и извисява. Сега е време да използва силата си. Не бива да допуска отговорностите на делото да го натоварват толкова много, а да остава свободен и предразсъдъците и подозренията на братята му да не смущават неговия душевен мир.

Бог е допуснал скъпоценната светлина на истината да огрее над Словото Му и да просветли ума на моя съпруг. Той може да отразява лъчите светлина от Исусовото присъствие, като проповядва и пише. Но когато прислужва на трапеза и върши административната работа на делото, той остава до голяма степен лишен от привилегията да използва перото си и да проповядва.

Той чувства, че е призван от Бога да защитава истината и да укорява, понякога доста строго, онези, които не правят чест на делото. Натискът на грижите и болестите често го е обезсърчавал и понякога е виждал нещата в преувеличена светлина. Братята се възползват от думите и от

прибързаността му, които са в рязък контраст със собствената им бавна работа и тесногръди планове. Приписват на съпруга ми мотиви и чувства, които той никога не е имал. Голямата разлика между тях и него прилича на бездна; тя обаче може лесно да се преодолее, ако тези интелигентни хора насочат цялото си внимание и вложат сърцата си в делото за укрепване и разпространяване на скъпоценната Божия кауза.

Ние можехме да оказваме постоянно влияние тук, в сърцевината на делото, и по този начин да допринесем за напредъка и благоуспяването на нашите институции. Но поведението на хора, които не вършат необходимото, поддават се на изкушения и когато бъдат засегнати, нападат най-искрените ни усилия за постигане на успех в Божето дело, ни принуждава да търсим убежище на друго място, където можем да работим много по-успешно, без да има опасност да бъдем смазани от товарите. Бог ни е дал сериозен успех и авторитет сред народа Му в Батъл Крийк. Когато дойдохме тук през лятото, започнахме да работим усърдно и това продължава досега. Постоянно възникват объркани ситуации и трудности, което изисква изнурителен труд, за да може всичко да бъде в ред.

Когато Господ показа, че брат Г е човекът за това място, стига да остане смирен, ние разчитахме на Неговата сила и Той не направи грешка и избра подходящата личност. Известно време брат Г беше истински загрижен и работеше като баща на Здравния институт. Той обаче започна да проявява гордост и надменност. Тръгна по погрешен път. Поддаде се на изкушението. Извиненията на директорите за неспособността да изпълняват задълженията си не отговарят на истината. Това, че прехвърлят отговорностите върху брат и сестра Уайт, говори против самите тях. Просто пренебрегнаха работата си, защото им бе неприятна.

Видях, че на тихоокеанското крайбрежие има нужда от помощ. Бог не желае да поемаме отговорности или да понасяме трудности, които са за други. Можем да бъдем съветници и да им помагаме с нашето влияние и съвети. Можем да направим много, ако не сме принуждавани да поемаме товари и тежести, които са за други и които трябва да бъдат носени от тях, за да придобият необходимия опит. Имаме важната задача да пишем за онова, от което народът има най-голяма нужда. Притежаваме светлина върху библейската истина, за която трябва да говорим на хората.

Показано ми бе, че Бог не е определил съпругът ми да носи отговорностите, които е имал през последните пет месеца. Деловата работа на каузата е оставена изцяло на него. Това му носи обърканост, умора и нервно изтощение, което води до обезсърчаване и депресия. Още от самото начало на делото няма съгласуваност от страна на братята му. Служителите на делото обичат свободата. Не носят отговорностите, на които са способни, и не успяват да придобият опита, който би им помогнал да заемат най-отговорните длъжности, свързани с жизнените интереси на Божието дело в настоящото време. Представят страха си от укори като извинение за нежеланието си да поемат отговорности.

Религията, която изповядваме, минава през призмата на нашия характер и темперамент. Затова е от голямо значение слабите ни места да бъдат засилени чрез постоянно упражняване, а неблагоприятните страни да отслабват, като работим над тях. Някои братя не правят, каквото биха могли и каквото е необходимо, като по този начин не дават на съпруга ми достатъчно насърчение и

помощ като ръководител на делото в носенето на някои отговорности. Съработниците му не действаха независимо, като търсят Бога за светлина; не следваха провидението Му, което им проправяше пътя, и не се събираха да се съветват за плановете си, нито се обединяваха относно тези планове и начина им провеждане.

След като миналото лято съпругът ми дойде в Мичиган, Господ по особен начин благослови работата му. Той бе подкрепян по най-забележителен начин, за да свърши това, което бе необходимо. Ако свързаните с него имаха отворени очи, за да видят и проумеят нуждите на Божието дело по време на последното ни лагерно събрание в Мичиган, несвършената работа отдавна би могла да е приключена. Не успяха да се справят с конкретните нужди. Ако брат А бе останал жизнерадостен в Бога, като ходи в светлината и с готовност върши необходимото, без да се бави ни най-малко, сега бихме били по-напред с няколко месеца по отношение напредъка на делото и отдавна щяхме да сме започнали работата по установяване на печатница на тихоокеанското крайбрежие.

Бог не може да се прослави, ако изпадаме в униние и след това оставаме обвити в мъгла. Светлината наистина свети, макар и да не осъзнаваме нейното благословение. Ако проявяваме старание да напредваме в нея и ако се движим напред, сякаш наистина я виждаме, скоро ще излезем от тъмнината и ще се озовем под ярката светлина.

На нашето минало лагерно събрание Божии ангели дойдоха по особен начин със своята сила да просветлят, изцелят и благословят както съпруга ми, така и брат Уагонър. Беше спечелена ценна победа, за която никога не бива да забравяме. Показано ми бе, че Бог по най-забележителен начин бе дал на съпруга ми доказателство за Своята любов и грижа, както и поддържаща го благодат. Той погледна благосклонно на неговата ревност и посветеност на Божието дело. Това трябва винаги да напомня на съпруга ми да бъде смирен и благодарен по сърце.

Бог има нужда от войници. Той ще си служи с хора, които при необходимостта от взимане на важни решения са верни като стрелката към Северния полюс; хора, чийто важни и лични интереси биват оставени настрана, както бе с нашия Спасител, и се насочват към единствената велика и важна цел – спасяването на души. Сатана си играе с човешкия ум, когато му се даде възможност да го прави. Той се възползва от подходящото време и място, за да постигне най-много и да навреди в най-голяма степен на Божието дело. Нехайството, заради което не се върши това, което бихме могли и което Бог изисква от нас да направим за делото Му, е грях, който не става по-малък от представянето на извинения за обстоятелства и условия, тъй като Исус е дал възможности за всички при всякакви спешни ситуации.

Братко мой, когато работиш в Божието дело, ще попадаш в най-различни обстоятелства, които ще изискват от теб себевладеене и самоконтрол, но ще те направят годен да се приспособяваш към обстоятелствата и особеностите на ситуацията. Тогаваш ще можеш да действаш самостоятелно, без да се притесняваш. Не бива да подценяваш способността си да вземаш участие в различни начинания от ежедневието. Когато осъзнаваш недостатъците си, започни да работиш незабавно за отстраняване на дефектите. Не разчитай други да компенсират недостатъците ти, докато ти продължаваш да

проявяваш безразличие, сякаш това е нещо обичайно, което трябва винаги да се запази. Заемай се усърдно с изкореняване на дефектите си, за да станеш съвършен в Христос Исус, без да ти липсва каквото и да било.

Ако имаш прекалено високо мнение за себе си, ще смяташ, че работата ти е по-важна, отколкото е в действителност, и тогава ще изискваш лична независимост, която граничи с арогантност. Ако отидеш в другата крайност и формираш твърде лошо мнение за себе си, ще се чувстваш маловажен и ще създаваш впечатлението, че си непълноценен, което ще ограничи доброто ти влияние. Трябва да избягваш и двете крайности. Не бива да бъдеш контролиран от чувствата; не бива да се влияеш от обстоятелствата. Можеш да си създадеш правилно мнение за себе си, което да те пази от двете крайности. Можеш да проявяваш достойнство без надменност; можеш да си добродетелен и внимателен, без да жертваш самоуважението си или личната независимост, а животът ти да има голяма влияние както над по-издигнатите, така и над по-скромните хора.

Брат А, сега има опасност да се засегнеш от слухове. Работата ти е решително практична, ограничаваща хората. Ти си прекалено рязък към тях. Държиш юздите им и налагаш трудни изпитания и изисквания. Понякога и това е необходимо, но работата ти тръгва все повече в тази посока. Така ще загубиш силата си, освен ако не я примесиш със смекчаващата и насърчаваща благодат на Божия Дух. Допускаш думите на твоите роднини и добри приятели да влияят на предложенията и решенията ти. Доверяваш им се прекалено лесно, възприемаш техните възгледи като свои идеи и така много често биваш отклоняван от пътя. Трябва да се пазиш. Семействата в ____, които са така тясно свързани, ти оказват силно влияние. Твоите преценки, чувства и възгледи им влияят, а от своя страна те влияят на теб. Така едно силно течение тръгва в погрешна посока, освен ако всички вие не сте смирили и напълно посветени на Бога. Всички хора в тези семейни отношения са по природа независими и съвестни, но ако не бъдат уравновесени и контролирани от Божия Дух, са склонни към крайности.

Никога не се влияй от слухове. Никога не допускай поведението ти да се влияе от скъпите ти роднини. Дошло е време, когато е необходимо да се проявява най-голяма мъдрост по отношение на Божието дело. Трябва разум, за да знаеш кога да говориш и кога да мълчиш. Гладът за съчувствие често води до неблагоприятното да се разкриват чувствата пред други хора. Външният ти вид често говори за нуждата от съчувствие, макар че за теб би било по-добре да не го получаваш. За всички е важно да се запознават ежедневно с основната насока на поведението си и с мотивите, които стоят зад определена постъпка. За всяко действие в живота им се съди не по външните обстоятелства, а от мотива, който го е пораждал.

Всички трябва да пазят сетивата си, да не би Сатана да вземе надмощие над тях, тъй като те са пътищата към душата. Можем да бъдем много строги в самодисциплината, но е необходимо да сме крайно предпазливи да не подтикваме душите към отчаяние. Някои смятат, че брат Уайт е прекалено строг в думите си и рязък към хората, като изобличава онова, което смята за лошо в тях. Има опасност да не е внимателен в начина си на укоряване и да не дава възможност за размисъл; някои от тези, които се оплакват от тези маниери, използват най-резки, укорителни и осъдителни думи, които не би трябвало да се изричат пред събрание. Тогава смятат, че са освободили душите си и са свършили нещо добро.

Божиите ангели не одобряват подобни постъпки. Ако брат Уайт кара един човек да смята, че не постъпва правилно, ако е прекалено строг към него и трябва да бъде научен да поправи обносните си и да смекчи духа си, колко по-важно е за братята служители да осъзнават, че е нередно да карат събранието да страда от остри изобличения и силни думи и невинните да страдат заедно с виновните.

Зле, далеч по-зле е да даваш израз на чувствата си пред голямо събрание и да стреляш по всички, отколкото да отидеш при хората, които може би са направили нещо лошо, и лично да ги укориш. Отблъскващото естество на тези строги, надменни, изобличителни думи пред голямо множество е много по-неприятливо пред Бога, отколкото отправянето на личен укор, тъй като броят на присъстващите е голям и укорът е по-общ. Винаги е по-лесно да се даде израз на чувствата пред събрание, защото там присъстват много хора, отколкото да се отиде при съгрешилия и лице в лице, открито, честно и ясно да му се посочи грешката. Внасянето в Божия дом на бурни чувства против отделни личности и принуждаването на невинни и на виновни да страдат е метод на работа, който Бог не одобрява и който по-скоро наврежда, отколкото постига добро. Много често критични и изобличителни беседи са били произнасяни пред църквата. Те не насърчават духа на любов в нея. Не я правят по-духовна и не я водят към святост и към небето, а само пораждат горчивина в сърцата. Подобни тежки проповеди, които режат човека на парчета, понякога са необходими, за да събудят, стреснат и изобличат. Но ако не носят особените белези на диктовката на Божия Дух, те много повече навреждат, отколкото постигат нещо добро.

Показано ми бе, че поведението на съпруга ми не е съвършено. Понякога греша, като мърмори и укорява прекалено строго. Според онова, което съм видяла, той не е направил толкова много грешки в това отношение, колкото мнозина предполагат и от колкото аз понякога съм се страхувала. Йов не бе разбран от приятелите си. Той отвърна на укорите им. Показа им, че защитават Бога, като заявяват, че вярата и убежденията им за греха се дължат на Него, но Той има много по-дълбоко и пълно познание от всички тях. “Окаяни утешители сте всички” е отговорът на техните критики и укори. “И аз можех да говоря като вас, ако беше вашата душа на мястото на моята душа, можех да натрупам думи против вас и да клатя глава против вас.” Йов обаче заявява, че няма да го направи. “Но аз бих ви подкрепил с устата си и утехата от устните ми би облекчила скръбта ви.”

Братята и сестрите, които имат добри намерения, но тесногърди схващания и гледат само на външното, може да правят опити да помагат за неща, за които нямат никакво познание. Ограниченият им опит не може да измери зародилите се чрез Божията любов чувства в човека, който е усещал онази искрена и неизразима любов и интерес към Божието дело и към душите, каквато онези никога не са преживявали, и който е носил такива товари в делото, каквито те никога не са вдигали.

Някои недалновидни и неопитни приятели не могат с ограниченото си зрение да преценят чувствата на човек, който е бил в хармония с Христовата душа по отношение спасението на хората. Неговите мотиви биват погрешно разбрани и постъпките му тълкувани в погрешна светлина от тези, които са негови приятели, до момента, когато подобно на Йов той отправи искрената молитва: “Спаси ме от приятелите” и Бог вземе случая му в ръцете Си. Неговото търпение е поставено на жестоко изпитание, но когато Бог говори, всички дребнави чувства се променят. Себеоправданието, което е

смятал за необходимо, за да се противопостави на присъдата на приятелите си, не му е нужно по отношение на Бога. Той никога не съди погрешно, никога не греши. Господ каза на Йов: “Опаши сега кръста си като мъж”. Веднага след като Йов чува Божия глас, душата му се прекланя със съзнанието за собствената си греховност. Тогава отговарят на Бога: “Затова се отричам от думите си и се кая в пръст и пепел”.

Когато Бог говори, съпругът ми слуша Неговия глас. Когато обаче чува присъдите и размислите на приятелите си, които сякаш не разбират нищо, това е голямо изпитание за него. Когато братята попаднат в същите обстоятелства и понесат същите отговорности, без да имат никакво насърчение и помощ, тогава биха могли да разберат как да подкрепят, утешават и благославят, без да измъчват чувствата му с незаслужени подмятания и укори.

46. Призиви за събиране на средства

Показано ми бе, че резултатите от настоятелните призиви за средства на нашите лагерни събрания не са добри. Този въпрос се изтъква прекалено много. Повечето заможни хора не биха направили каквото и да било, ако сърцата им не бъдат стоплени и разчувствани от дадените свидетелства. Бедните биват повлияни много силно и в своята искреност обещаваат средства, които биха искали да дадат, но не могат да си позволят. В повечето случаи подобни настоятелни призиви оставят погрешно впечатление. Има хора, които смятат, че парите са в центъра на нашата вест. Мнозина си отиват по домовете благословени, защото са направили дарение за Божието дело. Има по-добри методи за събиране на средства, например чрез доброволни дарения, вместо чрез настоятелни призиви на нашите големи събрания. Ако всички прилагат плана за систематична благотворителност и ако нашите разпространители на брошури и мисионери са верни в своята област, съкровищницата ще бъде пълна, без да се правят настоятелни призиви на големите ни събрания.

Задълженията обаче остават пренебрегнати. Мнозина задържат средствата, които Бог изисква за Своето дело, и по този начин Го ограбват. Егоистичните им сърца не дават една десета от целия им доход, както Бог изисква. Не идват и на годишните събрания с доброволни дарения, благодарствени приноси и приноси за вина. Мнозина идват при Господа с празни ръце. “Ще краде ли човек от Бога? Вие обаче Ме крадете. И казвате: “В какво Те крадем?”. В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, защото вие – да! - целият този народ Ме крадете. Донесете всички десетъци в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и Ме опитайте сега за това, казва Господ на Силите, дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него.”

Върху нас като народ ще тежи грях, ако не правим най-искрени усилия да убеждаваме тези, които са дарявали за различни начинания, но са прекалено бедни, за да си позволят да дадат каквото и да било. Всичко, което те са дарили от щедро сърце, трябва да им се върне заедно с допълнителен дар за

покриване на нуждите им. Събирането на пари е доведено до крайности. Това прави лошо впечатление на някои хора. Отправянето на настоятелни призиви не е най-добрият начин за събиране на средства. Проявява се безразличие към бедните и не им се връщат средства, за да не страдат под товара на житейските грижи. Ако пренебрегваме задълженията си в тази област, не познаваме нуждите на бедните и не облекчаваме неотложните им нужди, като им връщаме средствата, които са дарили на Божието дело, ще означава, че пренебрегваме нашия Спасител в лицето на Неговите светии.

47. Задълженията ни към бедните

Бяха ми показани някои неща относно задълженията ни към бедните, за които смятам, че е мой дълг да пиша.

Видях, че в Своето провидение Бог свързва в тясно християнско общение с църквата Си вдовиците и сираците, слепите, глухите, недъгавите и хората, пострадали по различен начин. Прави го, за да изпита народа Си и да развие истинския им характер. Божии ангели наблюдават как се отнасяме към тези, които се нуждаят от нашето съчувствие, любов и несебелюбива благотворителност. Това е Божият изпит за нашия характер. Ако притежаваме истинската библейска религия, ще дължим на нашите братя любов, любезност и загриженост в името на Христос. Не можем да направим нещо по-малко от това да изпитваме благодарност за неизмеримата Му любов към нас, докато сме недостойни за Неговата благодат грешници, и да проявяваме загриженост и всеотдайна любов към онези, които са наши братя, но са в по-тежко положение от нас.

Двата велика принципа на Божия закон са за върховната любов към Бога и всеотдайната любов към ближния. Първите четири заповеди и останалите шест произлизат от тези два принципа. Христос обясни на законника кой е неговият ближък, като му даде примера за човека, който пътувал от Йерусалим за Йерихон, но попаднал на разбойници, бил ограбен, бит и оставен полумъртъв. Свещеникът и левитът видели човека да страда, но сърцата им не откликнали на нуждата му. Просто го заобиколили, като минали от другата страна. Самарянин вървял по същия път и когато видял, че непознатият се нуждае от помощ, не попитал дали е роднина или е от неговата вяра; помогнал на страдащия, тъй като човекът имал нужда от помощ. Облекчил болките му, доколкото можел, сложил го върху добичето си, закарал го до страноприемница и платил, за да се погрижат за него. Христос казва, че самарянинът е ближък на нападения от разбойници. Левитът и свещеникът представят група хора в църквата, които проявяват безразличие към нуждаещите се от тяхното съчувствие и помощ. Независимо от положението си в църквата, тази група нарушава заповедите. Самарянинът е представител на хората, които помагат заедно с Христос и които подражават на примера Му във вършенето на добро.

Според Христос онези, които състрадат на нещастните, слепите, недъгавите, страдащите, вдовиците, сираците и нуждаещите се, спазват заповедите и ще наследят вечен живот. В _____ липсва личната религия и разбиране за личното задължение да се състрадава на скърбящите, както и желанието

да се работи несебелюбиво за добруването на бедните и страдащите. Някои нямат никакъв опит в подобни задължения. През целия си живот те са като левита и свещеника, които “минават от другата страна”. Църквата има да направи нещо, което ако остане несвършено, ще им донесе само тъмнина. Църквата като цяло и всеки поотделно трябва да изследва мотивите си и да сравни живота си с живота и ученията на единствения истински Образец. Христос смята, че всички дела на милост, благотворителност и състрадание към бедните, слепите, недъгавите, болните, вдовиците и сираците, всъщност са направени за Господа. Тези дела се запазват в небесните книги и ще получат своята награда. От друга страна, в книгата ще остане записът за тези, които проявяват безразличието на свещеника и левита към страдащите и които се възползват от нещастията на хората и увеличават страданията им, за да получат някаква лична изгода. Бог със сигурност ще въздаде за всяка несправедлива постъпка и за всяка проява на небрежност и безразличие спрямо нуждаещите се. Накрая всеки ще бъде възнаграден според делата си.

За брат Д ми бе показано, че братята му не се отнасят справедливо към него. Бог не одобрява поведението на братята Е, Ж и други към него. Брат Ж се интересуваше от Д само защото смяташе, че може да се възползва от него. Показано ми бе, че някои смятаха брат Д за стиснат и нечестен. Бог не одобрява тази преценка. Брат Д не би имал неприятности и би притежавал достатъчно средства да се издържа, ако не бе егоистичното поведение на братята му, които имаха далновидност и притежания и работеха против него, като се опитваха да използват способностите му за своя изгода. Онези, които се възползват от труда на един слепец и се опитват да получат изгода от изобретенията му, извършват кражба и на практика са нарушители на заповедите.

В църквата има хора, които твърдят, че спазват Закона на Йехова, но всъщност го нарушават. Има и такива, които не виждат собствените си недостатъци. Те са себелюбиви и стиснати и затварят очите си за греха, наречен алчност и определен от Библията като идолопоклонство. Личности с подобен характер биват смятани от братята си за примерни християни, но Божиите очи четат сърцата им и виждат техните мотиви. В провидението Си Бог довежда тези хора до ситуации, при които да се разкрият дефектите на характера им (макар че, ако биха желали да ги видят и поправят, биха могли да го сторят). Има и такива, които цял живот гледат само личния си интерес, погълнати са от себелюбиви планове и желаят да постигнат някаква изгода, без да се замислят дали околните ще бъдат наранени или объркани от техните планове и действия. Егоистичният интерес получава надмощие над Божията милост и любов. Понякога Господ допуска да напредват в егоистичното си поведение и духовна слепота, докато дефектите им станат очевидни за всички притежаващи духовна проникателност. С делата си те показват, че не са истински християни.

Хора, които имат имоти и сравнително добро здраве и се радват на неизразимо голямото благословение на зрението, притежават всяко предимство пред един слепец. Пред тях са отворени много пътища за напредък в бизнеса и кариерата, които са затворени за човек без зрение. Тези, които могат да използват всичките си сетива, не бива да се възползват и да лишават дори в най-малка степен незрящ брат от възможността да печели пари. Брат Д е беден, немощен и сляп. Има искрено желание да си помогне и макар че живее под товара на отчайващи немощи, неговото страдание не е унищожило

щедрите импулси на душата му. Въпреки ограниченията той има сърце да върши и дори е свършил повече пред Божиите очи за хората, нуждаещи се от помощ, отколкото мнозина братя, благословени със зрение и притежаващи големи имоти. Работи усърдно с надеждата да намери препитание, което да му помага да се издържа и да не бъде зависим от братята.

Бих желала да виждаме така, както Бог вижда. Бих желала всички да осъзнаят как Бог гледа на онези, които твърдят, че са Христови последователи, които притежават благословието на зрението и достатъчно средства, но въпреки това завиждат на малкото средства на един незрящ човек и желаят да се възползват и да увеличат притежанията си за сметка на нещастния си брат. Бог гледа на това като на престъпен егоизъм и грабеж. Той със сигурност ще накаже този тежък грях. Господ никога не забравя. Не гледа на тези неща с човешки очи и със студено, безчувствено, човешко разбиране. Бог не наблюдава като светския човек, а от гледна точка на милостта, състраданието и безграничната любов.

Брат З се опита на помогне на брат Д, но мотивите му не бяха добри. Отначало изпитваше състрадание. Видя, че брат Д има нужда от помощ. Скоро загуби интереса си към него, егоизмът надделя и постъпките на братята му доведоха до това, че брат Д бе по-скоро ощетен, отколкото облагодетелстван. Тези неща предизвикаха силно обезсърчение у брат Д и вероятно разклатиха доверието му в братята. Той затъна в дългове, които не може да изплати. Когато разбра колко егоистично постъпват някои братя с него, започна да изпитва мъка и понякога гняв. Често емоциите му ставаха неконтролируеми, тъй като осъзнаваше безпомощното си състояние – без зрение, без пари, без здраве и с братя, които работят против него. Това увеличи страданието му и се отрази по ужасен начин на здравето му.

Показано ми бе, че брат Д има някои положителни качества, които биха били оценени в много по-голяма степен, ако успяваше да се контролира и да не се вълнува. Всяка проява на нетърпение и раздражителност му се отразява и от това се възползват най-много онези, които са виновни за пострашни грехове в Божиите очи. Брат Д има добри принципи. Той е честен. Не проявява непочтеност. Никога не би извършил съзнателна измама. Има обаче недостатъци и грехове, които трябва да бъдат победени. И той както всички останали, трябва да се справя с човешкото си естество. Твърде често проявява раздражителност и понякога става непоносим. Необходимо е да култивира в себе си дух на доброта, любезност и благодарност към онези, които проявяват загриженост за него. Показва буен нрав, когато бъде внезапно засегнат или провокиран. Въпреки това сърцето му желае да върши добро и той изпитва искрено покаяние към Бога, когато размисли за грешките си.

Ако види, че братята са склонни да постъпват добре с него, ще има желанието да прощава и смиреннието да търси мир, дори да се налага да прави жертви, за да го придобие. Той обаче лесно се гневи, защото е доста нервен по характер. Има нужда от смекчаващото влияние на Божия Дух. Ако онези, които са готови да го укоряват, размислят за собствените си грешки и любезно си затворят очите за недостатъците му, ще проявят духа на Христос. Брат Д има над какво да работи, за да победи. Думите и поведението му към хората трябва да са внимателни, любезни и приятни. Необходимо е да се пази от всяко нещо, което напомня за диктаторски дух или за непоносимост в маниерите и думите.

Макар че е приятел на слепите и страдащите, Бог не извинява греховете им. Изисква от тях да побеждават и да усъвършенстват християнски характер в името на Исус, Който е победил вместо тях. Исус състрадава на нашата слабост и е готов да ни дава сила, за да понасяме с успех изпитанията и да се противопоставяме на сатанинските изкушения, стига да възложим товара си на Него. Ангели са изпращани, за да помагат на незрящите Божии деца. Ангелите ги пазят в пътя им, пазят ги от хилядите опасности и, без да бъдат забелязвани, ги насочват в правилната посока. Божият Дух няма да е с тях, ако не поддържат в себе си дух на доброта и не се стремят искрено да победят естеството си и да подчинят страстите и сетивата си на Бога. Необходимо е да подхранват в себе си дух на любов и да контролират думите и делата си.

Показано ми бе, че Бог изисква от Своя народ да бъде далеч по-състрадателен и по-загрижен към страдащите, отколкото е в момента. “Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: да се грижи човек за сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.” Тук е дадено определение на истинската религия. Бог изисква същото внимание, което се проявява към вдовицата и сирачето, да бъде проявено и към слепите и страдащите под товара на някаква друга немощ. Всеотдайната благотворителност се среща много рядко в настоящия век.

Показано ми бе относно случая на брат Д, че онези, които по какъвто и да е начин се отнасят несправедливо към него и го обезсърчават в усилията му да си помогне, или завиждат на успеха на този сляп човек и се възползват от него, като го ощетяват, ще си нанесат проклятието на Бога, Който е приятел на слепеца. Специални наставления бяха дадени на израелтяните по отношението на слепите: “Да не притесняваш ближния си, нито да го ограбиш; да не остава в теб заплатата на надничаря ти през нощта до сутринта. Да не кълнеш глухия, нито да сложиш препънка пред слепия, а да се боиш от Бога си. Аз съм Господ. Да не извършвате неправда в съд; да не показваш лицеприятие към сиромаша, нито да се притесняваш от личността на големеца, а по правда да съдиш ближния си.” “Проклет, който премести междите на ближния си. И целият народ да каже: “Амин! Проклет, който отбие слепия от пътя. И целият народ да каже: Амин! Проклет, който опорочи съда на пришьглеца, на сирачето и на вдовицата. И целият народ да каже: Амин!”

Странно е, че изповядващи се за християни пренебрегват ясните позитивни учения на Божието Слово и не изпитват угризения на съвестта. Бог поставя върху тях отговорността да се грижат за нещастните, слепите, недъгавите, вдовиците и сирачетата, но мнозина не правят никакво усилие да изпълнят задължението си. За да ги спаси, Бог често ги привежда под жезъла на бедствието и ги поставя в ситуация, подобна на тази, в която се намират нуждаещите се от помощ и съчувствие, които не са получили помощ от ръцете им.

Бог ще държи отговорна църквата в _____ поради грешките на членовете ѝ. Ако се допусне дух на егоизъм и безчувственост на нейните членове към нещастните, вдовиците, сирачетата, слепите или болните в тяло и ум, Господ ще крие лицето Си от Своите люде, докато не започнат да изпълняват задълженията си и не премахнат злината сред себе си. Ако някои изповядващи Христовото име представят погрешно своя Спасител и не изпълняват дълга си към страдащите или се опитват да се възползват от тях по какъвто и да е начин в тяхна вреда и по този начин ги ограбят, Господ ще смята

църквата за отговорна за греховете на нейните членове, докато не направят всичко по силите си, за да премахнат злината. Той няма да чува молитвата на народа Си, докато вдовицата, сирачето, недъгавият, слепият и болният остават пренебрегнати от тях.

В израза “да си на Божия страна” има по-дълбоко значение от обичайното му изричане по време събрание. Господнята страна е винаги страната на милостта, съчувствието и състраданието към страдащите, както се вижда от примера, даден чрез Исусовия живот. От нас се изисква да подражаваме на Неговия пример. Някои не са “на Божия страна” по отношение на тези неща; те са на страната на врага. Исус даде нагледен пример:

“Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили. Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: “Идете си от Мен, вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели. Защото оградих и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях и не Ме прибрахте; гол бях и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте”. Тогава и те ще отговорят: “Господи, кога те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не ти послужихме?”. Тогава Той в отговор ще им каже: “Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на нито един от тези най-малките, то и на Мен не сте го направили”. И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот.”

В проповедта Си Христос се уеднаквява със страдащото човечество и съвсем ясно ни показва, че ако сме безразлични или несправедливи дори към най-малкия от светиите Му, ние сме такива и към самия Него. Ето, това е Божията страна и всеки, който желае да застане на страната на Бога, нека дойде с нас. Скъпият Спасител бива наранен, когато ние нараняваме дори един от най-скромните Му свети.

Праведният Йов скърби в страданието си и представя своя случай, когато бива несправедливо обвинен от своите утешители. “Аз бях очи на слепия и крака на хромия. Бях баща на сиромасите; изследвах делото на непознатия за мен. Троших челюстите на несправедливия и изтеглях лова от зъбите му.”

Грехът на един човек се отрази на цялата израелева армия. Погрешните действия спрямо дори един брат ще отнеме Божията светлина от народа Му, докато злината не бъде намерена и потърпевшият – защитен. Бог изисква от хората си да бъдат нежни в своите чувства и преценки, сърцата им да проявяват разбиране, чувствата им да са силни и дълбоки, а не ограничени, егоистични и скъпернически. Има необходимост от благородно съчувствие, голяма душа и всеотдайна благотворителност. Едва тогава църквата може да триумфира в Бога. Докато църквата допуска егоизъм да прогонва добротата и съчувствието, нежната всеотдайна любов и загриженост към братята, всички добродетели ще бъдат подкопавани. Постът на Исая трябва да бъде изучаван и да се прави задълбочено себеизследване с желание да се разбере дали има принципи, които Бог изисква от хората си да притежават, за да получат от обещаните Му изобилни благословения.

Бог желае народът Му да не допуска бедните и нещастните да бъдат потискани. Ако чупят всеки хомот, освобождават насилваните и проявяват всеотдайна и загриженост към нуждаещите се, тогава

обещаното благословение ще е тяхно. Ако в църквата има хора, които спъват слепия, би трябвало да им се въздаде справедливо. Бог ни е поставил като покровители на незрящите, немощните, вдовиците и сираците. Препънката, за която се говори в Божието Слово не е някакво дърво, поставено пред нозете на слепия, за да се препъне, а много повече. Става въпрос за действията, с които се вреди на недъгавия брат, работи се против него или му се пречи да се замогне.

Човекът, който е сляп, беден и болен и прави всички възможни усилия да си помогне, за да не зависи от другите, трябва да бъде насърчаван от братята си по всякакъв начин. Онези, които твърдят, че са негови братя, чиито сетива са здрави, които не са зависими от никого, но забравят за задълженията си към слепия и при това го тормозят и му пречат да върви напред, вършат нещо, за което трябва да се покаят пред Бога, за да бъдат отново молитвите им приети от Него. Божията църква, допуснала нещастният брат да бъде наскърбен, ще бъде виновна за грях, докато не направи всичко по силите си да поправи злината.

Няма съмнение, че познаваме случая на Ахан. Записан е в святата история за всички поколения, но най-вече за тези, върху които са дошли последните времена. Исус Навин падна по очи пред Бога, защото народът побягна позорно пред неприятеля. Господ му нареди да се изправи: “Стани, защо си паднал така по лице?” Нима без причина те смирих, като оттеглих присъствието Си от теб? Не. Изостави ли Бог народа Си без причина? Не. Той каза на Исус Навин, че трябва да извърши нещо, преди да бъде отговорено на молитвата му. “Израел е съгрешил, а именно: престъпили са завета Ми, за който им дадох заповед. Да! Те са взели от обреченото, също са откраднали и са излъгали, и са сложили откраднатото между своите вещи.” Господ заяви: “Аз няма да бъда вече с вас, ако не изтребите проклетия човек изсред вас”.

Чрез този пример ни се дава представа за отговорността на църквата и онова, което Бог изисква от хората Си да вършат, за да си осигурят Неговото присъствие. Грях е, ако някоя църква не проучи причината за своята тъмнина и за сполетялото я бедствие. Църквата в _____ не може да бъде жива и дейна, докато не се събуди за злото, което пречи на Бог да ги благослови. Тя не бива да допуска братя да бъдат наскърбявани или онеправдавани. Точно тези хора трябва да събуждат съчувствието и да предизвикват желание за прояви на благородство и благотворителност от страна на всички Христови последователи. Истинският ученик на Христос би работил в хармония с Него и чрез следването на примера Му би помагал на нуждаещите се от помощ. Слепотата на брат Д е ужасно страдание и всички би трябвало да се стремят да бъдат негови очи. По този начин ще му помогнат да усеща бедата си колкото може по-слабо. Някои използват своето зрение, като търсят възможности да се възползват за лична изгода. Но Бог ще внесе смут в тях по начин, който не са очаквали.

Ако Бог в милостта си е дал на слепеца способности, които той да употребява за свое добро, дано никой да не прояви недоволство от тази привилегия и да го ограби от ползата, която би могъл да извлече от Божия дар. Слепият трябва да се бори с всякакви по вид препятствия поради липсата на зрение. Онова сърце, в което състраданието и съчувствието не се пробуждат при вида на слепец, проправящ си пипнешком пътя в свят, обгърнал го с мрак, наистина е закоравяло и трябва да бъде смекчено от Божията благодат. Незрящият не може да погледне към нечие лице и там да види

любезност, съчувствие и истинска загриженост. Не може да види природните красоти и да различи Божието дело в творението. Красотата на природата не му говори, не го утешава и не го благославя, когато бъде сполетян от отчаяние. С каква готовност би заменил своята слепота и всякакви земни благословения за дара на зрението. Той обаче е затворен в един тъмен свят и дадените му от Бога права са потъпкани, за да могат други да извлекат изгода.

48. Отговорността на хората към ближните им

Показани ми бяха някои неща относно семейството на брат И, които ми правят толкова силно впечатление, откакто съм тук, че реших да им пиша. Показано ми бе, братко И, че в твоето семейство има егоизъм, който се е лепнал за вас като проказа. Трябва да осъзнаете и да победите този егоизъм, тъй като е тежък грях в Божиите очи. Като семейство вие отдавна се съобразявате само със собствените си желания, удоволствия и удобство и не разбирате, че другите също имат изисквания към вас.

Вашите мисли, планове и усилия са насочени единствено към вас. Вие живеете за себе си. Не подхранвате в себе си несебелюбива благотворителност, която ако бъде упражнена, би се развивала и укрепвала, докато би ви станало приятно да живеете за доброто на хората. Би трябвало да усещате, че имате цел в живота, която може да ви даде нещо по-стойностно от парите. Необходимо е да проявявате по-голяма загриженост към другите и по този начин да доведете душите си до по-тясна връзка с Христос, така да се пропиете от Неговия Дух и да се хванете толкова здраво с Него, че нищо да не може да ви раздели от любовта Му.

Христос е живата Лоза и ако сте от клонките ѝ, животворната сила, която протича през нея, ще протича и през вас. Така няма да останете сухи или безплодни. Като семейство и като отделни личности твърдите, че сте се заели със служене за Христос; вие обаче сте претеглени на везните на светилището и сте намерени за недостойни. Всички вие трябва да постигнете пълно преобразяване, преди да започнете да вършите онези дела, които се изискват от всеотдайните и посветени християни. Всеки от вас е изпълнен до голяма степен с духа на света и с любов към него. Апостол Йоан заявява: “Ако някой обича света, в него няма любов към Отца”. Егоизмът ви ограничава и смалвява умствените ви възможности, които са използвани единствено за лични интереси. Имате нужда от чиста и неподправена религия. Простотата на истината ще ви подтиква да изпитвате съчувствие към чуждите страдания. Упражняването на тези добродетели на характера е част от продължаващото цял живот дело, което Христос е възложил на всички нас.

Бог няма да ви извини за това, че не носите кръста и не практикувате себеотрицание във вършенето на добро за другите без никакви егоистични мотиви. Ако направите усилието да практикувате онова себеотрицание, което се изисква от християните, ще можете с Божията благодат да станете годни да печелите души за Христос. Бог има някои изисквания към вас, на които никога не сте откликвали. Мнозина около вас жадуват за съчувствие и любов, но също като много други и вие сте

почти лишени от онази смирена любов, която съвсем естествено прераства в състрадание и съчувствие към нещастните, страдащите и нуждаещите се. Дори външният вид на човека е отражение на душата му. Може да се “чете” от другите и да им оказва влияние за добро или за зло. Бог не призовава нито един от нас да наблюдава братята и да се покаява за техните грехове. Той ни е възложил нещо и ни призовава да го извършим решително, с респект от Него и с поглед, насочен към славата Му.

Всички хора, независимо дали са верни, или не, ще трябва да дават на Бога отчет лично за себе си, а не за някой друг. Намирането на недостатъци у други вярващи и осъждането на тяхното поведение няма да извини или да премахне собствените ни заблуди. Не бива да превръщаме другите в критерий или в извинение за нашите грешки. В Словото има заложили велики принципи, които са достатъчни, за да ни водят в християнския живот и поведение. Вие като семейство, скъпи мои приятели, не спазвате принципите на Божия закон. Никога не сте поемали ангажимента, който всеки човек има към своите близки.

“Някой си човек слизаше от Йерусалим в Йерихон; и се натъкна на разбойници, които го съблякоха и нараниха, и си отидоха, като го оставиха полумъртъв. А случайно един свещеник слизаше по онзи път и, като го видя, отмина на отсрещната страна. Също и един левит, като стигна до това място и го видя, отмина на отсрещната страна. Но един самарянин, като пътуваше, дойде на мястото, където беше той, и като го видя, смили се, приближи се и превърза раните му, като изля на тях елей и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него. И на следващия ден извади два динария, даде ги на гостилничаря и каза: Погрижи се за него; и каквото повече похарчиш, на връщане аз ще ти заплатя. Кой от тези трима ти се вижда да се е показал близък на нападнатия от разбойници? Той каза: “Онзи, който му показа милост”. Исус му каза: “Иди и ти прави така”.

Тук условията за наследяване на вечен живот са ясно посочени от Спасителя по възможно най-семплия начин. Човекът, който бе наранен и ограбен, е представител на хората, нуждаещи се от нашата загриженост, съчувствие и благотворителност. Ако пренебрегваме нуждаещите се и нещастните, чиито случаи стигат до нас, без значение кои са те, не можем да имаме увереността за вечен живот, тъй като не отговаряме на Божиите изисквания. Не сме състрадателни и загрижени спрямо хората, когато те не са наши близки или роднини. Тогава сме нарушители на втората голяма заповед, върху която стоят последните шест заповеди. Който наруши тази заповед, нарушава всички. Ако някой не отвори сърцето си за нуждите и страданията на хората, няма да откликва и на Божиите изисквания, посочени в първите четири заповеди на Декалога. Идолите слагат ръка на сърцето и чувствата и Бог не може да бъде почетен и да има върховната власт.

Вие сте се провалили сериозно като семейство. Не сте пазители на Божиите заповеди в най-строгия смисъл на думата. Възможно е да сте прекалено стриктни в някои области, но да пренебрегвате по-важните неща – правосъдието, милостта и любовта към Бога. Макар че светските обичаи не са критерий за нас, аз видях, че състраданието, съчувствието и благотворителността на света към страдащите в много случаи засрамва Христовите последователи. Мнозина проявяват безразличие към онези, които Бог е поставил сред тях, за да ги изпита и да провери какво има в сърцата им. Бог чете в

сърцето. Той отбелязва всяка егоистична постъпка, всяка проява на безразличие към страдащите, към вдовицата и сирачето и срещу имената им записва: “Виновен, недостоеен, закононарушител”. Ние ще бъдем възнаградени според делата си. Всяко пренебрегване на задълженията към нуждаещите се и страдащите е пренебрегване на дълга ни към Христос в лицето на Неговите светици.

Когато случаите на всички хора бъдат преглеждани от Бога, няма да се задава въпросът в какво са вярвали, а какво са направили, дали са били изпълнители на Словото, дали са живели за себе си, или са вършили дела на благотворителност, доброта и любов, като са поставяли другите пред себе си и са проявявали себеотрицание, за да ги благославят. Ако докладът покаже, че са имали такъв живот и характерите им говорят за нежност, себеотрицание и благотворителност, ще те получат блаженото уверение и благословието от Христос: “Хубаво, добри и верни слуго!”; “Елате, вие, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.” Христос е бил наскърбен и наранен от вашия егоизъм и от безразличието ви към страданията и нуждите на хората.

Често нашите усилия да помагаме могат да бъдат пренебрегнати и очевидно да са хвърлени на вятъра. Това не бива да ни служи като извинение и да ни кара да се бавим да вършим добро. Колко често Исус е идвал, за да потърси плод върху дървото, за което се грижи, но не намира нищо освен листа! Може да сме разочаровани относно резултата от нашите големи усилия, но това не бива да ни подтиква да ставаме бездейни и безразлични към страданията на хората. “Кълнете Мироз, каза ангелът Господен, горчиво кълнете жителите му, защото не дойдоха на помощ на Господа, на помощ на Господа против силните.” Колко често Христос остава разочарован от тези, които твърдят, че са Негови деца! Дал им е непогрешими доказателства за любовта Си. Станал е беден, за да можем чрез Неговата бедност ние да станем богати. Умрял е за нас, за да не погинем ние, а да имаме вечен живот. Какво би станало, ако Христос бе отказал да носи нашето беззаконие, тъй като бе отхвърлен от мнозина и не бяха много тези, които оценяваха любовта Му и безкрайните благословения, които искаше да им даде? Трябва да насърчаваме търпеливите и изискващи много труд усилия. Сега има нужда от смелост, а не от мързел, униние, раздражителност и недоволство. Ние сме в този свят, за да вършим делото на Господаря, а не да се съобразяваме с нашите наклонности и желания да служим на себе си и да се прославяме. Защо тогава да сме бездейни и обезсърчени поради това, че не виждаме непосредствените резултати, които бихме желали да постигнем?

Работата ни е да се трудим в Господното лозе не за себе си, а за доброто на другите. Влиянието ни е благословение или проклятие за тях. Ние сме тук, за да оформим съвършен характер за небето. Не е необходимо само да се оплакваме и да роптаем заради извършеното от Божието провидение и да пишем зловни неща един против друг. Нашият противник няма да ни позволи да почиваме. Ако наистина сме Божии деца, ще бъдем тормозени и жестоко преследвани. Не бива да очакваме, че Сатана или онези, които са под негово влияние, ще бъдат толерантни спрямо нас. Но Христос победи Сатана заради нас в пустинята на изкушението. Той е по-могъщ от Сатана и много скоро ще го стъпче под нозете си.

Като семейство и като отделни личности не желаете да участвате в активно служене за Господнята кауза. Прекалено лениви сте и оставяте другите да носят повечето тежки отговорности, които вие можете и би трябвало да носите. Духовната ви сила и получаваните благословения ще бъдат

съответни на извършваната с любов работа и на добрите дела, които вършите. Апостол Павел ни съветва: “Един на друг теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон.” Спазването на Божиите заповеди изисква от нас добри дела, себеотрицание, себепожертвувателност и посветеност за доброто на другите; само добрите ни дела не могат да ни спасят, но е сигурно, че не можем да се спасим без тях. След като направим всичко, на което сме способни, тогава трябва да кажем: “Не сме извършили повече, отколкото е нашето задължение; в най-добрия случай сме просто безполезни слуги, недостойни дори за най-малкото благоволение от страна на Бога”. Христос е нашата правда и венецът на нашата радост.

Собствената правда и плътската сигурност са издигнали стена около вас. Като семейство притежавате дух на независимост и гордост. Тези неща ви отделят от Бога. Това е грях, дефект, който трябва да бъде осъзнат и преодолян. За вас е почти невъзможно да видите собственото си зло и заблуди. Имате прекалено добро мнение за себе си и ви е трудно да прецените и да премахнете чрез изповед житейските си грехове. Склонни сте да оправдавате и защитавате поведението си, независимо дали е добро, или лошо. Докато все още не е прекалено късно грешките да бъдат поправени, предайте сърцата си на Исус чрез смирение и молитва и се постарайте да опознаете себе си. Ще бъдете погубени, ако не се събудите и не заработите заедно с Христос. Покривате се с бронята на студа, равнодушието и коравосърдечие. В общуването ви с хората има съвсем малко живот и топлина. Живеете за себе си, а не за Христос. Вие сте небрежни и безразлични към нуждите и състоянието на по-малко успешните от вас. Заобиколени сте от хора, чиито души жадуват и копнеят за любов, изразена в думи и дела. Приятелското съчувствие и истинската нежна загриженост към другите ще донесат такова благословение за душите ви, каквото никога преди не сте преживявали. Така ще осъществите тясна връзка с нашия Изкупител, Който дойде на света, за да върши добро, и на чийто живот трябва да подражаваме. Какво правите за Христос? “Подвизавайте се да влезете през тясната врата; защото ви казвам, мнозина ще се стремят да влязат и няма да могат.”

Любов и съчувствие у дома

Мнозина в нашия свят жадуват за любовта и съчувствието, които би трябвало да им се дадат. Много хора обичат съпругите си, но са прекалено себелюбиви, за да проявят любовта си. Имат фалшиво достойнство и гордост и не желаят да проявят любовта си с думи и дела. Някои мъже никога не разбират колко много копнее сърцето на съпругата за думи на нежна благодарност и привързаност. Те погребват любимите си и роптаят поради Божието провидение, което ги е лишило от спътниците им, макар че ако можеха да проникнат във вътрешния свят на брачните си партньори, щяха да видят как сами са предизвикали преждевременната им смърт. Христовата религия ни кара да бъдем любезни и учтиви и да не се инатим. Трябва да умрем за себе си и да смятаме другите за по-горни от нас.

Божието Слово е нашият стандарт, но колко много са се отделили хората Му от него! Вярата ни не трябва да е само на теория, но и на практика. Чистата и неопетнена религия не ни позволява да потъпкваме правата и най-скромните Божии създания, колко повече на членовете на Христовото тяло

или на нашето собствено семейство. Бог е любов и който живее в Него, живее в любовта. Влиянието на светския егоизъм, което се разнася от мнозина подобно на облак, сякаш смразява въздуха, който другите дишат, разболява душата и често причинява смърт чрез своя мраз.

За теб ще е тежък кръст да подхранваш в себе си чиста неегоистична любов и несебелюбива благотворителност. Отказването от мнения, идеи и преценки и следването на чужд съвет наистина ще е голям кръст за тебе. Няколко членове на твоето семейство сега си имат собствени семейства, но същият дух, който съществуваше повече или по-малко в дома на баща им се пренася и край техните огнища и се чувства от хората извън техния семеен кръг. Не притежават приятна приветливост, християнска нежност и неегоистична любов. Трябва да работят много, за да победят тези себелюбиви черти на характера си, за да станат плодоносни клонки на истинската Лоза. Христос е казал: “В това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод”. Трябва да допуснете Исус близо до вас - в домовете и в сърцата си. Необходимо е не само да имате познание за доброто, но и да го практикувате с правилни мотиви, като не отделяте поглед от Божията слава. Можете да бъдете от полза, ако изпълнявате условията, дадени в Божието Слово.

Христовата религия е нещо повече от думи. Христовата правда се състои в правилни действия и добри дела, породени от чисти, неегоистични мотиви. Ако липсва вътрешната украса, не може да има никаква полза от външната правда. “И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина. Ако кажем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действваме според истината. Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очисти от всеки грях.” Ако не притежаваме Божията светлина и любов, ние не сме Негови деца. Ако не събираме заедно с Христос, значи разпиляваме. Всички имаме някакво влияние и то се отразява на участта на други хора както за тяхно настоящо и бъдещо добро, така и за тяхна вечна погибел.

Както Й, така и К не проявяват съчувствие и любов към хората извън семейния кръг. Има опасност да наблюдават и да виждат дефектите на другите, докато много по-големи злини съществуват и остават незабелязани в самите тях. Ако тези скъпи души желаят някога влязат в небето, трябва да умрат за собственото Аз и да започнат да вършат добро на практика. Имат да научават уроци в Христовото училище, за да усъвършенстват християнския характер и да станат едно с Христос. Исус каза на учениците Си: “Ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство.” Той им обясни какво има предвид. Не искаше да бъдат деца по разум, а по злоба. Малките деца не проявяват чувство на превъзходство и гордост. Те са семпли и естествени в поведението си. Христос желае последователите Му да притежават непревзето поведение и цялото им естество да излъчва смирение и хриstopодобие. Възложил ни е да живеем за доброто на другите. Той дойде от небесните царски дворове в този свят, за да покаже колко много се интересува от човека. Безкрайно голямата цена, която Христос плати за изкуплението на човечеството, показва, че човекът е толкова ценен за Него, щото Той пожертва богатствата и славата Си в небесните дворове, за да го издигне от деградацията на греха.

Ако Величието на небето направи толкова много, за да изрази голямата Си любов към човека, какво ли би трябвало да правят хората, за да си помагат един на друг в измъкването от бездната на тъмнината и страданието! Христос заяви: “Обичайте се един друг, както Аз ви възлюбих”. “Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си.” Често любовта ни е егоистична, защото я затваряме в определени граници. Когато влезем в тясно общуване с Христос, любовта, съчувствието и делата на благотворителност стигат все по-надалеч и по-надълбоко и се укрепват като качества на характера колкото повече ги практикуваме. Любовта и интересът на Христовите последователи трябва да бъдат широки като света. Онези, които живеят само за себе си, няма да стигнат до Небето. Бог ви призовава като семейство да съхранявате любовта, да бъдете по-малко чувствителни към своето Аз и по-чувствителни към скърбите и изпитанията на хората. Духът на егоизъм, който сте поддържали цял живот, много точно е охарактеризиран чрез свещеника и левита, които подминават пострадалия. Виждат, че човекът има нужда от помощ, но преднамерено избягват от него.

Всеки от вас трябва да се събуди и да се обърне кръгом, за да излезе от коловоза на егоизма. Възползвайте се от краткото благодатно време, което ви е дадено, като работите с цялата си сила, за да изкупите провалите в досегашния си живот. Бог ви е поставил в свят на страдание, за да ви изпита и да провери дали сте достойни за дара на вечния живот. Навсякъде около вас има страдащи хора, които се нуждаят от думи на съчувствие, любов и нежност, както и от смирените ни състрадателни молитви. Някои страдат под тежкия товар на бедността, други - от болести, а трети – от сърдечна мъка, отчаяние и униние. Също като Йов трябва да сте очи на слепите и нозе на хромите и да изследвате делото на онеправданите с единствената цел да облекчите нуждите им и да им помогнете с това, от което най-много се нуждаят.

Л трябва да развива в себе си любов към своята съпруга – любов, която се изразява чрез думи и дела. Необходимо е да проявява нежна привързаност. Съпругата му е чувствителна и лесно привързваща се и има нужда от нежност. Всяка нежна дума, всяка похвала и любезно насърчение ще бъдат запомнени от нея и ще отразят като благословение към съпруга ѝ. Неговото грубовато естество трябва да влезе в близост с Христос, за да могат неговата студенина и резервираност да бъдат овладени и смекчени от Божествената любов. Няма да е проява на слабост или жертва на мъжкото му достойнство, ако проявява към съпругата си нежност и съчувствие с думи и дела. Нека това не се ограничава в семейния кръг, а да се простира и към хората извън семейството. Л трябва да направи за себе си нещо, което никой друг няма да извърши. Той може да се укрепи в Господа, като поема отговорности в делото Му. Чувствата и любовта му трябва да са съсредоточени в Христос и Небето, за да оформя характер за вечен живот.

Милата К има ограничена представа какво означава да си християнин. Тя се е освободила от задълженията, които Христос ѝ е възложил. Не желае да поеме Неговия кръст и не използва по най-добрия начин дадените ѝ от Бога способности и таланти. Не израства в морална твърдост и смелост, нито поема тежестта на личната отговорност. Не ѝ харесва да понася укори заради Христос и не взема предвид обещанието: “Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас”. “Ако устоим, то и ще царуваме с Него.” Учителят е възложил по нещо на всеки от

нас. Никой не може да е бездеен, небрежен или себелюбив и в същото време да усъвършенства християнски характер. Той желае всички в твоето семейство да отворят сърцата си за благотворното влияние на Неговата любов и благодат, за да може състраданието им към хората да излезе извън границите на личното Аз и извън стените на дома, както постъпи самарянинът с нещастния и страдащ непознат, който бе пренебрегнат и оставен да умре от свещеника и левита. Показано ми бе, че много хора се нуждаят от нашето съчувствие и съвет; като знаем, че ще минем през този свят само веднъж и никога няма да можем да се върнем, за да поправим грешките си, колко важно е да живеем, както трябва!

Преди известно време ми бе показан случаят на Й. Съвсем точно ми бяха представени нейните заблуди и грешки. В последното си видение видях, че прави същите грешки и че е студена и не проявява съчувствие към децата и съпруга си. Тя не изрича укори за сериозни провинения, а за нещо дребнаво, което би трябвало да мине незабелязано. Постоянното търсене на грешки е злина и Христовият Дух не може да живее в сърцето, което я подхранва. С лекота подминава добрите черти на децата си, без да изрече и дума на одобрение, а в същото време е готова да хока, ако забележи някаква грешка. Това постоянно ги обезсърчава и ги кара да стават небрежни. Така злото в сърцата се надига и ги кара да изригват кал и мръсотия. Децата, които постоянно биват порицавани, придобиват духа, изразяващ се с думите “Нищо не ме интересува”. Често проявяват лоши наклонности, без да се съобразяват с последиците.

Винаги, когато може да изрече дума на похвала за доброто поведение на децата си, майката трябва да го прави. Необходимо е да ги насърчава с думи на одобрение и поглед, изразяващ любов. Тези неща са като слънчеви лъчи в детското сърце. Те водят до създаване на самоуважение и достойнство. Сестра Й трябва да подхранва в себе си любов и съчувствие. Трябва да изразява нежна привързаност към децата без майка, останали под нейните грижи. Това ще бъде благословение за тези обичани от Бога деца, което ще се върне обратно към нея чрез прояви на привързаност и любов.

Децата са чувствителни и любящи по природа. Лесно могат да бъдат направени щастливи и лесно стават нещастни. Чрез внимателно възпитание, изразяващо се в думи и дела на любов, майките могат да обвържат сърцата на децата си към своите сърца. Голяма грешка е да се проявява суровост и голяма възискателност към децата. Равномерната твърдост и безпристрастният контрол са необходими за реда във всяко семейство. Говорете спокойно, постъпвайте внимателно и изпълнявайте това, което сте казали, без да се отклонявате.

Струва си да проявявате нежност в общуването с децата си. Не ги отблъсквайте чрез липсата на заинтересуваност към техните игри, радости и скърби. Никога не допускайте да имате навъсено лице или груби думи да излязат от устата ви. Бог записва всичко това в Своята книга. Грубите думи вгорчават характера и нараняват детските сърца. Понякога е много трудно тези рани да бъдат излекувани. Децата са чувствителни и към най-малката несправедливост и някои от тях се обезсърчават. Те никога няма да се вслушат в силния ядовит заповеднически глас, нито ще се уплашат от заплахата за наказание. Много често бунтовното поведение се заражда в детските сърца в резултат на погрешно

поведение на родителите. Ако са постъпвали правилно, децата биха формирали хармоничен характер. Майка, която не може да се владее съвършено, не е годна да възпитава децата си.

Брат М бива оформян от острия нрав на своята съпруга. Той е станал до известна степен егоист като нея. Умът му винаги е така погълнат от “аз и моето”, че всичко останало, което има безкрайно по-голямо значение, остава на заден план. В семейството си не се държи като баща и не проявява еднакво отношение към децата си, лишено от предразсъдъци и странични влияния. Съпругата му не е (и не може да бъде, ако не настъпи някаква промяна в нея!) истинска майка на децата си, останали без родител. Като баща брат М не е заемал мястото, което Бог му е отредил. Тези деца сираци принадлежат на Бога и са скъпоценни в очите Му. По природа брат М е нежен, фин, любящ, благороден и чувствителен, докато съпругата му е пълна противоположност. Вместо да оформя и смекчава характера на съпругата си, тя преобразява него.

Той смята, че за да има мир, трябва да подминава нещата, които го безпокоят. Разбрал е, че от нея не може да очаква подчинение и приемане на мненията му. Тя ръководи и постига намеренията си на всяка цена. Ако и двамата не направят искрени усилия да се преобразят, няма да постигнат вечен живот. Имат светлината, но я пренебрегват и не я следват. Егоистичната любов към света ги заслепява и закоравява сърцата им. Й трябва да осъзнае, че ако не изостави егоизма си и не победи волята и нрава си, няма да види небето. Само би го опетнила с тези черти от своя характер. Предупреждавам сестра Й да се покае. Призовавам я в името на Господа да се събуди от това глупаво състояние на безразличие, да се вслуша в съвета на Верния Свидетел и ревностно да се покае. Душата ѝ е застрашена.

Бог е милостив. Сега ще приеме приноса на съкрушеното сърце и смирения дух. Ще представи ли сестра Й извинение, подобно на левита и свещеника, за това, че не вижда и не съчувства на чуждите страдания, и ще “мине ли от другата страна?”. Бог я държи отговорна за пренебрегването на задълженията и за това, че не проявява съчувствие и нежност към онеправданите. Тя не спазва Божиите заповеди, които ясно показват задълженията ѝ към ближните. Христос каза на законника: “Това прави и ще живееш”. Пренебрегването на задълженията ни към ближните ще доведат до загуба на вечния живот.

Пренебрегване на хората извън семейството

К, бедното дете, като много други трябва да извърши нещо, за което дори не е сънувало. Тя е отстъпила от Бога. Насочва своите мисли предимно към себе си и се стреми да угоди на света, но не чрез всеотдайна любов към душите и стремеж да ги обърне към Христос, а чрез липсата на духовност и придържане към светските дух и дела. Необходимо е тя да умре за личното Аз и да придобие опит във вършенето на добро. К е студена и безчувствена. Този дух на студенина и непристъпност трябва да бъде смирен и стоплен от слънчевата светлина на Христовата любов. Прекалено е затворена в себе си. Бог видя, че тя е нещастно изсъхнало растение, което няма плодове, а само листа. Мислите ѝ бяха непрестанно заети с “аз и моето”. В милостта Си Господ подрязваше това растение на Своята любов,

като премахваше клоните и корените, които можеха да пораснат още повече. Той се опитваше да привлече това дете към Себе Си. В нейния духовен живот няма почти никакъв плод. Отговорна е за дадения ѝ от Бога талант. Може да бъде полезна, може да бъде и съработник на Христос, ако премахне стената от егоизъм, която я отделя от Божията светлина и любов.

Много хора се нуждаят от нашето съчувствие и съвет, но не и от такъв, който би изразявал превъзходство над тях. К има нужда от облагородяващата и стопляща Божия любов. Изражението и тонът на гласа ѝ трябва да бъдат променени чрез размисъл и нежна, изпълнена с уважение любов. Всеки поглед и всяка дума, подсказващи превъзходство, смразяват атмосферата на нейното присъствие и приличат повече на ледена висулка, отколкото на лъч светлина, който дава топлина. Сестро моя, твоето влияние е доминиращо. Ти се опитваш да доминираш над тези, с които общуваш, и ако това не става, не постигаш съгласие с тях. Спориш за постъпките си, оправдаваш идеите и поведението си. Ако не убедиш другите, отново и отново се връщаш на същия въпрос. Тази черта на характера ти би била безценна, ако е осветена от Бога и контролирана от Светия Му Дух. Но ако не е така, ще се окаже проклятие за теб и за околните. Настояванията и съветите, които носят белега на диктаторския дух, не са добър плод. Имаш нужда от облагородяващата и стопляща Христова любов в сърцето си, която ще се отрази на отношението ти към семейството и към всички, които са под твоето влияние.

Страхувам се, много се страхувам, че Й няма да постигне вечния живот. До такава степен обича света и светското, че не ѝ остава любов към Исус. Така е потънала в егоизъм, че просветяващата небесна светлина не може да проникне през студените и мрачни стени на себелюбието и гордостта, които е строила около себе си през целия си живот. Любовта е ключът за отваряне на сърцата, но скъпоценното растение на любовта не е било подхранвано. Й от толкова дълго е била заслепена за своя егоизъм, че сега не може да го види. Имала е толкова малко духовен опит, че всъщност по сърце принадлежи на света и аз се боя, че този свят е всичкото, което някога ще има. Влиянието над съпруга ѝ не е добро. Той се люшка и не осъзнава необходимостта от укрепване чрез Божията благодат, за да отстоява правото с истински морал и смелост. Тя не само че не разбира и не върши онова, което Бог изисква от нея, но оказва доминиращо влияние, за да държи съпруга си с вързани ръце. Успяла е в голяма степен и сега той е заслепен.

Брат М трябва да размисли за Божиите изисквания към него, които стоят по-високо от всяка земна връзка. Има нужда от колурий, бяла одежда и злато, за да придобие уравновесен характер и да получи достъп до Божието царство. Нищо по-малко от цялостно преобразяване няма да може да отвори душата на съпругата му, за да осъзнае заблудите си и да изповяда грешките си. Има да извърши голяма промяна, тъй като не разбира истинското си състояние и не може да усети необходимостта от реформиране. Изпитва толкова голяма неохота да се учи от Небесния Учител, Който е кротък и смирен по сърце, че смята смирението за сервилност, а сговорчивия дух и смирения ум, който кара човека да поставя другите над себе си, е смятан от нея за нещо унижително.

Й притежава надменен, диктаторски, горд и своенравен дух. Тя не вижда нищо привлекателно в кроткия и спокоен дух, за който би трябвало да копнее. Това безценно украшение има толкова малко стойност за нея, че не желае да го носи върху себе си. Много често проявява дух на негодуване, който е

толкова далеч от Божия Дух, колкото изтокът от запада. Истинското благородство е бисер с голяма стойност в Божиите очи. Кроткият и смирен дух никога не би се стремил към лично щастие, а би търсил всеотдайността и би намирал сладко удоволствие и истинско удовлетворение, когато прави хората щастливи.

По Божие провидение сестра Н е отделена от семейството на баща си. Макар да е при други хора, тя живее като при свое семейство, носи тежки отговорности, които са я накарали да не мисли за себе си и са ѝ помогнали да проявява загриженост към чуждото страдание. Тя е отворила, в известна степен, сърцето си, обича Божието семейство и се грижи за околните. Мислите ѝ са заети с Божията работа и дело. Осъзнава донякъде, че нещастните грешни смъртни хора са едно голямо братство. Трябва да се научи да мисли за другите, да им помага и да забравя за себе си. Тя обаче все още не е развила в себе си така необходимите за Христовия последовател загриженост, съчувствие и доброта към хората. Трябва да проявява повече съчувствие и по-малко строга и непреклонна справедливост. Тъй като отделя внимание и време на голямата тема за здравната реформа, тя върши неща, с които надхвърля собствените си сили. Благословена е заради дейността си. Колкото повече върши добро на хората, толкова по-голямо ще е желанието ѝ да помага.

Работата ѝ за другите често я води до упражняване на вяра, чрез която да премине през трудности и големи изпитания. Получава отговори на искрените си молитви и в нея укрепват вярата, любовта и доверието в Бога. В резултат на многобройните трудности и изпитания печели ценен опит. Бог оформя сърцето ѝ така, че да се приближи до Него. И въпреки това личното ѝ Аз постоянно се стреми към надмощие. Сестра Н трябва да развие в себе си повече нежност и разумна загриженост в ежедневно общуване с хората. Необходимо е да се стреми към смиряване на своето его. Ако наистина е християнка, би почувствала, че трябва да посвети по-голямата част, а може би и целия си живот, на всеотдаен и търпелив труд и по този начин да покаже любовта си към Учителя. Без такъв опит, едва ли ще успее да постигне съвършенството на християнския характер.

Сестра Н предприема някои прибързани неща и семейството ѝ смята, че тя ги е изоставила, а това е смърт за тях. Сега те не са убедени, че имат общи интереси, чувства и житейски цели. Мислят, че не могат да се радват както преди на общуването със сестра си. Имат убеждението, че тя носи вината за това и че повече не ги обича. Причината за липсата на взаимни чувства се крие в това, че сестра Н все повече съчувства на чуждата билка, а тях смята за безполезни слуги, които не вършат възложената им от Бога работа на земята. Резултатът е, че те тръгват назад. Семейството проявява егоизъм и се интересува само от собствения си кръг и от светското.

Н работи за добра кауза. Здравната реформа е нещо много важно за нея, тъй като личният ѝ опит е показал, че това е необходимост. Семейството на баща ѝ не осъзнава нуждата от здравна реформа. Те не разбират значението ѝ в заключителната работа на тези последни дни, тъй като просто нямат желание да разберат. Затъват в коловоза на обичая и е много трудно да положат усилие да излязат оттам. Предпочитат да бъдат оставени на мира. Страшно е да “ръждясваш” от бездействие. Това семейство със сигурност ще бъде поставено на везните и ще бъде намерено за леко, освен ако веднага не предприеме нещо. “Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.” Казаното е съвсем ясно. Кой

може да издържи на този изпит? За нас Божието слово е като дагеротип на Божия ум, на Христос, на падналия човек и на обновената по Христов образ личност, притежаваща Божествения Дух. Можем да сравняваме нашите мисли, чувства и намерения с портрета на Христос. Нямаме връзка с Него, освен ако желаем да вършим Неговите дела.

Христос дойде да върши волята на Своя Отец. Вървим ли по стъпките Му? Всички, които носят Христовото име, трябва постоянно да се стремят към по-близко общуване с Него, за да живеят като Него и да вършат делата Му. Необходимо е да приложим уроците от Христовия живот в нашия собствен. Христос “даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да ни очисти за Себе Си, народ за Свое притежание, ревностен за добри дела”. “По това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята.” Ето, това е себеотрицанието, което трябва да постигнем, подражавайки на примера на нашия Изкупител. Християнският живот е изпълнен с конфликти и жертви. Трябва да се върви по пътя на дълга, а не по пътя на личните желания и наклонности.

Когато всички от семейството на брат И разберат какво трябва да направят и когато извършат възложената им от Бога работа, няма да се държат на толкова голяма дистанция от брат и сестра О и сестра Н, както и от хората, които работят в единство с Учителя. Може да отmine известно време, за да се постигне съвършено подчинение на Божията воля, но няма да е възможно да живеем без такова подчинение и да бъдем годни за небето. Истинската религия води вярващите към съвършенство. Вашите мисли, думи и дела, както и апетитът, и страстите трябва да бъдат подчинени на Божията воля. Необходимо е да давате плод на святост. Тогава ще бъдете подтиквани да защитавате бедните, сираците и страдащите. Ще въздавате справедливост на вдовицата и ще помагате на нуждаещия се. Ще се отнасяте справедливо към хората, ще обичате милостта и ще ходите смирено пред Господа.

Трябва да допуснем Христос в нашите сърца и домове, ако желаем да ходим в светлината. Домът трябва да е всичко това, което тази дума обхваща. Той трябва да е малко късче от небето на земята; място, където чувствата се развиват, а не се подтискат. Нашето щастие зависи от развиването на любов, съчувствие и любезност един към друг. Причината, поради която има толкова много коравосърдечни хора в днешния свят, се крие в това, че истинската обич се смята за слабост и мнозина я принизяват и омаловажават. Доброто в тези хора е извращавано и принизявано в детските години и ако лъчите на Божествената светлина не премахнат студенината и безсърдечния егоизъм, щастие то ще остане погребано завинаги. Ако искаме да притежаваме нежни сърца подобно на Исусовото, когато Той бе на земята, както и осветени чувства като тези, които ангелите изпитват към грешните смъртни хора, трябва да подхранваме детското в себе си, което е израз на нещо много семпло в нас. Тогава ще бъдем благородни, извисени и ръководени от небесни принципи.

Развитият интелект е голямо богатство, но без облагородяващото влияние на съчувствието и себепожертвувателната любов той не достига най-голямата си стойност. Трябва да имаме думи и дела на нежна загриженост към хората. Можем да правим хиляди дребни жестове на внимание чрез приятелски думи и приятно благоразположение – неща, които ще върнат към самите нас. Чрез пренебрежението си към хората, безразсъдни християни показват, че не са едно с Христос. Не е

възможно да си едно с Христос и въпреки това да бъдеш нелюбезен към околните и да забравяш за правата им. Мнозина копнеят за приятелско съчувствие. На всеки от нас Бог е дал индивидуалност, която не може да се слее с тази на друга личност. Личните ни особености обаче трябва да бъдат по-малко забележими, ако наистина сме Христови и ако Неговата воля е наша. Животът ни трябва да е посветен на доброто и щастието на хората, какъвто бе животът на нашия Спасител. Важно е да не мислим за себе си, а винаги да търсим възможности дори в дребните неща да проявяваме благодарност за услугите, които получаваме от хората, и да намираме случаи да ги развеселяваме, да облекчаваме мъките и товарите им с постъпки на нежно съчувствие и дребни дела, изразяващи любов. Онези благородни прояви на внимание, които започват от семействата ни и се разпростират извън семейния кръг, са онова, което създава щастието в живота. Пренебрегването им е онова, което създава горчивината и мъката в живота.

Именно това, което правим или не правим, се отразява с огромна сила върху нашия живот и съдба. Бог изисква от нас да използваме всяка възможност да бъдем полезни. Пренебрегването на това изискване е гибелно за духовния ни растеж. Имаме да вършим нещо велико. Нека не пропиляваме в безделие онези скъпоценни часове, които Бог ни е дал, за да усъвършенстваме характера си за небето. Не бива да сме бездейни или лениви в това дело, тъй като не трябва да живеем нито миг без цел или без нещо, към което се стремим. Бог ще ни помогне да победим недостатъците си, ако Му се молим и вярваме в Него. Можем да бъдем повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Когато краткият ни живот на този свят приключи и ние видим и опознаем истински онова, което сега не виждаме и не познаваме, колко незначителни ще ни се сторят нещата от този свят в сравнение със славата на небето! Христос никога не би напуснал царските дворове, не би приел човешко форма и не би станал грях за хората, ако не знаеше, че човекът би могъл с Негова помощ да стане безкрайно щастлив и да придобие вечни съкровища и живот, съизмерим с Божия. Той знаеше, че без Негова помощ грешният човек не би постигнал всичко това.

Трябва да имаме желание да напредваме. Необходимо е постоянно да се пазим да не станем закостенели в нашите възгледи, чувства и действия. Божието дело върви напред. Трябва да се провеждат реформи и ние да се хванем здраво и да помогнем в придвижването им. Сега всеки християнин има нужда от енергия, съединена с търпение и амбициозност и балансирана с мъдрост. Все още на нас, Христовите последователи, ни предстои работата за спасяване на души. Нито един не е освободен от нея. Има голям брой хора, чийто християнски живот се е принизил и е закостенял поради бездействие. Докато сме на този свят, трябва да използваме времето си разумно. Колко ревностно трябва да употребим всяка възможност за вършене на добро и за да довеждаме хората до познаване на истината? Девизът ни трябва да бъде “Напред и нагоре”, уверено, стабилно напред към изпълнение на дълга и към победа.

Беше ми показано по отношение на споменатите личности, че Бог ги обича и ще ги спаси, ако желаят да бъдат спасени по определения от Него начин. “Ще седне като някой, който топи и пречиства сребро, и ще очисти левийците и ще ги претопи като златото и среброто; и те ще принасят на Господа приноси с правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в

древността, както в миналите години.” Това е процесът – рафиниране, пречистване, което трябва да се извърши от Господа на Силите. Това е трудно за душата, но единствено по този начин могат да се премахнат шлаката и нечистотата. Изпитанията са необходими, за да ни приведат близо до нашия Небесен Отец и в послушание на волята Му, за да можем да представим пред Него принос на правда. На всеки, чието име е споменато тук, Бог е дал способности и таланти, които да бъдат използвани. Всеки от вас се нуждае от нов жизнен опит в Божествения живот, за да върши Неговата воля. Никакъв минал опит няма да е достатъчен в настоящия момент, нито ще ни укрепва, за да побеждаваме трудностите по пътя си. Трябва да имаме нова благодат и нови сили всеки ден, за да бъдем победители.

Рядко се случва да попаднем два пъти в едни и същи обстоятелства. Авраам, Моисей, Илия, Даниил и много други бяха жестоко изпитани, но не по един и същи начин. Всеки си има лични изпити и проби в житейската драма, но рядко два изпита се повтарят. Всеки от нас има личен опит, особен по характер и обстоятелства, за да извърши определена работа. Бог има работа и цел в живота за всеки от нас. Всяка постъпка, колкото и малка да изглежда, има своето място в житейския ни път. Постоянно трябва да имаме светлина и опит, идващи от Бога. Всички се нуждаем от тях и Бог желае да ги притежаваме, стигаме да ги пожелаем. Той не е затворил небесните врати за молитвите ви, но вие се чувствате доволни от живота без Божествена помощ, от която имате толкова голяма нужда.

Колко малко знаете за въздействието на ежедневните ви постъпки върху живота на хората. Може да си мислите, че онова, което вършите или казвате, няма голямо значение, макар че най-важните последици за добро или за зло произлизат от нашите думи и дела. Тези думи и дела обаче, които смятаме за толкова незначителни, са брънки от дълга верига събития. Не осъзнавате необходимостта Бог да изяви волята Си в нас чрез всички постъпки в ежедневния ни живот. Проявеното от първите ни родители желание за едно-единствено угаждане на апетита отвори портите на страданието и греха за света. Дано вие, скъпи сестри, почувствате, че всяка стъпка, която предприемате, има трайно и сериозно влияние над собствения ви живот и върху живота на околните. О, колко много се нуждаете в такъв случай от общуване с Бога! Колко голяма е нуждата ни от Божествена благодат, за да бъде направлявана всяка наша стъпка и да ни бъде показано как да усъвършенстваме християнския си характер!

Християните ще преминават през нови изненади и изпитания, при които старият опит няма да е достатъчен. Сега повече от всеки друг период в живота си имаме нужда да се учим от Божествения Учител. Колкото повече опит придобиваме, толкова повече се приближаваме към чистата небесна светлина и по-ясно виждаме в себе си онова, което се нуждае от реформиране. Можем да постигнем много и да бъдем за благословение на околните, ако търсим съвет от Бога и вървим напред с послушание и вяра. Пътят на праведния е напред, от сила към сила, от благодат към благодат и от слава към слава. Божественото просветление ще се увеличава все повече, ще ни помага в пътя напред и ще ни прави способни да се справяме с отговорностите и спешните ситуации, които ни предстоят.

Когато трудностите ви връхлетят, когато унието и мрачното неверие завладеят мислите ви, когато егоизмът оформя постъпките ви, не осъзнавате нуждата си от Бога и от по-задълбочено и цялостно познаване на волята Му. Не познавате Божията воля, нито можете да я узнаете, докато

живеете за себе си. Разчитате на добрите си намерения и решения и всъщност по-голямата част от живота ви се състои от взети и неизпълнени решения. Онова, от което всички се нуждаете, е да умрете своето его, да престанете да се държите за него и да се предадете на Бога. С радост бих ви утешила, стига да можех! С радост бих похвалила добрите ви качества, цели и дела, но Бог не благоволи да ми открие такива. Той ми представи пречките пред вас за придобиване на благороден, издигнат и свят характер, който ви е необходим, за да не изгубите небесната почивка и безсмъртната слава, която желае да постигнете. Отвърнете поглед от себе си и го насочете към Исус. Той е всичко и във всичко. Заслугите на кръвта на разпънатия и възкръснал Спасител са достатъчни, за да очистят и най-малкия, и най-големия грях! С упование и вяра предайте на Бога запазването на душите си, тъй като Той е истинският Творец! Не живеете в страх и мрачни предчувствия, че Бог ще ви изостави. Той никога няма да го направи, освен ако вие не Го напуснете! Христос ще дойде и ще живее с вас, ако отворите сърдечните си двери пред Него. Възможно е да има съвършена хармония между вас и Отец и Неговия Син, ако умрете за себе си и живеете за Бога.

Колко малко на брой са тези, които осъзнават, че имат в себе си скъпи идоли и любими грехове! Бог вижда греховете, за които може да сте заслепени, и използва Своя нож за подрязване, за да ги премахне. Всички желаете да изберете процеса на очистване. Колко трудно ви е обаче да разпънете собственото си Аз. Но когато тази работа се остави в ръцете на Бога – Този, Който познава нашите слабости и греховното ни естество, - Той използва най-доброто средство, за да постигне желаните резултати. Именно чрез постоянни борби и простичка вяра Енох можеше да ходи с Бога. Всички вие можете да постигнете същото. Можете да бъдете напълно обърнати и преобразени и наистина да сте Божии деца, като не само се наслаждавате на познаването на волята Му, но и с примера си водите другите по същия път на смирено послушание и посвещение. Истинското благочестие прониква навсякъде и се предава от човек на човек. Псалмистът заявява: “Правдата Ти не съм скрил в сърцето си; верността Ти и спасението Ти съм изявил; не съм утаил Твоето милосърдие и Твоята истина от голямо събрание.” Ако Божията любов обитава в човека, той винаги има желание да я изявява.

Дано Бог да ви помогне да направите искрени усилия да спечелите вечния живот и да водите другите по пътя на светостта.

49. Грехът алчност

Скъпи брат П, ще направя още едно усилие да те предупредя да се постараяш да спечелиш царството. Давани са ти многократни предупреждения, които ти не приемаш. Но ако можеш дори в този момент да се покаеш за миналите си грешки и да се обърнеш към Господа, може би скоро злините ще бъдат поправени. Всичките ти сили са насочени единствено към печеленето на пари. Ти боготвориш парите. Те са твоят бог. Божият жезъл е надвиснал над теб. Съдбите Му могат да те сполетят всеки миг и ти да слезеш в гроба неподготвен, с дрехи изцапани и омърсени от светската поквара. Какъв е

небесният запис на твоя живот? Всеки натрупан от теб долар е като допълнителна брънка от веригата, която те привързва към този нещастен свят. Страстта ти към печалба се засилва все повече. Всичките ти мисли са насочени към печеленето на повече пари. Преживя нещо страшно, което би трябвало да е предупреждение за тези, които допускат любовта към света да завладее душите им. Ти си роб на мамона. Какво ще кажеш, когато Господарят поиска отчет за твоето настояничество? Допускаш любовта към печеленето на пари да стане ръководна страст в живота ти. Така си опиянен от любовта към парите, както пияницата от питието си.

Исус е помолил безплодното дърво да бъде пощадено за още известно време. Още веднъж те призовавам да положиш сериозни усилия да спечелиш царството. Измъкни се от примката на Сатана, преди на небето да бъдат изречени думите: “Той се прилепи към идолите си, оставете го”. Всички обичащи парите като теб един ден ще извикат с горчивина и болка: “О, колко измамно е богатството! Продад съм душата си за пари!”. Сега единствената ти надежда е да действаш енергично и да се обърнеш кръгом. С решителност повикай на помощ силата на волята, която толкова дълго си използвал погрешно и сега я насочи в правилна посока. Това е единственият начин, по който да победиш алчността.

Бог е отредил средства, чрез които да се постигне победа над алчността – например, вършенето на дела на благотворителност. С живота си ти показваш, че цениш светските богатства повече от вечното съкровище. Всъщност ти заявяваш: “Сбогом на небето, сбогом на вечния живот, аз избрах този свят”. Заменяш бисера с голяма стойност за печалба в настоящия момент. След като получаваш такива съвети от Бога и сякаш Той в провидението Си е направил така, че краката ти вече са тръгнали по пътеката към смъртта, ще дръзнеш ли да продължиш да подхранваш в себе си алчността? Като последна постъпка от един пропилян живот ще се осмелиш ли да задържиш онова, което дължиш на друг? Ще продължаваш ли да се убеждаваш, че проявяваш справедливост към брата си? Ще прибавиш ли още една постъпка на лукавство и онеправдаване към онези, които вече са записани срещу името ти в небесния доклад? Ще стане ли така, че Божието възмездие да се стовари върху теб и ти да бъдеш повикан в гроба без никакво предупреждение?

Нашият Спасител често и с голямо усърдие изобличаваше греха алчност. “Внимавайте и се пазете от всяко користолюбие; защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му. И им каза притча: Нивите на един богаташ родиха много плод. И той размишляваше в себе си, и си казваше: “Какво да правя, защото нямам къде да събера плодовете си?”. И каза: “Ето какво ще направя – ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичкото си зърно и благата си. И ще кажа на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж пий и се весели”. А Бог му каза: “Глупецо! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде?”. Така става с този, който събира имот за себе си и не богатее в Бога.”

Бог е създал закон за народа Си да получава една десета част от дохода им. “Дал съм ви девет десети – казва Бог, - искам една десета от всичко, което придобивате.” Точно тази една десета богаташът бе задържал от Бога. Ако не го бе направил и ако любовта му към Господа бе по-силна от желанието да служи на себе си, щеше да събере толкова голямо съкровище, че не би му останало място,

където да го побере. Ако бе дарявал богатата си на нуждаещите се братя, нямаше да е необходимо да събаря старите и да строи нови житници. Той обаче бе пренебрегнал принципите на Божия закон. Не бе възлюбил Господа с цялото си сърце и ближния си като себе си. Ако бе използвал богатството си като дадено му от Бога изобилие, с което да върши добро, щеше да си събере съкровище на небето и да бъде богат с добри дела.

Дължината и полезността на живота не зависи от големината на земните ни притежания. Онези, които използват богатството си, за да вършат добро, не се интересуват от трупането на съкровища в този свят. Съкровището, което се използва за напредъка на Божието дело и се дава на нуждаещите се в Христовото име, всъщност се дава на Христос и Той го слага от наше име в сигурната си небесна банка. Онзи, който постъпва така, богатеє за Бога и сърцето му ще е там, където е неговото съкровище.

Хората, които смирено използват даденото им от Бога, за да прославят Дарителя, и дават толкова лесно, колкото са получили, могат да почувстват мира и уверението във всичките си дела, че Божията десница е над тях завинаги и че самите те носят Божия образ и Отец гледа благосклонно на тях.

Мнозина са изпитвали съжаление към съдбата на Божиите люде, които били задължени да дават систематично и освен това да правят щедри дарения всяка година. Всемъдрият Бог е знаел най-добре коя система на даряване би била в хармония с провидението Му и е дал на народа Си напътствия как да я прилагат. Винаги се е доказвало, че девет десети имат по-голяма стойност за тях от десет десети. Онези, които са смятали да увеличат доходите си, като задържат от Бога или като Му принесат някакъв по-незначителен дар – куцо, сляпо или болно животно, - винаги са претърпявали загуба.

Макар и невидимо за окото, Провидението винаги се намесва в човешките дела. Божията десница може да благославя или да задържа благословието. Господ често задържа от един, докато сякаш дава на друг. Всичко това се прави, за да бъдат изпитвани и проверявани хората и да се разкрие какво има в сърцата им. Той допуска нещастие да сполети един брат, докато благославя друг, за да провери дали този, към когото е благосклонен, има боязън в себе си и дали ще изпълни възложеното му в Словото задължение да обича ближния си като себе си и дали ще помага на по-бедния брат, мотивиран от желанието да върши добро. Бог е направил така, че делата на щедрост и благотворителност да пазят сърцата на човешките чедра нежни и съчувствителни и да насърчават в тях загрижеността и любовта един към друг, подражавайки на Учителя, Който стана беден заради нас, за да можем чрез Неговата бедност ние да станем богати. Законът за десетъка бе основан на вечен принцип и е определен да бъде благословение за човека.

Системата на благотворителност бе създадена, за да се предотврати онова голямо зло, наречено алчност. Христос видя, че във вършенето на деловата работа любовта към богатството би била най-сериозната причина за изкореняване на истинското благочестие от сърцето. Той предвидя, че любовта към парите ще се превърне в ледено парче, заседнало в човешката душа, възпиращо потока на щедрост и затварящо сетивата за нуждите на страдащите и поразените. Често ги предупреждаваше: “Внимавайте и се пазете от всяко користолюбие” “Не можете да служите на Бога и на мамона”. Многократно повтаряните стряскащи предупреждения на нашия Изкупител са в ярък контраст с постъпките на

Неговите последователи, които показват в живота си, че имат толкова голямо желание да бъдат богати и че Христовите думи нямат никакво значение за тях. Алчността е един от най-обичайните и популярни грехове на последните дни. Този грях оказва парализиращо влияние над душата.

Брат П, желанието да забогатяваш е на първо място в твоя ум. Точно страстта към придобиване на пари е умъртвила всяка възвишена и благородна мисъл и те е направила безразличен към нуждите и грижите на хората. Ти си станал непробиваем като желязо. Златото и среброто ти са като гангрена за твоята душа. Ако благотворителността ти се бе разраствала заедно с богатството, щеше да гледаш на парите като на средство, с което да вършиш добрини. Нашият Изкупител, Който знаеше колко опасна за душата е алчността, ни е дал предпазно средство против тази ужасна злина. Той е направил така, че спасителният план да започва и да завършва с милосърдие. Христос даде Себе Си в една неизказано голяма жертва. Този факт сам по себе си е директно изобличение против алчността и възхвалява на милосърдието.

Постоянната себеотрицателна благотворителност е Божието лекарство против разяждащите грехове алчност и ламтеж. Бог е създал систематичната благотворителност, за да поддържа делото Си и да облекчава участието на страдащите и нуждаещите се. Той е определил даряването да стане навик, за да може да противодейства на опасния и измамен грях алчност. Продължителното даване убива алчността. Според Божия ред систематичната благотворителност има за цел да откъсне съкровищата от алчния толкова бързо, колкото биват събирани, и той да ги върне на Господа, Комуто принадлежат.

Системата е създадена така, че хората да дават всеки ден част от надницата си и да оставят настрана за своя Господ част от печалбата от всяка инвестиция. Постоянното практикуване на Божия план на систематична благотворителност отслабва алчността и укрепва милосърдието. Ако богатството се увеличава, дори тези, които изповядват благочестието, прилепват сърцата си към него. Колкото повече трупат, толкова по-малко дават в Божията съкровищница. Така богатството прави човека егоист и трупането подхранва алчността. Тази злина става толкова по-голяма, колкото повече се упражнява. Бог познава опасността и ни е дал предпазни средства, за да предотврати падението ни. Той изисква от нас постоянно да практикуваме благотворителност, за да може силата на навика за вършене на добри дела да отслаби силата на навика, тласкащ ни в обратната посока.

Бог изисква отделянето на средства за благотворителни цели всяка седмица и така чрез честото упражняване на това добро качество сърцето да бъде държано отворено като течащ поток и да не се допуска то да се затвори. Посредством редовно упражняване благотворителността се разширява и укрепва, докато стане принцип, който владее душата. Изключително опасно за духовността е да се допусне егоизмът и алчността да намерят място в сърцето.

Божие слово казва много за жертването. Богатствата са от Бога и Му принадлежат. “Богатствата и славата са от Тебе.” “Среброто е Мое и златото е Мое, казва Господ на Силите.” “Защото Мои са всички горски зверове и добитъкът, който е по хиляди хълмове.” “Господня е земята и всичко, което има в нея, вселената и тези, които живеят в нея.” Господ, твоят Бог е, Който ти дава сила да придобиваш богатство.

Сами по себе си богатствата са преходни и не водят до удовлетворение. Предупредени сме да не се доверяваме на този несигурен фактор. “Защото наистина богатството си прави крила – както орел, който лети към небето.” “Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат.”

Богатствата не носят облекчение в най-голямата човешка болка. “В ден на гняв богатството не ползва.” “Нито среброто им, нито златото им ще може да ги избави в деня на гнева Господен.” “Внимавай, да не би жегата на страданията ти да те повдигне против удара; тогава дори голям откуп не би те отървал.” Това предупреждение, братко мой, е подходящо за твоя случай.

Какво си предприел, братко П, за да постигнеш вечния живот? Имаш ли добра основа за идещото време, която да ти осигури вечните радости? О, дано Бог да те разбуди! Дано ти, мой братко, още сега започнеш да работиш енергично за влагането на част от твоите придобивки и богатства в Божията съкровищница. Нито долар от тях не ти принадлежи. Всичко е на Бога и ти изискваш за себе си онова, което Бог ти е заел, за да се посветиш на добри дела. Времето ти приближава. Работи с всичките си сили. Чрез покаяние можеш да намериш прощение. Трябва да отпуснеш от десницата си земните притежания и да се хванеш здраво за Бога. Трябва да си преобразен човек. Агонизирай за Бога. Не се примирявай, че ще погинеш за вечността, а направи усилие да се спасиш, преди да е станало късно.

Не е съвсем късно да поправиш злините. Покай се за миналите си грешки, като изкупуваш времето. Там, където си онеправдал някого, възстанови взетото според случая. Това е единствената ти надежда да получиш от оправдаващата Божия любов. Все едно вадиш дясното си око или отсичаш десницата си, но за теб не съществува друг начин. Често си правил усилия, но си се провалял, защото обичаш парите, а част от тях не са спечелени честно. Не желаше да изкупиш миналото, като възстановиш взетото. Когато започнеш да го правиш, за теб ще има надежда. Ако през оставащите дни от живота си избереш да живееш по същия начин, случаят ти ще бъде безнадежден. Ще загубиш и двата свята. Ще видиш Божиите светии прославени в небесния град, а ти ще бъдеш изхвърлен отвън. Няма да имаш дял в този скъпоценен живот, който е бил откупен за теб на безкрайно голяма цена, но който ти си ценил толкова малко, че си го продал за земни съкровища.

Имаш останало малко време. Ще се раздвижиш ли? Ще се покаеш ли? Или ще умреш неподготвен, като се покланяш на парите, прославяш богатствата си и забравяш за Небесния Бог? Не е възможно с лека борба или слаби усилия да отклониш чувствата си от света. Исус ще ти помогне. При всяко искрено усилие, което правиш, Той ще бъде близо до теб и ще благославя начинанията ти. Трябва да направиш сериозни усилия, в противен случай ще погинеш. Предупреждавам те да не се бавиш нито миг, но да започнеш още сега. Отдавна позориш Христовото име със своята алчност и дребнавост. Сега можеш да го прославиш, като работиш в противоположната посока и когато всички да видят, че има сила в Божията истина да преобразява човешкото естество. С Божията сила можеш да спасиш душата си, стига да пожелаеш.

Имаш да извършиш нещо, като започнеш веднага. Сатана ще стои до теб, както стоя до Христос в пустинята на изкушението, за да те победи с доводи, да притъпи способността ти да преценяваш и да

парализира сетивата ти, чрез които разграничаваш доброто от злото. Ако постъпиш справедливо в един случай, не бива да чакаш Сатана да надвие добрите ти желания чрез аргументите си. Толкова дълго си бил контролиран от егоизма и алчността, че не можеш да вярваш на себе си. Не искам да загубиш небето. Показани ни бяха делата на егоизъм в живота ти, нечестните сметки и замени и начините, по които си се възползвал от своите братя и близки. Бог е записал всеки случай в книгата. Ще Му се помолиш ли да просвети ума ти, за да осъзнаеш къде си вършил измами, след което да се покаеш и да изкупиш миналото?

Брат П, дано Бог да ти помогне, преди да е станало твърде късно.

50. Прилежност в служенето

Показано ми бе, че има опасност младите ни проповедници да отиват в полето и да се впускат да работят за проповядване на истината, макар самите те да не са годни за святото Божие дело. Нямаат усещане за светостта му в настоящото време. Желаят да са свързани с него, но не могат да преодоляват трудностите, застанали по пътя на дълга. Вършат само това, което изисква малки усилия и неудобство, и не влагат цялата си душа в делото.

Някои са прекалено лениви, за да успеят в деловите начинания. Нямаат и необходимия опит, за да станат добри християни. Въпреки това се чувстват толкова компетентни, че да се включат в най-трудната дейност, а именно – работа с умовете и обръщане на душите от заблудата към истината. Сърцата на някои от тези служители не са осветени от истината. Такива хора са камък за препъване пред грешниците и пречка по пътя на истинските работници. Необходими са много по-сериозни усилия, за да бъдат възпитани в правилните идеи и да не вредят на Божието дело, отколкото просто да бъдат оставени да работят. Бог няма да бъде прославен, нито делото Му ще напредва посредством работата на непосветени служители, на които им липсват качествата, необходими на евангелския работник. Някои млади служители, които тръгват да работят за другите, сами се нуждаят от цялостно преобразяване и от приемане на истинската библейска религия.

Показан ми бе случаят на брат С от _____, който е пример за много други подобни случаи. Показано ми бе, че брат С не е особена придобивка за Божието дело и никога няма да бъде, ако не се преобрази напълно. Има много дефекти в характера си, които трябва да бъдат осъзнати, за да може да бъде приет от Бога като работник в лозето Му. Божието дело е свято. Преди всичко брат С не е постигнал онази промяна на сърцето, която преобразява човека и се нарича новорождение. Религията е в главата му, но има нужда делото на Божията благодат в сърцето му да бъде приложено в неговия живот, преди да може да насочва другите към Божия Агнец, Който взема греховете на света. Делото в настоящия период е твърде сериозно и твърде важно, за да бъде разпространявано с нечисти ръце и несвяти мисли.

Брат С има доста неприятен нрав. Това създава неприятности както за него, така и за приятелите му. По природа е завистлив, мнителен и търсец грешки у хората. Най-тясно свързаните с него усещат тези недостатъци най-осезателно. Проявява егоизъм и има високо мнение за себе си и ако не му оказват особена почит и не е обект на вниманието, смята, че някой е виновен за това. Грешката е в самия него. Обича да бъде ласкан. Изпитва подозрения спрямо мотивите на околните и проявява тесногърдие и егоизъм. Смята, че открива много неща, в които да се съмнява и да намира грешки. Критикува плановете на другите работници, макар че истинската беда произлиза от собственото му гордо и непосветено сърце. Личното му Аз трябва да умре и той трябва да се учи от Исус, Който бе кротък и смирен по сърце. Ако не го направи, няма да успее да усъвършенства християнски характер и да спечели небето.

Брат С се проваля, като използва този начин на преставяне на истината. Духът му не печели хората. Личното Аз прозира в цялата му работа. Той е прекалено претенциозен за външните неща, поне що се отнася до външния му вид, сякаш това ще го препоръча като Христов служител, а в същото време пренебрегва вътрешната украса на душата. Не чувства необходимост да се стреми към красив и хармоничен характер, наподобяващ характера на Христос – истинския Образец. Кротостта и смирението, така характерни за Исусовия живот, печелят сърцата и дават достъп до душите. Когато брат С говори със своя дух, хората виждат толкова много от неговото его на преден план и толкова малко от духа на смирението. Сърцата им стоят недокоснати и стават по-твърди и по-студени от неговото проповядване, тъй като му липсва небесното помазване.

Самоувереният и горд дух на брат С трябва да бъде изоставен и той да осъзнае, че е грешник и ще се нуждае от непрестанна благодат и сила от Бога, за да отблъсне моралната тъмнина на този пропаднал век и да достигне душите, които имат нужда от спасение. Той набляга на външното достолепие на евангелския служител, а не осъзнава, че истинският опит в тайната на благочестието и познаването на Божествената воля са жизненоважни, за да се постигне успех при представяне на истината.

Брат С е твърде студен и не проявява съчувствие. Не докосва сърцата с християнска простота, нежност и любов, така характерни за живота на Христос. Важно е всеки, който работи за спасяването на души, да подражава на дадения му в чрез живота на Христос образец. Ако някой не успее да се научи да работи в Господнето лозе, по-добре ще е да не бъде щаден. Би било лоша политика да издържаме от Божията съкровищница онези, които всъщност петнят и вредят на делото Му и постоянно принизяват християнския стандарт.

За да може някой да стане успяващ проповедник, необходимо е нещо повече от книжно познание. Работещият за души има нужда от почтеност, интелигентност, усърдие, енергичност и тактичност. Всички тези качества за жизнено необходими за ефективния Христов служител. Никой с тези качества няма да бъде пренебрегван и ще има силно влияние над хората. Ако не може да спечели доверието на тези, за които се труди, работникът в Божието дело няма да постигне нещо значително. Работещият в Господнето лозе трябва всеки ден да получава сила отгоре, за да се противопоставя на злото и да поддържа праведността си сред различните житейски изпитания. Душата му трябва да бъде приведена в

хармония с неговия Изкупител. Той може да е съработник с Исус, да работи като Него, да обича като Него, да притежава същата морална сила да устоява и на най-големите изпитания за характера.

Брат С трябва бъде по-смпъл. Необходимо е да изостави фалшивото си достолепие и да допусне Божия Дух да влезе в него, да го освети, възвиси, очисти и да облагороди живота му. Едва тогава ще може да носи отговорността за душите, която истинският евангелски служител трябва да чувства, когато представя вест на тържествено предупреждение пред хората, намиращи се в опасност, които биха погинали, ако не приемат светлината на истината. Това достолепие, заето от неговия Изкупител, ще го украси с Божествена благодат, тъй като чрез него ще влезе в тясна връзка с Исус Христос.

Бях пренесена напред в живота на брат С, след което бях върната назад, за да разгледам резултатите от работата му, постигнати, докато се е опитвал да проповядва истината. Видях, че малцина го слушаха и приемаха, и то единствено с умаси. Брат С няма ежедневно, живо, идващо от опита познание за Божията благодат и спасителна сила и не е в състояние да предаде на другите това, което самият той не притежава. Не притежава опита на истинския преобразения човек. Как тогава Бог да го направи благословение за грешниците? Макар че се опитва да води слепите, самият той е сляп.

Показано ми бе, че с труда си е провалил добри полета за работа. Някои от истински посветените на Бога, които носят товара на делото, биха могли да свършат нещо добро и да доведат души до истината в местата, където той е правил неуспешни опити. След повърхността му работа златната възможност е отминала. Умове, които биха могли да бъдат убедени, и сърца, които биха могли да бъдат смекчени, са закоравени и изпълнени с предразсъдъци в резултат на дейността му.

Поисках да разбера кои ценни души се държат за истината в резултат на работата му. Наблюдавах усърдно да видя как се грижи за душите, за да ги укрепва и насърчава – работа, която трябва да съпровожда всяко служене със слово. Не можах да видя дори един, който би могъл да е в по-добро състояние, отколкото преди получаване на първите впечатления за истината от него. Не е възможно за поток да се издигне над мястото, от което извира. Човекът, който носи истината на грешниците, има страшен и отговорен пост. Той или може да обръща души към Христос, или работата му ще ги тласне в погрешна посока.

Показано ми бе, че брат С е ленив. Той обича приятните неща и удобствата. Не му харесва физическият труд, нито усиленото използване на ума за изучаване на Словото. Желает да работи, без да влага усилия. Пътува от град в град и се опитва да представя истината, макар че сърцето му не е в нея. Не чувства отговорност към делото, нито е загрижен за душите. Не изпитва любов към тях. Допуска наклонностите му да го отклонят от работата и чувствата да го завладеят, след което напуска делото и се връща при семейството си. Няма опит в себеотрицанието и в жертването на удобствата и наклонностите си. Работи прекалено много заради заплатата. Не е посветен от сърце на работата си, а просто я захваща оттук и оттам, без да проявява упоритост и усърдие и без да постига успех в каквото и да било. Бог гледа с неодобрение на подобни служители. Те не са верни в нищо. Няма чувствителна съвест.

Голяма грешка е да се занесе истината в далечни места и след това да не достигнат смелост, енергичност и тактичност, за да бъде начинанието довършено. Делото остава, без да се положат онези всеобхватни и настойчиви усилия, които са така необходими в подобни места. Ако нещата се влошат и се появи опозиция, той се оттегля като страхливец, вместо да прибегне до Бога с пост, молитва и плач и с вяра да се хване за Източника на светлина и сила, докато облаците се разсеят и тъмнината се разпръсне. Вярата се засилва по време на битката със съмненията и противопоставящите се влияния. Опитът от тези изпитания има по-голяма стойност от скъпоценни камъни.

Резултатът от работата ти, брат С, трябва да те накара да се засрамиш. Бог не може да те приеме. Би било по-добре за Божието дело, ако престанеш да проповядваш и се захванеш с по-малко отговорна дейност. Смири сърцето си пред Бога. Бъди верен в земните дела и когато покажеш, че си верен в малкото, Той ще ти възложи много по-важното. “Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен.” Имаш нужда от по-задълбочен опит в духовните неща. Съветвам те да започнеш да работиш с ръцете си и усърдно да се молиш на Бога да получиш личен опит. Хвани се за Исус както никога преди и не дръзвай да поемаш отговорностите на евангелски служител, докато не се преобразиш и не се сдобиеш с кротък и миролюбив дух. Трябва да останеш настрана от Божието дело, докато получиш сила отгоре. Никой не може да постигне успех в спасяването на души, ако Христос не съпровожда усилията му и докато личното Аз не остане на заден план.

Христовият проповедник трябва да е напълно подготвен за всякакви добри дела. Ти си се провалил по ужасен начин. Трябва да проявиш към близките си онази нежна загриженост, любов, любезност, благородно търпение и истинска добронамереност, подобаващи на главата на семейството, за да имаш успех в печеленето на души за Христос. Ако нямаш мъдрост да се справяш с малък брой хора, с които си тясно свързан, как ще успееш да се справяш с повече хора, които не проявяват никакъв особен интерес към теб? Съпругата ти има нужда от истинско и цялостно обръщане към Бога. Нито един от вас не е в състояние да представя правилно библейската вяра. И двамата се нуждаете от преобразяване.

Най-добре за теб ще е да се оттеглиш от Божието дело. Брат С, не притежаваш нито усърдие, нито морална устойчивост. Липсват ти много от качествата на характера, необходими за Божието дело в настоящото време. Не си получил онова обучение в практическия живот, чрез което да имаш успех като истински Христов служител. Възпитанието ти е било недостатъчно в много области. Родителите ти не са проумели твоя характер, нито са те научили да превъзможваш дефектите му, за да бъдеш балансиран и да притежаваш твърдост, себеотрицание, самоконтрол, смирение и сила на морала. Не знаеш почти нищо за реалния живот, в който се проявява твърдост под натиска на трудностите. Имаш силно желание да контролираш чуждите мнения и да налагаш своето. Това е резултат от чувството ти на самодоволство и от следването на собствените си наклонности от най-ранна възраст.

Не осъзнаваш какво представляваш и какви са грешките ти. Не желаеш да се учиш, а имаш голямо желание да проповядваш. Формираш собственото си мнение и се придържаш към странните си идеи с упоритост, която изтощава хората. Имаш голямо желание да изпълняваш намеренията си и

смяташ, че идеите ти са по-важни от опита и преценката на хора с морал, които са се доказали в делото. Ласкаеш с мисълта, че имаш способности, които ще бъдат високо оценени и ще те направят важен човек. Тези способности обаче не са били проверени и доказани. Имаш едностранчиво образование. Нямах желание или любов към домашните и ежедневни житейски задължения. Леността ти е достатъчно основание да бъдеш отстранен от проповедническата работа, а освен това не е ясно защо въобще си се захванал с нея. Делото не се нуждае толкова много от проповедници, колкото от работници. Сред всички житейски професии няма друга, която да изисква толкова искрени, верни, упорити и самопожертвувателни работници като Божието дело в тези последни дни.

Работата по получаване на вечния живот е по-важна от всичко останало. Бог не желае мързеливци в делото Си. Предупреждаването на грешниците да бягат от идещия гняв изисква усърдни хора, които чувстват искрена загриженост за душите и не представят извинения, за да се освободят от отговорностите или да напуснат делото. Малките трудности като неприятно време или въображаеми неразположения изглеждат достатъчно основание за брат С да избяга от работата. Той дори изисква съчувствие! И когато възникнат определени задължения, които не желае да изпълни или леността му изисква почивка, често представя извинението, че е болен, макар да не е, освен ако чрез мързел и угаждане на апетита организъмът му не се е задръстила. Може да има добро здраве, ако стриктно спазва законите на живота и здравето и живее според светлината на здравната реформа.

Брат С не е годен за работа в делото в тези последни дни, освен ако не претърпи цялостна промяна. Бог няма нужда от служители, които са прекалено лениви, за да вършат физическа работа и да разнасят изпитващата вест на предупреждение по света. Той желае да има работници в делото Си. Истински, усърдни, себеотрицателни работници, които могат да постигнат нещо.

Брат С, това, че проповядваш истината на другите, е голяма грешка. Ако призове някого, Бог няма да направи такава грешка, че да вземе човек като тебе с толкова малък опит в практическия живот и в духовните неща. Имаш способността да говориш, но Божието дело изисква хора с посвещение и енергия. Можеш да постигнеш тези качества; можеш да ги придобиеш, ако желаеш. Ако работиш упорито за придобиване на качествата, които сега не притежаваш, можеш да се научиш да превъзмогваш недостатъците на характера си, които стават все повече с годините. Да отидеш някъде и просто да говориш на хората от време на време не е работа за Бога. Не е истинска работа.

Онези, които работят за Бога, започват да проповядват от амвона. След това идва истинският труд, посещенията от дом в дом, разговори с членовете на семействата, съвместни молитви, спечелване на доверието на тези, на които искаме да помогнем. Няма да се отнеме от достойнството на Христовия служител, ако вижда и разбира земните трудности и грижи на семействата, които посещава, и ако им бъде полезен, като се стреми да им помага с физически труд. По този начин може да има силно влияние, което да обезоръжава противопоставящите се и да премахва предразсъдъците. Ако не постъпва по този начин, не би имал такова влияние дори във всяко друго отношение да е напълно годен за Христов служител.

Нашите млади служители нямат желание да приемат това, което по-старите и по-опитни притежават. Нямат голям брой отговорности, които натоварват ума и изтощават. Именно тези грижи усъвършенстват християнския опит, дават морална сила и създават силни и плодотворни хора, включващи се в Божието дело. Ако избягват отговорности и неприятни задължения, нашите служители никога няма да станат силни мъже, на които да се разчита по време на духовна криза. Много от нашите млади проповедници са слаби като бебета в Божието дело. Някои от дългогодишните проповедници на истината все още не са способни работници, които няма от какво да се срамуват. Не са станали силни чрез борба с противопоставящи се влияния. Намират си извинение да се упражняват в онова, което укрепва морала и дава духовна сила. Нуждаят се точно от такъв опит, за да стигнат до “мярката на ръста на Христовата пълнота”. Не могат да придобият духовна сила, като отбягват задълженията и отговорностите и се отдават на леност и егоистична любов към удобствата и удоволствията.

Брат С има способността да облича идеите си в думи, но му липсва духовност и истинска сърдечна святост. Самият той не пие от извора на истината. Ако се бе възползвал от златните моменти за изучаване на Божието Слово, би могъл да стане способен работник, но той е прекалено ленив, за да използва ума си и сам да изучава основанията за нашата надежда. Доволен е да приема материала, който други умове и други автори са създали, и да използва мислите им, без да прави интелектуално усилие и без сам да влага мисъл или молитвено размишление.

Брат С не обича да се занимава с усърдно изучаване на Писанието, нито с физическа работа. Предпочита лесния път и все още не знае какво значи да се носи товарът на Божието дело. По-лесно му е да повтаря чужди мисли, отколкото сам да изучава истината. Само с лични усилия, напрягане на ума и посвещение към делото човек може да стане способен да служи истински на Бога.

Христос казва: “Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли?” Вкусът на солта е Божествената благодат. Всички усилия за разпространяване на истината имат малка стойност, ако Божият Дух не ги съпровожда. Превърнал си проповядването на истината в детска игра. Мислиш си само за удобствата и удоволствията и следваш наклонностите си. Ти и съпругата ти не осъзнавате светостта на Божието дело. И двамата мислите повече как да си угодите и как да задоволите желанията си за комфорт и развлечения, отколкото да се заемете с трудните житейски задължения и най-вече с отговорностите, свързани с предупреждаването на света за идещия съд.

Виждате как брат Т се превива под товара и се изтощава от физическа работа. Вие обаче толкова много обичате лесния живот и имате толкова голямо желание да показвате колко сте важни, че оставате настрана и отказвате да се заемете със задълженията, които все някой трябва да изпълни. Дните ви минават в лесен живот и леност, без да бъдете от полза за когото и да било. Без да изпитвате никакви угризения, съвестта ви позволява да получавате пари от Божията съкровищница, в замяна на време, прекарано в безделие.

С поведението си показваш, че не зачитаеш святите неща. Ограбваш Бога и сега трябва да стремиш към цялостно покаяние. Не се опитвай да поучаваш другите. Когато бъдеш преобразен, ще можеш да укрепваш братята си. Бог няма място в лозето Си за хора с характер като твоя. Когато се

промениш и запечаташ в себе си Божия образ, тогава ще можеш да работиш за Божието дело. Трябва да учиш всичко, но времето ти за научаване на тези уроци е съвсем кратко. Дано Бог да ти помогне да работиш усърдно по този въпрос. Писала съм много повече за общите принципи, но в момента нямам време да го предам.

51. Родителите като реформатори

На 3 януари 1875 г. ми бе показано, че никой от нас не може да осъзнае какви опасности ни съпровождат на всяка крачка. Имаме бдителен неприятел, но въпреки това не сме будни и не правим усилия да се противим на изкушенията на Сатана и да откриваме уловките му.

Бог е допуснал светлината на здравната реформа да ни озари в последните дни и като ходим в тази светлина, да избягваме много опасности, на които ще бъдем изложени. Сатанинските изкушения действат мощно върху хората, за да ги подтикват да се отдават на апетита си, да задоволяват наклонностите си и да водят живот на безразсъдна суета. Той им представя привлекателната страна на изпълнения с развлечения живот и на стремежа към задоволяване на животинските инстинкти. Неморалността се шири и съсипва живота на мнозина. Нещо повече, моралните качества на човека също биват принесени в жертва. Отдаването на невъздържание намалява жизнените сили както на тялото, така и на ума. По този начин човек застава на неприятелска земя, където Сатана може да го изкушава, да го дразни и накрая да го контролира, когато си поиска.

Онези, които са победени чрез апетита и използват тютюн, принижават умствените и моралните си способности и ги снижават до робуване на животинското. Когато се отдава на желанието си за спиртни питиета, човекът доброволно поставя в организма си нещо, което го принижва до нивото на животното, макар че е създаден по Божи образ. Умът блокира, интелектът се парализира, животинските страсти се възбуждат, след което се вършат най-отвратителни престъпления. Ако хората станат въздържани във всичко, ако не докосват, не вкусват и не се занимават със спиртни напитки и наркотици, разумът ще държи юздите им и ще контролира животинския апетит и страстите. В този забързан век колкото по-малко възбуждаща е храната, толкова по-добре. Единствено умереността във всичко и твърдото обуздаване на апетита водят по безопасния път.

Сатана идва при хората така, както дойде и при Христос – със силни изкушения, насочени към удовлетворяване на апетита. Той добре познава силата си да побеждава човека в тази област. Използва апетита, за да победи Адам и Ева и те загубиха дома на блаженството. Колко много натрупана мизерия и престъпност са изпълнили света в резултат от падането на Адам. Цели градове са били изличени от лицето на земята, защото отвратителните им престъпления и отблъскващи беззакония са ги направили като петно във Вселената. Задоволяването на апетита е в основата на всичките им грехове. Чрез апетита Сатана контролира ума и тялото. Хиляди, които биха могли да живеят, са отишли преждевременно в гроба, след като са се превърнали във физически, умствени и морални развалини. Имали са добри

качества, но са пожертвали всичко, за да задоволяват апетита си, в резултат на което са се предали на разврат. Светът ни е една голяма болница. Порочните навици стават все повече.

Неприятно, дори опасно е човек да остане във вагон или в стая пълна с хора, където няма добра вентилация и въздухът е изпълнен с алкохолна миризма и тютюнев дим. Стоящият там доказва чрез дъха и излизащата от тялото миризма, че е изпълнен с отровите на алкохола и тютюна. Пушенето е навик, който често засяга нервната системата в много по-голяма степен от алкохола. Тютюнът оковава жертвата си в робство, много по-тежко от алкохолното. Навикът е много по-труден за преодоляване. В повечето случаи тялото и умът биват отровени много повече, отколкото чрез спиртните напитки, тъй като отровата е по-фина.

Невъздържанието се увеличава навсякъде въпреки направените през изминалата година [свидетелството е публикувано през 1875 г.] усилия да бъде ограничено. Показано ми бе, че огромната сила на невъздържанието не може да бъде възпряна от усилия като тези, които бяха направени. Въздържанието трябва да започне от нашите семейства и маси. Майките имат важната задача да дадат на света посредством правилно възпитание и образование деца, които ще могат да вършат почти всякаква работа и които могат да се занимават с удоволствие с домашните си задължения.

Майката има важно и свято задължение. Тя трябва да учи децата си още от люлката на навици за въздържание и самоконтрол. Ако прекарва времето си предимно заета с глупостите на този пропаднал век, ако дрехите и забавленията отнемат скъпоценното ѝ време, децата няма да получат онова възпитание, което е жизнено необходимо, за да оформят добър характер. Майката християнка не бива да се безпокои само за външното, а как да децата ѝ да имат здраво тяло и добър морал.

Много майки недоволстват от ширещата се невъздържаност, но не се задълбочават да видят каква е причината. Всеки ден приготвят различни блюда и храни със силни подправки, изкушаващи апетита и насърчаващи преяждането. Трапезата на нашия народ обикновено се реди така, че прави хората пияници. Ръководният принцип за повечето от тях е апетитът. Всеки, който го задоволява, като яде твърде често или пък употребява лоша, увреждаща здравето храна, колкото повече затвърждава погрешните си навици на хранене, толкова повече намалява устойчивостта си срещу апетита и страстите. Майките трябва да осъзнаят задълженията си пред Бога и света да дадат на обществото деца с хармонично развит характер. Хората, които излизат на житейската сцена с твърди принципи, ще бъдат годни да останат неопетнени сред моралната нечистота на покварената епоха. Майките са длъжни да се възползват от златните възможности да възпитават правилно децата си, за да бъдат полезни и да откликват на дълга. Времето им принадлежи на децата. Скъпоценното време не бива да се посвещава на безсмислена работа за украсяване на дрехи и външна показност, а за търпеливо назидаване и внимателно възпитание на децата, които да осъзнаят необходимостта от въздържание и самоконтрол.

Всеки ден масата на мнозина така наречени християнки се отрупва с разнообразни блюда, дразнещи стомаха и причиняващи трескаво състояние. Месото е основната храна в много семейства. В резултат кръвта им се изпълва с канцерогенни и скрофулозни флуиди. Врхлетят ли ги обаче страдания и болести, търсят причината в Провидението.

Повтарям: Невъздържанието започва от трапезата. Угажда се на апетита, докато накрая това стане втора природа. Чрез употребата на чай и кафе вкусът се подготвя за тютюна, а това възбужда и желанието за алкохол.

За да избегнат задължението си да възпитават децата на навици на въздържание и да ги учат как да използват по най-добрия начин всички Божии благословения, много родители ги глежат и им позволяват да ядат и пият каквото си поискат. Ако не бъдат обуздавани, апетитът и себеугаждането стават все по-силни и по-всеобхватни с напредването на възрастта. Когато тези деца започнат самостоятелен живот и заемат мястото си в света, разбират, че са безсилни да се справят с изкушенията. Морална нечистота и ужасяващо беззаконие се ширят навсякъде. Изкушението да угажда на апетита си и да се отдават на наклонностите си не се намалява с годините и младите като цяло са ръководени от импулсите и стават роби на чревоугодничеството си. В лицето на лакомника, пушача и пияницата виждаме лошите последици от неправилното възпитание.

Когато чуем оплакванията на християни от ужасните злини, породени от невъздържанието, веднага в съзнанието ни възниква въпросът: Кой е възпитал младите и е оформил характера им? Кой е насърчавал апетита им? Кой е пренебрегнал най-сериозното задължение да оформи умовете и характерите им така, че да бъдат полезни в този живот и да са годни да общуват с небесните ангели в следващия? Голяма част от човешките същества, които срещаме навсякъде, са истинско проклятие за света. Те живеят с единствената цел да се отдават на апетита и страстите и да покваряват душите и телата си с нечестиви навици. Това е ужасно изобличение за майките, които са роби на модата, живеят за дрехите и външната показност и пренебрегват украсата на ума си и формирането на характера си според Божествения Образец. Те не зачитат даденото им свято поръчение да възпитават децата си в Господните повеления.

Видях, че посредством изкушенията си Сатана прави така, щото модата постоянно да се променя и да се създават привлекателни развлечения, чрез които майките да бъдат подтиквани да пилеят даденото им от Бога благодатно време за суетни занимания и да не им остава време да възпитават децата си по правилен начин. Младежите ни имат нужда от майки, които да ги учат още от люлката да контролират страстите си, да обуздават апетита си и да побеждават егоизма. Имат нужда от “заповед след заповед, правило сред правило, тук малко, там малко”.

На евреите бяха дадени указания как да възпитават децата, за да избегнат идолопоклонството и безчестието на езическите народи: “И така, вложете тези мои думи в сърцето и в душата си, привържете ги като символ на ръката си и нека бъдат като превръзки на челата ви. Да учите на тях децата си, като говорите за тях, когато седите в къщата си, когато ходите по пътя, когато лягате и когато ставате.”

Имаме искреното желание жената да изпълнява възложената ѝ от самото начало от Бога задача като равна с мъжа. Имаме толкова голяма нужда от майки, които са такива не само на думи, но и във всяко отношение. Можем със сигурност да кажем, че достойнството и значението на женската мисия и на специфичните женски задължения са по-святи по характер от задълженията на мъжа.

Спекулира се относно правата и задълженията на жените във връзка с гласуването. Мнозина не са толкова дисциплинирани, че да разберат значението на важни въпроси. Те живеят, за да си угаждат, защото такава е модата. Жените, които биха могли да развият интелекта си и да имат истинска морална стойност, сега са обикновени роби на модата. Няма широта на мисълта, нито развит интелект. Могат да показват големи познания за последната мода, за стиловете на обличане, за това или онова забавление или за някой възхитителен бал. Такива жени не са подготвени да заемат разумна позиция по политически въпроси. Те са просто създания, подвластни на модата и обстоятелствата. Това състояние на нещата трябва да се промени. Необходимо е жените да осъзнаят светостта на своята работа и със сила и боязън от Бога да се заемат с житейската си мисия. Нека възпитават децата си да бъдат полезни в този свят и годни за бъдещия.

Обръщаме се към майките християнки. Умоляваме ви да приемете отговорността си на майки и да не живеете, за да си угаждате, а да прославяте Бога. Христос не Си угаждаше, а прие образ на слуга. Изостави царските дворове и благоволи да облече Своята Божественост с човешко естество, за да може чрез смирението и примера Си на саможертва да ни научи как да се издигнем до състоянието на синове и дъщери в царското семейство, деца на Небесния Цар. Какви са условията за получаване на тези святи и възвишени благословения? “Излезте отред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема и ще бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ.”

Христос се смири от положението на върховната власт, от състоянието на равен с Бога и прие най-нищожното – да стане слуга. Домът Му бе в Назарет, който бе станал нарицателен за безчестие. Родителите Му бяха от най-бедните. Бе дърводелец и работеше с ръцете Си, за да дава Своя дял в изхранването на семейството. Цели тридесет години бе подчинен на родителите Си. Ето как животът на Христос ни посочва задължението да бъдем старателни в работата си, да се грижим и да обучаваме слабите и невежите. Исус учеше учениците си, че царството Му не е от този свят, където всички се стремят към най-високото положение.

Жената трябва да има по-свята и издигната длъжност в семейството, отколкото царят на трона си. Великото ѝ дело е да превърне живота си в жив пример за подражание на своите деца. Със заповеди и с личен пример трябва да им предава полезни знания и да ги подтиква към себепожертвателен труд за доброто на хората. Работещата и обременена майка трябва да бъде стимулирана от мисълта, че всяко дете, което е правилно възпитано и притежава вътрешната украса на кроткия и смирен дух, ще бъде годно за Небето и ще свети в Господните дворове.

Колко малко на брой са тези, които виждат нещо привлекателно в истинското Христово смирение! То не се изразяваше в принизяване на характера и качествата Му, а в слизането до падналото човечество с цел хората да бъдат издигнати до по-висшия живот. Светските люде се опитват да се издигнат над другите и да властват над тях. Исус, Божият Син, се смири, за да издигне човека. Истинският Христов последовател трябва да се стреми да отиде при хората, за да ги издигне.

Дали майките от това поколение ще осъзнаят светостта на мисията си и ще се опитат да не се състезават със заможните си съседи по начин на обличане, а ще се стремят да ги надминат, като изпълняват дълга си и възпитат децата си за по-добрия живот? Ако децата и младежите бяха възпитани и обучени на въздържание и самоконтрол, ако бяха научени, че ядат, за да живеят, а не живеят, за да ядат, би имало много по-малко болести и морална поквара. Не би било необходимо да се провеждат здравни евангелизации, които постигат толкова малко, ако в младите хора, движещи и оформящи обществото, бяха вложени правилни принципи по отношение на въздържанието. Тогава те биха имали морално достойнство и морални качества, за да устояват на покварата в тези последни дни със силата на Исус.

Много трудно е да се изоставят навиците, които са били практикувани цял живот и са влияели на апетита. Демонът на невъздържанието не може да бъде победен лесно. Той има гигантска сила. Нека родителите започнат здравната евангелизация край домашното огнище, в собствените си семейства, чрез принципите, които преподават на децата си още от бебешка възраст, за да могат да се надяват на успех. Майки, струва си да използвате дадените ви от Бога скъпоценни часове, за да оформяте, развивате и възпитавате децата си, да ги учите да се придържат стриктно към принципите на въздържание в яденето и пиенето.

Родителите могат да предадат на децата си желанието да угаждат на апетита и страстите си, което ще направи много по-трудна работата по възпитанието и обучението им, за да станат въздържани и да оформят чисти и добродетелни навици. Ако апетитът за нездравословна храна, стимуланти и наркотици им е бил предаден като наследство от родителите, колко сериозна отговорност лежи върху тези бащи и майки да противодействат на злите наклонности, които са им предали! Колко старателно и упорито трябва да изпълняват дълга си към своето нещастно потомство, проявявайки вяра и надежда!

Родителите трябва да направят своя първостепенна задача разбирането на законите на живота и здравето и да не правят нищо, което да създаде лоши наклонности у децата им чрез начина им на хранене или някакви навици. Колко внимателно майките трябва да се учат да приготвят за трапезата най-простата и здравословна храна, която да не отслабва храносмилателните органи и да не разбалансира нервната система, и напътствията към децата им да не бъдат опровергавани чрез предлаганата храна. Тази храна или отслабва, или укрепва стомаха. Тя има отношение към контрола на физическото и моралното здраве на децата, които са собственост на Бога и са изкупени с кръвта Му. Каква свята задача е поверена на родителите, които трябва да пазят физическото и моралното здраве на децата си по такъв начин, че нервната система да бъде уравновесена и душата да не бъде застрашена! Онези, които гледат апетита на децата си и не контролират страстите им, ще осъзнаят каква ужасна грешка са направили, когато видят пред себе си един роб на тютюна и алкохола, чиито сетива са парализирани, а устните му изричат лъжи и сквернословия.

Каква сцена ще се получи, когато родители и деца се срещнат в последния съд! Хиляди деца, роби на апетита и на унизителни пороци, чийто живот се е превърнал в морална развалина, ще застанат лице в лице с родителите си, които са ги направили такива, каквито са. Кой друг освен родителите би трябвало да понесе тази страшна отговорност? Господ ли е покварил тези младежи? О, не! Той ги е

създал по Свой образ, малко по-долу от ангелите. Кой тогава е отговорен за формирането на характера им? Кой ги е променил така, че да не носят Божия образ и да бъдат завинаги отделени от присъствието Му като нечисти и недостойни да са заедно със святите ангели в небесата? Били ли са греховете на родителите предадени на децата им посредством извратен апетит и страсти? И дали това дело е било довършено от обичащата удоволствия майка, която е проявила небрежност да ги възпита съгласно дадения ѝ образец? Всички тези майки ще минат пред Божиите очи и това е толкова сигурно, колкото, че съществуват. Сатана е готов да извърши своето и да представя изкушения, на които те не могат да се противопоставят, тъй като не притежават морална сила.

Народът ни постоянно се връща назад по отношение на здравната реформа. Сатана знае, че не може да има толкова голяма сила над тях, колкото би имал, ако на апетита се угажда. Под въздействието на нездравословна храна съвестта заспива, умът се замъглява, а възприятията му се притъпяват. Ако наранената съвест се парализира и стане нечувствителна, това не намалява вината на нарушителя.

Сатана покварява умовете и унищожавя душите чрез фините си изкушения. Разбират и осъзнават ли хората ни, че е грях да задоволяват извратения апетит? Ще отхвърлят ли чая, кафето, месото и всички възбуждащи храни и ще посветят ли средствата си, харчени за тези вредни навици, за разпространяване на истината? Тези стимуланти само вредят, но въпреки това виждаме голям брой християни по име, които пушат. Точно те говорят за злините от невъздържанието и докато заклеят алкохола, плюят тютюневия сок. Колко много трябва да внимаваме да не използваме никакви стимулиращи вещества и наркотици, тъй като доброто състояние на ума зависи от доброто състояние на жизнените сили.

Тютюнът е бавна и коварна отрова. Много по-трудно е организъмът да се очисти от нея, отколкото от алкохола. Каква сила има пушачът, за да възпре този вид невъздържание? Трябва да се извърши реформа в света по отношение на тютюна, преди брадвата да бъде положена до корена на дървото. Наблягаме още повече на тази тема. Чаят и кафето създават зависимост и човекът започва да желае по-силни стимуланти като тютюн и алкохол. Затова разглеждаме по-отблизо дома, ежедневните ястия и трапезата в християнското домакинство. Практикува ли се въздържание във всичко? Провеждат ли се там реформите, които са необходими за здравето и щастието? Всеки истински християнин трябва да контролира апетита и страстите си. Ако не бъде освободен от робството на чревоугодничеството, не може да бъде истински послушен Христов слуга. Задоволяването на апетита и страстите е това, което обезсилва истината в сърцето. Невъзможно е духът и силата на истината да осветят човека в душа, тяло и дух, когато е контролиран от апетита и страстта.

“Голяма работа върша – казва Неемия – и не мога да сляза; защо да се спира работата, като я оставя и сляза при вас?”

На 3 януари 1875 г. ми бе показано,¹ че Божиите люде не бива нито за момент да намаляват бдителността си. Сатана върви след нас. Решен е да победи с изкушенията си спазващия заповедите Божи народ. Ако не му даваме място, а се противим на хитростите му с твърдост във вярата, ще имаме сила се отдалечаваме от всяко беззаконие. Онези, които спазват Божиите заповеди, ще бъдат сила на земята, стига да живеят според дадената им светлина и привилегии. Могат да бъдат образец на благочестие, да са святи по сърце и в думи. Няма да имаме момент на удобство, когато да престанем да бдим и да се молим. Колкото повече приближава времето Христос да се появи в небесните облаци, толкова повече Сатана ще представя все по-силни изкушения пред хората, спазващи Божиите заповеди, тъй като знае, че времето му е приближило.

Работата на Сатана се извършва чрез посредници. Проповедници, които мразят Божия закон, използват всякакви средства да отклоняват душите от верността им към Бога. Най-ожесточените ни врагове са сред адвентистите от първия ден. Сърцата им са решени да воюват против тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата в Исус. Тази група смята, че е добродетел да се говори, пише и работи с най-голяма омраза против нас. Не бива да очакваме от тях честност или справедливост. Мнозина са вдъхновени от Сатана с безумна ярост против спазващите Божиите заповеди. Злословят за нас и ни представят в погрешна светлина. Всичките ни мотиви и действия са тълкувани погрешно и характерът ни е атакуван. Гневът на змея се изразява по този начин. Видях, че не трябва да се обезсърчаваме ни най-малко. Силата ни е в Исус, нашия Защитник. Ако със смирение се доверим на Бога и се хванем здраво за обещанията Му, Той ще ни даде благодат и небесна мъдрост да устояваме на всички сатанински хитрини и да бъдем победители.

В последното си видение разбрах, че няма да увеличим влиянието си или да получим Божията благосклонност, ако си отмъщаваме или принизяваме нашето велико дело до нивото на техните клевети. Има хора, които прибегват до всякакви измами и фалшификации, за да постигнат целта си, да мамат душите и да хвърлят кал върху Божия закон и върху тези, които го обичат и спазват. Те многократно повтарят най-непоследователни и гнусни лъжи, докато започнат сами да се убеждават, че са истина. Такива са най-силните им аргументи против съботата от четвъртата заповед. Не бива да допускаме чувствата да ни завладяват и да ни отклоняват от делото за предупреждаване на света.

Представен ми бе случаят на Неемия. Той бе зает с издигането на стените около Йерусалим, а враговете на Бога бяха решили, че тези стени не трябва да бъдат съградени. “Но когато Санавалат, Товия, арабите, амонците и азотците чуха, че поправянето на йерусалимските стени напредвало и че

¹ Радвам се да мога да разкажа тук за изявата на Светия Дух спрямо г-жа Елън Уайт на 3 януари 1875 г. Тогава тя бе сериозно болна от инфлуенца и прикована на легло цяла седмица, което сериозно обезпокои лекарите в санаториума. В това състояние тя последва напътствията от пета глава на Посланието на Яков и след силна проява на вяра, подобно на човека от евангелието, който протегна изсъхналата си ръка, тя бе избавена от болката и болестта и малко след това бе взета във видение, което продължи десет минути. После се облече за събранието, тръгна към църквата и говори пред голямо множество, след което се върна пеша у дома. След тази случка започна да пише много и говореше пред хората с голяма лекота. Сега се приготвя за дълго пътуване до тихоокеанското крайбрежие. Дж. Уайт в първото издание на тази книга.

проломите почнали да се затварят, много се разгневиха; и всички заедно се наговориха да дойдат и да воюват против Йерусалим, и да го разрушат.”

В този случай духът на омраза и противопоставяне спрямо евреите оформи съюз и създаде взаимна симпатия между различни групи хора, които иначе биха воювали един с друг. Това е добра илюстрация, на която често ставаме свидетели в наше време, когато се създава съюз между хора от различни деноминации, за да се противопоставят на настоящата истина. Връзката между тях има естеството на змей и проявява раздражението и омразата им към остатъка, който спазва Божиите заповеди. Това особено важи за адвентистите от първия ден, адвентистите без ден или адвентистите от всички дни, които са известни с омразата си един към друг, но отделят време, за да лъжат и клеветят и постоянно да нападат адвентистите от седмия ден.

“А ние се помолихме на своя Бог и поставихме стражи да пазят против тях денем и нощем, понеже се бояхме от тях.” Съществува постоянната опасност да станем самодоволни, да разчитаме на собствената си мъдрост и да не превръщаме Бога в наша сила. Нищо не безпокои Сатана повече от знанието ни за неговите уловки. Ако осъзнаваме опасността, трябва да чувстваме нуждата си от молитва, подобно на Неемия, и също като него да си създадем здрава защита, която да ни даде сигурност сред опасностите. Ако сме небрежни или безразлични, със сигурност ще бъдем победени от сатанинските уловки. Трябва да сме бдителни. Макар че също като Неемия прибъгваме към молитва и представяме всичките си безпокойства и трудности пред Бога, не бива да смятаме, че не е необходимо да правим каквото и да било. Трябва не само да се молим, но и да бдим. Необходимо е да наблюдаваме работата на противниците си, за да не получат предимство, когато мамят душите. Чрез Христовата мъдрост трябва да правим усилия да осуетяваме намеренията им, но в същото време да не допускаме да ни отклоняват от великото дело. Истината е по-силна от заблудата. Правдата побеждава злината.

Господните люде се опитват да поправят развалината в Божията закон. “И родените от теб ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те нарекат Възстановител на развалините, Възобновител на места за заселване. Ако отдръпнеш крака си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, ден за почитане, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня в наследството на баща ти Яков; защото устата Господни изговориха това.”

Това обезпокоява враговете на нашата вяра и те използват всяко нещо, за да пречат на работата ни. И въпреки това разрушената стена се съгражда. Светът бива предупреден и мнозина престават да потъпкват с нозете си съботата на Йехова. Бог е в това дело и човек не може да го спре. Божиите ангели подпомагат усилията на верните Господни служители и делото напредва. Ще се изправим пред всякакво по вид противопоставяне, подобно на строителите на йерусалимските стени. Но ако бдим и се молим, и работим като тях, Бог ще води нашите битки и ще ни дава скъпоценни победи.

Неемия “се прилепи към Господа, не престана да Го следва и опази заповедите, които Господ даде на Моисей. И Господ беше с него”. Многократно бяха изпращани вестители, които да поискат среща с него, но той отказваше. Бяха отправяни заплахи тиради пред заетите със строежа. Представяха мамещи обещания, казваха на строителите, че няма да има нужда да работят и че ще имат големи привилегии, ако се обединят с тях и престанат да градят.

На хората обаче бе наредено да не се впускат в спорове с враговете и да не им отговарят, за да не им дават някакво предимство. Неприятелите прибегнаха до подигравки и заплахи. Казваха, че дори лисица да мине, ще събори каменната стена. “А Санавалат, когато чу, че ние сме градили стената, се разгневи, възнегодува силно и се присмя на юдеите.” Неемия се помоли: “Чуй, Боже наш, защото сме презрени, обърни укора им върху собствените им глави.”

“Аз им пратих хора да кажат: Голяма работа върша и не мога да сляза; защо да се спира работата, като я оставя и сляза при вас? И пращаха до мен четири пъти по същия начин, но аз им отговарях все така. Тогава за пети път Санавалат прати слугата си до мен по същия начин с отворено писмо в ръката му.”

Ще изпитаме свирепо противопоставяне от адвентистите, които се противят на Божия закон. Но също като строителите на йерусалимските стени не бива да бъдем отклонявани или да спираме работата си поради слухове, чрез вестители, които желаят спорове и битки, или чрез заплахи, лъжливи публикации или каквито и да е други методи, изобретявани от Сатана. Отговорът ни трябва да е следният: “Голяма работа вършим и не можем да слезем”. Понякога ще бъдем смутени и няма да знаем по кой път да тръгнем, за да запазим честта на Божието дело и да защитаваме истината Му.

Поведението на Неемия трябва да повлияе на умовете ни и да ни помогне да разберем как да се справяме в подобни ситуации. Необходимо е да представяме всичко това пред Господа в молитва също както Неемия се помоли на Бога със смирен дух и се хвана за Него с непоклатима вяра. Времето е твърде ценно, за да бъде посвещавано от Божиите служители в защита на характера им, очернен от тези, които мразят Господнята събота. Трябва да вървим напред с твърда увереност, като вярваме, че Бог ще даде на истината Си големи и скъпоценни победи. Със смирение, кротост и чист живот, разчитайки на Исус, трябва да носим със себе си силата да убеждаваме, че притежаваме истината.

Не разбираме, макар че притежаваме тази привилегия, каква вяра и упование можем да имаме в Бога и колко големи са благословенията, които вярата ще ни донесе. Предстои ни важна работа. Трябва да станем годни за небето в морално отношение. Думите и примерът ни трябва да се отразяват на света. Божии ангели активно подпомагат чадата Му. Записани са скъпоценни обещания, но те са дадени при условие, че спазваме Божиите изисквания. Небето е изпълнено с най-богатите благословения, които стоят в очакване да ни бъдат дадени. Ако осъзнаем нуждата си и отидем при Бога с искрено сърце и вяра, ще влезем в по-тясна връзка с Небето и ще станем проводници на светлина за света.

Трябва да бъде отправено предупреждението: “Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне.”